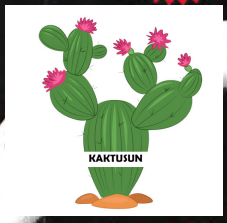
Polisiye / Gerilim

TESS GERRITSEN

Bir Rizzoli & Isles Macerası

SESSİZ KIZ

12. BASKI

DK

Bazen hayatta kalabilmek için susmak gerekir...

Boston'daki Çin Mahallesi'nde kesik bir el bulunur. Ardından bir binanın çatısında da elin sahibi. Simsiyah giyinmiş bir kadındır bu ve boğazı bir kılıçla kesilmiştir. Cesedin yanında bulunan susturuculu silah ise akla kiralık katil olasılığını getirmektedir.
Araştırmaları, Maura Isles ile Jane Rizzoli'yi on dokuz yıl önce Çin Mahallesi'ndeki bir restoranda yaşanan tüyler ürpertici bir katliama ve bu katliamla bağlantılı görünen kayıp kızlara götürür. Tanıklıklarına başvuramadıkları bu kızlardan biri, bütün olayların kilit noktasındadır ve söyleyecek çok şeyi vardır.

"*Sessiz Kız* Tess Gerritsen'in en iyi romanlarından biri."
Associated Press

"Nefes kesici… Gerilim yüklü, heyecan dolu bir macera."
Times Record News

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'ın çok satanlar listesine giren *Hasat*'la (Doğan Kitap, 2014) dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Cerrah*, *Ruh Koleksiyoncusu* ve *Buz Gibi Soğuk* adlı romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Dost Körpe

tavsiye edilen satış fiyatı
₺ 27

ISBN 978-605-09-4980-3
Sertifika no: 11940
9 786050 949803

DK DOĞAN KİTAP

Sessiz Kız

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cerrah
Mefisto Kulübü
Kemik Bahçesi
Ruh Koleksiyoncusu
Buz Gibi Soğuk
Hasat

SESSİZ KIZ

Orijinal adı: The Silent Girl
© 2011, Tess Gerritsen
Yazan: Tess Gerritsen
İngilizce aslından çeviren: Dost Körpe

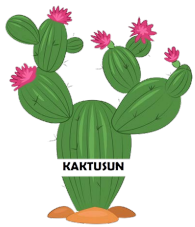
Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı **/** Eylül 2013
12. baskı / Şubat 2018 / ISBN 978-605-09-4980-3
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sessiz Kız

Tess Gerritsen

Çeviren: Dost Körpe

DK
DOĞAN KİTAP

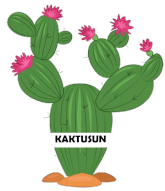
Bill Haber ile Janet Tamaro'ya,
kızlarıma inandıkları için.

“Yapman gereken şu” dedi Maymun, “canavarı kandırıp gizlendiği yerden çıkarmalısın, ama o mücadeleden sağ çıkabileceğinden emin olman gerek.”

WU CHENG’EN
Maymun Kral: Batı’ya Yolculuk
1500-1582

1

San Francisco

Bütün gün kızı seyrettim.

Farkımda olduğuna dair hiçbir belirti yok; oysa kiraladığım araba, kızın bu ikindi vakti diğer ergenlerle birlikte toplandığı ve canı sıkılan çocukların vakit öldürdükleri sokak köşesinden görülebilecek bir yerde, göz önünde duruyor. Kız diğerlerinden daha genç görünüyor ama bunun sebebi Asyalı, on yedi yaşında, ufak tefek ve cılız olmasıdır belki de. Siyah saçı oğlanlarınki gibi kısa kesilmiş, kot pantolonu da eski ve kirli. Modaya uymak için öyle giyinmemiş, o giysiler sık kullanıldığı için ve kız zamanının çoğunu sokaklarda geçirdiğinden o kadar eskimiş olmalı, diye düşünüyorum. Kız sigarasından bir nefes çekip sokak serserisi gibi fütursuzca duman salıyor; bu hareket solgun yüzüne ve zarif Çinli hatlarına uymuyor hiç. Yanından geçen iki adamın aç bakışlarına maruz kalacak kadar güzel. Adamların bakışlarını fark edince onlara korkmadan, öfkeyle bakarak karşılık veriyor ama tehlike yalnızca soyut bir kavramken korkusuz olmak kolaydır. Bu kızın gerçek bir tehlike karşısında nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Mücadele mi eder, yoksa siner mi? Onu tanımak istiyorum ama sınanmış halini görmedim.

Akşam çökmeye başlayınca köşedeki ergenler dağılmaya başlıyor. Önce biri, sonra bir başkası uzaklaşıyor. San

Francisco'da yaz geceleri bile buz gibidir, bu yüzden geride kalan kazaklı ve ceketli ergenler birbirlerine sokuluyorlar, birbirlerinin sigarasını yakıyorlar, ateşin geçici ısısının tadını çıkarıyorlar. Ama soğuk ve açlık yüzünden hepsi gidiyor sonunda ve geride sadece, gidecek yeri olmayan kız kalıyor. Uzaklaşan arkadaşlarına el sallıyor ve bir süre tek başına duruyor, birini beklercesine. Sonunda omuz silkip köşeden ayrılıyor ve ellerini ceplerine sokup bana doğru yürüyor. Arabamın yanından geçerken bana bakmıyor bile, dosdoğru ileriye bakıyor odaklanmış ve vahşi gözlerle, bir ikileme kafa yorarcasına. Bu gece karnını nasıl doyuracağını düşünüyor belki de. Veya belki de daha önemli bir şeyi düşünüyor. Geleceğini. Nasıl sağ kalacağını.

İki adam tarafından takip edildiğinin farkında değil muhtemelen.

Kız arabamın yanından geçip gittikten birkaç saniye sonra bir ara sokaktan çıkan adamları fark ediyorum. Onları tanıyorum; az önce kıza bakmış olan iki adam bunlar. Kızı takip ederek arabamın yanından geçerlerken, adamlardan biri ön camın ardından bana bakıyor. Tehdit unsuru olup olmadığımı anlamak için çabucak göz atıyor sadece. Gördüğü şey hiç ilgisini çekmiyor; diğer adamla birlikte yürümeyi sürdürüyor. Özgüvenli yırtıcıların edasıyla yürüyorlar, onlara direnemeyecek kadar güçsüz olan avlarının peşinden gidiyorlar.

Arabamdan çıkıp onları takip ediyorum. Tıpkı onların kızı takip ettiği gibi.

Kız çok fazla metruk binanın bulunduğu bir mahalleye giriyor; buranın kaldırımları kırık şişelerle kaplı gibi. Kız korkuyor ya da tereddüt ediyor gibi görünmüyor, çünkü burası tanıdığı bir bölge. Bir kez olsun arkasına bakmaması, ya gözü kara ya da dünyadan habersiz olduğunu ve sırf bu yüzden onun gibi kızların başına neler gelebileceğini düşünmeme yol açıyor. Peşindeki adamlar da arkalarına bakmıyorlar. Beni

görseler bile, ki buna izin vermem, korkmazlar. Kimse benden korkmaz zaten.

Kız bir sokak sonra sağa sapıp bir kapıdan girerek gözden kayboluyor. İki adam, kızın girdiği binanın önünde durup strateji belirliyorlar. Sonra onlar da içeri giriyorlar.

Kaldırımda durup tahta çakılmış pencerelere bakıyorum. Bu metruk depoya GİRMEK YASAKTIR tabelası asılmış. Kapı aralık. Binaya usulca giriyorum; içerisi öyle loş ki, gözlerim alışsın diye duraksıyorum ve henüz göremediğim şeyleri diğer duyularımla algılamaya çalışıyorum. Zeminin gıcırdadığını duyuyorum. Mum kokusu alıyorum. Solumdaki kapı aralığından yayılan hafif ışığı görüyorum. Kapının önünde durup ardındaki odaya göz atıyorum.

Kız derme çatma bir masanın önünde diz çökmüş; yüzü tek bir mumun titrek ışığıyla aydınlanıyor. Çevresinde geçici ikamet belirtileri var: bir uyku tulumu, konserveler ve küçük bir kamp ocağı. Kız iri bir konserve açacağıyla cebelleşirken, arkasından yaklaşan iki adamın farkında değil.

Tam ben onu uyarmak için haykıracakken, kız birden dönüp davetsiz misafirlerle yüzleşiyor. Elinde sadece konserve açacağı var; kendisinden daha iri olan iki adama karşı pek etkili bir silah değil.

"Burası benim evim" diyor kız. "Defolun."

Müdahale etmeye hazır olsam da olacakları seyretmek için duraksıyorum. Kızın tepkisini görmek için.

Adamlardan biri gülüyor. "Biz sadece misafirliğe geldik tatlım."

"Sizi davet ettim mi?"

"Arkadaşa ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

"Sen de beyne ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Kızın akıllıca davranmadığını düşünüyorum. Şimdi adamların şehvetine öfke karışıyor, ki tehlikeli bir kombinasyon bu. Ama kız hiç kımıldamadan duruyor, gayet sakin, elinde o za-

vallı mutfak aletiyle. Adamlar hamle yaparken, ben fırlamaya hazır haldeyim.

Önce kız fırlıyor. Sıçrayıp ilk adamın göğüs kafesini tekmeliyor. Zarif olmasa da etkili olan bu darbe adamın gerilemesine, nefesi kesilmişçesine göğsünü tutmasına yol açıyor. İkinci adamın harekete geçmesine fırsat kalmadan, kız ona doğru dönüp konserve açacağıyla adamın şakağına vuruyor. Adam uluyarak geri çekiliyor.

Durum ilginçleşti.

İlk adam kendini toplayıp kıza saldırıyor, ona öyle sert çarpıyor ki birlikte yere düşüyorlar. Kız tekmeler ve yumruklar savuruyor, adamın çenesini yumrukluyor. Ama öfkeden gözü dönen adam acı hissetmiyor ve bağırarak yuvarlanıp kızın üstüne çıkıyor ve onu ağırlığıyla yere çiviliyor.

İkinci adam sıçrayarak geri geliyor. Kızın bileklerini tutup yere bastırıyor. Kız gençliği ve deneyimsizliği yüzünden, kurtulamayacağı bir bela aldı başına. Vahşi olsa da toy ve eğitimsiz aynı zamanda; kaçınılmaz şey gerçekleşmek üzere. İlk adam, kızın kot pantolonunun fermuarını açıyor ve pantolonu kızın zayıf kalçasından aşağı çekiyor. Tahrik olduğu belli, pantolonunun önü kabarık. Bir erkeğin en savunmasız olduğu andır bu.

Geldiğimi duymuyor. Fermuarını açıyor. Sonra kendini yerde buluyor; çenesi kırıldı, ağzından dişler dökülüyor.

İkinci adam kızın bileklerini bırakıp ayağa fırlayacak zamanı ancak buluyor ama yeterince hızlı değil. Ben kaplanım, o ise darbemi engelleyemeyen hantal, aptal ve âciz bir bizon sadece. Haykırarak yere düşüyor. Kolunun tuhaf açısına bakılırsa kemiği kırıldı.

Kızı tutup çekerek ayağa kaldırıyorum. "Bir şeyin yok ya?"

Pantolonunun fermuarını çekerken bana bakıyor. "*Sen* de kimsin?"

"Bunu sonra konuşuruz. Şimdi gidelim!" diye bağırıyorum.

"Bunu nasıl yaptın? Onları kaşla göz arasında yere sermeyi nasıl başardın?"

"Öğrenmek ister misin?"

"Evet!"

Ayaklarımızın dibinde inleyerek kıvranan iki adama bakıyorum. "Öyleyse işte ilk ders: Ne zaman kaçacağını bil." Kızı kapıya doğru itiyorum. "Şimdi tam sırası."

Kızın yemek yemesini seyrediyorum. Ufak tefek de olsa kurt gibi iştahlı; üç tavuklu *taco*'yu, yeniden ısıtılmış koca bir tabak dolusu kuru fasulyeyi ve büyük bir bardak Coca-Cola'yı mideye indiriyor. Meksika yemekleri istemişti, o yüzden *mariachi* müziği çalan, duvarları dans eden sinyoritaların çiğ renkli resimleriyle bezeli olan bir kafede oturuyoruz. Kız, Çinlilere özgü yüz hatlarına sahip olsa da, Amerikalı olduğu kısa saçından ve yırtık pırtık kot pantolonundan belli. İlkel ve yabani yaratık, kolasını höpürdeterek içtikten sonra buz küplerini kıtır kıtır kemiriyor.

Bu maceranın akıllıca olmadığından şüphelenmeye başlıyorum. Kız eğitilemeyecek kadar büyük, disipline edilemeyecek kadar vahşi. Gitmek istediği yer sokaklarsa, onu oraya geri salmalıyım ve başka bir yol bulmalıyım. Ama sonra, parmak eklemlerindeki yara izlerini fark edince, o iki adamı tek başına alt etmeye ne kadar yaklaştığını anımsıyorum. Yetenekli ve korkusuz biri... ki bu iki şeyi öğretemezsiniz.

"Beni hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Kız bardağını bırakıp kaşlarını çatıyor. Beni tanır gibi oluyor ama sonra o an geçiyor. Başını hayır anlamında sallıyor.

"Aradan çok zaman geçti" diyorum. "On iki sene." Böyle küçük bir kız için sonsuzluk kadar uzun. "Küçücüktün."

Kız omuz silkiyor. "Seni hatırlamamam normal yani." Ceketinin iç cebinden sigara çıkarıp yakmaya hazırlanıyor.

"Bedenini mahvediyorsun."

"Benim bedenim" diye tersliyor.

"Eğitilmek istiyorsan hayır." Masanın üstünden uzanıp sigarayı kızın dudaklarının arasından kapıyorum. "Öğrenmek istiyorsan tavrını değiştirmelisin. Saygılı olmalısın."

Homurdanıyor. "Annem gibi konuşuyorsun."

"Anneni tanırdım. Boston'da."

"Eh, o öldü."

"Biliyorum. Geçen ay bana yazmıştı. Hasta olduğunu, çok az zamanı kaldığını söyledi. O yüzden buradayım."

Kızın gözlerinde yaşların ışıldadığını görünce şaşırıyorum; hemen başını çeviriyor, zaafını gösterdiği için utanmışçasına. Ama gözlerini kaçırmadan hemen önce, o savunmasız haline tanık olunca kendi kızımı anımsıyorum; onu yitirdiğimde bu kızdan daha gençti. Gözlerim yaşarıyor ama ben onları gizlemeye çalışmıyorum. Beni ben yapan şey kederim. Bu keder kararlılığımı artıran ve hedefimi netleştiren arındırıcı ateş oldu benim için.

Bu kıza ihtiyacım var. Onun da bana ihtiyacı olduğu belli.

"Seni bulmam haftalar aldı" diyorum ona.

"Koruyucu ailemin evi berbattı. Kendi başıma daha iyiyim."

"Annen şu halini görse yüreği sızlardı."

"Bana ayıracak vakti yoktu hiç."

"Karnın doysun diye iki işte birden çalıştığı için olabilir mi? Hayatta güvenebileceği hiç kimsesi olmadığı için?"

"Herkesin onu paspas gibi çiğnemesine izin veriyordu. Bir kez olsun diklendiğini görmedim. Bana bile."

"Korkuyordu."

"Omurgasızdı."

Bu nankör velede doğru eğiliyorum hiddetle. "Zavallı annen senin hayal bile edemeyeceğin kadar büyük acılar çekti. Ne yaptıysa senin için yaptı." Sigarasını ona geri fırlatıyorum tiksintiyle. Bulmayı umduğum kız bu değildi. Güçlü ve korkusuz olabilir ama ölü annesiyle babasına karşı vefa duy-

gusu yok, ailesinin onurunu umursamıyor. Atalarımızla bağımız olmazsa, hiçbir şeyle ve hiç kimseyle bağı olmayan, gelişigüzel salınan, yapayalnız toz zerreleri oluruz.

Kızın yemeğinin parasını ödeyip ayağa kalkıyorum. "Günün birinde, annenin senin için yaptığı fedakârlığı anlayacak kadar akıllanırsın umarım."

"Gidiyor musun?"

"Sana öğretebileceğim bir şey yok."

"Zaten niye öğretmek isteyesin ki? Hem neden beni aramaya geldin?"

"Farklı birini bulacağımı sanmıştım. Öğretebileceğim birini. Bana yardım edecek birini."

"Hangi konuda?"

Sorusunu nasıl yanıtlayacağımı bilmiyorum. Restorandaki hoparlörlerden yayılan tiz ve çirkin *mariachi* müziğinden başka ses duyulmuyor bir an.

"Babanı hatırlıyor musun?" diye soruyorum. "Ona ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Bana bakıyor. "Mesele bu, değil mi? Beni aramaya bu yüzden geldin. Çünkü annem sana onunla ilgili yazdı."

"Baban iyi adamdı. Seni seviyordu, sense onun onurunu lekeliyorsun. Hem annenin hem de babanın onurunu lekeliyorsun." Kızın önüne bir tomar para bırakıyorum. "Bunu onların hatırına veriyorum. Sokaklardan kurtul, okuluna geri dön. En azından orada tuhaf tuhaf adamlarla dövüşmek zorunda kalmazsın." Dönüp restorandan çıkıyorum.

Birkaç saniye sonra kız dışarı fırlayıp peşimden koşuyor. "Bekle!" diye sesleniyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Boston'a, evime."

"Seni hatırlıyorum. Ne istediğini biliyorum galiba."

Durup ona doğru dönüyorum. "Bu, *senin* de istemen gereken şey."

"Ne yapmam gerekiyor?"

Onu tepeden tırnağa süzüyorum, cılız omuzlarını ve neredeyse blucinini yukarıda tutamayacak kadar dar olan kalçasını görüyorum. "Bir şey yapman gerekmiyor" diye karşılık veriyorum. "Bir şey *olman* gerekiyor." Yavaşça ona yaklaşıyorum. Şimdiye kadar benden korkması için bir sebep yoktu, neden olsundu ki? Ben bir kadınım sadece. Ama şimdi gözlerimde gördüğü bir şey, bir adım gerilemesine yol açıyor.

"Korkuyor musun?" diye soruyorum ona usulca.

Başını kaldırıp "Hayır, korkmuyorum" diyor aptalca bir cesaretle.

"Korkmalısın."

2

Yedi yıl sonra

"Ben Doktor Maura Isles, soyadım I-S-L-E-S. Adli tıp patoloğuyum; Massachusetts eyaleti adli tıp kurumunda çalışıyorum."

Suffolk İlçesi Bölge Savcı Yardımcısı Carmela Aguilar "Mahkemeye eğitiminizi ve geçmişinizi anlatın lütfen Doktor Isles" dedi.

Maura soruyu yanıtlarken gözlerini bölge savcı yardımcısından ayırmadı. Aguilar'ın duygusuz yüzüne bakmak, sanığın ve duruşma salonunda toplanmış olan onlarca destekçisinin öfkeli bakışlarını görmekten iyiydi. Aguilar düşman bir dinleyici topluluğunun karşısında konuştuğunun farkında değilmiş ya da bunu umursamıyormuş gibi görünse de, Maura durumun gayet farkındaydı; o dinleyicilerin çoğu polisler ve arkadaşlarıydı. Maura'nın söylemesi gereken şeylerden hoşlanmayacaklardı.

Sanık, Boston polis teşkilatında çalışan Wayne Brian Graff adlı bir polisti; çenesi ve omuzları genişti, tam bir Amerikan kahramanı gibi görünüyordu. Salondakiler kurbana, yani altı ay önce Maura'nın otopsi masasında yatan hırpalanmış, kemikleri kırılmış adama değil, Graff'a sempati duyuyorlardı. O adama sahip çıkan olmamıştı; gömülürken kimse yas tutmamıştı. Ölmeden iki saat önce ölümcül bir günah işlemiş, bir polisi vurarak öldürmüştü.

Maura hayat hikâyesini özetlerken, duruşma salonundaki insanların lazer ışını gibi sıcak bakışlarının yüzünü yaktığını hissediyordu.

"Stanford Üniversitesi antropoloji bölümünden mezun oldum" dedi. "San Francisco'daki California Üniversitesi'nden tıp diplomamı aldıktan sonra aynı kurumda beş yıl patoloji öğrenimi gördüm. Anatomik ve klinik patoloji lisansı aldım. Sonra da California-Los Angeles Üniversitesi'nde iki yıl burslu okuyup adli tıp patolojisi alt uzmanlık eğitimi aldım."

"Branşınızda sertifikalı mısınız?"

"Evet hanımefendi. Hem genel patoloji hem de adli tıp patolojisi sertifikam var."

"Peki buradaki, Boston'daki adli tıp kurumuna katılmadan önce nerede çalıştınız?"

"San Francisco, California adli tıp kurumunda yedi yıl patologluk yaptım. Ayrıca California Üniversitesi'nde klinik patoloji profesörüydüm. Tıp lisanslarım Massachusetts'te ve California'da geçerli." İstenenden fazla bilgi vermiş olan Maura, Aguilar'ın kaşlarını çattığını gördü; Maura onun planladığı soruların akışını bozmuştu. Maura duruşma salonlarında bu bilgileri vermeye öyle alışkındı ki, kendisine tam olarak neler sorulacağını biliyordu ve verdiği yanıtlar aynı ölçüde otomatikti. Öğrenim gördüğü yerler, işinin gerekleri ve söz konusu vakada tanıklık yapacak kadar vasıflı olup olmadığı.

Formaliteler tamamlandıktan sonra Aguilar asıl meseleye geçti nihayet. "Geçen ekimde Fabian Dixon adlı bir şahsa otopsi yaptınız mı?"

"Yaptım" diye yanıtladı Maura. Sakin konuşmasına karşın, duruşma salonundaki gerilimin anında arttığını hissetti.

"Bize Bay Dixon'ın nasıl adli tıp vakası haline geldiğini anlatın." Gözlerini Maura'dan ayırmayan Aguilar şöyle diyordu sanki: *Salondaki diğer herkesi boş ver. Sadece bana bak ve gerçeği söyle.*

Maura vücudunu dikleştirip duruşma salonundakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmaya başladı. "Müteveffa yirmi dört yaşındaki bir erkekti. Boston polis teşkilatına ait bir devriye arabasının arka koltuğunda bilincini yitirmiş halde bulunmuştu. Tutuklanmasından aşağı yukarı yirmi dakika sonra. Ambulansla Massachusetts Genel Hastanesi'ne getirildi ve orada, acil serviste vefat etti."

"Bu, adli tıp vakası olması için yeterli miydi?"

"Evet, yeterliydi. Daha sonra morgumuza getirildi."

"Mahkemeye Bay Dixon'ın onu ilk gördüğünüz zamanki görünüşünü anlatın."

Aguilar'ın ölü adamın ismini kullanması Maura'nın dikkatinden kaçmamıştı. *Müteveffa ya da ceset* dememişti kadın. Böylece mahkemeye kurbanın bir kimliği olduğunu anımsatıyordu. Bir adı, yüzü ve hayatı olduğunu.

Maura aynı şekilde karşılık verdi. "Bay Dixon iyi beslenmiş bir adamdı, boy ve kilo itibarıyla ortalamaydı, kurumumuza getirildiğinde üstünde sadece pamuklu külot ve çoraplar vardı. Diğer giysileri acil serviste, tekrar hayata döndürme çabaları sırasında çıkarılmıştı. Göğsünde EKG pedleri vardı hâlâ, sol kolunda da intravenöz kateter takılıydı..." Duraksadı. Rahatsız edici kısma gelmişti. Dinleyicilerle sanığa bakmasa da, kendisine baktıklarını biliyordu.

"Peki ya cesedinin durumu? Bize tarif eder misiniz?" diye sordu Aguilar.

"Göğsünde, sol böğründe ve karnının üst kısmında çeşitli morluklar vardı. Gözleri şişip kapanmıştı, dudağıyla alnında da yarıklar vardı. İki dişi –üst ön kesicidişleri– eksikti."

"İtiraz ediyorum." Savunma avukatı ayağa kalktı. "Müteveffanın dişlerini ne zaman kaybettiğini bilemeyiz. Yıllar önce kaybetmiş de olabilir."

"Dişlerden biri röntgende çıktı. Midesindeydi" dedi Maura.

"Tanık yorumda bulunmadan önce kararımı beklemeli" di-

ye araya girdi yargıç sertçe. "İtiraz reddedildi. Bayan Aguilar, devam edin."

Bölge savcı yardımcısı başıyla onayladı ve gülümseyerek Maura'da odaklandı tekrar. "Yani Bay Dixon'ın vücudunda birçok morluk vardı, yarıklar vardı ve en az *bir* dişini yakın zamanda kaybetmişti."

"Evet" dedi Maura. "Morg fotoğraflarında göreceksiniz."

"Mahkeme heyetinin itirazı yoksa, bu morg fotoğraflarını şimdi göstermek istiyoruz" dedi Aguilar. "İzleyicileri uyarmalıyım; bunlar hoş fotoğraflar değiller. Duruşma salonundaki ziyaretçilerin arasında bunları görmek istemeyenler varsa, şimdi salondan çıkmalarını tavsiye ederim." Duraksayıp etrafa bakındı.

Kimse salondan çıkmadı.

İlk slayt gösterilip Fabian Dixon'ın hırpalanmış cesedi belirdiğinde, hayretle inleyenler oldu. Maura, Dixon'ın cesedindeki morluklardan fazla bahsetmemişti, çünkü fotoğrafların daha etkili olacağını biliyordu. Fotoğraflar taraf tutmakla veya yalan söylemekle suçlanamazlardı. Ve o görüntünün sergilediği gerçek herkes için barizdi: Fabian Dixon devriye arabasının arka koltuğuna bırakılmadan önce vahşice dövülmüştü.

Başka slaytlar belirirken Maura otopsi bulgularını saydı. Kırık kaburga kemikleri. Midedeki diş. Akciğerlerde kan. Ve ölüm sebebi: dalaktaki, şiddetli iç karınzarı kanamasına yol açan bir yarık.

"Bay Dixon nasıl öldü peki?" diye sordu Aguilar.

Asıl önemli soru buydu, yanıtın yol açacağı sonuçlardan korktuğu için Maura'nın yanıtlamaya korktuğu soruydu.

"Öldürüldü" dedi Maura. Onun işi insanları suçlamak değildi. Yanıtını bu tek kelimeyle sınırlı tuttu ama Wayne Graff'a göz attı ister istemez. Suçlanan polis memuru kımıldamadan oturuyordu, ifadesiz yüzü granit gibiydi. Boston şehrinde on yıldan uzun süre başarıyla hizmet vermişti. Bir-

çok tanık, polis memuru Graff'ın kendilerine cesurca yardım ettiğini anlatmıştı. Onun bir kahraman olduğunu söylemişlerdi ve Maura onlara inanıyordu.

Ama 31 Ekim gecesi, yani Fabian Dixon'ın bir polis memurunu öldürdüğü gece, Wayne Graff ile ortağı intikam meleklerine dönüşmüşlerdi. Dixon'ı tutuklamışlardı ve adam onların gözetimindeyken ölmüştü. *Tedirgin ve saldırgandı, PCP veya taş kokain kullanmış gibiydi,* diye yazmışlardı ifadelerinde. Dixon'ın çılgınca, insanüstü bir güçle direndiğini belirtmişlerdi. İki polis, tutukluyu devriye arabasına güçbela bindirmişlerdi. *Onu zapt etmek için kaba kuvvet kullanmak gerekiyordu ama acı hissetmiyor gibiydi. Bu mücadele sırasında homurdanıyordu, hayvani sesler çıkarıyor ve soyunmaya çalışıyordu, oysa o gece hava dört buçuk dereceydi.* Kokain kullanan bazı tutukluların ölümüne yol açan hezeyan halini neredeyse fazla kusursuzca tasvir etmişlerdi.

Ama aylar sonra hazırlanan toksikoloji raporuna göre, Dixon'ın kanında yalnızca alkol vardı. Böylece Maura'nın, adamın cinayete kurban gittiğinden şüphesi kalmamıştı. Ve şimdi katillerden biri sanık masasında oturuyor, Maura'ya bakıyordu.

"Başka sorum yok" dedi Aguilar. Başarısından emin olarak özgüvenle oturdu.

Savunma avukatı Morris Whaley karşı tarafın tanığını sorgulamak için ayağa kalkınca Maura kasıldığını hissetti. Whaley tanık kürsüsüne yaklaşırken gayet dostane görünüyordu; tek amacı arkadaşça sohbet etmekti sanki. Bir kokteyl partide tanışmış olsalar, Maura, Brooks Brothers takım elbiseli bu adamı çekici bulabilirdi.

"Doktor Isles, eminim ki hepimiz akademik kariyerinizi etkileyici bulduk" dedi adam. "Dolayısıyla akademik başarılarınızı gözden geçirerek mahkemenin zamanını boşa harcamak niyetinde değilim."

Maura bir şey demedi, adamın gülümseyen yüzüne bakmakla yetinerek onun hangi yönden saldıracağını merak etti.

"Bulunduğunuz yere gelmek için çok çalıştığınızdan bu salondaki kimsenin şüphesi yoktur eminim" diye devam etti Whaley. "Özellikle de son birkaç ayda özel hayatınızda yaşadığınız bazı zor deneyimler göz önüne alındığında."

"İtiraz ediyorum." Aguilar bezgince iç geçirerek ayağa kalktı. "Bunun davayla ilgisi yok."

"İlgisi var sayın yargıç. Tanığın yargılarını etkiliyor" dedi Whaley.

"Nasıl?" diye karşılık verdi yargıç.

"Bir tanığın geçmiş deneyimleri, kanıtları yorumlama tarzını etkileyebilir."

"Hangi deneyimlerden bahsediyorsunuz?"

"Devam etmeme izin verirseniz anlayacaksınız."

Yargıç, Whaley'ye ters ters baktı. "Devam etmenize şimdilik izin veriyorum. Ama sadece şimdilik."

Aguilar kaşlarını çatarak gerisingeri oturdu.

Whaley dikkatini tekrar Maura'ya yöneltti. "Doktor Isles, müteveffaya hangi gün otopsi yaptığınızı hatırlıyor musunuz?"

Otopsi konusuna ansızın geri dönülmesine şaşıran Maura duraksadı. Adamın kurbanın ismini kullanmaktan kaçındığını fark etmişti.

"Bay Dixon'ı mı kastediyorsunuz?" deyince, adamın sinirlendiğini gözlerinden anladı.

"Evet."

"Geçen sene 1 Kasım'da otopsi yaptım."

"Peki, ölüm sebebini o tarihte mi saptadınız?"

"Evet. Dediğim gibi, ölüm sebebi dalağın yarılmasıyla oluşan şiddetli iç kanama."

"Ölüm şeklini de o tarihte mi saptadınız?"

Maura duraksadı. "Hayır. En azından, kesin olarak değil..."

"Neden?"

Maura derin bir soluk aldı; herkesin kendisine baktığının farkındaydı. "Toksikoloji testlerinin sonuçlarını bekledim. Bay Dixon'ın kokain ya da başka bir uyuşturucu maddenin etkisinde olup olmadığını görmek için. Ne olur ne olmaz diye."

"İyi yapmışsınız. Ne de olsa iki polis memurunun, görevine bağlı iki polisin kariyeri, hatta hayatı sizin kararınıza bağlıydı."

"Ben sadece gerçeklerle ilgilenirim Bay Whaley, sonuçları ne olursa olsun."

Adam bu karşılıktan hoşlanmadı; Maura bunu onun çenesinin kasılmasından anladı. Adamın dostane tavrından eser kalmamıştı; artık savaşıyorlardı.

"1 Kasım'da otopsi yaptınız demek" dedi Whaley.

"Evet."

"Sonra ne oldu?"

"Neyi kastettiğinizden emin değilim."

"Hafta sonu tatil mi yaptınız? Sonraki haftayı başka otopsiler yaparak mı geçirdiniz?"

Maura ona bakakaldı; midesinde hissettiği kaygı, kıvrılan bir yılan gibiydi. Adamın niyetini bilmiyordu ama konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. "Bir patoloji konferansına gittim" dedi.

"Wyoming'e sanırım."

"Evet."

"Orada travmatik bir deneyim yaşadınız. Kanunsuz bir polis memurunun saldırısına uğradınız."

Aguilar ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum! Davayla ilgisi yok!"

"Reddedildi" dedi yargıç.

Whaley gülümsedi. Maura'nın ödünü koparan soruları rahatça sorabilirdi artık. "Bu doğru mu Doktor Isles? Bir polis memurunun saldırısına uğradınız mı?"

"Evet" diye fısıldadı Maura.

"Korkarım duyamadım."

"Evet" diye tekrarladı Maura sesini yükselterek.

"Peki, o saldırıdan nasıl kurtuldunuz?"

Salonda ölüm sessizliği vardı; Maura'nın başına gelenleri anlatmasını bekliyorlardı. Maura ise, hâlâ kâbus görmesine yol açan o günleri düşünmek bile istemiyordu. Wyoming'deki ıssız tepe zirvesini anımsadı. Şerif yardımcısının aracının kapısının gürültüyle kapanmasını ve kendisinin suçlulara ayrılmış olan arka tarafta, parmaklığın ardında kısılı kalmasını anımsadı. Kendisini öldürmek üzere olduğunu bildiği adamdan kaçmak için pencere camına panikle, âcizce vurmasını anımsadı.

"Doktor Isles, nasıl kurtuldunuz? Size kim yardım etti?"

Maura yutkundu. "Bir delikanlı."

"Julian Perkins, on altı yaşındaydı sanırım. Bu genç adam, o polis memurunu vurup öldürdü."

"Başka seçeneği yoktu!"

Whaley başını yana eğdi. "Bir polisi öldüren bir delikanlıyı mı savunuyorsunuz?"

"Öldürdüğü polis *kötü* biriydi!"

"Sonra Boston'a geri döndünüz. Ve Bay Dixon'ın cinayete kurban gittiğini söylediniz."

"Çünkü öyleydi."

"Yoksa trajik bir kazaya mı kurban gitmişti sadece? Ölümü, zapt edilmesi gereken, şiddete meyilli bir tutuklunun direniş göstermesinin kaçınılmaz bir sonucu muydu?"

"Morg fotoğraflarını gördünüz. Polis çok fazla ölçüsüz şiddet uygulamış."

"Aynı şey Wyoming'deki o delikanlı, Julian Perkins için de söylenebilir. Bir şerif yardımcısını vurup öldürdü. Bu yaptığını mazur mu görüyorsunuz?"

"İtiraz ediyorum" dedi Aguilar. "Burada Doktor Isles yargılanmıyor."

Whaley gözlerini Maura'dan ayırmadan sonraki soruya geçti. "Wyoming'de ne oldu Doktor Isles? Sağ kalmak için

mücadele ederken bir aydınlanma mı yaşadınız? Polisleri düşman olarak mı görmeye başladınız birden?"

"İtiraz ediyorum!"

"Yoksa polisleri hep düşman olarak mı görüyordunuz? Akrabalarınız öyle düşünüyor gibiler."

Yargıç tokmağını vurdu. "Bay Whaley, *hemen* buraya gelin."

İki avukat yargıcın yanına giderken, Maura afallamış halde oturdu. Ailesi bile bu işe karıştırılmıştı. Annesi Amalthea'nın Framingham'deki kadınlar tutukevinde müebbet hapis yattığını Boston'daki bütün polisler biliyordu herhalde. *Beni doğuran canavar,* diye düşündü Maura. *Bana bakan herkes, anneme çekip çekmediğimi merak ediyor olmalı.* Sanığın, polis memuru Graff'ın kendisine baktığını fark etti. Bakıştılar ve adam gülümsedi. *Cezanı çek bakalım,* diyordu adam gözleriyle. *Polislere ihanet edersen böyle olur işte.*

"Duruşmaya ara veriyorum" diye bildirdi yargıç. "Bugün öğleden sonra ikide devam edeceğiz."

Jüri üyeleri sırayla dışarı çıkarken sandalyesinde arkasına yaslanan Maura yanında Aguilar'ın durduğunu fark etmedi.

"Belden aşağı vurdu" dedi Aguilar. "Buna izin verilmemeliydi."

"Sanki mesele benmişim gibi konuştu" dedi Maura.

"Hı hı, eh, başka çaresi yok ki. Otopsi fotoğrafları ortada." Aguilar ona sert gözlerle baktı. "Hakkınızda bilmem gereken başka bir şey var mı Doktor Isles?"

"Annemin hüküm giymiş bir katil olması, benim de sırf zevk için yavru kedilere işkence etmem dışında mı?"

"Ben gülmüyorum."

"Dediğiniz gibi. Burada yargılanan ben değilim."

"Evet ama mesele sizmişsiniz gibi davranacaklar. Mesele polislerden nefret edip etmediğinizmiş gibi. Gizli bir amacınız olup olmadığıymış gibi. Jüri tarafsız olmadığınızı düşü-

nürse davayı kaybedebiliriz. Bu yüzden, aleyhinizde kullanabilecekleri başka şeyler varsa bana söyleyin. Bana bahsetmediğiniz sırlarınız varsa."

Maura özel, utanç verici sırlarını düşündü. Yeni bitirdiği yasak ilişkisini. Ailesinin şiddet dolu geçmişini. "Herkesin sırları vardır" dedi. "Benimkilerin davayla ilgisi yok."

"Olmadığını umalım" dedi Aguilar.

3

Boston'ın Çin Mahallesi'nde nereye baksanız hayaletler vardı. Sessiz sakin Tai Tung Village'ın yanı sıra gösterişli Beach Sokağı'nda da geziniyor, Ping On Sokağı'nda takılıyor ve Oxford Place'in arkasındaki karanlık ara sokakta salınıyorlardı. Hayaletler bu sokakların her yerindeydi. En azından turist rehberi Billy Foo'nun iddiası buydu ve bu konuda ısrarlıydı. Hayaletlere inanıp inanmaması pek önemli değildi; işi turistleri bu sokaklarda ruhların gezindiğine inandırmaktı. İnsanlar hayaletlere inanmak *istiyorlardı*; bir sürü turistin Beach ile Oxford'un köşesinde durup soğuktan titreyerek, Billy'nin kanlı cinayet öykülerini dinlemek için kişi başına on beş dolar ödemeye gönüllü olmalarının sebebi buydu. Tam on üç turist gecenin köründe Çin Mahallesi Hayalet Turu'na katılmışlardı; aralarında üç saat önce yatağa yatırılması gereken, on yaşındaki yaramaz ikizler de vardı. Ama insanın paraya ihtiyacı varsa, ödeme yapan müşterileri geri çevirmezdi, yaramaz oğlan çocuklarını bile. Billy tiyatro bölümü mezunuydu ve yakın gelecekte iş bulabilecekmiş gibi görünmüyordu; üstelik bu gece tam 195 dolar, artı bahşiş toplamıştı. İki saat boyunca saçma sapan masallar anlatmanın karşılığında fena para değildi bu, her ne kadar saten mandarin cüppesi giyip at kuyruklu peruk takmak aşağılayıcı olsa da.

Billy genzini temizleyip kollarını kaldırdı; altı sömestr boyunca tiyatro derslerinde öğrendiklerini uyguluyordu. "Yıl 1907! 2 Ağustos, sıcak bir cuma akşamı." Kalın ve ürkütücü sesi, trafiğin dikkat dağıtıcı gürültüsünü bastırıyordu. Billy sokağın karşı tarafını, bir sonraki kurbanını işaret eden Ölüm misali gösterdi. "Orada, Oxford Place adıyla bilinen meydanda, Boston'ın Çin Mahallesi'nin kalbi atıyor. Şimdi benimle yürüyün ve birlikte geçmişe, bu sokakların göçmenlerle dolu olduğu bir döneme gidelim. Puslu gecede ter kokusuyla tuhaf baharat kokularının birbirine karıştığı bir zamana. Havada *cinayetin* olduğu bir geceye geri dönelim!" Elini dramatik bir tavırla sallayarak, gruptakilere peşinden Oxford Place'e gelmelerini işaret etti; oraya vardıklarında, Billy'yi dinlemek için herkes etrafında toplandı. Billy onların pür dikkat kesilmiş yüzlerine bakarken, onları büyülemenin, ancak çok iyi bir aktörün becerebileceği şekilde büyü yapmamın zamanı geldi, diye düşündü. Kollarını açtı ve mandarin cüppesinin yenleri saten kanatlar gibi sallanırken konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Aaaan-*nee*!" diye sızlandı yaramaz çocuklardan biri. "Beni *tekmeliyor*!"

"Kes şunu Michael!" dedi anne öfkeyle. "Hemen kes."

"Ben bir şey *yapmadım!*"

"Kardeşini rahatsız ediyorsun."

"Asıl o *beni* rahatsız ediyor!"

"Otele geri dönmek mi istiyorsunuz çocuklar? Bunu mu istiyorsunuz?"

Ah Tanrım, lütfen otelinize geri dönün, diye düşündü Billy. Ama iki kardeş öylece durup kollarını kavuşturarak birbirlerine öfkeyle baktılar; eğlenmeyi reddediyorlardı.

"Dediğim gibi" diye devam etti Billy. Ama dikkati dağılmıştı ve dramatik gerilimin delinmiş bir balondan kaçan hava misali *tıssss* diye azaldığını duyabiliyordu neredeyse. Dişlerini gıcırdatarak devam etti.

"Puslu bir ağustos gecesiydi. Bir grup Çinli bütün gün çamaşırhanelerinde ve bakkallarında çalıştıktan sonra bu meydanda dinleniyorlardı." Gazetelerin sürekli *sinsi ve meşum Doğululardan* bahsettiği bir dönemi canlandırmaya çalışıyordu. O dönemde *Time* dergisi bile *limon gibi sarı, solgun, fesat, hafifçe gülümseyen suratlardan* dem vurmuştu. Çinli-Amerikalı olan Billy Foo o dönemde yaşasa ancak çamaşırcılık, aşçılık ya da işçilik yapabilirdi.

"Burada, bu meydanda savaş çıkmak üzere" dedi Billy. "Birbirine rakip olan iki Çinli grubun, On Leong'lar ile Hip Sing'lerin arasında. Bu meydanı kana bulayacak bir savaş...

Birisi fişek patlatıyor. Karanlıkta tabanca sesleri duyuluyor birden! Onlarca Çinli korkuyla kaçışıyor! Ama bazıları yeterince hızlı koşamıyor ve silahlar sustuğunda, yerde ölmüş ya da can çekişen beş adam yatıyor. Onlar kanlı, meşhur *tong* savaşının son kurbanları sadece..."

"Anne, *artık* gidebilir miyiz?"

"Şışşt. Amcanın öyküsünü dinle."

"Ama çok *sıkıcııı*."

Billy duraksadı; o veledin boğazını sıkıvermek istiyordu. Çocuğa zehir gibi bir bakış fırlattı. Çocuk umursamazca omuz silkmekle yetindi.

"Böyle puslu gecelerde" dedi Billy dişlerini gıcırdatarak, "uzaklardan o fişeklerin sesi gelir bazen. Can korkusuyla kaçan insanların gölgelerini görebilirsiniz. O gece havada uçuşan mermilerden kaçmaya çalışırlar ebediyen!" Billy dönüp elini salladı. "Şimdi peşimden Beach Sokağı'na gelin. Hayaletlerin kol gezdiği bir başka yere."

"Anne. *Anne*!"

O piç kurusunu duymazdan gelen Billy, grubun başına geçip sokağın karşı tarafına yürüdü. *Gülümsemeye devam et, konuşmaya devam et. Bütün mesele bahşişler.* Sadece yarım saat daha devam etmesi yeterliydi. Önce Knapp Sokağı'na gi-

deceklerdi. Sonra da Taylor Sokağı'na ve 91'de beş adamın katledildiği kumarhaneye. Çin Mahallesi'nde bir sürü cinayet mahalli vardı.

Grubu Knapp Sokağı'na soktu. Burası arka sokak gibiydi, aydınlatması kötüydü ve işlek değildi. Beach Sokağı'nın ışıklarını ve trafiğini geride bırakırlarken hava birden soğudu sanki. Ürperen Billy mandarin cüppesine sarındı. Knapp'ın bu kısmından geçerken havanın rahatsız edici bir şekilde soğuduğunu daha önce de fark etmişti. Sıcak yaz gecelerinde bile burada üşürdü hep; sanki bu sokağa çok eskiden beri soğuk bir hava hâkimdi ve asla gitmeyecekti. Soğuğu tur grubundakiler de hissetmiş gibiydiler; Billy ceket fermuarlarının çekildiğini işitti ve ceplerden eldivenlerin çıkarıldığını gördü. Suskunlaştılar, ayak sesleri iki yanda yükselen binalardan yankılanıyordu. İki velet bile çıt çıkarmıyorlardı, buranın havasının farklı olduğunu sezmişlerdi sanki. Burada bir şeyin, tüm kahkahaları ve neşeyi yutan bir şeyin barındığını.

Billy metruk binanın önünde durdu; buranın kapısı kilitliydi ve zemin kat pencereleri çelik parmaklıklıydı. Paslı bir yangın merdiveni dördüncü kata kadar çıkıyordu; içeride pusu kurmuş bir şeyi hapsetmek istercesine, o taraftaki bütün pencerelere tahta çakılmıştı. Billy'nin grubundakiler soğuktan korunmak için birbirlerine sokuldular. Yoksa bunun sebebi bu sokakta varlığını sezdikleri bir şeyden korunmak istemeleri miydi?

"Çin Mahallesi'nde işlenmiş en korkunç suçlardan birinin mahalline hoş geldiniz" dedi Billy. "Binanın tabelası artık olmasa da, on dokuz yıl önce bu parmaklıklı pencerelerin ardında Red Phoenix adlı bir Çin balık lokantası vardı. Küçük bir mekândı, içeride sekiz masa vardı sadece, ama kabuklu deniz ürünlerinin tazeliğiyle meşhurdu. 13 Mart'ta, gecenin geç bir vaktiydi; rutubetli ve soğuk bir geceydi. Bu gece gibiydi, Çin Mahallesi'nin normalde işlek olan sokakları tuhaf

bir şekilde sessizdi. Red Phoenix'te sadece iki kişi çalışmaktaydı: Biri garson Jimmy Fang'dı. Diğeriyse Çin'den gelmiş bir kaçak göçmen olan aşçı Wu Weimin'di. Üç müşteri geldi o gece... ve bu, son geceleri olacaktı. Çünkü mutfakta büyük bir terslik vardı. Aşçının neden delirdiğini, neden gözünü kan bürüdüğünü asla bilemeyeceğiz. Belki de zor bir işte gece gündüz çalıştığı içindi. Veya yabancı bir diyarda bir yabancı olmanın verdiği yürek acısı yüzündendi."

Billy duraksadı. Alçalan sesi tüyler ürpertici bir fısıltıya dönüştü. "Veya belki de yabancı bir güç onu ele geçirmişti, şeytani bir varlık onu zapt etmişti. Tabanca çekmesine yol açan şeytani bir varlık. Yemek salonuna dalmasına yol açan. O kötü varlık hâlâ burada, bu karanlık sokakta. Bildiğimiz tek şey, aşçının tabancasını çekip..." Billy sustu.

"Eee, tabancasını çekip?" dedi birisi huzursuzca.

Ama Billy yukarıya, çatıya bakıyordu; az önce orada bir şeyin kımıldadığına yemin edebilirdi. Karanlıkta siyah bir şey titreşmişti, gökyüzünde uçan dev bir kuşun kanadı gibi. Billy onu tekrar görmeye çabaladı, ama duvara yaslanmış yangın merdiveninin iskeletinden başka bir şey görmüyordu artık.

"Sonra ne oldu?" diye sordu veletlerden biri.

Billy kendisine hevesle bakan on üç yüze baktı ve nerede kaldığını hatırlamaya çalıştı. Ama az önce göğün altında titreşen şey yüzünden huzursuzdu hâlâ. O karanlık sokaktan, bu binadan kaçma arzusuna kapılmıştı birden. Bu arzu öyle yoğundu ki, Beach Sokağı'na doğru koşmamak için tüm iradesini kullanması gerekiyordu. Işıklara doğru koşmamak için. Derin bir soluk alıp bir çırpıda konuştu: "Aşçı onları vurdu. Hepsini. Sonra da intihar etti."

Billy bunları söyledikten sonra dönüp gruptakilere çabucak el salladı ve onları o yanmış, hayaletli, dehşetin yankılarını taşıyan binadan uzaklaştırdı. İlerideki Harrison

Caddesi'nin rahatlatıcı ışıkları ve trafiği onu çağırıyordu. Gruptakileri epey geride bırakacak kadar hızlı yürümesine karşın, etraflarındaki tehdit çemberinin giderek daraldığı hissinden kurtulamıyordu bir türlü. Bir şeyin onları gözetlediğini hissediyordu. *Kendisini* gözetlediğini.

Bir kadın çığlığı duyunca arkasına dönüverdi, kalbi küt küt atıyordu. Sonra gruptan kahkahalar yükseldi birden ve adamlardan biri "Hey, iyi numara!" dedi. "Bütün turlarında kullanıyor musun?"

"Ne?" dedi Billy.

"Ödümüzü kopardın! Çok gerçekçi görünüyor."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum" dedi Billy.

Adam gösteriye dahil olduğunu varsaydığı şeyi gösterdi. "Hey çocuk, bulduğun şeyi göster ona."

"Şurada, çöp tenekesinin yanında buldum" dedi veletlerden biri, keşfettiği şeyi kaldırıp göstererek. "Iyyyy. *Dokununca* bile gerçek gibi. İğrenç!"

Birkaç adım yaklaşan Billy kımıldayamadığını, konuşamadığını fark etti birden. Çocuğun elindeki nesneye bakarken donakaldı. O nesneden çocuğun ceketine bir sıvının damladığını gördü, ama çocuk bunun farkında değil gibiydi.

İlk çığlığı çocuğun annesi attı. Sonra diğerleri ona katıldılar ve çığlık çığlığa geriledi. Öylece duran çocuk, ödülünü şaşkınca tutuyordu, ceketinin yenine kan damlarken.

4

"Daha geçen cumartesi orada akşam yemeği yedim" dedi Dedektif Barry Frost, arabayla Çin Mahallesi'ne doğru giderlerken. "Liz'i Wang Tiyatrosu'na, baleye götürdüm. Baleye bayılıyor, bense hiçbir şey anlamıyorum. Yarısında uyudum. Sonra da akşam yemeği için Ocean City Restoranı'na gittik."

Saat gecenin ikisiydi, gevezelik yapmak için geç bir saatti, ama Dedektif Jane Rizzoli tüm dikkatini araba kullanmaya verirken, ortağının son kız arkadaşından bahsedip durmasına göz yumdu. Sokak lambaları yorgun gözlerine fazla parlak geliyordu, karşıda beliren her far ışığı retinalarına saldırıyordu. Bir saat önce sıcacık yatakta kocasıyla birlikte yatıyordu; şimdiyse, aklı başında vatandaşların evlerinde uyuyor olmaları gereken bir saatte anlaşılmaz bir şekilde ağır akan trafikte uyanmaya çalışıyordu.

"Sen oraya gittin mi hiç?" diye sordu Frost.

"Ne?"

"Ocean City Restoranı'na. Liz sarmısaklı, siyah fasulye soslu iri midyeler sipariş etti. Düşündükçe ağzım sulanıyor. Oraya tekrar gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Liz kim?" dedi Jane.

"Geçen hafta bahsetmiştim ya. Sağlık kulübünde tanıştık."

"Muffy diye biriyle çıkıyorsun sanıyordum."

"Maggie." Frost omuz silkti. "Yürümedi."

"Önceki de yürümemişti. Adı her ne idiyse."

"Hey, nasıl bir kadın istediğimi bulmaya çalışıyorum hâlâ, anlıyor musun? Piyasaya çıkmayalı epey olmuştu. Ortalıkta bu kadar çok bekâr kız olduğunu bilmiyordum."

"Kadın."

Adam iç geçirdi. "Tamam, tamam. Alice bunu ısrarla söylerdi. Artık *kadın* demek gerekiyormuş."

Kırmızı ışıkta fren yapan Jane, ortağına göz attı. "Alice'le sen bu aralar konuşuyor musunuz?"

"Ne konuşacağız ki?"

"Mesela on yıllık evliliğinizi?"

Frost pencereden dışarıya dalgın gözlerle baktı. "Konuşacak bir şey yok. Beni unuttu o."

Ama Frost onu unutmadı, diye düşündü Jane. Karısı Alice sekiz ay önce evi terk etmişti. Jane o zamandan beri Frost'un kadınlarla yaşadığı çılgın ama tatsız maceraları dinlemek zorunda kalmıştı. Frost'a iç çamaşırı giymediğini söyleyen iri memeli sarışın vardı. Korkutucu ölçüde atletik olan, Kama Sutra'yı yalayıp yutmuş kütüphaneci vardı. Masanın altında Frost'a oral seks yapan genç Quaker vardı. Frost bütün bunları hayretle ve akıl karışıklığıyla anlatıyordu, ama Jane bugünlerde onun gözlerinde en çok keder görüyordu. Frost'un cazip bir av olmadığı söylenemezdi kesinlikle. Sırım gibiydi, formdaydı, yakışıklı sayılırdı, dolayısıyla gönül ilişkileri eskisinden kolay olmalıydı.

Ama hâlâ Alice'i özlüyor.

Beach Sokağı'na sapıp Çin Mahallesi'nin merkezine girdiklerinde, Boston polis teşkilatına ait bir devriye arabasının tepe lambasının ışıkları yüzünden kör olacaklardı neredeyse. Jane devriye arabasının yanına park etti ve ilkbahar gecesinin buz gibi, rutubetli havasına çıktılar. Vakit geç olmasına karşın kaldırımda seyirciler toplanmıştı. Jane Çince ve İngi-

lizce fısıltılar işitti, herkes aynı soruyu soruyordu şüphesiz: *Neler olduğunu bilen var mı?*

Jane ile Frost, Knapp Sokağı'nda yürüyüp ardında bir devriye polisinin nöbet tuttuğu polis şeridinin altından geçtiler. "Dedektif Rizzoli ve Dedektif Frost, cinayet masası" dedi Jane.

"Şurada" diye kısaca karşılık verdi polis. Ara sokaktaki çöp konteynerini gösterdi; orada da bir başka polis nöbet tutuyordu.

Jane ile Frost yaklaşırlarken, Jane polisin aslında çöp konteynerinin değil, kaldırımda yatan bir şeyin başında nöbet tuttuğunu fark etti. Durdu ve yerdeki kesik ele baktı.

"Vay be" dedi Frost.

Polis güldü. "Ben de aynen öyle dedim."

"Bulan kim?"

"Çin Mahallesi Hayalet Turu'ndakiler. Gruptaki bir çocuk, bunu sahte sanıp eline almış. El yeni kesilmiş olmalı ki, o sırada hâlâ kanıyormuş. Çocuk elin gerçek olduğunu fark eder etmez, onu şimdi durduğu yere atmış. O turdakiler *böyle bir şey* görmeyi beklemiyorlardı herhalde."

"O turistler şimdi neredeler?"

"Ödleri patlamıştı. Hepsi de otellerine geri dönmekte ısrar etti, ama isimlerini ve iletişim bilgilerini aldım. Tur rehberi burada oturan bir Çinli çocuk; istediğiniz zaman sizinle konuşmaya hazırmış. Elden başka bir şey gören yok. Polisi aradıklarında, görevli memur şaka yaptıklarını düşünmüş. Biz Charlestown'daki bazı serserilerle uğraşıyorduk, o yüzden buraya gelmemiz zaman aldı."

Jane çömelip fenerini ele doğrulttu. İnsanı irkiltecek kadar düzgün kesilmiş olan elin kesik ucu kurumuş kanla kaplıydı. Kadın eline benziyordu; solgundu, uzun parmaklıydı ve zarif tırnakları rahatsız edici bir şekilde manikürlüydü. Yüzük yoktu, saat yoktu. "Yerde öylece duruyor muymuş?"

"Hı hı. Çok kalmış olsa sıçanlar mideye indirirlerdi."

"Görebildiğim kadarıyla ısırık izi yok. Demek ki yeni bırakılmış."

"Ah, başka bir şey fark ettim." Polis el fenerini çevirince, huzme birkaç metre ötede duran donuk gri bir cismi aydınlattı.

Frost yakından bakmak için yaklaştı. "Bu bir Heckler & Koch. Pahalıdır" dedi. Jane'e göz attı. "Susturuculu."

"Turistler tabancaya dokunmuşlar mı?" diye sordu Jane.

"Tabancaya kimse dokunmamış" dedi polis. "Görmemişler bile."

"Yani elimizde susturuculu bir otomatik tabancayla yeni kesilmiş bir sağ el var" dedi Jane. "Bunların birbiriyle bağlantılı olduğuna bahse girerim, ne dersiniz?"

"Bu gerçekten hoş bir alet" dedi Frost, tabancaya hayranlıkla bakmayı sürdürerek. "Böyle bir şeyi atmak isteyecek birini düşünemiyorum."

Jane ayağa kalkıp çöp konteynerine baktı. "Cesedin geri kalanı şunun içindedir belki, baktın mı?"

"Hayır hanımefendi. Kesik eli görür görmez hemen sizi çağırayım dedim. Siz gelmeden önce suç mahalline el sürmek istemedim, deliller ortadan kalkmasın diye."

Jane cebinden bir çift eldiven çıkardı. Onları takarken, kalbinin heyecandan küt küt atmaya başladığını fark etti. Frost'la birlikte kapağı kaldırınca, içeriden yükselen çürük deniz mahsulleri kokusu yüzlerine vurdu. Mide bulantısını bastırmaya çalışan Jane aşağıdaki ezik karton kutulara ve siyah, şişkin çöp torbasına baktı. Frost'la bakıştı.

"Bu şerefe nail olmak ister misin?" diye sordu adam.

Jane içeri uzanıp torbayı çekiştirince, içinde ceset olmadığını hemen anladı. Torba yeterince ağır değildi. Koku sebebiyle yüzünü buruşturarak torbayı açıp içine baktı. Karides ve yengeç kabukları gördü.

İkisi de geri çekildiler ve çöp konteynerinin kapağı yüksek bir tangırtıyla kapandı.

"Kimse yok mu?" diye sordu polis.

"İçeride yok." Jane yerdeki kesik ele baktı. "Kadının geri kalanı nerede peki?"

"Belki de birisi kadının parçalarını şehrin dört bir yanına saçıyordur" dedi Frost.

Polis güldü. "Veya belki de kadını şu Çin restoranlarından birinde pişirip yahni yapmışlardır."

Jane, Frost'a baktı. "İyi ki midye sipariş etmişsiniz."

"Etrafı araştırdık" dedi devriye polisi. "Bir şey bulamadık."

"Bir de biz bakalım" dedi Jane.

Frost'la birlikte Knapp Sokağı'nda ağır ağır yürümeye başladı. El fenerlerinin huzmeleri gölgeleri aydınlatıyordu. Kırık şişeler, kâğıt parçaları, izmaritler gördüler. Cesede ait bir parça yoktu. İki yanda yükselen binaların pencereleri karanlıktı, ama Jane yukarıdaki o ışıksız odalardan bakan, sessiz geçitte ilerlemelerini seyreden gözler olup olmadığını merak etti. Burayı gündüz vakti tekrar incelemeleri gerekecekti, ama zaman içinde kaybolabilecek ipuçlarını yitirmek istemiyordu. Bu yüzden Frost'la birlikte ara sokaktan ağır ağır geçtiler ve Harrison Caddesi girişini kapatan bir başka polis şeridine vardılar. Burada kaldırımlar, sokak lambaları ve trafik vardı. Yine de Jane ile Frost bloku Harrison'dan Beach Sokağı'na dek dikkatle turlamayı, yeri gözleriyle taramayı sürdürdüler. Turu tamamlayıp da çöp konteynerine geri döndüklerinde olay yeri inceleme ekibi gelmişti.

"Kadının geri kalanını siz de bulamadınız galiba" dedi polis, Jane ile Frost'a.

Jane silahın ve kesik elin torbalara konmasını seyrederken, katilin ceset parçasını neden böyle göz önünde bir yere bıraktığını merak etti. Acelesi mi vardı? Yoksa kesik elin bulunmasını mı istemişti, bir çeşit mesaj mı veriyordu? Son-

ra gözlerini kaldırıp ara sokaktaki dört katlı binaya yılan gibi tırmanan yangın merdivenine baktı.

"Çatıya bakmalıyız" dedi.

Merdivenin alt kısmı paslı olduğu için indiremediler. Çatıya geleneksel yöntemle, binanın içindeki merdivenlerden çıkmaları gerekecekti. Binanın ön kapısını bulmak için ara sokaktan çıkıp Beach Sokağı'na gittiler. O sokaktaki binaların alt katlarında işyerleri vardı: bir Çin restoranı, bir fırın, bir Asya bakkalı... O saatte hepsi de kapalıydı. Üst katlarda daireler yer alıyordu. Jane yukarı bakınca, üst katlardaki bütün pencerelerin karanlık olduğunu gördü.

"İçeri girmek için birini uyandırmamız gerekecek" dedi Frost.

Jane olup bitenleri izlemek için kaldırımda toplanmış olan bir grup yaşlı Çinli adama yaklaştı. "Bu binada oturanları tanıyor musunuz?" diye sordu. "İçeri girmemiz gerek."

Ona boş gözlerle baktılar.

"Bu bina" diye tekrarladı Jane göstererek. "Yukarı çıkmamız gerek."

"Sesini yükseltmen işe yaramaz, biliyorsun" dedi Frost. "İngilizce bildiklerini sanmıyorum."

Jane iç geçirdi. *Al sana Çin Mahallesi.* "Çevirmene ihtiyacımız var."

"A-1 bölgesine yeni bir dedektif geldi. Çinli sanırım."

"Gelmesi çok uzun sürer." Jane binanın ön kapısının basamaklarını çıkıp kiracıların isimlerine baktı ve rastgele bir zile bastı. Defalarca bastığı halde, karşılık veren olmadı. Başka bir zile basınca, bu sefer diyafondan cızırtılı bir insan sesi geldi nihayet.

"*Wei?*"

"Polis" dedi Jane. "Apartman kapısını açar mısınız lütfen?"

"*Wei?*"

"Lütfen kapıyı açın!"

Birkaç dakika sonra bir çocuk sesi karşılık verdi: "Ninem kim olduğunuzu öğrenmek istiyor."

"Dedektif Jane Rizzoli, Boston polis teşkilatındanım" dedi Jane. "Çatıya çıkmamız gerek. Bizi içeri alır mısınız?"

Sonunda kapı vızıldayarak açıldı.

Bina en az yüz yıllıktı. Jane ile Frost merdivenleri çıkarlarken ahşap basamaklar gıcırdadı. İkinci kata vardıklarında bir kapı açıldı ve Jane sıkış tıkış bir daire gördü; iki kız merakla bakıyorlardı içeriden. Kızların küçük olanı Jane'in kızı Regina'yla yaşıt sayılırdı. Jane duraksayıp gülümseyerek selam verdi.

Kadın hemen küçük kızı kucağına aldı ve kapı sertçe kapandı.

"Biz büyük, kötü yabancılarız sanırım" dedi Frost.

Merdivenleri çıkmayı sürdürdüler. Dördüncü kat sahanlığından sonra daha dar basamaklardan çatıya çıktılar. Çatı kapısı kilitlenmemişti, ama açarlarken tiz bir sesle gıcırdadı.

Şafak öncesinin yarı karanlığına çıktılar; sadece şehir ışıkları aydınlık saçıyordu. El fenerini yakan Jane plastik bir masayla sandalyeler ve içlerinde şifalı otlar bulunan çiçek saksıları gördü. Gevşek bir çamaşır ipine asılmış çamaşırlar rüzgârda hayalet gibi dans ediyorlardı. Dalgalanan keten çarşafların arasından bakan Jane çatının kenarında yatan bir şey gördü.

Jane ile Frost tek kelime etmeden, otomatikman ceplerinden kâğıt galoşlar çıkardılar ve eğilip giydiler. Sonra asılı çarşafların altından eğilerek geçip gördükleri şeye doğru ilerlediler; galoşları zeminin katranlı kâğıdında çıtırdıyordu.

İkisi de konuşmadılar bir an. Yan yana durup el fenerlerini pıhtılaşmış kan gölüne doğru tuttular. O gölün içinde yatan şeye doğru.

"Kadının geri kalanını bulduk galiba" dedi Frost.

5

Çin Mahallesi, Boston'ın tam merkezindeydi, kuzeydeki finansal bölgeyle batıdaki yeşil Common Parkı'nın arasındaydı. Ama Maura dört aslan heykelinin bulunduğu *paifang* girişinden geçerken kendini başka bir şehre, başka bir dünyaya adım atıyormuş gibi hissetti. Çin Mahallesi'ne en son ekim ayında, bir cumartesi sabahı gelmişti; o sırada girişte gruplar halinde oturan yaşlı adamlar çay içip dama oynarken Çince çene çalıyorlardı. Maura o soğuk günde burada Daniel'la *dim sum* kahvaltısı yapmıştı. Birlikte yedikleri son yemeklerden biriydi bu ve şimdi o günün anısı Maura'nın kalbine hançer gibi saplanıyordu. Her ne kadar şimdi aydınlık bir bahar şafağında olsa da ve aynı adamlar sabah soğuğunda oturup dama oynayarak çene çalsalar da, melankoli Maura'nın gördüğü her şeyi karartıyor ve gün ışığını yarı karanlığa dönüştürüyordu.

Gümüşi balıklarla dolu akvaryumların bulunduğu restoranların ve pelesenk mobilyalarla, yeşim taşlı bileziklerle, sahte fildişi heykellerle dolu ithal eşya dükkânlarının önünden geçerek, gitgide kalabalıklaşan insanların arasında ilerledi. Büyük bölümü Asyalılardan oluşan kalabalığın içindeki, uzun boylu, üniformalı bir Boston polisini görünce onun yanına gitti.

"Pardon. Ben adli tabibim" dedi.

Adamın kendisini tanıdığını, ters ters bakmasından anladı. Doktor Maura Isles, görevi hizmet ve himaye etmek olanların kardeşliğine ihanet etmişti. Onun tanıklığı yüzünden, aralarından biri hapse atılabilirdi. Adam tek kelime etmeden Maura'ya öylece baktı, sanki onun kendisinden ne beklediğini hiç bilmiyormuş gibi.

Maura adamın bakışlarına aynı soğuk ifadeyle karşılık verdi. "Ceset nerede?" diye sordu.

"Dedektif Rizzoli'ye sormalısınız."

Adam onun işini kolaylaştırmayacaktı. "O nerede peki?"

Polisin yanıt vermesine fırsat kalmadan, Maura birisinin "Doktor Isles?" diye seslendiğini işitti. Takım elbiseli ve kravatlı, genç bir Asyalı sokağın karşı tarafından Maura'ya yaklaştı. "Çatıda sizi bekliyorlar."

"Oraya nasıl gideceğim?"

"Benimle gelin. Sizi merdivenlerden çıkarırım."

"Cinayet masasında yeni misiniz? Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Kusura bakmayın, kendimi tanıtmalıydım. Ben Dedektif Johnny Tam, A-1 bölgesinden. Rizzoli'nin bu mahalleden olan, çeviri yapabilecek birine ihtiyacı vardı; ben de Çinli olduğumdan, onun ekibine dahil edildim."

"Cinayet masasıyla ilk kez mi çalışıyorsunuz?"

"Evet hanımefendi. Hep hayalimdi. Daha iki aylık dedektifim, o yüzden epey heyecanlıyım." Adam enerjik bir şekilde, etraftaki seyircilere yana çekilmelerini emrettikten sonra Maura'yı kalabalığın içinden geçirip sarmısak ve tütsü kokan bir binanın kapısını açtı.

"Mandarin dili konuştuğunuzu fark ettim. Guangzhou dili de biliyor musunuz?"

"İkisini ayırt edebiliyor musunuz?"

"Eskiden San Francisco'da oturuyordum. Çinli iş arkadaşlarım vardı."

"Keşke Guangzhou dili konuşabilsem, ama hiç anlamıyorum" dedi Johnny, basamakları tırmanırken. "Mandarin dili de buralarda pek işe yaramıyor maalesef. Buranın köklü sakinlerinin çoğu ya Guangzhou dili ya da Taishan lehçesini konuşuyorlar. Onlarla konuşurken kimi zaman benim de çevirmene ihtiyacım oluyor."

"Boston'lı değilsiniz herhalde."

"New York şehrinde doğup büyüdüm. Ailem Fujian eyaletinden göç etmiş."

Çatı kapısına vardılar ve dışarıya, sabahın erken saatlerinin aydınlığına çıktılar. Gün ışığı yüzünden gözlerini kısan Maura, olay yeri inceleme ekibinin çatıyı araştırdığını gördü ve birinin "Burada da bir mermi kovanı var" diye seslendiğini işitti.

"Kaç etti, beş mi?"

"Etiketleyip torbaya koy."

Birden herkes sustu. Maura kendisini fark ettiklerini ve ona baktıklarını gördü. Hain gelmişti.

"Hey doktor" diye seslenen Jane, Maura'ya yaklaştı; siyah saçı rüzgârda dalgalanıyordu. "Bakıyorum Johnny seni nihayet bulmuş."

"Bu mermi kovanları nereden çıktı?" diye sordu Maura. "Telefonda ampütasyon demiştin."

"Evet. Ama aşağıdaki ara sokakta Heckler & Koch marka bir otomatik tabanca bulduk. Birisi burada birkaç el ateş etmiş anlaşılan. En az beş el."

"Tabanca sesi duyan olmuş mu? Ne zaman ateş edildiğini aşağı yukarı biliyor muyuz?"

"Tabanca susturuculu olduğundan, bir şey duyan olmamış." Jane döndü. "Kurban şurada."

Galoş giyip eldiven takan Maura, Jane'i takip ederek çatının kenarında yatan, üstü örtülü cesede yaklaştı. Eğilip plastik örtüyü kaldırınca bir an konuşamadı.

"Evet. Bizim de nefesimizi kesti" dedi Jane.

Kadın beyazdı, otuzlarının başındaydı, zayıf ve atletikti, siyah bir kapüşonlu hırkayla siyah tayt giymişti. Cesedi kaskatı kesilmişti. Sırtüstü yatmış, göğe bakıyordu, sanki yıldızları hayran hayran seyretmek için uzanmıştı. Parlak kumral saçı ensesinde kabaca toplanıp at kuyruğu yapılmıştı. Cildi soluk ve kusursuzdu; Slav'ı andıran yüzündeki çıkık elmacıkkemikleri mankenlerinki gibiydi. Ama Maura yaraya odaklandı. Bu kesik öyle derindi ki deri, kas ve kıkırdak yarılmıştı; soluk borusunun boşluğu ve boyun omurgasının incimsi yüzeyi açığa çıkmıştı. Kesilen atardamardan fışkıran kanlar insanı şoke edecek kadar uzağa saçılmıştı ve yakındaki bir çamaşır ipinden perde gibi sarkan çarşafları lekelemişti.

"Kesik el aşağıdaki sokağa düşmüş" dedi Jane. "Heckler & Koch da. Kabzada kadının parmak izleri vardır tahminimce. Ve o elde barut izi bulacağız."

Maura gözlerini cesedin boynundan zorla alıp düzgünce kesilmiş sağ bileğe odaklandı ve nasıl bir aletin kıkırdakla kemiği böyle kolayca kesebileceğini hayal etmeye çalıştı. Afallatıcı ölçüde keskin olmalıydı ve hiç tereddütsüz kullanılmıştı. Maura elin bir kılıç darbesiyle koptuğunu ve yuvarlanarak çatıdan düştüğünü hayal etti. Aynı kılıcın yerde yatan kadının ince boynunu kestiğini de hayal etti.

Ürpererek ayağa kalktı ve çatıdan aşağıya, Knapp Sokağı'nın uzak ucunda durarak seyircileri geride tutan polislere baktı. Kalabalık birkaç dakikada iki misline çıkmıştı sanki, üstelik gün daha yeni başlıyordu. Meraklılar kan kokusunu her zaman alabilirler ve asla pes etmezlerdi.

"Burada olmayı gerçekten istediğinden emin misin Maura?" diye sordu Jane usulca.

Maura ona doğru döndü. "Neden istemeyeyim ki?"

"İşe fazla mı erken geri döndün diye merak ediyorum o

kadar. Zor bir hafta geçirdiğini biliyorum, dava filan yüzünden." Jane duraksadı. "Graff'ın durumu pek parlak görünmüyor şu an."

"Görünmemeli zaten. Adam öldürdü o."

"O adam da bir polisi öldürmüştü. Karısı ve çocukları olan, iyi bir polisi. İtiraf etmeliyim ki, ben de kendimi kaybedebilirdim."

"Yapma Jane. Graff'ı savunduğunu söyleme bana."

"Ben Graff'la birlikte çalıştım, arkanı kollayacak daha iyi birini bulamazsın. Hapishaneye düşen polislere ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu konuda kendimi savunmak zorunda kalmamalıyım. Yeterince kınama mektubu aldım zaten. Bari sen onlar gibi yapma."

"Ben sadece diyorum ki, şu an hassas bir zaman. Hepimiz Graff'a saygı duyuyoruz ve o gece kendini kaybetmesinin sebebini anlıyoruz. Bir polis katili öldü ve adalet bir bakıma yerine geldi belki de."

"Benim işim adaleti yerine getirmek değil. Gerçekleri söylemek sadece."

Jane alaycı bir kahkaha attı. "Tabii, sen sadece gerçeklerle ilgilenirsin, değil mi?"

Maura dönüp çatıdaki, suç mahallini inceleyen kriminologlara baktı. *Aldırma, sen işinde odaklan. Buraya sadece bu ölü kadın hakkında konuşmak için geldin, başka kimse hakkında değil.* "Bu çatıda ne işi varmış?" diye sordu.

Jane yerdeki cesede baktı. "Hiçbir fikrim yok."

"Buraya nasıl çıktığını biliyor muyuz?"

"Yangın merdiveninden veya apartman merdivenlerinden çıkmış olabilir. Harrison Caddesi'nden Knapp Sokağı'na dek bu blokun tamamında, bir binanın çatısına çıkınca diğer tüm çatılara geçebilirsin. Bu binalardan herhangi birine girmiş olabilir. Veya helikopterle bırakılmış olabilir. Konuştuğumuz

hiç kimse dün gece onu gördüğünü anımsamıyor. Ve biz cinayetin dün gece işlendiğini biliyoruz. Kadını bulduğumuzda cesedi yeni sertleşmeye başlamıştı."

Maura dikkatini tekrar kurbana verdi ve giysilerine bakınca kaşlarını çattı. "Tuhaf, simsiyah giyinmiş."

"Siyah her şeye uyar derler."

"Nüfus cüzdanı?"

"Nüfus cüzdanı yok. Ceplerinde üç yüz dolar ve bir Honda anahtarı bulduk sadece. Civarda aracı arıyoruz." Jane başını salladı. "Yugo kullanmaması kötü olmuş. Öyle çok Honda var ki, samanlıkta iğne arar gibiyiz."

Maura cesedin üstünü örttü; açık yara, plastik örtünün altında gözden kayboldu tekrar. "El nerede?"

"Torbaya kondu bile."

"Bu cesede ait olduğundan emin misiniz?"

Jane şaşkınlıkla güldü. "Olmama ihtimali nedir ki?"

"Ben asla varsayımda bulunmam. Bunu biliyorsun." Maura sırtını döndü.

"Maura?"

Maura tekrar Jane'e baktı. Köreltici gün ışığında karşı karşıya durdular. Boston'daki bütün polisler onları görebiliyor, duyabiliyordu sanki.

"Dava konusunda. Seni anlıyorum" dedi Jane. "Bunu biliyorsun."

"Ve onaylamıyorsun."

"Ama anlıyorum. Umarım sen de şunu anlıyorsundur ki, gerçek dünyayla uğraşmak zorunda kalanlar Graff gibi adamlar. Cephe hattında onlar var. Adalet bilimsel deneyler kadar net değildir. Bazen çok karmaşıktır ve gerçekler durumu iyice karmaşıklaştırır."

"Yalan mı söyleseydim yani?"

"Asıl kötü adamların kim olduğunu unutma yeter."

"İş tanımımda bu yok" dedi Maura. Çatıdan çıkıp apart-

man merdivenlerini indi; parlak güneşten ve Boston polis teşkilatı personelinin bakışlarından kurtulduğuna memnundu. Ama binadan çıkınca Dedektif Johnny'yle yüz yüze geldi tekrar.

"Yukarısı epey kanlı, değil mi?" dedi adam.

"Normalden daha kanlı."

"Otopsi ne zaman peki?"

"Yarın sabah yapacağım."

"İzleyebilir miyim?"

"İstiyorsanız buyurun, mideniz kaldıracaksa."

"Akademideyken birkaç otopsi izlemiştim. Kusmamayı başardım."

Maura bir an duraksayıp onu süzdü. Keyifsiz, siyah gözler ve son derece yakışıklı, keskin yüz hatları gördü, ama düşmanlık görmedi. Boston'daki bütün polislerin kendisine düşmanlık besler gibi göründüğü bir sabahta, Dedektif Johnny Tam onu yargılamayan tek polis gibiydi.

"Sabah sekizde" dedi. "Orada görüşürüz."

6

Maura o gece iyi uyumadı. Lazanya yiyip üç kadeh şarap içtiği ağır bir akşam yemeğinden sonra bitkin halde yatağa uzandı. Birkaç saat sonra uyandığında, acıyla yanındaki boşluğun farkına vardı. Elini uzatıp soğuk çarşafa dokunurken, son dört ay boyunca pek çok gece yaptığı gibi, Daniel Brophy'nin de yatağında yalnız ve uyanık olup olmadığını merak etti. Onun da telefon edip aralarındaki suskunluğu bozmayı isteyip istemediğini. Yoksa mışıl mışıl uyuyor muydu, pişmanlık duymadan, ilişkilerinin nihayet bitmesinin verdiği rahatlıkla? Maura artık tekrar özgür bir kadın olsa da, özgürlüğün bedeli vardı. Boş bir yatak, uykusuz geceler ve yanıtsız soru: *Onunla mı daha iyiyim, onsuz mu?*

Ertesi sabah işe gittiğinde uyku sersemiydi ve kendine gelmek için içtiği kahveler yüzünden midesi bulanıyordu. Morgun antresinde maske ve kâğıt başlık takıp galoş giyerken izleme penceresinden içeri bakınca, Jane'in daha şimdiden masanın yanında durduğunu, kendisini beklediğini gördü. Dün pek iyi ayrılmamışlardı ve Jane'in alaycı terslemesi, *Sen sadece gerçeklerle ilgilenirsin, değil mi?* sözü Maura'nın içine oturmuştu. Evet, gerçekleri önemsiyordu o. Onlar değiştirilemez ve inkâr edilemez şeylerdi, bir arkadaşlığı tehdit ettiklerinde bile. Polis Graff'ın yargılanması aralarını açmış ve Maura'ya arkadaşlıklarının baştan beri zor olduğunu

anımsatmıştı. Önlüğünü bağlarken, cesedi değil, Jane'i görmekten korkuyordu.

Derin bir soluk alıp kapıyı iterek içeri girdi.

Asistanı Yoshima ceset torbasını masanın üstüne koymuştu bile. Cesedin yanındaki bir tepside duran kesik elin üstü örtülmüştü. Yoshima'nın, kendilerini dinlediğinin farkında olan Maura, Jane'i başıyla profesyonelce selamlayıp "Frost gelecek mi?" dedi.

"Bu sefer gelmeyecek, ama Johnny Tam yoldaymış. Hatta senin cesedi kesip biçmeni görmek için sabırsızlanıyor sanırım."

"Dedektif Johnny kendini kanıtlamaya pek hevesli gibi."

"Cinayet masasına katılmak istiyor bence. Şimdiye kadar gördüklerime bakılırsa, bunu başarabilir de." Jane gözlerini kaldırdı. "İyi insan lafının üstüne gelirmiş."

İzleme penceresine bakan Maura, Johnny'nin gelmiş olduğunu ve cerrah önlüğü taktığını gördü. Adam biraz sonra içeri girdi; kâğıt başlığı simsiyah saçını gizliyordu. Masaya yaklaştı ve üstü örtülü cesede sakin, donuk gözlerle baktı.

"Johnny, başlamadan önce söyleyeyim" dedi Jane, "kusmak istersen lavabo şurada."

Adam omuz silkti. "İhtiyacım olmayacak."

"Şimdi öyle diyorsun."

"Kolay kısımdan başlayalım" diyen Maura, tepsideki kesik elin üstünü açtı. El plastik gibi görünüyordu. Çin Mahallesi tur grubundakilerin onu sahte kan sürülmüş bir Cadılar Bayramı oyuncağı sanmalarına şaşmamalıydı. Üstünde barut izi bulunmuştu. Bu elden alınan parmak izlerinin Heckler & Koch'un kabzasında bulunması, kurbanın çatıda beş el ateş ettiği konusunda şüpheye yer bırakmamıştı. Maura büyüteci ele yaklaştırıp kesik bileği inceledi.

"Tam uç radiyus[1] ile ay kemik[2] arasından kesilmiş" dedi. "Ama piramit kemiğin epey bir kısmını görebiliyorum."

"Yani?" dedi Jane.

"Bu eli kesen şey, bilek kemiğini ikiye bölmüş. Bu kemikler epey serttir."

"Keskin bir aletti demek ki."

"Tek bir darbeyle ampütasyon yapacak kadar keskin." Maura gözlerini kaldırdı. "Başka kesik görmüyorum."

"Bana bu elin o cesede ait olduğunu söyle yeter."

Maura masaya doğru dönüp ceset torbasının fermuarını açtı. Torba ikiye ayrılırken, donmuş et ile bayat kanın mide bulandırıcı kokusu etrafa yayıldı. İçindeki kadavra tamamen giyinikti hâlâ, başı geriye kaykılmıştı, boynundaki geniş yara iyice ortaya çıkmıştı. Yoshima fotoğraf çekerken, Maura'nın gözü kadının kurumuş kanla kaplı olan kumral saçına takıldı. *Güzel saç*, diye düşündü, *ve güzel kadın*. Silahlı olan ve o çatıda birine ateş eden bir kadın.

"Doktor Isles, saç ve iplik kanıtları var elimizde" dedi Yoshima. Cesedin siyah hırkasının üstüne eğilmişti ve giysi koluna yapışmış olan açık renk bir kıla bakıyordu.

Maura kılı cımbızla alıp ışığa tutarak inceledi. Kıl aşağı yukarı beş santim uzunluğundaydı, gümüşi griydi ve biraz kıvrıktı. Maura kadavraya göz attı. "Ona ait olmadığı belli."

"Bak, bir tane daha var" dedi Jane, kurbanın siyah taytına yapışmış bir başka kılı göstererek.

"Belki de hayvan kılıdır bunlar" dedi Yoshima. "Golden retriever olabilir."

"Veya belki de kır saçlı bir dede saldırmıştır kadına."

Maura kılları ayrı ayrı delil zarflarına koyup kenara bıraktı. "Pekâlâ, kadını soyalım şimdi."

1. Önkolda bulunan iki kemikten dışta olanı. (yay.n.)

2. El bileğinde yarımay şeklindeki kemik. (yay.n.)

Önce kadının üstündeki tek süs eşyasını, sol bileğindeki siyah Swiss Hanowa kol saatini çıkardılar. Sonra siyah Reebok ayakkabılarını, ardından da kapüşonlu hırkayı ve uzun kollu tişörtü, taytı, pamuklu külotu ve atlet sutyeni çıkardılar. Kadının vücudu formdaydı, sırım gibiydi ama kaslı değildi. Maura bir patoloji profesörünün, yıllardır otopsi yaptığı halde çekici bir cesede hiç rastlamadığını söylediğini duymuştu bir keresinde. Bu kadın istisna olabilirdi. Boynundaki geniş yaraya ve sırtıyla kalçasındaki morluklara, donuk gözlerine karşın hâlâ nefes kesici güzellikteydi.

Ceset çırılçıplak kalınca, Yoshima röntgen çekebilsin diye Maura ile iki dedektif odadan çıktılar. Antrede durup izleme penceresinden, adamın kurşun önlük takmasını ve film kartuşlarını yerleştirmesini seyrettiler.

"Böyle bir kadını" dedi Maura, "özleyecek biri vardır mutlaka."

"Güzel olduğu için mi öyle diyorsun?" dedi Jane.

"İnanılmayacak kadar formda olduğu için, diş yapısı kusursuz olduğu için ve taytı Donna Karan marka olduğu için öyle diyorum."

"Cahil bir adam olarak bir sorum var" dedi Johnny. "Taytı pahalı mı yani?"

"Mağaza fiyatını Doktor Isles tamı tamına söyleyebilir eminim" dedi Jane.

"Demek istediğim şu ki" dedi Maura, "sokaklarda yaşayan beş parasız bir kadın değil o. Üstünde epey para varmış, ayrıca Heckler & Kohl taşıyordu, ki anladığım kadarıyla sokaklarda sık kullanılan bir tabanca değil."

"Ayrıca kimliği yoktu" dedi Johnny.

"Çalınmış olabilir."

"Ama hırsız üç yüz dolara el sürmemiş, öyle mi?" Johnny başını iki yana salladı. "Bu tuhaf olurdu."

İzleme penceresinden bakan Maura, Yoshima'nın el salla-

dığını gördü. "İşi halletti" diyerek kapıyı itti ve laboratuvara girdi.

Maura önce kesik boynu inceledi. Bu yarayı açan darbe, tıpkı eli koparan darbe gibi, tek hamlede ve tereddütsüzce indirilmiş gibiydi. Yaranın içine cetvel sokan Maura "Derinliği neredeyse sekiz santim" dedi. "Soluk borusu kesilmiş ve yara ta boyun omurgasına kadar iniyor." Cetvelin yerini değiştirdi. "Genişliği derinliğinden fazla, aşağı yukarı on iki santim. Alet saplanmamış, yarmış." Duraksayıp açığa çıkmış kesiği inceledi. "Garip bir şekilde çok düzgün. Aletin ağzı tırtıklı değilmiş, ikincil kesikler yok. Morluk ya da eziklik de yok. Darbe öyle hızlı inmiş ki, kurban mücadele etmeye fırsat bulamamış." Maura cesedin başını kaldırıp öne eğdi. "Biriniz kafatasını bu pozisyonda tutabilir misiniz? Yaranın kenarlarını incelemek istiyorum."

Dedektif Johnny hiç duraksamadan öne çıkıp cesedin başını eldivenli elleriyle tuttu. Bir insan gövdesi kişilik atfedilemeyen deriden, kemikten ve kastan ibaret gibi görünebilse de, bir cesedin yüzü çoğu polisin görmek istemeyeceği kadar çok şey sergiler. Ama Johnny Tam o görüntüden ürkmedi. Aklındaki birçok sorunun yanıtını orada bulabilecekmişçesine ölü kadının gözlerinin içine baktı.

"Hah, öyle tut" dedi Maura, büyüteci cesedin derisinin üstünde gezdirerek. "Tırtık izi görmüyorum. Nasıl bir bıçak kullanıldığını anlamamı sağlayacak bir şey yok..." Duraksadı.

"Ne?" diye sordu Jane.

"Bu açı tuhaf. Normal kesilmiş bir boğaz değil bu."

"Ya, o tür kesikler çok sıkıcı oluyor."

"Birinin boğazını kestiğini hayal et bir an" dedi Maura. "Bu kadar derinden, ta omurgaya inecek kadar kesmek için arkadan yaklaşman gerekir. Kurbanı saçından tutarsın, başını geriye çekersin ve önden kesersin, kulaktan kulağa."

"Komando yöntemi" dedi Johnny.

"Arkadan yaklaşman hem kurbanı zapt etmeni sağlar hem de boğazı iyice ortaya çıkarır. Ve açılan yara kıvrık olur genellikle. Bu yaraysa sola doğru biraz yukarı çıkıyor. Kurbanın başı o sırada öne eğikmiş, yukarı dönük değil."

"Belki de katil onun karşısında duruyordu" dedi Jane.

"Öyleyse kadın niye direnmedi? Mücadele izi yok. Kellesi uçurulmuş neredeyse. Niye direnmedi?"

"Röntgen filmlerini astım" dedi Yoshima.

Işıklı panoya doğru döndüler hep birlikte; orada asılı duran, arkadan aydınlanan röntgen filmlerindeki beyaz kemikler ışıldıyordu. Maura önce sağ bileğin kesik ucu ile kopuk ele odaklanarak kesilmiş piramit kemiğin açılarını zihninde karşılaştırdı. Açılar birbirine uyuyordu.

"Kesinlikle onun eli" dedi.

"Benim bundan hiç şüphem yoktu zaten" dedi Jane.

Maura daha sonra boyun röntgenlerine odaklandı, yumuşak dokuda düzgünce açılmış kesiğe. Boyun omurgasındaki parlak, kıymığa benzer bir nesne dikkatini çekti hemen. "Bu boyun omurunun yan röntgenini çektin mi?" diye sordu.

Yoshima'nın bu talebi beklediği belliydi, çünkü el ve bilek filmlerini hemen indirip yeni bir film astı. Bu seferkinde boynun yandan görünümü vardı. "O şeyi görmüştüm. Daha ayrıntılı görmek istersin diye düşündüm."

Maura beşinci boyun omurunun yan görüntüsüne baktı. Jilet gibi ince olan o nesne bu röntgen filminde de görülüyordu.

"Nedir?" diye sordu Jane, Maura'ya arkadan yaklaşarak.

"Metal bir şey, beşinci ön omura saplanmış." Otopsi masasına doğru döndü. "Bence katil darbesini indirirken, kesici aletin bir parçası boyun kemiğine saplanıp kalmış."

"Yani metali analiz edebiliriz" dedi Jane. "O bıçağın imalatçısını bulabiliriz."

"Bıçak değildi bence" dedi Maura.

"Balta?"

"Balta daha geniş bir yarık açardı ve yumuşak dokularda eziklik görürdük. Bu kadında ikisi de yok. Bu yarık düzgün ve doğrusal. Jilet keskinliğinde olan ve boynu tek darbede enlemesine yarabilecek kadar uzun bir kesici alet tarafından açılmış."

"Pala gibi mi?" diye sordu Jane.

"Veya kılıç."

Jane, Johnny'ye baktı. "Zorro'yu arıyoruz." Cep telefonu çalınca kahkahası yarıda kesildi. Eldivenlerini çıkarıp belindeki cep telefonunu aldı. "Rizzoli."

"Daha önce kılıç yarası görmüş müydünüz Doktor Isles?" diye sordu Johnny, röntgen filmini incelemeyi sürdürerek.

"Bir kez, San Francisco'da. Bir adam, kız arkadaşını samuray kılıcıyla doğramıştı."

"Bu aletin samuray kılıcı olup olmadığı metal analizinden anlaşılır mı peki?"

"O kılıçlar artık seri üretiliyor, o yüzden silahı bulma konusunda pek faydası olmaz herhalde. Yine de belli olmaz, suçlunun hüküm giymesini sağlayacak ipucu olabilir bu." Johnny'ye baktı; adamın yüzü ışıklı panodan gelen ışıkla aydınlanıyordu. Saçı, kabarık kâğıt başlıkla örtülü olsa da, Maura adamın güçlü yüz ifadesinden etkilendi. Ve ciddiyetinden. "İyi sorular soruyorsun" dedi.

"Öğrenmeye çalışıyorum sadece."

"Rizzoli zeki polistir. Ona ayak uydurursan sorun çıkmaz."

"Johnny" dedi Jane telefonunu kapatırken, "sen burada kalıp otopsiyi tamamla. Benim gitmem gerek."

"Ne oldu ki?"

"Frost aradı. Kurbanın arabasını bulduk."

Tyler Sokağı otoparkının dördüncü katı neredeyse boştu, ama mavi Honda Civic uzak bir köşede tek başına duruyordu. Orası loş ve izole bir yerdi, arabanıza gittiğinizi kimsenin gör-

mesini istemiyorsanız seçeceğiniz türden bir yerdi. Aracı inceleyen Jane ile Frost'un yegâne seyircileri bir otopark görevlisiyle arabayı o sabah fark etmiş olan iki Boston polisiydi.

"Ön camdaki otopark fişine göre, araba çarşamba akşamı sekiz on beşte giriş yapmış" dedi Frost. "Güvenlik kamerası kaydını izledim, Honda'nın o vakitte otoparka girdiğini gösteriyor. Beş dakika sonra bir kadın garajdan yürüyerek çıkıyor. Başında kapüşon olduğundan yüzü görünmüyor, ama bizim kurbana benziyor. Araba o zamandan beri buradaymış."

Frost konuşurken Jane, Honda'nın etrafında yavaşça turladı. Araba üç yaşındaydı ve üzerinde ciddi göçükler, çizikler yoktu. Lastikler iyi durumdaydı. Jane içeriyi incelesin diye bagaj açılmıştı.

"Plakaların beş gün önce Springfield'da çalındığı bildirilmiş" dedi Frost. "Araç da orada çalınmış, bir hafta önce."

Jane yedek lastik dışında boş olan bagaja kaşlarını çatarak baktı. "Benimkinden çok daha temiz yahu."

Frost güldü. "Bunu birçok araba için söyleyebilirsin."

"Bunu diyen de obsesif kompülsif bozukluğu olan adam."

"Arabanın muayenesi yeni yapılmış galiba. Torpido gözünde gerçek sahibinin ruhsatıyla sigorta kartı var. Ve ön koltukta bulduğum şeye bayılacaksın." Frost eldivenlerini giyip sürücü kapısını açtı. "El GPS'i."

"Neden eğlenceli şeyleri hep sen buluyorsun?"

"Cihaz yeni olmalı, çünkü kadın sadece iki adres girmiş. İkisi de Boston'da."

"Nereler?"

"İlki Roxbury Crossing'deki bir özel mesken. Sahibi Louis Ingersoll."

Jane ona şaşkınlıkla baktı. "*Dedektif* Lou Ingersoll mu?"

"Ta kendisi. Boston polis teşkilatındaki adresi o."

"Cinayet masasından ne zaman emekli olmuştu? On altı, on yedi yıl önce mi?"

"On altı. Kendisine şu an ulaşamıyoruz. Kızını aradım, Lou'nun bir haftalığına kuzeye, balık tutmaya gittiğini söyledi. Lou'nun bulunduğu yerde cep telefonları çekmiyor olabilir. Veya belki de rahatsız edilmek istemediğinden telefonunu kapatmıştır."

"Peki ya GPS'teki ikinci adres?"

"Buradaki, Çin Mahallesi'ndeki bir işletme. Dragon and Stars Dövüş Sanatları Akademisi diye bir yer. Telesekreterin söylediğine göre öğleyin açılacakmış." Frost kol saatine göz attı. "Yani açılalı on dakika olmuştur."

7

Dragon and Stars Dövüş Sanatları Akademisi, Harrison Caddesi'ndeki eski bir kâgir binanın ikinci katındaydı; Jane ile Frost dar merdivenleri çıkarken bir ağızdan konuşan insanları, homurtuları ve ayak seslerini duyabiliyorlardı ve soyunma odalarından gelen ter kokusunu şimdiden alabiliyorlardı. Stüdyonun içindeki, pijamaya benzer siyah kostümler giymiş on kadar öğrenci yaptıkları hareketlere öyle odaklanmışlardı ki, hiçbiri iki dedektifin içeri girdiğini fark etmemiş gibiydi. Soluk bir dövüş sanatları posteri sayılmazsa, içerideki tüm duvarlar çıplaktı ve yıpranmış ahşap zeminde hiç eşya yoktu. Kimsenin ilgilenmediği Jane ile Frost bir an kapının yanında durup öğrencilerin sıçrayarak tekme atmalarını seyrettiler.

Genç bir Asyalı kadın sıradan çıktı birden ve "Egzersizi tamamlayın!" diye emretti. Sonra iki ziyaretçiye yaklaştı. Dansçı gibi zayıftı, kızarmış ve terlemişti, ama harcadığı efora karşın soluk soluğa kalmış gibi görünmüyordu hiç. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Biz Boston polis teşkilatındanız. Ben Dedektif Jane Rizzoli, yanımdaki de Dedektif Frost. Bu stüdyonun sahibiyle konuşmak istiyoruz."

"Kimlik görebilir miyim?" Sertçe dile getirilen bu talep, Jane'in liseden yeni mezun olmuş gibi görünen birinden bek-

leyeceği bir şey değildi hiç. Kız Jane'in kimliğini incelerken, Jane de kızı inceledi. *Göründüğü kadar genç olmayabilir,* diye düşündü. Kız yirmilerinin başındaydı, konuşmasına bakılırsa Çin kökenli Amerikalıydı, sol önkolunda kaplan dövmesi vardı. Kısa ve dik saçıyla ve hırçın bakışlarıyla, ufak tefek ama tehlikeli bir Asyalı Got kıza benziyordu.

Kız kimliği geri verdi. "Anladığım kadarıyla cinayet masasındansınız. Burada ne işiniz var?"

"Önce adınızı sorabilir miyim?" dedi Jane not defterini çıkararak.

"Bella Li. İlk ve orta düzey sınıflara ders veriyorum."

"Öğrencileriniz muhteşem" dedi Frost hayretle. Sıçrayarak havada dönen öğrencileri seyrediyordu hâlâ.

"Bu orta düzey sınıf. Gelecek ay New York'ta düzenlenecek bir dövüş sanatları gösterisine hazırlanıyorlar. Şimdi leopar hareketlerini çalışıyorlar."

"Leopar mı?"

"Kuzey Çin'in kadim hayvan tekniklerinden biridir. Leopar hızına ve agresifliğine güvenir, bu egzersizde görüldüğü gibi. Her hayvan tekniği, o hayvanın doğasını yansıtır. Yılan kurnaz ve kaygandır. Leylek denge ve sakınma uzmanıdır. Maymun hızlı ve akıllıdır. Öğrenciler kendi kişiliklerine en çok uyan hayvanı seçerler ve o formda ustalaşırlar."

Frost güldü. "Kungfu filmlerindeki gibi."

Kız ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Bu sanatın adı *vuşu*'dur ve binlerce yıl önce icat edildi. O filmlerde gördüğünüz şeyler yalan, Hollywood saçmalıkları." Kız duraksadı. Öğrenciler egzersizlerini bitirmişlerdi ve ona bakarak talimat bekliyorlardı. Kız "Kılıçları alın. Kılıç egzersizi" diye emredince öğrenciler bir silah rafına gidip oradaki tahta egzersiz kılıçlarını aldılar.

"Buranın sahibiyle görüşebilir miyim?" diye sordu Jane.

"*Sifu* Fang arka odada, bir öğrencisine özel ders veriyor."

"O isim nasıl telaffuz ediliyor? Başta söylediğiniz..."

"*Sifu* isim değildir" diye karşılık verdi Bella ters ters. "Çincede 'usta' veya 'öğretmen' anlamına gelir. Saygı ifade eden bir terimdir."

"*Ustayla* görüşebilir miyiz peki?" dedi Jane öfkeyle; kızın tavrına sinirlenmişti. "Buraya çene çalmaya gelmedik Bayan Li. Resmi bir soruşturma sebebiyle geldik."

Bella karar vermeye çalıştı. Öğrenciler kılıç egzersizine başlayınca odada tahta kılıç takırtıları duyuldu. "Bir dakika" dedi kız sonunda. Bir kapıyı çaldı, bir an saygıyla bekledi ve ardından kapıyı açıp "*Sifu*, iki polis seninle görüşmek istiyor" dedi.

"İçeri gönder" dedi bir ses. Bir kadın.

Onları ağırlamak için sandalyesinden kalkan Çinli kadın, genç ve esnek Bella Li'nin tersine yavaş hareket ediyordu; eklemleri ağrıyordu sanki, oysa yalnızca ellilerinin ortalarında gibiydi. Yüzü orta yaşlı görünüyordu ve uzun siyah saçında sadece birkaç gri tel vardı. Jane ile Frost'un karşısında imparatoriçe gibi haşmetle durdu. Jane'in boyunda olsa da, soylu edası sebebiyle çok daha uzun boylu görünüyordu. Yanında duran, altı yaşlarındaki, küçük, sarışın oğlan çocuğu dövüş sanatları kostümü giymişti ve sımsıkı tuttuğu tahta sopa neredeyse onun boyundaydı.

"Ben Iris Fang" dedi kadın. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Jane kadının yurtdışında doğduğunu hem resmi tavrından hem de şivesinden anladı.

"Dedektif Rizzoli, Dedektif Frost" dedi Jane. Oğlan çocuğuna baktı; çocuk ona korkusuz ve hırçın bakışlarla karşılık verdi. "Öğrenciniz dışarı çıkabilir mi? Yalnız konuşmamız gerek hanımefendi."

Iris başıyla onayladı. "Bella, Adam'ı diğer odaya götür, annesini beklesin."

"Ama *Sifu*" diye itiraz etti çocuk, "sana maymun sırığıyla

nasıl egzersiz yaptığımı göstermek istiyorum!"

Çocuğa tepeden bakan Iris gülümsedi. "Gelecek hafta gösterirsin Adam" dedi, onun saçını sevgiyle okşayarak. "Maymunlar sabretmeyi de öğrenmelidir. Hadi git şimdi." Bella çocuğu odadan çıkarırken Iris gülümsemeyi sürdürdü.

"O küçük adam dövüş sanatları öğrencisi mi?" dedi Frost.

"Hem yetenekli hem de tutkulu. Herkese ders vermem ben." Iris artık gülümsemiyordu ve ziyaretçilerini soğukkanlılıkla inceliyordu. Hangi ziyaretçinin otorite sahibi olduğunu anlamışçasına bakışlarını Jane'e dikti. "Polislerin stüdyomda ne işi var?"

"Biz Boston polis teşkilatı cinayet masasındanız" dedi Jane. "Dün gece Çin Mahallesi'nde olan bir olayla ilgili birkaç soru sormak istiyoruz size."

"Çatıdaki kadın cesediyle ilgili sanırım."

"Biliyorsunuz demek."

"Herkes ondan bahsediyor. Burası küçük bir mahalledir ve her Çin köyünde olduğu gibi burada da dedikoducular ve işgüzarlar var. Kadının boğazı kesilmiş, eli de kesilip çatıdan aşağı atılmış. Tabancası varmış."

Bunları her kim söylediyse, gereğinden fazla şey biliyorlar, diye düşündü Jane.

"Bunlar doğru mu?" diye sordu Iris.

"Bu konuda konuşamayız" dedi Jane.

"Ama bunun için gelmediniz mi? Bu konuda konuşmak için?" dedi Iris sakince.

Bir an bakıştılar ve Jane birden bilgi peşinde olan tek kişinin kendisi olmadığını anladı. "Size bir fotoğraf göstermek istiyorum" dedi.

"Bana gelmenizin bir sebebi var mı?" diye sordu Iris.

"Mahalledeki birçok insanla konuşuyoruz."

"Ama fotoğraf meselesini ilk kez duyuyorum. Başkasına göstermiş olsanız *mutlaka* duyardım."

"Önce size bir fotoğraf göstermem gerekiyor. Sonra da sebebini söyleyeceğim." Jane, Frost'a baktı.

"Bunu görmeniz gerektiği için üzgünüm hanımefendi" dedi Frost. "Biraz rahatsız olabilirsiniz. Önce oturmak ister misiniz?"

Alçak ve saygılı ses tonu Iris'in gözlerindeki soğukluğu biraz azaltmış gibiydi. Kadın başıyla onayladı. "Bugün kendimi yorgun hissediyorum. Oturmalıyım belki de, teşekkürler."

Frost yakındaki bir sandalyeyi kaptı hemen; Iris'in otururken rahatlayıp iç geçirmesi, adamın jestinden çok memnun kaldığını gösteriyordu. Frost ancak bundan sonra, Maura'nın morgdan e-postayla gönderdiği dijital görüntüyü gösterdi. Her ne kadar kurbanın boynu örtülmüş olsa da yüzünün solgunluğu, açık ağzı ve kısık gözleri, bunun ölü bir kadının fotoğrafı olduğunu gösteriyordu.

Iris fotoğrafa tam bir dakika boyunca, yüz ifadesini değiştirmeden baktı.

"Hanımefendi?" dedi Frost. "Onu tanıyor musunuz?"

"Güzel kadın, değil mi?" diyen Iris başını kaldırdı. "Ama onu tanımıyorum."

"Onu hiç görmediğinizden emin misiniz?"

"Otuz beş yıldır Çin Mahallesi'nde oturuyorum, kocamla birlikte Tayvan'dan göç ettiğimden beri. Bu kadın benim mahallemde oturuyor olsa onu tanırdım." Jane'e baktı. "Bana sadece bunu sormak için mi geldiniz?"

Jane hemen yanıt vermedi, çünkü pencerenin yanından kıvrılarak çıkan yangın merdivenini fark etmişti. *Bu odadan çatıya çıkılabilir,* diye düşündü. Oradan da bu bloktaki bütün çatılara ulaşılabilirdi, kurbanın öldüğü binanın çatısı da dahil olmak üzere. Iris'e döndü. "Burada kaç kişi çalışıyor?"

"Ben başöğretmenim."

"Peki ya demin bizi içeri alan genç kadın?" Jane not defterindeki isme göz attı. "Bella Li."

"Bella neredeyse bir yıldır yanımda çalışıyor. Bazı sınıflara ders veriyor ve özel öğrencilerinden para alıyor."

"Kocanızdan bahsetmiştiniz. Bay Fang da burada mı çalışıyor?"

Kadın gözlerini birkaç kez kırpıştırıp bakışlarını kaçırdı. "Kocam öldü" dedi usulca. "James öleli on dokuz yıl oluyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm Bayan Fang" dedi Frost usulca. Samimi olduğu belliydi.

Bir an sessizlik oldu, yan odadan gelen egzersiz sesleri, tahta kılıçlarının yüksek takırtıları duyuluyordu sadece.

"Bu okulun tek sahibi benim" dedi Iris. "Yani sorularınız varsa, soracağınız kişi benim." Doğruldu. Soğukkanlılığını geri kazanmıştı. Kendisine en çok zorluk çıkarabilecek kişinin o olduğunu anlamışçasına bakışlarını Jane'e dikti. "Bu ölü kadını tanıyor olabileceğimi düşünmenizin sebebi nedir?"

Bu sorunun yanıtını daha fazla erteleyemezlerdi. "Bu sabah kurbanın arabasını bulduk, Çin Mahallesi'ndeki bir otoparkta" dedi Jane. "Arabadaki GPS ünitesinin hafızasındaki adreslerden biri size aitti."

Iris kaşlarını çattı. "Buranın adresi miydi? Stüdyonun?"

"Burası kurbanın varış noktasıydı. Sebebini biliyor musunuz?"

"Hayır." Kadın hemen yanıt vermişti.

"Çarşamba akşamı nerede olduğunuzu sorabilir miyim Bayan Fang?"

Iris duraksadı ve gözlerini kısarak Jane'e baktı. "Akşamleyin ders verdim. Sonra da yürüyerek eve gittim."

"Buradan kaçta çıktınız?"

"On civarı. Onu çeyrek geçe evdeydim. Buradan Tai Tung Village'a yürüyerek çabucak gidiliyor. Hudson Sokağı'nda oturuyorum, Çin Mahallesi'nin sınırında."

"Yürürken yanınızda biri var mıydı?"

"Yalnızdım."

"Peki, yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Benim ailem yok dedektif. Kocam öldü, kızımsa..." Kadın duraksadı. "Evet, yalnız yaşıyorum" dedi ve kendisine acınmasını engellemek istercesine başını kaldırdı. Ama gözlerinde yaşlar belirdi birden, gözlerini birkaç kez kırpıştırarak yaşlardan çabucak kurtuldu. Yenilmez görünmeye çalışsa da, kaybetmenin acısını hâlâ hisseden bir kadındı.

Yan odadaki ders sona ermişti ve merdivenlerden inenlerin ayak seslerini duyabiliyorlardı. Iris duvardaki saate bakıp "Birazdan sıradaki öğrencim gelecek" dedi. "İşimiz bitti mi?"

"Pek sayılmaz" dedi Jane. "Bir sorum daha var. Kurbanın GPS'inde bir adres daha vardı. Buradaki, Boston'daki bir özel meskenin adresi. Louis Ingersoll adlı, emekli olmuş bir Boston polisini tanıyor musunuz?"

Kadının yanakları bir anda soldu. Oturduğu yerde donakaldı, yüzü taş kesilmişti.

"Bayan Fang, iyi misiniz?" dedi Frost. Kadının omzuna dokununca, temas yüzünden vücudu yanmışçasına geri çekildi kadın.

"Onu tanıyorsunuz demek" dedi Jane usulca.

Iris yutkundu. "Dedektif Ingersoll'la on dokuz yıl önce tanışmıştım. Kocam ölünce. O..." Kadın sustu.

Jane ile Frost bakıştılar. *Ingersoll cinayet masasında çalışıyordu.*

"Bayan Fang" dedi Frost. Iris'e tekrar dokununca, kadın bu sefer geri çekilmedi ve adamın elinin omzunda durmasına izin verdi. "Kocanıza ne oldu?"

Iris başını eğdi ve neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle yanıt verdi. "Vurularak öldürüldü. Red Phoenix Restoranı'nda."

8

İki dedektifin binadan çıkıp aşağıdaki sokakta duraksadıklarını stüdyo penceremden görebiliyorum. Yukarı bakıyorlar ve içimden bir ses geri çekilmemi söylese de, onların görebileceği yerde duruyorum ısrarla, kendilerini seyretmemi seyrettiklerini bilerek. Düşmanlardan da, dostlardan da gizlenmeyi reddettiğimden, camın ardından onlarla yüzleşiyorum, kadına bakıyorum. Kadının verdiği kartvizitte DEDEKTİF JANE RIZZOLI yazıyor. Sorun çıkarmayacak birine benziyordu ilk bakışta, gri pantolonlu takım elbise ve topuksuz ayakkabı giymiş sıradan bir kadındı o kadar, siyah kıvırcık saçı dağınıktı. Ama gözleri çok daha fazlasını söylüyor. Araştırıyor, gözlemliyor ve değerlendiriyor. Onda avcı gözleri var ve benim, avı olup olmadığıma karar vermeye çalışıyor.

Açıkta, o kadının ve dünyanın geri kalanının beni görebileceği yerde korkusuzca duruyorum. Beni istedikleri kadar inceleyebilirler, ama gördükleri tek şey sessiz sakin ve gösterişsiz bir kadın; yaşım ilerledikçe saçıma ilk aklar düştü. Yaşlılığıma kesinlikle seneler var hâlâ, ama bugün amansızca yaklaştığını hissediyorum yaşlılığın. Başladığım şeyi bitirmek için zamanımın azaldığını hissediyorum. Ve bu iki dedektifin ziyareti yolculuğumdaki beklenmedik, rahatsız edici bir gelişme oldu.

Sokaktaki iki dedektif nihayet uzaklaşıyorlar. Avlarına

geri dönüyorlar, kim bilir nereye gidecekler?

"*Sifu*, bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum." Dönüp Bella'ya bakıyorum, pencereden giren parlak ışıkta bile pürüzsüz ve genç görünen cildine şaşırıyorum. Tek kusuru çenesindeki yara izi, bir kılıç egzersizindeki bir anlık dikkatsizliğinin sonucu. O hatayı bir daha yapmadı. Dimdik, korkusuzca ve özgüvenle duruyor. Belki de fazla özgüvenli. Savaş meydanında kendini beğenmişlik ölümcül olabilir.

"Buraya neden gelmişler?" diye soruyor.

"Onlar dedektif. İşleri soru sormak."

"O kadın hakkında başka şeyler öğrendin mi? Kim olduğunu, onu kimin gönderdiğini?"

"Hayır." Tekrar pencereden bakıyorum, Harrison Caddesi'nden gelip geçenlere. "Ama her kim idiyse, beni nerede bulacağını biliyordu."

"Başkaları da gelecek" diyor Bella karamsar bir tavırla.

Beni uyarmasına gerek yok, kibritin çakıldığını, fitilin ateşlendiğini ikimiz de biliyoruz.

Ofisimde koltuğuma gömülüyorum ve masamda duran çerçeveli fotoğrafa bakıyorum. Bu fotoğrafa bakmama bile gerek yok, o görüntü hafızama kazınmış durumda. Elime aldığım fotoğraftaki yüzlere gülümsüyorum. Fotoğrafın ne zaman çekildiğini tamı tamına hatırlıyorum, çünkü kızımın doğum günüydü. Anneler birçok şeyi unutabilirler, ama çocuklarımızın doğduğu günü hep hatırlarız. Fotoğraftaki Laura on dört yaşında. Boston Senfoni Salonu'nun önünde birlikte duruyoruz; Joshua Bell konserine gitmiştik. O konserden önce Laura bir ay boyunca Joshua Bell'den bahsedip durmuştu. *Yakışıklı, değil mi anne? Kemanını resmen* konuşturuyor, *değil mi?* Fotoğraftaki Laura, idolünün performansını izlemiş olmanın heyecanını yaşıyor hâlâ. O akşam kocam James yanımızdaydı, ama fotoğrafta yok; fotoğraflarımızın hiçbirinde

yok, çünkü fotoğrafları hep o çekerdi. Keşke makineyi elinden alıp da o tatlı, baykuşu andıran yüzünün fotoğrafını çekmek bir kez olsun aklıma gelseydi. Ama o çok değerli fırsatı ansızın yitireceğim hiç aklıma gelmedi. Onun gülümseyişinin ancak belleğimde kalacağını, otuz yedi yaşındaki görüntüsüyle donup kalacağını hiç düşünmedim. O, genç kocam olarak kalacak ebediyen. Çerçevenin üstüne bir gözyaşı damlıyor ve fotoğrafı masaya geri koyuyorum.

Artık ikisi de gitti. Önce kızım, sonra da kocam elimden alındı. Yüreği bir kez değil, iki kez sökülen bir insan yaşamayı nasıl sürdürebilir? Ama hâlâ buradayım, hâlâ yaşıyorum, hâlâ nefes alıyorum.

Şimdilik.

9

"Red Phoenix katliamını gayet iyi hatırlıyorum. Klasik bir *amok* vakasıydı." Kriminal psikolog Doktor Lawrence Zucker koltuğunda öne eğilip masasının diğer tarafındaki Jane ile Frost'a, Jane'i hep huzursuz eden delici bakışlarıyla baktı. Her ne kadar Frost, Jane'in yanı başında otursa da, Zucker sadece Jane'e bakıyor gibiydi; merak duyduğu tek şey Jane'miş gibi, bakışları onun zihnine girip sırlar arıyordu. Zucker onun gereğinden fazla sırrını biliyordu şimdiden. Cinayet masasına katıldığında zorlanmasına, on iki dedektifin arasındaki tek kadın olarak kendini kabul ettirme mücadelesine tanık olmuştu. Cerrah adlı bir katilin işlediği korkunç cinayetlerden sonra gördüğü kâbusları biliyordu. Ve o katilin Jane'in ellerinde açtığı neşter yaralarından kalma izlerin asla geçmeyeceğini biliyordu. Zucker bir bakışta Jane'in savunma hattını delip geçiyor ve alttaki kapanmamış yaraları görüyordu; Jane bunun kendisinde uyandırdığı âcizlik hissinden hoşlanmıyordu.

Zucker'ın masasında açık duran klasöre odaklandı. Klasörde kriminal psikoloğun on dokuz yıl önce yazdığı, Red Phoenix vakasıyla ilgili rapor vardı ve ateş eden Çinli aşçı Wu Weimin'in psikolojik profili de rapora dahildi. Jane, Zucker'ın son derece titiz bir klinisyen olduğunu ve bazen onlarca sayfalık analizler hazırladığını bildiğinden, klasördeki raporun inceliğine şaşırmıştı.

"Raporunuzun tamamı bu mu?" diye sordu.

"Soruşturmaya yaptığım tüm katkı bu. Bay Wu'nun ölümünden sonra hazırladığım psikolojik profili ve dört kurbanın raporlarını içeriyor. Boston polis teşkilatı dosyasında bunun bir kopyası vardır. O vakayı Dedektif Ingersoll soruşturuyordu. Kendisiyle konuştunuz mu?"

"Bu hafta şehir dışındaymış, kendisine ulaşamadık" dedi Frost. "Kızının söylediğine göre kuzeyde bir yerlere, bir balıkçı kampına gitmiş ve cep telefonu çekmiyormuş."

Zucker iç geçirdi. "Emeklilik güzel olsa gerek. Ingersoll polislikten emekli olalı asırlar geçti sanki. Şimdi kaç yaşında, yetmiş var mı?"

"Yani polis yaşına göre hesaplarsak yüz on filan" dedi Frost gülerek.

Jane onları asıl konuya geri döndürdü. "O vakayı soruşturan diğer dedektif Charlie Staines'ti, ama vefat etti. Dolayısıyla sizin o vakayla ilgili görüşlerinizi bizimle paylaşabileceğinizi umuyorduk."

Zucker başıyla onayladı. "Olanların genel hatları suç mahallinden anlaşılıyordu. Çinli bir göçmen olan Wu Weimin adındaki aşçının yemek salonuna girip dört kişiyi vurduğunu biliyoruz. Ölen ilk kişi Joey Gilmore adlı bir adamdı; paket servis siparişi vermeye gelmişti. İkinci kurban, aşçının yakın arkadaşı olduğu söylenen garson James Fang'dı. Üçüncü ve dördüncü kurbanlar bir yemek masasında oturan Mallory soyadlı evli bir çiftti. Aşçı sonunda mutfağa girip tabancayı şakağına dayadı ve kendini öldürdü. İntiharla sonuçlanan bir *amok* vakasıydı."

"*Amok*'u klinik terim gibi kullanıyorsunuz" dedi Frost.

"Çünkü öyle. Kaptan Cook'un 1700'lerin sonlarında, Malayların arasında yaşarken tasvir ettiği durumu karşılayan bir sözcük. Kaptan Cook bir insanın –genellikle bir erkeğin– durup dururken, görünüşe göre sebepsiz yere delirip cina-

yet işlemeye başlamasını tasvir etmişti. Katil karşısına çıkan herkesi katleder, ta ki kendisi de ölene kadar. Kaptan Cook bunun Güneydoğu Asya'ya özgü bir davranış olduğu kanısındaydı; ama tüm dünyada, her kültürde rastlandığı artık bariz. Günümüzde bu fenomene kullanışsız bir isim, SMASI ismi verildi."

"Neyin kısaltması bu?"

"Tek Kişi Tarafından Gerçekleştirilen Ani Kitlesel Saldırı."[3]

Jane, Frost'a baktı. "Gözünü kan bürümek yani."

Zucker kınarcasına ona baktı. "Gözünü kan bürüyen herkes delirecek diye bir şey yok. SMASI'ye her meslekte rastlanır. Mavi yakalılarda, beyaz yakalılarda. Gençlerde, yaşlılarda. Evlilerde, bekârlarda. Ama genellikle erkeklerde görülür."

"Bu katillerin ortak yönü nedir peki?" diye sordu Frost.

"Tahmin edebilirsiniz herhalde. Toplumdan soyutlanmış halde yaşarlar genellikle. İnsan ilişkileri sorunludur. Saldırıya geçmeden önce bir çeşit kriz yaşarlar... işlerini kaybederler, evlilikleri bitme noktasına gelir. Ayrıca bu kişiler silah sahibidir."

Jane, Boston polis teşkilatı raporunun elindeki kopyasının sayfalarını çevirdi. "Dişli namlulu bir Glock 17 kullanılmış; bir yıl önce Georgia'da çalınmış." Başını kaldırdı. "Aşçı maaşıyla geçinen bir göçmen neden Glock satın alsın ki?"

"Kendini korumak için olabilir mi? Tehdit ediliyordu belki?"

"Psikolog sizsiniz Doktor Zucker. Verebileceğiniz bir yanıt yok mu?"

Zucker'ın çenesi kasıldı. "Yok. Medyum değilim ben. Ve o adamın en yakınıyla... yani karısıyla görüşme fırsatım olmadı. Boston polis teşkilatı yardımımı istediğinde kadın şehri terk etmişti bile ve onu nasıl bulacağımızı bilmiyorduk. Bay Wu'nun psikolojik profilini, onu tanıyan başka insanlarla

3. SMASI: Sudden Mass Assault by a Single Individual. (yay.n.)

yaptığım görüşmelere dayanarak hazırladım. Ve bu insanların sayısı fazla değildi."

"Bunlardan biri Iris Fang'dı" dedi Jane.

Zucker başıyla onayladı. "Ah, evet. Garsonun karısı. Onu çok net hatırlıyorum."

"Bunun belirli bir sebebi var mı?"

"Bir kere güzel kadındı. Bir içim suydu resmen."

"Kendisiyle yeni tanıştık" dedi Frost. "Hâlâ bir içim su."

"Sahi mi?" Zucker dosyasını karıştırdı. "Bir bakalım, onunla görüştüğümde otuz altı yaşındaydı. Yani... şimdi elli beş yaşında." Frost'a göz attı. "Asyalı genleri sayesinde olmalı."

Jane dışlandığını hissetmeye başlamıştı, kendini çirkin üvey kız kardeş gibi hissediyordu şimdi. "İkinizin de onun bir içim su olduğunu düşünmenizi bir kenara bırakırsak, Bayan Fang'la ilgili başka ne hatırlıyorsunuz?"

"Aslında bir sürü şey. Onunla birkaç kez konuştum, çünkü Wu Weimin'le ilgili başlıca bilgi kaynağıydı. Boston polis teşkilatıyla birlikte çalışmaya o sene başlamıştım ve o olay öyle korkunçtu ki, hatırlamamak imkânsız. Gecenin bir vakti karnınızı doyurmak için Çin Mahallesi'ne gidiyorsunuz ve *kung pao* usulü tavuk yiyeyim derken aşçı tarafından katlediliyorsunuz. O olayın epey ses getirmesinin sebebi buydu. Halk kendini savunmasız hissetti, çünkü bu olay herkesin başına gelebilirdi. Ardından millet tehlikeli kaçak göçmenlere veryansın etti her zamanki gibi. Bay Wu ülkeye nasıl girmişmiş, tabancayı nereden bulmuşmuş, falan filan. Doktora programımı tamamlayalı daha birkaç sene olmuşken, yılın en sansasyonel vakalarından birinin üstünde çalışmaya başlamıştım bir anda." Duraksadı. "Sözcük seçimim yanlış oldu."

"Saldırganla ilgili nasıl bir sonuca vardınız?" diye sordu Frost.

"Aslında hayat hikâyesi oldukça üzücü. Yirmi yaşlarında-

ken Fujian eyaletinden gelmiş, ABD'ye gizlice girmiş. Kesin tarih vermek imkânsız, çünkü ortada belge yok. Bütün bilgileri Bayan Fang verdi, Bay Wu'nun, kocasının yakın arkadaşı olduğunu söyledi."

"Kocası da ölenler arasındaydı" dedi Frost.

"Evet. Buna karşın Bayan Fang, Wu hakkında olumsuz konuşmayı reddetti. Cinayetleri onun işlediğine inanmıyordu. Onun nazik ve çalışkan biri olduğunu söyledi. Onu hayata bağlayan birçok şey olduğunu. Wu karısıyla kızına bakıyormuş, ayrıca eski bir ilişkisinden olma yedi yaşındaki oğluna para gönderiyormuş."

"Eski karısı varmış yani?"

"Başka bir şehirde. Ama Wu ile karısı Li Hua yıllardır Boston'da yaşıyorlarmış. Adamın çalıştığı restoranın hemen üstündeki dairede kalıyorlarmış ve etliye sütlüye karışmıyorlarmış. Dikkat çekmekten korkuyorlardı herhalde, kaçak göçmen oldukları için. Ayrıca dil sorunu yaşamış olabilirler, çünkü Mandarin dilinde konuşuyorlarmış; bir de Min diye, çok az bilinen bir yerel lehçeyi."

"Çin Mahallesi'ndekilerin çoğuysa Guangzhou dili konuşur" dedi Frost.

Zucker başıyla onayladı. "Birbirlerinin lehçelerini anlamadıklarından, Wu ailesi dışlanmış olabilir. Yani adamın stresli olması için birçok sebep vardı. Kaçak göçmen olduğunu gizliyordu. Toplumdan soyutlanmış haldeydi. Ve bakması gereken bir ailesi vardı. Buna gece gündüz çalışması da eklenince, onun epey baskı altında olması anlaşılır bir şey."

"Ama bardağı taşıran son damla neydi?" dedi Jane.

"Bayan Fang bunu bilmiyordu. Cinayetlerin işlendiği hafta yurtdışındaymış, akraba ziyaretine gitmiş. Onunla yurda döndükten sonra görüştüm, hâlâ şoktaydı. Wu'nun asla kimseyi öldürmeyeceğini ısrarla söyleyip duruyordu. Hele kocası James'i Wu'nun öldürmüş olamayacağını, çünkü ikisinin ar-

kadaş olduklarını söylüyordu. Ayrıca Wu'nun tabancasının bile olmadığını iddia ediyordu."

"Bunu nereden bilebilirdi ki? O adamla evli değildi sonuçta."

"Eh, Wu'nun karısına soramazdım. Cinayetlerden birkaç gün sonra kızıyla birlikte pılısını pırtısını toplayıp sırra kadem bastı. O zamanlar yabancıları gözlemleyen İç Güvenlik Bakanlığı olmadığından, kaçak göçmenlerin ortadan kaybolmaları zor değildi. Wu'nun karısı da bunu yaptı. Ortadan kayboldu. Nereye gittiğini Iris Fang bile bilmiyordu."

"Sadece Bayan Fang'ın söylediklerine dayanarak konuşuyorsunuz. Onun gerçeği söylediğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Jane.

"Belki de saflık ediyorum, ama onun samimiyetinden bir an olsun şüphe etmedim. Onda bir şey var." Zucker başını salladı. "Öyle acı şeyler yaşamış ki. Ona hâlâ üzülüyorum. Öylesine çok şey yitiren bir insanın ayakta kalabilmesini aklım almıyor."

"Çok şey yitiren mi?"

"Kızı da vardı."

Jane, Iris'in yalnız yaşadığını söylediğini anımsadı birden. Artık ailesi olmadığını söylediğini. "Kızı öldü mü?"

"Bunu raporuma yazmadım sanırım, çünkü Red Phoenix vakasıyla ilgili değildi. Iris ile James'in on dört yaşında bir kızları vardı, kız iki sene önce ortadan kaybolmuştu. İzine rastlanmadı."

"Tanrım!" dedi Frost. "Bilmiyorduk. Bundan bahsetmedi."

"Kendine acınmasını isteyen bir kadın değil. Ama gözlerinde gördüğüm acıyı anımsıyorum. Hayal bile edemeyeceğim türden bir acı. Ama o kadın inanılmayacak kadar güçlü." Zucker, kadının kederi kendisini hâlâ etkiliyormuşçasına bir an sustu.

Jane de bu acıyı hayal edemiyordu. Kendi kızını, daha iki buçuk yaşında olan Regina'yı düşündü. Yıllarca, çocuğunun

sağ olup olmadığını bilmeden yaşamaya çalıştığını düşündü. Sırf bu işkence bile bir kadını delirtebilirdi. *Bu yetmezmiş gibi, sonra da kocasını kaybetti...*

"Bir trajediden sonra" dedi Zucker, "artçı şoklar yaşanır hep. Ama Red Phoenix'te olanlar, olaya karışanların yakınlarını yıkmakla kalmadı. Sanki o katliam bir laneti de beraberinde getirdi. Ve kendine yeni kurbanlar bulup duruyor."

Oda ansızın soğudu sanki. Öyle soğudu ki Jane'in kol tüyleri diken diken oldu. "Lanetten kastınız nedir?" diye sordu.

"Bir ay sonra bir sürü kötü şey oldu. Dedektif Staines durup dururken kalp krizi geçirip öldü. Olay yeri inceleme ekibinde çalışan bir teknisyen araba kazasında can verdi. Dedektif Ingersoll'un karısı felç geçirdi, sonra da öldü. Son olarak da, o kız ortadan kayboldu."

"Hangi kız?"

"Charlotte Dion. Restoran kurbanlarından biri olan Dina Mallory'nin on yedi yaşındaki kızıydı. Dina'nın Red Phoenix'te öldürülmesinden birkaç hafta sonra Charlotte bir okul gezisi sırasında ortadan kayboldu. Asla bulunamadı."

Jane kalbinin davul gibi attığını kulaklarında duydu birden. "Iris Fang'ın kızı da sırra kadem bastı demiştiniz."

Zucker başıyla onayladı. "Ortadan kaybolmalarının arasında iki sene var, ama yine de tuhaf bir tesadüf, değil mi? İki Red Phoenix kurbanının kızları kayıp."

"Tesadüf *müydü* sizce?"

"Başka ne olabilir ki? İki aile birbirini tanımıyordu. Fang'lar yoksul göçmenlerdi. Charlotte'un ebeveyniyse Boston'lı elitlerdi. Aralarında başka bağlantı yoktu. Red Phoenix'in lanetini suçlayabiliriz yani." Zucker vaka dosyasına baktı. "Veya belki de sorun binadadır. Çin Mahallesi'ndekiler o binanın hayaletli olduğunu düşünüyorlar. İçeri girdin mi kötülük sana musallat olur, diyorlar." Jane'e baktı. "Ve peşine takılıp evine gelir."

10

Jane tesadüflerden hoşlanmazdı. Yaşamın karmaşık dokusunda tesadüflerin gerçekleştiği olurdu elbette, ama Jane bunların gerçekten rastlantısal mı, yoksa daha büyük bir tasarımın, ancak iplikleri takip edince görülebilecek bir desenin sonucu mu olduklarını araştırma dürtüsüne kapılırdı hep. Dolayısıyla masasında otururken tam da bunu yapmaya, on dokuz yıl önce Çin Mahallesi'ndeki bir restoranda, trajik bir şekilde kesişmiş beş ayrı ipliği takip etmeye çalıştı.

Red Phoenix dosyası çok kalın değildi. Cinayet masası dedektifleri cinayet-intihar vakalarıyla karşılaşınca kendilerini şanslı sayarlar, çünkü böyle vakalar kolaydır, suçlu kendine kurşun sıkarak adaleti yerine getirir. Staines ile Ingersoll'un hazırladığı polis raporu, cinayet vakasıyla ilgili *şahıslara* değil, o cinayetlerin *sebebine* odaklanıyordu. Doktor Zucker, Jane ile Frost'a Wu Weimin'den bahsetmişti zaten.

Dolayısıyla Jane dört kurbanda odaklandı.

Birinci kurban Joey Gilmore'du, yirmi altı yaşındaydı, Güney Boston'da doğup büyümüştü. Raporda Gilmore'la ilgili epey bilgi bulunuyordu, çünkü adli sicil kaydı vardı. Hırsızlık, haneye tecavüz, darp ve saldırı. Bu kayıt ve adamın çalıştığı yerin ismi –Donohue Et Toptancısı– Jane'in dikkatini çekti hemen. Boston polis teşkilatı o şirketin sahibi Kevin Donohue'yu çok iyi tanıyordu, çünkü adamın yerel bir suç çe-

tesiyle bağlantısı vardı uzun süredir. Donohue son kırk yılda epey ilerleme kaydetmiş, sıradan bir sokak serserisiyken yerel İrlanda mafyasının üç liderinden biri haline gelmişti. Kanun görevlileri Donohue'nun kim ve ne olduğunu gayet iyi biliyor, ama bunu mahkemede kanıtlayamıyorlardı. Şimdilik.

Jane suç mahalli fotoğraflarının dosyasını alıp Joey Gilmore'un cesedinin fotoğrafını buldu; adam yere saçılmış karton yemek kutularının arasında yatıyordu. Başının arkasından tek kurşunla vurularak öldürülmüştü. Doktor Zucker buna *amok* vakası diyebilirdi, ama Jane'e çete infazı gibi geldi.

İkinci kurban James Fang'dı, otuz yedi yaşındaydı ve Red Phoenix'te restoranında kapıcılık, garsonluk ve kasiyerlik yapıyordu. O ve karısı Iris on altı yıl önce Tayvan'dan göç etmişlerdi; adam Birleşik Devletler'de Asya edebiyatı yüksek lisansı yapmıştı. Restoran, akşamları çalıştığı yerdi sadece, gündüzleri Boston Çin Mahallesi Merkezi'nde okul sonrası gelişim programında çalışıyordu. Wu Weimin'le iyi arkadaş olduğu, Red Phoenix'te beş yıl birlikte çalıştıkları söyleniyordu. Bilindiği kadarıyla aralarında anlaşmazlık yoktu hiç. Jane raporda Fang'ların iki yıl önce kaybolan kızları Laura'dan hiç bahsedilmediğini gördü. Belki de Staines ile Ingersoll, Fang ailesinin yaşadığı önceki trajediden habersizdiler.

Üçüncü ve dördüncü kurbanlar evli bir çiftti; Brookline, Massachusetts'li Arthur ve Dina Mallory. Arthur kırk sekiz yaşındaydı, bir yatırım firması olan Wellesley Grubu'nun başkanı ve CEO'suydu. Dina çalışmıyordu; kocasının iş unvanına bakılırsa, kadının çalışmaya ihtiyacı yoktu zaten. Arthur'un da, Dina'nın da ikinci evlilikleriydi bu ve iki aile birleşmişti. Arthur'un ilk karısı Barbara Hart'tı ve yirmi yaşında, Mark adında bir oğulları vardı. Dina'nın eski kocası Patrick Dion'du ve on yedi yaşında bir kızları vardı. Polis raporunda, iyi bir soruşturmacının otomatikman incelemesi gereken meselenin, yani kurbanların boşanmalarının ve ye-

niden evlenmelerinin yol açtığı sorunların üstünde özellikle durulmuştu.

Arthur Mallory'nin oğlu Mark Mallory'nin ifadesine göre, Mallory ve Dion ailelerinin arası oldukça iyiydi, oysa Dina'yla Arthur beş yıl önce birbirleriyle evlenmek için ilk eşlerini terk etmişlerdi. Dina Mallory boşanıp tekrar evlendikten sonra bile kocasıyla arkadaş kalmayı sürdürmüştü ve aileleri tatil günlerinde birlikte akşam yemeği yiyorlardı sık sık.

Medeniliğin bu kadarı tuhaf, diye düşündü Jane. *Patrick'in karısı onu başka bir adam uğruna terk ediyor, sonra da Noel'i hep birlikte geçiriyorlar.* Bu her ne kadar inanılmaz gibi gelse de, bilgiyi veren kişi Arthur Mallory'nin öz oğlu Mark'tı ve gerçeği biliyor olmalıydı. Yeniden yapılandırılmış ideal aileydi bu, herkes birbirine gülümsüyordu ve çatışma yoktu. *Bu herhalde mümkündür,* diye düşündü Jane; ama kendi ailesinde böyle olduğunu hayal edemiyordu. Rizzoli'lerin tekrar bir araya geldiklerini hayal etmeye çalıştı; babasının, annesinin, babasının sevgilisi olacak sürtüğün ve annesinin yeni erkek arkadaşı Vince Korsak'ın. *İşte* o zaman katliam çıkardı ve en son kimin ayakta kalacağı belli olmazdı.

Ama Mallory'ler ile Dion'lar uzlaşmayı her nasılsa başarmışlardı. Belki de Charlotte uğruna; anne babası boşandığında o kız daha on iki yaşındaydı. Boşanmış ailelerin çoğunun çocukları gibi, iki ev arasında mekik dokumuştu herhalde; annesi Dina'yla babası Patrick'in evlerinin arasında gidip gelen, zavallı, küçük, zengin bir kızdı.

Jane dosyanın son sayfasına gelince, rapora eklenmiş kısa bir not buldu:

> Dina Mallory'nin kızı Charlotte Dion'un 24 Nisan'da kaybolduğu bildirildi. Okul gezisindeyken, Faneuil Hall civarında görüldü en son. Dedektif Hank Buckholz'un söylediğine göre, deliller kızın kaçırıldığı yönünde. Soruşturma devam ediyor.

28 Nisan tarihli bu notta Dedektif Ingersoll'un imzası vardı.

İki kayıp kız, Laura Fang ile Charlotte Dion. İkisi de Red Phoenix'te öldürülen kurbanların kızlarıydı, oysa bu raporda bunun üzücü bir rastlantıdan ibaret olmadığı yönünde bir ibare yoktu. Tam Doktor Zucker'ın söylediği gibiydi. Bazen bağlantı yoktu, plan yoktu, kimin fazla acı çektiğini umursamayan kaderin kör zalimliği vardı sadece.

"Bana sorman yeterliydi Rizzoli, biliyorsun."

Jane başını kaldırınca yanında duran Johnny Tam'i gördü. "Neyi sormam yeterliydi?"

"Red Phoenix katliamını. Demin Frost'la karşılaştım. Bana bütün dosyaların peşine düştüğünü söyledi. Benimle konuşsan, sana o vakayla ilgili her şeyi anlatabilirdim."

"Sen nereden bileceksin ki? O sırada kaç yaşındaydın, sekiz mi?"

"Çin Mahallesi'nde çalıştığımdan, orada olup biten her şeyi bilmek durumundayım. Çinliler hâlâ Red Phoenix'ten bahsediyorlar. O olay kapanmamış bir yara gibi. Asla da kapanmayacak, çünkü utanca yol açıyor."

"Utanca mı? Neden?"

"Katil bizden biriydi. *Bizden* kastım Çinli olması." Johnny, Jane'in masasındaki dosyaları gösterdi. "O vakayı iki ay önce araştırdım. Lou Ingersoll'la konuştum. Adli tabip raporlarını okudum." Başına tık tık vurdu. "Bütün bilgiler burada."

"Bu vaka hakkında bilgi sahibi olduğunu bilmiyordum."

"Bana sormak aklına gelmedi mi? Ekiptenim sanıyordum."

Adamın suçlayıcı ses tonu Jane'in hoşuna gitmedi. "Evet, ekiptensin" diye kabul etti. "Bunu hatırlamaya çalışacağım. Ama sen de bu kadar alıngan olmasan hepimiz için daha iyi olur."

"Ben bu avda aktif olmak istiyorum sadece. Sırf teknik işler için başvurulan yedek eleman olmak istemiyorum, ki burada çok sık başıma gelen bir şey bu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Boston polis teşkilatı büyük, mutlu bir kaynaşma potasıydı hani?" Johnny güldü. "Saçmalık."

Jane adamı bir an inceleyip onun sert yüz ifadesini çözmeye çalıştı. Birden o yaştaki kendi halini, kendini kanıtlama arzusunu ve çoğunlukla görmezden gelindiği için duyduğu hıncı gördü onda. "Otur Johnny" dedi.

Adam iç geçirerek en yakındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Evet?"

"Azınlık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Bilmem. Biliyor musun?"

"Etrafına baksana. Kaç tane kadın cinayet masası dedektifi görüyorsun? Sadece bir tane var ve şimdi onunla konuşuyorsun. Erkeklerin sırf kadınım diye beni dışlamalarının, işi beceremeyeceğimi düşünmelerinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Hıyarlarla ve saçmalıklarla başa çıkmayı öğrenmelisin, çünkü ikisinin de sonu gelmez."

"Onlara karşı çıkmayacağımız anlamına gelmez bu."

"Sanki ne fark edecekse."

"Senin için fark etmiş olmalı. Çünkü *seni* kabul ediyorlar artık."

Jane bunun doğru olup olmadığını düşündü. Ekibe ilk katıldığı zamanki hayatını, katlanmak zorunda kaldığı tampon esprilerini, kıs kıs gülmeleri, küçümseyici tavırları anımsadı. Evet, durumu daha iyiydi artık, ama verdiği zorlu savaş yıllar sürmüştü.

"Fark yaratan şey yakınmak değil" dedi. "İşini herkesten iyi yapmak." Duraksadı. "Dedektiflik sınavını ilk seferde, hem de yüksek notla vermişsin diye duydum."

Johnny başını hafifçe sallayarak onayladı. "Aslında en yüksek notla verdim."

"Kaç yaşındasın peki? Yirmi beş?"

"Yirmi altı."

"Bu senin aleyhinde bir durum, biliyorsun."

"Hangisi? Sıradan bir Asyalı inek olarak görülmem mi?"

"Hayır, hâlâ çocuk olman."

"Harika. Ciddiye alınmamam için yeni bir sebep."

"Mesele şu ki, kendini dezavantajlı hissetmen için bir sürü sebep var. Bazıları gerçek, bazılarıysa değil. Onları boş ver, sen işini yap."

"Sen de ekipten olduğumu aklında tutmaya çalışırsan olur. Red Phoenix vakasını araştırmaya devam edeyim, nasılsa başladım artık. Kurbanların ailelerine telefon edebilirim, onlarla konuşabilirim."

"Frost, Bayan Fang'la tekrar konuşacak zaten."

"Ben de diğer ailelerle konuşurum o zaman."

Jane başıyla onayladı. "Tamam. Şimdiye kadar vakayla ilgili neler öğrendiğini söyle bakalım."

"Vakayı araştırmaya şubatta, A-1 bölgesine atandığımda, Çin Mahallesi'nde bu olaydan bahsedildiğini duyunca başladım. Çocukken, New York şehrinde yaşarken bu olayı duyduğumu hatırlıyorum."

"New York'tayken mi duymuştun?"

"Büyük bir haberdi, ayrıca ülkenin herhangi bir yerinde bir Çinliyle ilgili haber çıktı mı bütün Çinlilerin arasında kulaktan kulağa yayılır, inan bana. New York'ta bile Red Phoenix'ten bahsediyorduk. Ninemin bana katilin bizden biri olmasının çok utanç verici olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bütün Çinlileri zan altında bırakıyormuş. Hepimizi suçlu gibi gösteriyormuş."

"Kolektif suçluluk duygusu desene."

"Evet, bunda gayet iyiyizdir. Ben ayağımda yırtık kot pantolonla evden çıkmaya çalışınca ninem küplere biniyordu, çünkü bütün Çinlilere pasaklı gözüyle bakılmasını istemiyordu. Çocukluğumda kapıdan dışarı ne zaman adımımı atsam,

tüm bir ırkın temsilcisi olmanın sorumluluğunu taşıyordum. Yani evet. Red Phoenix vakası zaten ilgimi çekiyordu. Sonra mart ayında *The Boston Globe*'da çıkan ilanı görünce merakım iyice arttı. Vaka dosyasını ikinci kez okudum."

"Ne ilanı?"

"Ayın 13'ünde, cinayetlerin yıldönümünde yayımlandı. Yerel haberler sayfasının aşağı yukarı dörtte birini kaplıyordu."

"Onu görmedim. Ne yazıyordu?"

"Aşçı Wu Weimin'in fotoğrafı vardı, bir de kalın harflerle yazılmış *masum* sözcüğü." Johnny masaların ardına, cinayet masası ekibine baktı. "O ilanı görünce, yazılanın doğru olmasını istedim. Wu Weimin'in masum olmasını istiyordum, alnımıza çalınan kara leke silinsin diye."

"Onun masum olduğunu gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

Johnny, Jane'e baktı. "Bilmiyorum."

"Staines ile Ingersoll ateş edenin o olduğundan asla şüphe duymadılar. Doktor Zucker da duymuyor."

"Ama o ilan beni düşündürdü. Boston polis teşkilatının on dokuz yıl önce yanılıp yanılmadığını merak ettim."

"Sırf Wu Çinliydi diye mi?"

"Çin Mahallesi'ndeki insanlar onun suçlu olduğuna asla inanmadılar diye."

"İlanı kim vermiş? Öğrenebildin mi?"

Johnny başıyla onayladı. "*Globe*'u aradım. Iris Fang vermiş."

Jane'in cep telefonu çaldı. Jane elini cep telefonuna atarken, yeni öğrendiği bu bilgiyi düşünüyordu. Iris'in neden olaydan on dokuz yıl sonra, kocasını öldüren adamı savunmak için ilan verdiğini düşünüyordu. Telefonuna göz atıp da suç laboratuvarından arandığını görünce telefonu açtı ve "Rizzoli" dedi.

"Şu an o kıllara bakıyorum" dedi Kriminolog Erin Volchko. "Kime ait olduklarını bulamadım."

Jane'in, Erin'in söylediklerinde odaklanması zaman aldı. "Kurbanın giysilerinde bulunan kılları mı diyorsunuz?"

"Evet. Adli tıptan iki kıl geldi dün. Biri ölen kadının yeninden, diğeriyse taytından alınmış. Morfolojileri ve renkleri benziyor, dolayısıyla kaynakları aynı muhtemelen."

Johnny'nin bakışlarını üstünde hisseden Jane "O kıllar gerçek mi, yoksa sentetik mi?" diye sordu.

"Bunlar suni değil. Organik oldukları kesin."

"İnsan kılı yani?"

"Emin değilim."

11

Gözlerini kısıp mikroskobun okülerine bakan Jane ayırt edici bir nitelik seçmeye çalıştı, ama objektifin altındaki şey yıllar içinde gördüğü diğer bütün kıllardan çok farklı görünmüyordu. Yana çekilip Johnny'nin göz atmasına izin verdi.

"Şu lamın üstünde gördüğünüz şey bir koruyucu kıl" dedi Erin. "Koruyucu kıllar hayvanların dış postunu oluşturur."

"Kürkten farklı mı yani?" diye sordu Johnny.

"Evet, farklı. Kürk, iç posttan elde edilir ve yalıtım sağlar. İnsanlarda o tüyler yoktur."

"Bu kılsa eğer, ne kılı peki?"

"Ne kılı olmadığını söylemem daha kolay olabilir" dedi Erin. "Pigmentasyon değişikliği göze çarpmadığından, bunun ait olduğu hayvanın kıllarının kökten uca dek aynı renk olduğunu biliyoruz. Koronal pullar olmadığından, kemirgenleri ve yarasaları eleyebiliriz."

Johnny başını mikroskoptan kaldırdı. "Koronal pul nedir?"

"Pullar kütikülü oluşturan yapılardır... kılın yüzeyini teşkil ederler, tıpkı balık pulları gibi. Bazı hayvan familyalarının pul dizilimleri karakteristiktir."

"Kemirgenlerde koronal pullar olduğunu söylemiştiniz."

Kadın başıyla onayladı. "Bu kılda dikenli pullar da yok; yani kedi, vizon ya da fok kılı değil."

"Bütün hayvan cinslerini teker teker sayacak mıyız?" diye sordu Jane.

"Bu bir eleme süreci bir bakıma."

"Ve şimdiye kadar sıçanları, yarasaları ve kedileri elediniz."

"Doğru."

"Harika" diye mırıldandı Jane. "Batman'le Kedi Kadın'ı şüpheliler listemizden çıkarabiliriz."

Erin iç geçirerek gözlüğünü taktı ve burun kemerini ovuşturdu. "Dedektif Rizzoli, ben bir hayvan kılının kaynağını yalnızca ışık mikroskopisiyle saptamanın ne kadar zor olduğunu açıklamaya çalışıyorum. Bu morfolojik ipuçları bazı hayvan gruplarını elememi sağlıyor, ama bu laboratuvarda böyle bir numuneyi ilk kez görüyorum."

"Başka neleri eleyebilirsiniz?" diye sordu Johnny.

"Geyik veya karibu[4] olsa, kıl kökü şarap kadehi şeklinde olurdu, ayrıca kılın daha kalın olması gerekirdi. Yani geyik familyasından değil. Rengine bakarak, rakun veya kunduz kılı olmadığını söyleyebilirim; tavşan veya çinçilla kılı olamayacak kadar da kaba. Kökün şekline, çapına ve pul dizilimine bakarak, insan kılına çok benzediğini söyleyebilirim."

"Neden insan kılı olamaz peki?" diye sordu Jane.

"Mikroskoba tekrar bakın."

Jane tekrar eğilip okülere baktı. "Neye odaklanmam gerekiyor?"

"Kılın düzlüğüne dikkat edin; kasık veya koltukaltı kılları gibi kıvrık değil."

"Yani saç teli mi?"

"Başta öyle düşündüm. Bunun saç teli olduğunu. Şimdi kılın içindeki medullaya odaklanın. Kıl boyunca uzanan bir kanal gibidir. Bu numune çok tuhaf."

"Daha açık konuşabilir misiniz?"

4. Geyikgiller familyasından, Amerika'nın ormanlık bölgelerinde yaşayan bir tür. (yay.n.)

"Medulla indeksi. Bu, medullanın çapının kılın çapına oranıdır. Sayısız insan numunesine bakmışımdır ve bir saç telinde bu kadar geniş bir medulla görmedim hiç. Normalde insan indeksi üçte birden azdır. Bununkiyse yarıdan fazla. Sadece kanal değil, dev bir boru resmen."

Jane doğrulup Erin'e baktı. "Tıbbi bir bozukluk olabilir mi? Genetik anormallik?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bu ne kılı peki?" diye sordu Johnny.

Erin doğru sözcükleri bulmaya çalışırcasına derin bir nefes aldı. "Bu neredeyse diğer her açıdan bir insana ait gibi görünüyor. Ama değil."

Şaşıran Jane'in attığı kahkaha sessizliği bozdu. "Burada neden bahsediyoruz? Sasquatch'ten[5] mi?"

"İnsan olmayan bir çeşit primat olabilir. Mikroskopiyle saptayamadığım bir tür. Kılın üstünde epitel hücre olmadığından, ancak mitokondriyal DNA'ya bakabiliriz."

"Bu çok uzun sürer" dedi Johnny.

"Yapmayı düşündüğüm bir test daha var" dedi Erin. "Hindistan'da yazılmış bilimsel bir makale buldum, saç keratininin elektroforetik analiziyle ilgili. Onlar kürk kaçakçılarıyla başa çıkmakta zorlandıklarından, egzotik hayvan türlerinin postlarını bu testle saptıyorlar."

"Bu test hangi laboratuvarlarda yapılabiliyor?"

"ABD'de bağlantıya geçebileceğim birçok vahşi yaşam laboratuvarı var. Türleri saptamanın en çabuk yolu olabilir bu." Erin mikroskoba baktı. "Bu kıllı yaratığın ne olduğunu bir şekilde bulacağım."

Emekli Dedektif Hank Buckholz alkol denen şeytanla uzun süre, kıyasıya savaşmış ve sonunda kaçınılmaza bo-

5. ABD'nin kuzeybatısı ve Kanada'nın batı kesimlerinde yaşadığına inanılan iri, kıllı, maymun benzeri yaratık. (yay.n.)

yun eğmiş gibi görünüyordu. Jane onu her zamanki yerinde, J. P. Doyle's'un barında buldu; barda oturan adam viski bardağına bakıyordu. Saat daha akşamın beşi bile değildi, ama Buckholz şimdiden epey içmiş gibiydi ve Jane'i selamlamak için ayağa kalktığında, genç kadın adamın tokalaşmak üzere uzattığı elinin titrediğini ve gözlerinin ıslak olduğunu fark etti. Ama sekiz yıllık emeklilik eski alışkanlıklardan vazgeçmeye yetmezdi ve adam hâlâ dedektif gibi giyiniyordu, blazer ceket ve her ne kadar yakası yıpranmış olsa da gömlek giymişti.

Boston polislerinin gözde mekânı olan Doyle's'un müdavimlerinin gelmesi için erken bir saatti hâlâ. Buckholz'un elini bir kez sallaması, barmenin dikkatini çekmeye yetti. "Bayanın içkisi benden" diye bildirdi Buckholz, Jane'i göstererek. "Ne alırsın dedektif?"

"Bir şey almayayım, teşekkürler" dedi Jane.

"Hadi ama. Bu yaşlı polisi tek başına içmek zorunda bırakma."

Jane barmene bakarak başıyla onay verdi. "Sam Adams bira."

"Benim bardağı da tekrar doldur" diye ekledi Buckholz.

"Bir masaya geçmek ister misin Hank?" diye sordu Jane.

"Yok, burayı seviyorum. Bu benim taburem. Hep öyleydi. Hem" diye ekledi adam, neredeyse bomboş bara bakınarak, "bizi kim duyacak ki burada? Bu vaka öyle eski ki, artık kimsenin umurunda değil. Belki akrabalar hariç."

"Bir de sen."

"Evet, eh, boş vermek kolay değil, tahmin edersin. Onca yıldan sonra bile, çözemediğim vakalar geceleri uykumu kaçırıyor hâlâ. Özellikle de Charlotte Dion vakası, çünkü babasının özel dedektif tutması sinirimi bozmuştu. Benim kötü bir polis olduğumu ima ediyordu." Adam homurdanarak bir yudum viski içti. "Tonla para harcadı, ama eline bir şey geçmedi."

"Özel dedektif de bir şey bulamadı yani?"

"Evet. Kız yer yarıldı içine girdi sanki. Ne tanık ne de kızın ara sokakta bırakılmış sırt çantasından başka kanıt vardı. On dokuz yıl önce şimdiki kadar çok güvenlik kamerası da yoktu. Kızı kaçıran her kimse, işini çabucak ve temiz halletmiş. Bir anda kafasına esmiş olmalı."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Kız okul gezisindeydi. Lüks bir yatılı okulda, Framingham'in ilerisindeki Bolton Akademisi'nde okuyordu. Çocuklar Özgürlük Yolu'nda yürümek için şehir dışından özel otobüsle geldiler. Faneuil Hall'a uğramaları son dakikada verilmiş bir karardı. Öğretmenin bana söylediğine göre çocukların karnı acıkmış, o yüzden öğle yemeğine oraya gitmişler. O sapık, Charlotte'u görünce harekete geçmiştir diye düşünüyorum." Buckholz başını iki yana salladı. "Kızın kaçırılması büyük olay oldu. Patrick Dion risk sermayedarıdır. Kızı kaçırıldığında Londra'daydı. Özel jetiyle yurda döndü. Adamın kim olduğunu ve servetini göz önüne alarak, fidye isteneceğini tahmin ettim. Ama öyle bir talep olmadı hiç. Charlotte ortadan kayboldu sadece. Ne ipucu bulunabildi ne de ceset. Hiçbir şey bulunamadı."

"Kaçırılmasından sadece bir ay önce annesi Red Phoenix'te öldürülmüştü."

"Evet, biliyorum. Amma bahtsız aileymiş." Adam viskisini yudumladı. "Azrail'i parayla durduramazsın."

"Mesele bu muydu sence? Bahtsızlık mı?"

"Lou Ingersoll'la ben bu konuda epey konuştuk. İki olayın arasında bağlantı kuramadık; her açıdan baktık oysa. Charlotte'un vekâletiyle ilgili bir çekişme? Kötü bir boşanma? Para?"

"Sebep hiçbiri değil miydi?"

Buckholz başını salladı. "Ben de boşandım ve o sürtükten hâlâ nefret ediyorum. Ama Patrick Dion'la eski karısı arka-

daş kalmışlar. Hatta adam, kadının yeni kocasıyla iyi anlaşıyormuş."

"Arthur, Patrick'in karısıyla kaçtığı halde?"

Adam güldü. "Evet, inanabiliyor musun? İkisi de mutlu aileler kurdular. Patrick, Dina ve Charlotte. Arthur, Barbara ve oğulları Mark. İki çocuk da züppelerin tercihi olan o Bolton Akademisi'nde okuyordu, aileleri o sayede tanıştı zaten. Birlikte akşam yemeği yemeye başladılar. Sonra Arthur, Patrick'in karısıyla işi pişirdi ve herkes boşandı. Arthur Dina'yla evlendi, Patrick on iki yaşındaki Charlotte'un vekâletini aldı ve arkadaş kalmayı sürdürdüler. Bu anormal bir durum." Bardağını bıraktı. "Normalde birbirlerinden nefret etmeleri gerekirdi."

"Etmediklerinden emin misin?"

"Gizliyorlardı belki de. Boşanmalarından beş yıl sonra Patrick Dion eski karısıyla onun kocasını o restorana kadar takip etmiş, sonra da öfke nöbeti geçirip onları vurmuş olabilir. Ama Mark Mallory bana yemin etti, herkesin arasının iyi olduğunu söyledi – ki onun babası da o olayda ölmüştü."

"Peki ya Mark'ın annesi? Kocasını başka bir kadına kaptırmaktan memnun muydu?"

"Barbara Mallory'yle konuşmaya fırsat bulamadım. Cinayetlerden bir yıl önce felç geçirmiş. Charlotte'un kaçırıldığı gün Barbara, bir rehabilitasyon hastanesinde yatıyordu. Bir ay sonra öldü. Yine ailenin bahtsızlığı." Buckholz barmene el salladı. "Hey, bana bir tane daha."

"Eee, buraya arabanla mı geldin Hank?" diye sordu Jane, adamın boş bardağına çatık kaşlarla bakarak.

"Sorun değil. Bu son, söz."

Buckholz barmenin tezgâha bıraktığı viskiye öylece baktı, sanki içkinin varlığı şimdilik onu tatmin etmeye yetermiş gibi. "Yani işin özeti şu" dedi ardından. "Charlotte Dion on yedi yaşındaydı, güzel bir sarışındı. Yatılı okulda kalmadığı zaman-

larda zengin babasıyla birlikte yaşıyordu. Bir eli yağda, bir eli baldaydı; ama sonra birden... sırra kadem bastı. Sokakta kaçırıldı. Bence ölmüştür; cesedini henüz bulamadık o kadar." Viski bardağını aldı, eli artık titremiyordu. "Hayat tuhaf."

"Ölüm de."

Adam gülerek bir yudum içti. "Çok doğru."

"Kaybolan diğer kızla ilgili ne düşünüyorsun peki? Laura Fang'la?"

"O Sedlak'ın vakasıydı, ruhu şad olsun. Ama Red Phoenix'le bağlantısı sebebiyle incelemiştim. İki kaçırılma vakasının arasında bağlantı bulamadım. Charlotte anlık bir kararla kaçırıldı bence. Laura ise farklı bir vakaydı. Okul çıkışında, yürüyerek evine giderken kaçırıldı. Okul arkadaşlarından biri, Laura'nın bir arabaya gönüllü olarak bindiğini görmüş; kız sürücüyü tanıyormuş sanki. Ama arabanın plakasını veren çıkmadı, kızı da bir daha gören olmadı. O da ölmüştür bence ve cesedi bulunamadı." Buckholz tezgâhın diğer tarafında dizili duran şişelere baktı. "Ormanlarda, çöp sahalarında kaç iskelet gömülüdür kim bilir. Bu ülkede milyonlarca kayıp insan var. Onca kemik. Günün birinde öleceğimi kabullenebilirim, ama güzel bir mezar taşım olsun da, millet orada gömülü olduğumu bilsin bari. Ama asla bulunmamak? Çalıların altına gömülmek? Sanki hiç var olmamışsın gibi." Buckholz ürperdi. "Neyse, Charlotte Dion vakasının özeti bu işte. İşine yarar mı?"

"Bilmiyorum. Şu an çok kafa karıştırıcı bir yapbozun tek bir parçası sadece." Jane barmene el salladı. "Hesabı alayım."

"Hayatta olmaz" dedi Buckholz.

"Charlotte'tan bahsetmekle bana kıyak geçtin."

"Ben zaten sürekli buradayım. Bu taburede, bu barda. Beni nerede bulacağını biliyorsun." Başını eğip Jane'in çalan cep telefonuna baktı. "Bakıyorum da epey popüler bir kızsın. Şanslı şey seni."

"Kimin aradığına göre değişir." Jane telefonunu açtı. "Dedektif Rizzoli."

"Sizi aradığım için üzgünüm." Arayan bir erkekti ve sahiden de Jane'le konuşmaya gönülsüz gibiydi. "Dedektif Johnny'nin amirisiniz sanırım?"

"Evet, birlikte çalışıyoruz."

"Ben bütün kurbanların aileleri adına arıyorum. Artık Dedektif Johnny'yle uğraşmak istemiyoruz. Herkesi rahatsız etmeyi başardı, özellikle de zavallı Mary Gilmore'u. Onca yıldan sonra neden bize bu sorular soruluyor ki tekrar?"

Jane başını ovuşturdu; genç meslektaşıyla yapmak zorunda kalacağı konuşmadan ödü kopuyordu. *Sen kamu görevlisisin. Halkı kızdırmamalısın.* "Özür dilerim beyefendi" dedi. "İsminizi alamadım."

"Patrick Dion."

Jane doğruldu. Konuşmayı ilgiyle izlemekte olan Buckholz'a baktı. Polislik insanın kanına işlerdi. "Dina Mallory eski eşiniz miydi?" dedi.

"Evet. Ve onun nasıl öldüğünü hatırlamak acı veriyor."

"Bunun sizin için zor olmasını anlıyorum Bay Dion. Ama Dedektif Johnny'nin bu soruları sorması gerekiyor."

"Dina on dokuz yıl önce öldü. Katili belliydi. O meseleyi neden tekrar deşiyorsunuz?"

"Bunu söyleyemem. Bu..."

"Evet, biliyorum. *Sürdürülen bir soruşturmanın* parçası. Dedektif Johnny öyle demişti."

"Çünkü öyle."

"Mark Mallory küplere bindi, Mary Gilmore'la kızı da altüst oldular. Önce o mesajlar geldi postayla, sonra da Dedektif Johnny bizi aramaya başladı. Bunun sebebini öğrenmek istiyoruz."

"Özür dilerim" diye araya girdi Jane. "Ne mesajı?"

"Altı, yedi yıldır devam ediyor. Her yıl 13 Mart'ta posta

kutularımıza o mesajlar geliyor, birileri bize o üzücü yıldönümünü hatırlatmak istiyor sanki."

"Mesajlarda ne yazıyor?"

"Bana Dina'nın ölüm ilanının kopyası geliyor hep. Arkasında şöyle yazıyor: *Gerçeği bilmek istemez misin?*"

"Bu mesajlar sizde mi hâlâ?"

"Evet, Mary de saklıyor. Ama Mark öyle sinirleniyor ki, kendisine gelenleri atıyor."

"Bunları kim gönderiyor? Biliyor musunuz?"

"*Globe*'a ilan veren kişidir herhalde. Şu Iris Fang."

"Bayan Fang neden öyle bir şey yapsın ki?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Bayan Fang'ın arkasından konuşmak istemem. Kocasını kaybetti ve onun da acı çektiğini biliyorum. Ona üzülüyorum. Ama durum ortada bence."

"Ortada olan ne?"

"O kadın" dedi Patrick, "deli."

12

Zil çaldığında Maura akşam yemeği sofrasını hazırlamıştı ve fırında kuzu budu pişiyordu. Ergen oğlanlar iştahlarıyla meşhur olduklarından, Maura yabanmersinli ve elmalı birer turta almıştı, ayrıca dört patates ve altı mısır haşlamıştı. Çocuklar salata yer miydi? Maura bilmiyordu. Wyoming'in vahşi doğasında Sıçan'la birlikte geçirdiği günlerde epey açlık çekmişlerdi ve ne bulurlarsa yiyerek sağ kalmışlardı. Maura onun köpek bisküvisi, konserve fasulye ve ağaç kabuğu yediğini görmüştü. Sıçan şimdi kıvırcık salataya burun kıvırmazdı herhalde; hem vitamine ihtiyacı vardı muhtemelen. Maura onu en son ocak ayında görmüştü; o zaman çocuk solgun ve sıskaydı. Maura bu gece o yetersiz beslenmiş çocuk için yemek yapıyordu. *Bu hafta nasıl geçerse geçsin,* diye düşündü, *Sıçan evimden aç ayrılmayacak.* Maura'nın hazırlanabileceği tek ayrıntı, kontrol edebileceği tek değişken buydu.

Çünkü Sıçan'ın Maura'nın evine yapacağı ilk ziyaret diğer her açıdan bilinmezlerle doluydu.

Maura canını "Sıçan" Julian Perkins'e borçluydu, ama birbirlerini pek tanımıyorlardı. Birlikte sağ kalma mücadelesi vermişlerdi ve iki insanı en çok yakınlaştırabilecek şey, ölümün yüzüne birlikte bakmaktı. Medeni koşullar altında birbirlerine katlanıp katlanamayacaklarını, aralarındaki bağın sürüp sürmeyeceğini öğrenmek üzereydiler şimdi.

Zil çalınca ellerini kurulama beziyle silip koşarak hole daldı; kalbinin birden küt küt atmaya başladığının farkındaydı. Sakin ol, o sadece bir çocuk, diye düşündü ön kapıyı açarken. Ve dev bir siyah köpek arka ayaklarının üstünde yükselip de ön patilerini Maura'nın göğsüne dayayarak onu selamlayınca, kadın az kalsın yere düşecekti.

"Ayı! *İn aşağı oğlum!*" diye bağırdı Sıçan.

Köpek ıslak diliyle Maura'nın yüzünü neşeyle yalayınca Maura güldü. Sonra hayvan dört ayak üstüne indi ve kuyruğunu sallayarak havladı. Maura delikanlıya gülümsedi; Sıçan köpek arkadaşının nezaketsizliği karşısında afallamış gibiydi. "Eee?" dedi Maura. "Ya sen, bana sarılmayacak mısın?"

"Merhaba hanımefendi" diyen delikanlı uzun kollarıyla, çekinerek Maura'ya sarıldı. Son görüşmelerinden beri delikanlının irileşmiş ve kaslanmış olması Maura'yı şaşırttı. Bir çocuğun sadece birkaç ayda bu kadar büyümesi mümkün müydü?

"Seni özledim Sıçan" diye mırıldandı. "İkinizi de öyle özledim ki."

Sundurma basamakları gıcırdayınca delikanlı geri çekildi birden, Maura'ya sarıldığının görülmesinden utanıyordu sanki. Maura şimdi Sıçan'ın arkasında duran adama baktı. Anthony Sansone ürkütücü biriydi hep, fiziği etkileyiciydi, yüzü duygularını ele vermezdi; ama bu loş ikindi vakti, Sıçan'ın sırt çantasını sundurmaya bırakırken gülümsüyordu.

"Al bakalım Julian" dedi.

"Onu ta Boston'dan getirdiğin için teşekkürler" dedi Maura.

"Benim için zevkti Maura. Hem böylece konuşma fırsatı bulmuş olduk." Duraksayıp Maura'nın yüzünü inceledi; her zamanki gibi, gereğinden çok şey biliyordu sanki. "Epeydir sohbet etmiyorduk. Nasılsın?"

"İyiyim. Yoğunum." Maura zoraki gülümsedi. "Yapacak işler oluyor hep. Girip biraz oturmak ister misin?"

Sansone delikanlıya baktı; konuşmalarını pür dikkat dinleyen Sıçan'ın bakışları ikisinin arasında mekik dokuyordu. "Hayır, Julian'la senin konuşacak çok şeyiniz vardır; ben gideyim. İkiniz bu hafta iyi vakit geçirecek misiniz?"

"Pazartesi ve salı işe gitmem gerekiyor, ama çarşambadan itibaren tatilim. Şehri gezeriz."

"Öyleyse seni cumartesi alırım Julian" diyen Sansone, delikanlıya elini uzattı.

Adamla delikanlı el sıkıştılar. Tuhaf, resmi bir vedalaşmaydı bu, ama ikisinde gayet doğal ve olması gereken bir şey gibi duruyordu. Sıçan, Sansone'un arabasına binip uzaklaşmasını bekledi. Ancak ondan sonra Maura'ya baktı.

"Senden bahsettik" dedi. "Yolda."

"Benden hep iyi bahsetmişsinizdir umarım."

"Bence o senden hoşlanıyor. Epey." Sıçan sırt çantasını aldı. "Ama biraz tuhaf biri."

Aynı şey senin için de söylenebilir, diye düşündü Maura delikanlıya bakarken. *İkimiz için de söylenebilir.* Koluyla ona sarılınca, Sıçan'ın alışık olmadığı bu sevgi gösterisi karşısında irkildiğini hissetti. Delikanlı Wyoming dağlarında fazla uzun süre vahşi bir hayvan gibi yaşayıp beslenmişti ve Maura onun gözlerinde terk edilmiş çocuğun izlerini görüyordu hâlâ. Dünya Julian Perkins'e iyi davranmamıştı ve delikanlının bir başka insana güvenmesi zaman alacaktı.

Eve girdiklerinde delikanlı salona bakındı. "Ayı nereye gitti?"

"Şimdiden kendi evinde gibi davranmaya başlamıştır bile. Mutfaktaki güzel yiyecekleri keşfettiğine bahse girerim."

Sahiden de köpeği orada buldular; Maura'nın seramik mama kabına bıraktığı kuzu eti parçalarını yiyordu. Maura'nın köpeği olmamıştı hiç ve mama kabı yeniydi; tıpkı büyük boy köpek yatağı, kayışlı tasma, pire tozu ve dolaba konmuş Alpo kutuları gibi. Ayı, delikanlının peşinden ayrılmadığından,

Maura bu hafta evini iki yabancı yaratıkla paylaşacaktı; bir köpek ve bir ergenle. Fırındaki kuzu eti cızırdayınca Maura delikanlının akşam yemeğinin kokusunu alan bir hayvan gibi burnunu oynattığını gördü.

"Yemek bir saat içinde hazır olur. Sana odanı göstereyim" dedi ve delikanlının sırt çantasına kaşlarını çatarak baktı. "Bavulun nerede?"

"Sadece bunu getirdim."

"Öyleyse alışverişe çıkıp sana giysi almamız gerekecek."

"Hayır, bir şeye ihtiyacım yok, cidden" dedi delikanlı, holde yürürlerken. "Okulda hepimiz forma giyiyoruz."

"Bu oda senin."

İçeri önce Ayı daldı, ama delikanlı hata yapıp yapmadığını merak edercesine eşikte duraksadı. Maura bu odanın bir delikanlıyla bir köpeğe uygun düşmeyecek kadar kadınsı olduğunu fark etti birden. Sıçan odaya gönülsüzce girip beyaz nevresim takımını, şifoniyerin üstündeki vazoda duran taze çiçekleri ve uçuk yeşil Türk halısını inceledi. Hiçbir şeye dokunmuyordu, sanki müzedeymiş de bir şeyleri kırmaktan korkuyormuş gibi. Sırt çantasını bir köşeye dikkatle bıraktı.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu Maura.

"İyi." Sıçan diz çöküp sırt çantasının fermuarını açtı. Düzgünce katlanmış iki gömlek, bir kazak ve bir pantolon çıkardı.

"Evensong'ı sevdin mi yani? Orada mutlu musun?"

"Eski okulumdan farklı. İnsanlar bana iyi davranıyorlar." Sıçan'ın bunu doğal bir tavırla, kendine acımadan söylemesi eski hayatının ne kadar acı verici olduğunun göstergesiydi. Maura onun Wyoming'deki dosyalarını okumuştu ve okul bahçesinde ettiği kavgaları biliyordu, yırtık giysileriyle ve dağılmış ailesiyle ilgili sataşmalara katlandığını da. Sosyal hizmet görevlisinden psikoloğuna dek birçok kişi delikanlının fazla sorunlu olduğunu ileri sürmüş, Maura'nın onu hayatına dahil etmesinin pişmanlıkla sonuçlanabileceği uyarı-

sında bulunmuştu. Maura şimdi o sorunlu delikanlının giysilerini sakince çıkarıp gardırobun içine düzgünce asmasını seyrederken şöyle düşündü: Tanrı'ya şükür ki onlara kulak asmamışım. Hiçbirine.

"Okulda arkadaş edindin mi?" diye sordu. "Diğer öğrencileri sevdin mi?"

"Bana çok benziyorlar" dedi delikanlı. Şifoniyerin bir çekmecesini açıp içine çoraplarıyla iç çamaşırlarını koydu.

Maura gülümsedi. "Yani özeller demek istiyorsun."

"Onlar da öksüz."

Maura bunu bilmiyordu. Sansone delikanlıya Evensong Okulu'nda burs teklifinde bulunduğunu söylerken, o enstitünün akademik meziyetlerini, doğanın içindeki kampüsünü, uluslararası düzeydeki eğitim kalitesini ve muhteşem kütüphanesini övmüştü. Oranın öksüzler okulu olduğunu söylememişti.

"Bundan emin misin?" diye sordu Maura. "Bazılarının anne babası ziyarete geliyor olmalı."

"Birilerinin halasının veya amcasının geldiğini görüyorum arada sırada. Ama kimsenin annesiyle ya da babasıyla tanışmadım. O diyor ki, artık hepimiz birbirimizin ailesiymişiz."

"O?"

"Bay Sansone." Sıçan şifoniyer çekmecesini kapatıp Maura'ya baktı. "Sürekli seni soruyor."

Yüzünün kızardığını hisseden Maura, köpek yatağının içinde dönüp duran ve bu yeni lüksün tadını çıkaran Ayı'ya dikti gözlerini. "Neler soruyor?"

"Bana son zamanlarda mektup yazıp yazmadığını. Beni ziyarete gelip gelmeyeceğini. Okulda öğretmenlik yapmayı isteyip istemeyeceğini."

"Evensong'da mı?" Maura başını iki yana salladı. "Lise öğrencilerine adli tıp patolojisi dersi vermemin uygun olacağından emin değilim."

"Ama bir sürü ilginç şey öğreniyoruz. Geçen ay Bayan Saul bize Roma mancınığı yapmayı gösterdi. Benim de hayvan izi sürmeyi öğretmeme izin verdiler, çünkü bu konuda epey bilgiliyim. Hatta bir atı kesip inceledik."

"Sahi mi?"

"Bacağı kırılmıştı, vurup öldürmek zorunda kaldılar. Kesip iç organlarını inceledik."

"Bunu rahatsız edici bulmadın mı?"

"Eskiden geyik derisi yüzerdim. Ölü şeyler nasıldır bilirim."

Evet, bilirsin, diye düşündü Maura. Delikanlı Wyoming'de bir adamın kan kaybından ölmesini seyretmişti. Onun da bazen geceleri ansızın uyanıp uyanmadığını, o dağlarda başlarına gelenlerin beynini esir alıp almadığını merak etti. Delikanlı ders kitaplarını şifoniyere koyarken, diş fırçasını alıp banyoya giderken çok sakin ve kontrollü görünüyordu; bütün hislerini gizliyordu. *İtiraf etmek istediğimden daha fazla benziyor bana.*

Maura'nın mutfaktaki cep telefonu çaldı.

"Çıkıp bahçeyi görebilir miyim?" diye sordu delikanlı.

"Tamam. Ben de şu telefona bakayım."

Maura mutfağa girip el çantasından telefonunu çıkardı. "Doktor Isles" dedi.

"Ben Dedektif Johnny. Hafta sonu aradığım için gerçekten üzgünüm."

"Sorun değil dedektif. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Eski bir cinayet vakası hakkında fikrinizi sorabilir miyim? On dokuz yıl önce bir Çin restoranında gerçekleşmişti, insanlar vurularak öldürülmüştü. Beş kurban. O sırada buna cinayet-intihar vakası dediler."

"On dokuz yıl önce olmuş bir şeyi neden araştırıyorsun ki?"

"Çatıda bulduğumuz kimliği belirsiz kadınla bağlantılı olabilir. Kadın Çin Mahallesi'ne o yüzden gelmiş olabilir. O restoran vakasını bilen insanları arıyormuş anlaşılan."

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"O beş kişinin, özellikle de katilin otopsi raporlarını inceleyin. Varılan sonuçlara katılıp katılmadığınızı söyleyin. Otopsileri yapan patolog artık adli tıpta çalışmadığından kendisine soramıyorum."

Mutfak penceresinden dışarı bakan Maura, Sıçan'la köpeğin bahçeyi turladıklarını, sanki dışarıdaki engin dünyaya kaçmanın bir yolunu aradıklarını gördü. O delikanlı vahşi doğada yaşamak için yaratılmıştı.

"Bu hafta sonu meşgulüm" dedi Maura. "Doktor Bristol'dan rica edebilirsin."

"Ama ben şey umuyordum gerçekten..."

"Evet?"

"Sizin fikrinizi yeğlerim Doktor Isles. Ne olursa olsun gerçeği söyleyeceğinizi biliyorum. Size güveniyorum."

Maura şaşırdı, çünkü bugünlerde Boston polis teşkilatında yaygın olan bir kanı değildi bu. Geçen hafta kendisine soğuk gözlerle, sessizce bakan polisleri düşündü. Kendisini çeşitli yollarla düşman gibi hissettirmelerini düşündü.

"Bu akşam evde olacağım" dedi. "Dosyaları istediğin zaman getirebilirsin."

Saat dokuzdan sonra Ayı ön kapıda havlamaya başladı. Maura kapıyı açınca sundurmasında Dedektif Johnny'nin durduğunu gördü. Adamla köpek ihtiyatla bakıştılar bir an, ama Ayı adamı birkaç kere koklayıp inceledikten sonra eve tırıs tırıs geri dönerek, onu onayladığını ve içeri girmesine izin verdiğini belli etti. Maura'nın Çin Mahallesi'nde tanıştıklarında fark ettiği enerjik tavrıyla antrede duraksayıp, banyodan gelen su sesine doğru başını çevirdi Johnny. Soru sormasa da, Maura adamın meraklandığını gözlerinden okudu.

"Bu hafta sonu bir misafirim kalıyor" dedi.

"Sizi hafta sonunda rahatsız ettiğim için kusura bakma-

yın." Johnny ona fotokopileri uzattı. "Beş otopsi raporu ve Dedektif Ingersoll ile Dedektif Staines'in hazırladığı Boston polis teşkilatı dosyası."

"Vay. Epey uğraşmış gibisin."

"Bu ilk cinayet vakam. O yüzden çok uğraşıyorum, anlıyor musunuz?" Adam cebinden bir taşınabilir bellek çıkardı. "Orijinalleri adli tıptan çıkarmama izin vermediklerinden, fotoğraflarla röntgen filmlerinin fotokopisini çektim. Başınıza epey iş çıkardığımın farkındayım, kusura bakmayın." Taşınabilir belleği verirken, bütün bunların kendisi için ne kadar önemli olduğunu ve Maura'ya tamamen güvendiğini söylemek ister gibi genç kadının gözlerinin içine baktı.

Elleri temas edince kızaran Maura taşınabilir belleğe baktı. "Sen gitmeden önce bu dosyaları bilgisayarıma aktarayım" dedi. Maura'nın çalışma odasına girdiler ve Maura dizüstü bilgisayarını çalıştırırken Johnny de peşlerinden gelmiş olan ve şimdi ayaklarının dibinde oturup bu yeni ziyaretçiyi seyreden köpeğe baktı.

"Bu köpeğin cinsi nedir?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Çoban köpeğiyle kurt ya da Sibirya kurdu kırmasıdır herhalde. Misafirime ait."

"Çok iyi bir ev sahibesisiniz, misafirinizin köpek getirmesine izin vermişsiniz."

"Canımı o köpeğe borçluyum. Bana sorarsan istediği yerde kalabilir." Maura taşınabilir belleği taktı ve bir an sonra ekranda bir dizi küçük fotoğraf belirdi. Maura ilkine tıklayınca fotoğraf büyüdü; otopsi masasında yatan çıplak bir kadın cesedinin fotoğrafıydı. "Sorun yok gibi. Bunlara ne zaman bakacağım konusunda söz veremem, ama gelecek haftadan önce olmaz."

"Gerçekten çok teşekkürler Doktor Isles."

Maura doğrulup adama baktı. "Doktor Bristol ile Doktor Costas çok iyi patologlardır. Onların da yargılarına güvene-

bilirsin. Onlara gitmemenin bir sebebi var mı?"

Johnny duraksayıp başını banyoya doğru çevirdi, su sesi kesilmişti. Ayı kulaklarını dikip odadan tırıs tırıs çıktı.

"Dedektif?" diye sordu Maura.

Adam gönülsüzce konuştu: "Hakkınızda söylenenleri biliyorsunuzdur herhalde. Wayne Graff davası yüzünden."

Maura'nın çenesi kasıldı. "Hoş şeyler söylenmediğinden eminim."

"Polislerin katı kuralları vardır. Eleştirilmekten hoşlanmazlar."

"Eleştiriler doğru olduğunda bile" dedi Maura acı acı.

"Bu yüzden size geldim. Gerçeği söylediğinizi biliyorum." Adam Maura'nın gözlerinin içine cesurca baktı. Çin Mahallesi'nde tanıştıkları gün Maura onu çözememişti, onun kendisinden hoşlanıp hoşlanmayacağını kestirememişti. Adamın yüzünde yine tarafsız bir ifade vardı, ama bu Maura'nın ardını görmeyi henüz öğrenemediği bir maskeydi sadece. Maura'nın bu adam hakkında bilmediği şeyler vardı ve onun, maskesinin ardını herhangi birinin görmesine izin verip vermediğini merak etti.

"Bu raporlarda ne bulmamı umuyorsun?" diye sordu.

"Çelişkiler olabilir. Birbirini tutmayan veya saçma görünen şeyler."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Staines ile Ingersoll suç mahalline girer girmez vakanın adını koymuşlar, cinayet-intihar vakası demişler. Raporlarını okudum, alternatif teoriler üretmemişler. Kolaya kaçıp çılgın bir Çinli göçmenin restorandakileri vurduğunu söylemişler. Sonra da kendini vurduğunu."

"Cinayet-intihar vakası değil miydi sence?"

"Bilmiyorum. Ama on dokuz yıl sonra, olayın tuhaf yankıları sürüyor hâlâ. Çatıda bulduğumuz kimliği belirsiz kadının el GPS'inde iki adres vardı. Biri Dedektif Ingersoll'un ev

adresiydi. Diğeriyse katliam kurbanlarından birinin dul eşi olan Iris Fang'ın adresi. Ölen kadının Red Phoenix vakasıyla ilgilendiği ortada. Sebebini bilmiyoruz."

Köpeğin inlediğini işittiler; Maura dönüp bakınca, duştan sonra saçı hâlâ ıslak olan Sıçan'ın kapı eşiğinde durduğunu gördü. Delikanlı, Maura'nın bilgisayar ekranındaki otopsi fotoğrafına bakıyordu. Maura program penceresini hemen küçültüp simge durumuna getirince, o rahatsız edici görüntü gözden kayboldu.

"Julian, tanıştırayım, Dedektif Johnny" dedi Maura. "Bu da misafirim Julian Perkins. Maine'de okuyor ve bahar tatilini burada geçirecek."

"Ürkütücü köpeğin sahibi sensin demek" dedi Johnny.

Delikanlı fotoğrafı hâlâ görürcesine monitöre bakmayı sürdürüyordu. "O kadın kimdi?" diye sordu usulca.

"Üstünde konuştuğumuz bir vaka sadece" dedi Maura. "Burada işimiz bitmek üzere. Sen gidip televizyon seyret, olur mu?"

Johnny oturma odasından televizyon sesi gelmesini bekledikten sonra "O fotoğrafı gördüğü için üzgünüm" dedi. "Bir çocuğun görmemesi gereken bir şey."

"Zamanım olunca dosyalara bakacağım. Bir süre zamanım olmayabilir. Acelesi yok sanırım?"

"O kimliği belirsiz kadın hakkında biraz ilerleme kaydetmek hoş olabilir."

"Red Phoenix vakası on dokuz yıl önce gerçekleşti" diyen Maura dizüstü bilgisayarını kapadı. "Bu iş biraz daha bekleyebilir eminim."

13

Stüdyoma girdiğini onu görmeden önce bile anlıyorum, kapı açılıp kapanırken içeri esen nemli gece havasından anlıyorum. Egzersizime ara verip onu selamlamıyorum, kılıcımı savurmayı sürdürüyorum. Dedektif Frost'un, kılıç şarkısı hareketini yapmamı ilgiyle seyrettiğini geniş aynadan görüyorum. Bugün kendimi güçlü hissediyorum, kollarımla bacaklarım gençliğimdeki kadar esnek. Her hareketim, her dönüşüm, her kılıç hamlem kadim bir şiirin bir dizesine tekabül ediyor:

> Yedi yıldıza tırmanıp kaplanın sırtına bin.
> Ruhlar gibi süzülerek, dönerek, savuşturarak
> Beyaz turna ol,
> Bacağını uzatırken kanatlarını açan.
> Rüzgâr esiyor
> Ve lotus çiçeği titriyor.

Her hareketi çok iyi biliyorum ve birinden diğerine kolayca geçiyorum. Hareketlerin üstünde düşünmeme gerek yok, çünkü vücudum hatırlıyor, tıpkı yürümeyi ve nefes almayı bildiği gibi. Kılıcım havayı yarıyor ve dönüyor, ama aklım poliste, ona söyleyeceklerimde.

Şiirin on üçüncü ve son dizesine geliyorum. *Anka kuşu yuvasına dönüyor*. Hazır olda duruyorum, kılıcım nihayet hare-

ketsiz, terim yüzümü serinletiyor. Ancak o zaman adama doğru dönüyorum.

"Bu güzeldi Bayan Fang" diyor Dedektif Frost; kocaman açılmış gözlerinde hayranlık var. "Dans gibi."

"Acemi egzersizi. Günümün sakince sona ermesini sağlıyor."

Elimdeki kılıca bakıyor. "Gerçek kılıç mı?"

"Adı Zheng Yi. Büyük büyük ninemden kaldı."

"Öyleyse gerçekten eski olmalı."

"Ve savaşta kullanıldı. Savaşmak için yapıldı. Savaş kılıcıyla egzersiz yapmazsanız ağırlığına alışmayı öğrenemezsiniz, onu kabzasından tutmanın nasıl bir his olduğunu öğrenemezsiniz." Havayı şimşek hızıyla yarıyorum iki kez; adam irkilerek geri çekiliyor. Kabzayı adama uzatıyorum gülümseyerek. "Alın. Ağırlığını hissedin."

Elektrik çarpabilirmişçesine duraksıyor. Kabzayı ihtiyatla kavrıyor ve kılıcı beceriksizce savuruyor. "Bana doğal gelmiyor" diyor.

"Öyle mi?"

"Dengesi tuhaf sanki."

"Çünkü tören kılıcı değil, gerçek bir *dao*. Hakiki Çin kılıcı. Tasarımına söğüt yaprağı denir. Keskin kısmının kıvrımını görüyor musunuz? Ming Hanedanı döneminde askerlerin standart silahıydı bu."

"Yani ne zaman?"

"Altı yüzyıl kadar önce. Zheng Yi bir savaş sırasında, Gansu eyaletinde yapıldı." Duraksayıp esefle ekliyorum: "Maalesef eski Çin'de savaş fazlasıyla sık gerçekleşen bir şeydi."

"Yani bu kılıç gerçek bir savaşta kullanıldı, öyle mi?"

"Kullanıldığını biliyorum. Onu tutunca, eski savaşların şarkılarını hissedebiliyorum."

Adam gülüyor. "Karanlık bir arka sokakta saldırıya uğrarsam yanımda olmanızı isterim Bayan Fang."

"Tabancası olan sizsiniz. Sizin *beni* korumanız gerekmez mi?"

"Siz kendi başınızın çaresine gayet iyi bakabilirsiniz eminim." Kılıcı bana geri veriyor. Kılıcın jilet keskinliğindeki ağzına yakın olmanın bile onu huzursuz ettiğini görebiliyorum. Eğilerek silahı alıyorum ve adamın gözlerinin içine bakıyorum dosdoğru. Bakışlarım karşısında kızarıyor, bir polisten beklediğim bir tepki değil bu, hele cinayetleri soruşturan tecrübeli bir dedektiften. Ama bu adamda tuhaf bir sevimlilik, bana kocamı anımsatan bir kırılganlık var. Dedektif Frost, James'in öldüğü zamanki yaşında aşağı yukarı ve bu adamın yüzünde James'in mahcup gülümsemesini, mutlu etme arzusunu görüyorum.

"Başka sorularınız mı var dedektif?"

"Evet. Sizinle daha önce konuştuğumuzda henüz bilmediğimiz bir meseleyle ilgili."

"Hangi meseleyle?"

Rahat konuşamıyor gibi. Gözleriyle özür dilediğini görebiliyorum şimdiden. "Kızınızla. Laura'yla."

Laura'nın isminin söylenmesi, göğsüme inen sersemletici bir darbe gibi. Bunu beklemiyordum. Sarsılıyorum.

"Çok üzgünüm Bayan Fang" diyerek, beni tutmak için elini uzatıyor. "Bunun altüst edici olduğunu biliyorum. İyi misiniz? Oturmak ister misiniz?"

"Sadece..." Afallamış haldeyim, başımı sallıyorum. "Sabahtan beri bir şey yemedim de."

"Şimdi yeseniz? Sizi karnınızı doyuracağınız bir yere götürebilir miyim?"

"Başka bir gün konuşsak daha iyi olur belki."

"Sadece birkaç sorum olacak." Duraksıyor. Usulca ekliyor: "Ben de akşam yemeği yemedim."

Sözleri havada asılı kalıyor bir an. Nabzımı yokluyor. Kılıcımı daha sıkı tutuyorum; belirsizliklerle dolu bir duruma karşı verdiğim içgüdüsel tepki bu. Tehlikede fırsat vardır. O bir polis, ama onda çekinilecek bir şey görmüyorum, müş-

fik yüzlü ve dikkatli bir adam görüyorum sadece. Ve Laura'yı neden sorduğunu öğrenmeye can atıyorum.

Zheng Yi'yi kınına geri koyuyorum. "Beach Sokağı'nda bir mantıcı var."

Gülümsüyor; yüzündeki değişim şaşırtıcı. Çok gençleşiyor birden. "Orayı biliyorum."

"Yağmurluğumu alayım, yürüyerek gideriz."

Dışarı çıkınca, ince ince yağan bahar yağmurunda yürüyoruz, ama aramızda uygun bir mesafe bırakarak. Zheng Yi'yi yanıma aldım, çünkü stüdyoda bırakamayacağım kadar değerli. Hem o, beni göremediğim bütün tehlikelerden korudu hep. Çin Mahallesi bu yağmurlu akşamda bile ana baba günü, sokaklar kızarmış ördek veya zencefilli balık buğulama yemek isteyen müdavimlerle dolu. Yürürken çevreme, yanımızdan geçenlerin tanımadığım yüzlerine odaklanmaya çalışıyorum. Ama konuşkan ve hayat dolu olan Dedektif Frost dikkatimi dağıtıyor sürekli.

"Boston'da en sevdiğim yer burası" diyor, Çin Mahallesi'ni ve içindeki herkesi kucaklamak istercesine kollarını kocaman açarak. "En güzel yemekler, en iyi pazarlar, en ilginç küçük ara sokaklar burada. Buraya gelmeyi her zaman sevmişimdir."

"Bir cesedi görmeye geldiğinizde bile mi?"

"Şey, hayır" diyor esefle gülerek. "Ama bu mahallede bir şey var. Bazen kendimi buraya ait gibi hissediyorum. Çinli olarak doğmamam kaza eseriymiş gibi."

"Ah! Reenkarne olduğunuzu düşünüyorsunuz."

"Evet. Güney Boston'lı bir Amerikalı çocuk olarak." Bana bakıyor, ıslak yüzü ışıldıyor. "Tayvanlı olduğunuzu söylemiştiniz."

"Oraya gittiniz mi hiç?"

Başını üzüntüyle sallıyor. "İstediğim kadar çok seyahat edemedim. Ama balayımda Fransa'ya gittim."

"Eşiniz ne iş yapıyor?"

Duraksaması ona bakmama yol açıyor ve başını eğdiğini görüyorum. "Hukuk fakültesinde okuyor" diyor usulca. Bir an sonra ekliyor: "Boşandık. Geçen yaz."

"Buna üzüldüm."

"Son bir senem iyi geçmedi maalesef" diyor ve sonra kiminle konuştuğunu hatırlıyor birden. Hem kocasını hem de kızını yitirmiş bir kadınla. "Aslında şikâyet etmem için bir sebep yok cidden."

"Yalnızlık kimse için kolay değildir. Ama başka birini bulursunuz eminim."

Bana bakıyor ve gözlerinde acı görüyorum. "Ama siz tekrar evlenmediniz Bayan Fang."

"Evet, evlenmedim."

"Sizinle ilgilenen erkekler çıkmıştır mutlaka."

"İnsan hayatının aşkının yerine başkasını nasıl koyabilir ki?" diyorum basitçe. "James kocamdı. Hep kocam olacak."

Bunu düşünüyor bir an. Sonra "Ben de aşk dediğin öyle olmalı diye düşünmüşümdür hep" diyor.

"Çünkü öyle."

Bana bakarken gözleri doğal olmayan bir şekilde parlıyor. "Sadece bazılarımız için."

Mantıcıya varıyoruz; pencereleri buğulu. Dedektif Frost hemen öne geçip kapıyı açıyor; bu centilmence hareketini ironik buluyorum, çünkü ölümcül kılıç taşıyan kişi benim. İçerideki küçük yemek salonu tıklım tıklım dolu. Pencerenin yanında, köşedeki son boş masayı kapabildiğimiz için şanslıyız. Kını sandalyemin sırtına asıp yağmurluğumu çıkarıyorum. Mutfaktan gelen nefis sarmısak ve mantı kokuları, kahvaltıdan beri ağzıma lokma girmediğini acı verici bir şekilde anımsatıyor. Mutfak kapılarından çıkan garsonlar domuz etli, karidesli veya balıklı mantılarla dolu tabaklar taşıyor; yan masadan kâselere çarpan yemek çubuklarının sesleri geliyor.

Bir aile Guangzhou dilinde öyle yüksek sesle konuşuyor ki, tartışıyor gibiler.

Frost uzun mönüyü incelerken şaşkın görünüyor. "Ne yiyeceğime sizin karar vermeniz daha iyi olur belki."

"Sevmediğiniz yemekler var mı?"

"Ben her şeyi yerim."

"Bunu söylediğinize pişman olabilirsiniz. Çünkü biz Çinliler *gerçekten* her şeyi yeriz."

Bu meydan okumayı neşeyle kabulleniyor. "Beni şaşırtın."

Garson kadın soğuk denizanalı, tavuk ayaklı ve turşulu domuz paçalı bir aperatif tabağı getirince, hiç bilmediği bu yiyecekleri gören dedektifin yemek çubukları duraksıyor; ama sonra yarı saydam bir domuz kıkırdağını ısırıyor. Gözlerinin hazla ve hayretle açıldığını görüyorum.

"Bu muhteşem!"

"İlk kez mi deniyorsunuz?"

"Pek maceraperest sayılmam galiba" diye itiraf ediyor, acı biber yağı bulaşmış dudaklarını silerken. "Ama bunu değiştirmeye çalışıyorum."

"Neden?"

Durup düşünürken, yemek çubuklarının arasındaki denizanası parçası sallanıyor. "Galiba... galiba yaşlanmakla ilgili, anlarsınız ya. Ne kadar az şey yaşadığımı fark etmekle ilgili. Ve her şeyi yapmak için ne kadar az zamanımın kaldığını."

Yaşlanmak. Bunu duyunca gülümsüyorum ister istemez, çünkü ondan neredeyse yirmi yaş büyüğüm, dolayısıyla beni çok yaşlı görüyor olmalı. Ama bana o gözle bakmıyor. Yüzümü incelerken yakalıyorum onu ve bakışlarına karşılık verdiğimde yanakları kızarıyor. Tıpkı kocamın yanaklarının ilk çıktığımız gece, şimdiki gibi sisli bir bahar akşamında kızardığı gibi. *Ah James, bu genç adamı severdin bence. Sana öyle benziyor ki.*

Mantılar geliyor; domuz eti ve karidesle dolu, yumuşak,

minik, kabarık yastıklar. Dedektif Frost'un o kaygan yiyecekleri almaya çalışmasını, onları tabağında yemek çubuklarıyla kovalamasını keyifle seyrediyorum.

"Kocamın en sevdiği yemekti bu. Bir oturuşta bir düzine yiyebilirdi." Bunu anımsayınca gülümsüyorum. "Ona tarifini vermeleri karşılığında burada bir ay bedava çalışmayı teklif etmişti."

"Tayvan'da da restoran işi mi yapıyordu?"

Sorusunu duyunca gözlerinin içine bakıyorum. "Kocam Çin edebiyatı uzmanıydı. Ataları da öyleydi, çok eskiden beri. Yani hayır, restoran işinde değildi o. Sadece hayatta kalabilmek için garsonluk yapıyordu."

"Bunu bilmiyordum."

"Burada gördüğünüz garsonun sadece garson olduğunu, market çalışanının sadece market çalışanı olduğunu varsaymak çok kolaydır. Ama Çin Mahallesi'nde kimseyle ilgili varsayımda bulunamazsınız. Aslanlı girişin altında dama oynayan şu kılıksız ihtiyarları görüyor musunuz? Bazıları milyoner. Ya şuradaki, yazarkasanın ardındaki kadını? İmparatorluk ordusu generallerinin olduğu bir aileden gelme. Buradaki insanlar göründükleri gibi değildir, dolayısıyla onları asla küçümsememelisiniz. Çin Mahallesi'nde yapmayın bunu."

Başını mahcupça sallayıp onaylıyor. "Yapmam. Bundan sonra. Ve kocanıza herhangi bir şekilde saygısızlık eder gibi konuştuysam özür dilerim Bayan Fang." Tamamen içtenlikle özür diliyor gibi; bu adamı çok şaşırtıcı bulmam için bir sebep daha.

Yemek çubuklarımı bırakıp onu inceliyorum. Artık karnım doyduğundan, yemek boyunca aklımızda olan meseleye geçebilirim. Yan masadaki gürültücü aile gitmek için ayaklanırken bağıra çağıra Guangzhou dilinde konuşuyor ve sandalyelerinin ayakları gıcırdıyor. Kapıdan çıktıklarında içeriye sessizlik çöküyor sanki.

"Kızımla ilgili soru sormaya geldiniz. Neden?"

Yanıt vermeden önce ellerini siliyor ve peçetesini düzgünce katlıyor. "Charlotte Dion adını duymuş muydunuz?"

Başımla onaylıyorum. "Dina Mallory'nin kızıydı."

"Charlotte'a ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Dedektif Frost" diyorum iç geçirerek, "ben o olayları bizzat yaşamak zorunda kaldım, o yüzden buraya ebediyen kazındılar." Başıma dokunuyorum. "Bayan Mallory'nin eskiden Patrick Dion diye bir adamla evli olduğunu ve Charlotte adlı bir kızlarının olduğunu biliyorum. Cinayetlerden birkaç hafta sonra Charlotte ortadan kayboldu. Evet, kurbanlar ve aileleriyle ilgili her şeyi biliyorum, çünkü onlardan biriyim." Parıldayan yağlı tabağa bakıyorum. "Bay Dion'la tanışmadım, ama kızının kaybolmasından sonra üzüntümü belirten bir kart yazdım ona. Eski karısını hâlâ önemseyip önemsemediğini, onun ölümüne üzülüp üzülmediğini bilmiyorum. Ama insanın evladını kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ona çok üzgün olduğumu söyledim. Çektiği acıyı bildiğimi söyledim. Cevap yazmadı." Başımı kaldırıp tekrar Frost'a bakıyorum. "Yani evet. Neden Charlotte'u sorduğunuzu biliyorum. Herkesin merak ettiği şeyi merak ediyorsunuz. Benim de merak ettiğim şeyi. İki aile nasıl bu kadar lanetlenebilir? Önce Laura'm kayboldu, iki yıl sonra da o adamın Charlotte'u. Hem Red Phoenix olayı hem de kızlarımızı kaybetmemiz ailelerimizi birbirine bağlıyor. Bu konuda soru soran ilk polis siz olmayacaksınız."

"Dedektif Buckholz'u kastediyorsunuz sanırım."

Başımla onaylıyorum. "Charlotte ortadan kaybolunca o adam beni görmeye geldi. İki kızın tanışıp tanışmadığını sormak için. Charlotte'un babası çok zengin tabii, o yüzden o kızla epey ilgilendiler. Laura'mla ilgilendiklerinden çok daha fazla."

"Buckholz raporunda Laura'nın da, Charlotte'un da klasik müzik eğitimi aldıklarını yazmış."

"Kızım keman çalardı."

"Charlotte da okul orkestrasında viyola çalıyormuş. Tanışmış olabilirler mi? Belki bir müzik atölyesinde?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bunu polislere defalarca söyledim zaten. O kızların müzik dışında ortak noktası yoktu. Charlotte özel okulda okuyordu. Bizse burada, Çin Mahallesi'nde yaşıyoruz." Susup yan masadaki, küçük çocukları olan Çinli çifte bakıyorum. Yüksek sandalyede oturan küçük kızın toplanmış saçları, minik şeytan boynuzları gibi dik duruyor. Laura üç yaşındayken onun saçlarını da aynen böyle toplardım.

Garson kadın masamıza hesabı getiriyor. Elimi uzatıyorum, ama Frost önce davranıp hesabı kapıyor.

"Lütfen" diyor. "Ben vereyim."

"Hesabı yaşlılar ödemeli hep."

"Size kesinlikle yaşlı diyemem Bayan Fang. Hem bu masaya gelen yemeklerin yüzde doksanını ben yedim." Masaya para bırakıyor. "Sizi evinize bırakayım."

"Sadece birkaç sokak ötede, Tai Tung Village'da oturuyorum. Yürüyerek gitmem daha kolay olur."

"Öyleyse sizinle yürürüm. Ne olur ne olmaz."

"Niyetiniz beni mi korumak, yoksa kendinizi mi?" diye soruyorum, sandalyenin sırtında asılı duran kılıcımı alırken.

Zheng Yi'ye bakıp gülüyor. "Silahlı ve tehlikeli olduğunuzu unutmuşum."

"Yani bana evime kadar eşlik etmenize gerek yok."

"Lütfen. Kendimi daha iyi hissetmem için."

Dışarı çıktığımızda yağmur çiseliyor hâlâ ve restoranın buharlı, sıcak havasından sonra serin havayı içime çekmek rahatlatıcı oluyor. Dedektif Frost'un saçı ve teni siste ışıldıyor. Soğuğa karşın yanaklarımın beklenmedik bir şekilde ısındığını hissediyorum. Akşam yemeğimin parasını ödedi, şimdi de bana evime kadar eşlik etmekte diretiyor. Uzun za-

mandır bir erkekten bu kadar ilgi görmemiştim ve koltuklarım mı kabarsın, yoksa beni savunmasız olarak gördüğü için sinirleneyim mi bilemiyorum.

Tyler Sokağı'nda güneye, eski Tai Tung Village'a doğru yürüyerek Çin Mahallesi'nin daha sessiz, daha ıssız bir bölgesine giriyoruz. Burada turist yok, zemin katlarında bu saatte kapıları kilitlenmiş tozlu dükkânların bulunduğu eski binalar var sadece. Aydınlık restoranda kendimi rahat hissediyordum. Şimdiyse açıkta hissediyorum, her ne kadar yanımda silahlı bir dedektif olsa da. Işıklar arkamızda kalıyor gitgide ve gölgeler koyulaşıyor. Kalp atışlarımın ve ciğerlerime girip çıkan havanın farkındayım. Kılıç şarkısını söylüyorum içimden, sözleri beni hem sakinleştiriyor hem de olabilecek şeylere hazırlıyor.

> Yeşil ejderha sudan çıkıyor.
> Rüzgâr çiçekleri titretiyor.
> Tepede beyaz bulutlar hareket ediyor.
> Siyah kaplan dağda iz sürüyor.

Elim hazır duran kılıcımın kabzasına gidiyor. Karanlıktan, ışıktan ve tekrar karanlıktan geçiyoruz ve algılarım açıldıkça gece titriyor sanki.

> Soldaki yılanı aramak için çimenlerde yürü.
> Sağdaki yılanı aramak için çimenlerde yürü.

Karanlık canlanıyor. Her yerde hareket var. Ara sokakta su sıçratarak koşan bir sıçan. Bir yağmur oluğundan damlayan sular. Her şeyi görüyorum, her şeyi duyuyorum. Yanımdaki adam bunların farkında değil, beni koruduğunu sanıyor. Tam tersinin geçerli olabileceği aklına bile gelmiyor.

Hudson Sokağı'na sapıyoruz ve iki katlı, gösterişsiz evime

varıyoruz. Ben anahtarlarımı çıkarırken Dedektif Frost sarı sundurma ışığında duruyor; vızıldayan böcekler ampule tık tık çarpıyor. Adam tam bir centilmen olarak, evime sağ salim girmemi bekliyor.

"Akşam yemeği için ve bana silahlı koruma hizmeti verdiğiniz için teşekkürler" diyorum gülümseyerek.

"Neler olduğunu henüz bilmiyoruz. O yüzden dikkatli olun."

"İyi geceler." Anahtarımı kilide sokuyorum ve birden donakalıyorum. Aldığım derin nefes Dedektif Frost'u kaygılandırıyor.

"Ne oldu?"

"Kilitli değil" diye fısıldıyorum. Kapı aralık duruyor. Zheng Yi'yi kınından çıkarmışım bile; bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Kapıyı ayağımla iterken kalbim küt küt atıyor. Kapı ardına dek açılıyor ve ötesinde karanlıktan başka bir şey görmüyorum. İleriye doğru bir adım atıyorum, ama Dedektif Frost beni geriye çekiyor.

"Burada bekleyin" diye emrediyor. Tabancasını çekip içeri giriyor ve ışığı açıyor.

Gösterişsiz evimde hareket etmesini, James'le benim yıllar önce Tayvan'dan göç ettiğimizde satın aldığımız çizgili koltuğun ve kahverengi kanepemin önünden geçmesini kapı eşiğinden seyrediyorum. O mobilyaları hayatta atamam, çünkü bir zamanlar kocamla kızım onların üstünde oturdular. Sevdiklerimin ruhları mobilyalarda bile varlığını koruyor hâlâ. Frost mutfağa yönelirken ben oturma odasının ortasına gidip hiç kımıldamadan duruyorum, nefes alıyorum, odayı tarıyorum. Kitaplık dikkatimi çekiyor. Boş fotoğraf çerçevesi. Korkuya kapılıyorum.

Buraya birisi girmiş.

Frost mutfaktan sesleniyor: "Her şey yolunda mı?"

Yanıtlamadan merdivene doğru yürüyorum.

"Iris, bekle" diyor.

Merdiveni hızla, sessizce çıkmaya başladım bile. Kalp atışlarım gök gürültüsü gibi. Kalbim uzuvlarıma, kaslarıma kan pompalıyor. Yatak odamın kapısına doğru yürürken kılıcımı iki elimle tutuyorum.

Bulutları dağıt ve güneşi gör.

Havayı koklayınca, davetsiz misafirin bu odaya girdiğini, saldırganlığının kokusunu bıraktığını fark ediyorum hemen. O pis kokuyu alınca birkaç saniyeliğine donakalıyorum, ilerleyip düşmanla yüzleşemiyorum. Dedektif Frost'un koşarak yukarı çıktığını duyuyorum. Arkamı koruyor, ama ödümü koparan şey önümde.

Kaplana binmek için yedi yıldızı kullan.

Ben tam eşikten geçerken Frost ışığı yakıyor. Oda ansızın aydınlanıyor, afallatıcı bir netliğe bürünüyor. Kayıp fotoğraf yastığımın üstünde duruyor; üstüne bıçak saplanmış. Frost'un cep telefonunun tuşlarına bastığını duyunca dönüp ona bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ortağımı arıyorum. Bunu bilmesi gerek."

"Onu arama. Lütfen. Bu meseleyi hiç bilmiyorsun."

Başını kaldırıp bana bakıyor; gözlerinde ansızın beliren yoğun ilgi, onu fazla küçümsediğimi fark etmemi sağlıyor. "Sen biliyor musun?"

14

Iris Fang'ın yatak odasında ayakta duran Jane, kasap bıçağı saplanmış fotoğrafa bakıyordu. Bu fotoğraftaki Iris çok daha gençti, yüzü ışıl ışıldı ve kucağında bebek tutarken gülümsüyordu.

"Bıçak onun mutfağındanmış" dedi Frost. "Bebek de kızı Laura'ymış. Şu fotoğraf aşağıdaki, kitaplıktaki bir çerçevede duruyormuş. İçeri giren kişi hem kimse fotoğrafı çerçeveden almış ve yukarı getirip buraya bırakmış, Iris görsün diye."

"Veya mesaj vermek için. Fotoğrafı yastığa koyup bıçak saplamış, tatlı rüyalar dilemediği kesin. Mesele neymiş peki?"

"Iris bilmiyor." Frost alt kattaki Iris duyamasın diye sesini alçalttı. "En azından bilmediğini söylüyor."

"Bizden bir şeyler gizlediğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Mesele şu ki..."

"Ne?"

Frost sesini daha da alçalttı. "Seni aramamı istemedi. Hatta bu meseleyi unutmamı istedi. Buna anlam veremiyorum."

Ben de, diye düşünen Jane, kabzasına kadar yastığa saplanmış ve fotoğrafı ezerek neredeyse yastık kılıfına gömmüş olan bıçağa çatık kaşlarla baktı. Dehşete düşürmek için, safi hiddetle yapılmış bir eylemdi bu. "Başka biri olsa polis koruması isterdi çığlık çığlığa."

"İstemediğini söylüyor ısrarla. Korkmuyormuş."

"Buraya gerçekten birinin girdiğinden emin miyiz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu Iris yapmış olabilir. Mutfağından bıçağı alıp."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Korkmamasının sebebi bu olabilir."

"Değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü fotoğrafı bulduğunda buradaydım, yanındaydım."

Jane ona doğru döndü. "Yatak odasına mı geldin?"

"Bana öyle bakma. Ona evine kadar eşlik ettim sadece. Sokak kapısının açık olduğunu fark ettik, o yüzden de etrafı kolaçan etmek için içeri girdim."

"Tamam."

"Hepsi buydu!"

Öyleyse neden bu kadar suçlu görünüyorsun? Jane aşağıdaki parçalanmış fotoğrafa baktı. "Ben evime gelip de böyle bir şey bulsam, ödüm kopardı. Soruşturma yapmamızı neden istemiyor ki?"

"Polisle ilgili kültürel bir mesele olabilir. Johnny'nin söylediğine göre, Çin Mahallesi'ndeki insanlar bizden çekiniyormuş."

"Ben olsam bunu yapan kişiden çekinirdim asıl." Jane kapıya doğru döndü. "Bayan Fang'la konuşalım."

Aşağı indiklerinde Iris'in soluk kahverengi kanepede oturduğunu gördüler; kadın fazlasıyla sakin görünüyordu, oysa az önce hanesine tecavüz edilmişti. Dedektif Johnny cep telefonu kulağında, etrafta turluyordu. Başını kaldırıp Jane'e *Burada neler olduğunu ben de bilmiyorum,* dercesine baktı.

Iris'in karşısına oturan Jane, onu konuşmadan süzdü bir an. Kadın onun bakışlarına gözlerini kaçırmadan, bunun bir test olduğunu anlamışçasına ve kararlılıkla karşılık verdi. Kurbanmış gibi bakmıyordu.

"Sizce neler oluyor Bayan Fang?" dedi Jane.

"Bilmiyorum."

"Daha önce evinize izinsiz giren olmuş muydu?"

"Hayır."

"Ne kadar zamandır bu binada oturuyorsunuz?"

"Yaklaşık otuz beş senedir. Kocamla birlikte bu ülkeye göç ettiğimden beri."

"Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Çıktığınız bir adam, kendisini reddetmenize kızmış biri yapmış olabilir mi?"

"Hayır." Kadın durup düşünmemişti bile. Vermeye hazır olduğu tek yanıt buydu sanki. "Hayatımda bir erkek yok. Polisin bu işe karışmasına da gerek yok."

"Birisi evinize izinsizce giriyor. Fotoğrafınızı yastığınızın üstüne koyup kasap bıçağı saplıyor. Verdiği mesaj gayet net. Sizi tehdit eden kim?"

"Bilmiyorum."

"Ama araştırmamızı istemiyorsunuz."

Jane'in bakıştığı kadın korku belirtisi göstermiyordu. Onun gözlerine bakmak siyah su birikintilerine bakmak gibiydi, hiçbir şeyi ele vermiyordu. Jane arkasına yaslanıp bekledi bir an. Johnny ile Frost'un yakında durduklarını, onların konuşmasını dikkatle dinlediklerini gördü. Üç çift göz Iris'e odaklanmıştı. Sessizliğin uzamasına karşın kadın soğukkanlılığını korudu.

Yeni bir yaklaşımın vakti gelmişti.

"Bugün ilginç bir konuşma yaptım" dedi Jane. "Patrick Dion'la, Red Phoenix kurbanlarından birinin eski kocasıyla. Bana söylediğine göre, her martta ona ve diğer ailelere mektup gönderiyormuşsunuz."

"Kimseye mektup göndermedim ben."

"Son yedi yıldır mektup geliyormuş onlara. Red Phoenix katliamının her yıldönümünde. Aileler o mektupları si-

zin gönderdiğinizi düşünüyorlar. Onlara sevdiklerinin ölüm ilanlarının fotokopilerini gönderiyormuşsunuz. Kötü anılarını canlandırmaya çalışıyormuşsunuz."

"Kötü anılarını *canlandırmaya* mı?" Iris kaskatı kesildi. "Bunlar nasıl aileler ki, onlara *hatırlatmak* gerekiyor?" Kadın ilk kez sinirli konuşmaya başlamıştı, elleri titriyordu. "Ben anılarımla yaşıyorum. Beni asla terk etmiyorlar, uykumda bile."

"Size mektup geldi mi hiç?"

"Hayır. Ama *bana* kimsenin hatırlatmasına gerek yok zaten. Görünen o ki, bütün o ailelerin içinde soru soran tek kişi benim. Yanıt talep eden."

"Onları siz göndermiyorsanız, kimin gönderdiği hakkında tahminde bulunabilir misiniz peki?"

"Belki de gerçeğin örtbas edildiğini düşünen biridir."

"Sizin gibi."

"Ama ben bunu söylemekten çekinmiyorum."

"Hem de uluorta. Geçen ay *Globe*'a ilan verdiğinizi biliyoruz."

"Kocanızın öldürüldüğünü ve katilin cezasız kaldığını bilseniz, siz de aynısını yapmaz mıydınız? Aradan kaç yıl geçmiş olursa olsun?"

İki kadın bir an bakıştılar. Jane her sabah bu döküntü evde uyandığını, ifade edilemeyecek kadar derin bir kederle yaşadığını, yitirdiği mutluluğu saplantı yaptığını hayal etti. Hayatının mahvolmasının sebebini, bir açıklama aradığını. Bu odada, bu yıpranmış koltukta otururken omuzlarında umutsuzluğun ağırlığını duydu; aşağı çekildiğini ve yaşama sevincini yitirdiğini hissetti. *Üstelik bu benim dünyam değil,* diye düşündü. *Ben evime gidip kocamı öpebilirim. Kızımı kucaklayıp yatağına yatırabilirim. Oysa Iris hâlâ burada kapana kısılmış halde olacak.*

"On dokuz yıl oldu Bayan Fang" dedi Jane. "Hayatınıza

devam etmenizin kolay olmadığını biliyorum. Ama diğer aileler bunu yapmak istiyorlar. Patrick Dion, Mark Mallory... onlar katilin Wu Weimin olduğundan eminler. Onların çoktandır kabullendiği şeyi sizin de kabullenmenizin vakti gelmiştir belki de."

Iris çenesini kaldırdı, gözleri çakmak çakmaktı. "Ben sadece gerçeği kabullenirim."

"Ama bunun gerçek *olmadığını* nereden biliyorsunuz? Polis raporuna göre, Wu Weimin'in aleyhindeki kanıtlar sağlammış."

"Polisler onu tanımıyorlardı."

"Siz onu tanıdığınızdan emin olabilir misiniz peki?"

"Evet, tamamen eminim. Ve durumu düzeltmek için son şansım bu."

Jane ona kaşlarını çatarak baktı. "Son şanstan kastınız nedir?"

Iris derin bir soluk alıp başını kaldırdı. Jane'e vakur, sakin bir ifadeyle baktı. "Hastayım."

Odaya sessizlik çöktü. Bu basit söz hepsini afallatmıştı. İstifini bozmadan oturan Iris, Jane'i merhamet gösterisinde bulunmaması için gözleriyle uyarır gibiydi.

"Bende kronik lösemi var" dedi Iris. "Doktorların söylediğine göre on yıl daha yaşayabilirmişim. Hatta belki de yirmi yıl. Bazı günler kendimi gayet iyi hissediyorum. Bazense öyle yorgun oluyorum ki, başımı yastıktan kaldırmakta zorlanıyorum. Ölümüm bu hastalıktan olacak herhalde, ama korkmuyorum. Gerçeği bilmeden ölmeyi reddediyorum sadece." Kadın duraksadı ve sesinde korku belirdi ilk kez. "Zamanın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum."

Iris'in arkasına geçen Frost elini kadının omzuna koydu. Basit bir sempati jestiydi bu, herkesin yapabileceği bir şeydi, ama Jane o dokunuştan ve Frost'un gözlerinde gördüğü üzüntü ifadesinden rahatsız oldu.

"Bu gece burada tek başına kalamaz" dedi Frost. "Güvenli değil."

"Demin telefonda Bella Li'yle konuştum" dedi Johnny. "Olay yeri inceleme ekibi etrafı araştırırken Bayan Fang bu gece onda kalabilirmiş."

"Ben onu arabayla bırakırım" dedi Frost.

"Hayır" dedi Jane. "Johnny götürsün. Bayan Fang, isterseniz valizinizi hazırlayın." Ayağa kalktı. "Dedektif Frost, benimle dışarı çıkabilir misin? Etrafa göz atmamız gerek."

"Ama..."

"Frost."

Gözleri Iris ile Jane'in arasında mekik dokuyan adam sonunda Jane'in peşinden sokak kapısından dışarıya, sisli geceye çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz Jane "Neler olduğunu söylemek ister misin?" dedi.

"Keşke söyleyebilsem. Birinin o kadını korkutmaya çalıştığı belli. Onun soru sormasını engellemeye çalışıyor."

"Hayır, ben *senden* bahsediyorum. Onu akşam yemeğine götürmenden. Onun beyaz atlı prensine dönüşmenden."

"Kızıyla ilgili soru sormaya gelmiştim. Bunu biliyorsun."

"Akşam yemeği nereden çıktı peki?"

"Acıkmıştık. Kendiliğinden oldu."

"Tesadüfler olur. Ama sorguya çektiğin biriyle yemeğe çıkman? Bu bambaşka bir mesele."

"O zanlı değil ki."

"Bunu bilmiyoruz."

"Yapma Rizzoli, o bir kurban. Kocası vurularak öldürüldü ve şimdi tek istediği şey adalet."

"Ne istediğini bilmiyoruz. Açıkçası ben senin de ne istediğini bilemiyorum."

Sundurma lambasının sisi aydınlatan sarı ışığı, Frost'un başını çevreleyen bir hale gibiydi. Aziz Barry, İzci Çocuk, di-

ye düşündü Jane. Hep doğru şeyi yapan polis. Frost şimdi Jane'in karşısında bakışlarını kaçırıyordu, tam bir suçlu gibi.

"Ona acıyorum" dedi Frost.

"Hissettiğin tek şey bu mu?"

"Sadece isterdim ki..." Frost iç geçirdi. "Kocası öleli on dokuz sene olmuş ve o hâlâ kocasını seviyor. Hâlâ onu düşünüyor. Alice daha on sene geçmeden beni terk etti. Iris'e bakınca *Neden böyle biriyle evlenmedim ki?* diye düşünüyorum."

"O kadın annen olacak yaşta neredeyse."

"*Onu* demiyorum. Onunla çıkmaktan bahsetmiyorum! Hem yaşın ne alakası var? Benim bahsettiğim şey sadakat. Bir insanı ne olursa olsun ömür boyu sevmek." Frost sırtını dönüp usulca konuştu: "Bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğim."

Sokak kapısı açılınca ikisi birden o tarafa doğru döndüler ve Johnny'nin Iris'i binadan çıkardığını gördüler. Kadın Frost'a başını sallayıp yorgunca gülümsedikten sonra Johnny'nin arabasına bindi. Arabanın arka far ışıkları siste gözden kaybolurken Frost kadının arkasından bakıyordu hâlâ.

"İtiraf etmeliyim ki" dedi Jane düşünceli bir tavırla, "bu kadın içime kurt düşürdü."

Frost ona doğru döndü. "Hangi konuda?"

"Bir konuda haklısın. O kadının birinin canını sıktığı belli. Onun evine izinsizce girecek kadar sinirlenen veya kendini tehdit altında hisseden birinin. Yastığına bıçak saplayacak kadar."

"Ya katliam konusunda haklıysa? Ya aşçı yapmadıysa?"

Jane başıyla onayladı. "Red Phoenix'e daha yakından bakmanın zamanı geldi."

15

Patrick Dion'un Brookline'daki, yüksek çalıların ardında gizli evi ağaçlar ve çimenliklerle çevrili özel bir cennetti; koyu gölgelerle aydınlık çiçek yataklarının arasından patikalar geçiyordu. Dökme demir bahçe kapısı açıktı ve Jane ile Frost arabayla kapıdan geçerken hayaletimsi, beyaz huş ağaçlarının arasından konağı gördüler. Küçük bir tepenin üstündeki bu Kolonyal tarzı dev bina, Dion'un geniş arazisine hükmediyordu.

"Risk sermayedarı ne ki?" diye sordu Frost, gölgeli korunun içindeki tenis kortunun yanından geçerlerken. "Bu terimi hep duyuyorum."

"Paradan para kazanıyorlar galiba" dedi Jane.

"Ama başlayacak parayı nereden buluyorlar?"

"Paralı arkadaşlarından."

"Yeni arkadaşlar edinmeliyim."

Jane iki arabanın durduğu garaj yoluna park etti ve başını kaldırıp konağa baktı. "Ama düşünsene, tonla paran var, böyle güzel bir evin var. Sonra karın seni başka bir adam için terk ediyor. Kızın da sokakta kaçırılıyor. Ben fakir olmayı yeğlerdim." Frost'a baktı. "Pekâlâ, içeride biraz hasar kontrolü yapmamız gerek şimdi. Bay Dion'un söylediğine göre Johnny'den pek hazzetmemişler."

Frost başını salladı. "O çocuğa biraz sakin olmasını söylemeliyiz. Fazla ateşli. Fazla enerjik."

"Ama Johnny bana kimi hatırlatıyor, biliyor musun?"

"Kimi?"

"Kendimi. Otuz yaşından önce cinayet masasına katılmak istiyormuş." Jane kapısını açtı. "Başarabilir de."

Granit basamakları çıkıp ön kapıya vardılar, ama Jane'in zili çalmasına fırsat kalmadan kapı açıldı ve karşılarında kır saçlı bir adam belirdi. Altmışlarının sonlarında olsa da hâlâ formda ve yakışıklıydı, ama yüzü çökmüştü ve pantolonunun bol durması, yakın zamanda kilo verdiğinin göstergesiydi Jane'e göre.

"Arabanızın garaj yolundan geldiğini gördüm" dedi adam. "Ben Patrick Dion."

"Dedektif Rizzoli" dedi Jane. "Ve ortağım Dedektif Frost." El sıkıştılar; Patrick'in eli güçlü, bakışları sabitti.

"Girin lütfen. Hepimiz salondayız."

"Bay Mallory geldi mi?"

"Evet. Mary Gilmore'u da davet ettim. Bir araya geldik, çünkü bu olanlar hepimizi rahatsız etti ve bu işe nasıl son verebileceğimizi bilmek istiyoruz."

Eve girerlerken Jane cilalı ahşap bir zemin ve ikinci kattaki galeriye döne döne yükselen, zarif tırabzanlı bir merdiven gördü. Fazla bakamadı; Patrick onları içinde şimdiden iki misafirin beklediği salona götürdü doğruca.

Kanepede oturan Mark Mallory bir atlet zarafetiyle ayağa kalktı. Otuzlarının ortalarındaydı, formdaydı ve bronz tenliydi, siyah saçına ak düşmemişti hiç. Jane adamın timsah derisi kemerine, Sperry Top-Sider ayakkabılarına ve Breitling kol saatine baktı; bütün bu küçük ipuçları şöyle diyordu kibirle: *Sizin asla sahip olamayacağınız kadar çok param var benim.* Adamın çabucak el sıkışması, işini bir an önce halletmeye can attığını gösteriyordu.

Jane odadaki üçüncü kişinin varlığından haberdar edilmemiş olsa, onu kolayca gözden kaçırabilirdi. Pencerenin ya-

nındaki dev koltuğa gömülmüş olan Mary Gilmore, Patrick'in yaşlarındaydı, ama öyle ufak tefekti ve öyle iki büklüm duruyordu ki neredeyse görünmezdi. Kadın ayağa kalkmaya çalışırken Frost onun yanına gitti hemen.

"Lütfen zahmet etmeyin Bayan Gilmore. Siz oturun, tamam mı?" diyerek, kadının tekrar koltuğa oturmasına yardım etti. Kadının başını kaldırıp Frost'a gülümsemesini seyreden Jane şöyle düşündü: Frost'la yaşlı kadınların arasındaki yakınlığın sebebi nedir? Frost onları seviyor, hepsi de onu seviyorlar.

"Kızım da burada olmak istiyordu" dedi Bayan Gilmore. "Ama işten izin alamadı, o yüzden ona gelen mesajı ben getirdim." Kadın artritli eliyle sehpayı gösterdi. "Benimkiyle aynı gün gelmiş. Her yıl 13 Mart'ta geliyorlar, Joey'min öldüğü gün. O kadın bize musallat oldu sanki. Duygusal taciz bu. Polisin onu durdurmak için yapabileceği bir şey yok mu?"

Sehpanın üstünde üç zarf vardı. Jane onlara dokunmadan önce cebinden bir çift eldiven çıkardı.

"Eldiven gereksiz" dedi Mark. "Mektuplarda da, zarflarda da parmak izi yok."

Jane kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunlarda parmak izi olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Dedektif Ingersoll suç laboratuvarında analiz ettirdi."

"Bunlardan haberi var mı onun?"

"Ona da geliyor. Kurbanlarla bağlantısı olan herkese geliyor, babamın iş arkadaşlarına bile. Tanıdığımız on civarı kişiye geliyor. Yıllardır böyle ve suç laboratuvarında ne zarflarda ne de mektuplarda bir şey bulunabiliyor."

"Bayan Fang mesaj gönderdiğini reddediyor."

Mark homurdandı. "Başka kimin işi olabilir ki? *Globe*'a ilan veren oydu. Bu meseleye kafayı taktı."

"Ama mesaj gönderdiğini reddediyor." Eldivenleri takan Jane ilk mektubu aldı; bu mektup Bayan Mary Gilmore'a

gönderilmişti. Zarfta Boston posta damgası vardı; gönderenin adresi yoktu. Jane zarfın içindeki katlanmış kâğıdı çıkardı. Yirmi beş yaşındayken Çin Mahallesi'ndeki restoranda gerçekleşen toplu cinayet-intihar vakasında öldürülen Joseph S. Gilmore'un ölüm ilanının fotokopisiydi bu. Annesi Mary ile kız kardeşi Phoebe Morrison'a başsağlığı dileniyordu. Cenaze töreni St. Monica's'ta yapılmıştı. Jane sayfanın arkasını çevirince büyük harfle yazılmış tek bir cümle gördü:

Gerçeği biliyorum.

"Bu lanet olası mesaj bana da geliyor" dedi Mark. "Her yıl aynı mesajı alıyoruz. Bana babamın ölüm ilanı geliyor ama."

"Bana da Dina'nınki" dedi Patrick usulca.

Jane, Patrick Dion'a gönderilmiş olan zarfı aldı. Zarfın içinde, kırk yaşındayken kocası Arthur'la birlikte Red Phoenix'te öldürülmüş olan Dina Mallory'nin ölüm ilanının fotokopisi vardı. İlanda adamın önceki eşinden olma kızı Charlotte Dion'a başsağlığı dileniyordu. Arka tarafta, Mary Gilmore'a gönderilen mektupta yazan cümle vardı:

Gerçeği biliyorum.

"Dedektif Ingersoll bize zarfın Staples'ta milyonlarca satan standart bir marka olduğunu söyledi" dedi Mark. "Kalemin mürekkebi de Bic marka bir tükenmezkaleme ait. Suç laboratuvarında, zarfların iç yüzeylerinde mikroskobik nişasta granülleri bulundu, yani gönderen kişi lateks eldiven takmış; pullarla zarflar ıslatılmadan yapıştırılabiliyor, o yüzden DNA yok. Bu mektuplar her yılın aynı günü posta kutuma geliyor. 13 Mart'ta."

"Katliam gününde" dedi Jane.

Mark başıyla onayladı. "Sanki o tarihin hatırlatılmasına ihtiyacımız varmış gibi."

"Peki ya el yazısı?" diye sordu Jane. "Hepsinde aynı mı?"

"Hep aynı büyük harfler. Aynı siyah mürekkep."

"Ama bu yılki mesaj farklı" dedi Bayan Gilmore. Öyle

usulca konuşuyordu ki sesi duyulmayacaktı neredeyse.

Onun en yakınında duran Frost kadının omzuna hafifçe dokundu. "Nasıl farklı hanımefendi?"

"Önceki mesajlarda *Gerçeği bilmek istemez misin?* deniyordu. Bu yılkiyse farklı. Bu yılkinde *Gerçeği biliyorum,* deniyor."

"Temelde aynı saçmalık işte" dedi Mark. "Biraz farklı o kadar."

"Hayır, bu yılkinin anlamı tamamen farklı." Bayan Gilmore, Jane'e baktı. "O kadın bir şey biliyorsa neden gerçeği açık açık söylemiyor?"

"Gerçeği hepimiz biliyoruz Bayan Gilmore" dedi Patrick sabırla. "On dokuz yıldır biliyoruz. Ben Boston polis teşkilatının dava dosyasını kapatırken ne yaptığını bildiğine canı gönülden inanıyorum."

"Ama ya yanıldılarsa?"

"Bayan Gilmore" dedi Mark, "bu mesajların tek bir amacı var: O kadın kendisiyle ilgilenmemizi istiyor. Akli dengesinin yerinde olmadığını hepimiz biliyoruz."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Frost.

"Patrick, onlara Bayan Fang'la ilgili öğrendiğin şeyi söyle."

Yaşlı adam gönülsüz görünüyordu. "Şu an bundan bahsetmeye gerek olduğundan emin değilim."

"Duymak isteriz Bay Dion" dedi Jane.

Patrick kucağında duran ellerine baktı. "Yıllar önce, Dedektif Ingersoll bu mesajları araştırmaya ilk başladığında, bana Bayan Fang'ın, şey, büyüklük kompleksinden mustarip olduğunu söyledi. O kadın kadim savaşçılar soyundan gelme olduğuna inanıyormuş. Kocasının katilini bulup intikam almanın savaşçı olarak görevi olduğuna inanıyormuş."

"Buna inanabiliyor musunuz?" Mark güldü. "Çin pembe dizisi gibi resmen. O kadın zırdeli."

"Dövüş sanatları ustası" dedi Frost. "Öğrencileri ona ina-

nıyorlar kesinlikle ve sahtekâr olsa fark ederlerdi herhalde."

"Dedektif Frost" dedi Patrick, "sahtekâr olduğunu söylemiyoruz zaten. Ama iddiaları size de çok saçma geliyordur mutlaka. Dövüş sanatlarında kadim geleneklerin önemli bir yeri olduğunu biliyorum, ama büyük bölümü de hayal ürünüdür. Dedektif Ingersoll gibi ben de Bayan Fang'ın kocasının ölümü yüzünden ağır bir travma geçirdiğini düşünüyorum. Kocasının ölümünü asla kabullenemedi. Ve üzüntüsüyle başa çıkabilmek için daha derin bir sebep arıyor, kocasının ölümünü önemli kılacak ve bir delinin rastgele yaptığı bir eylemden fazlası haline getirecek bir şeyler arıyor. Kocasının ölümünün önemli bir sebebi olduğunu kanıtlama ihtiyacı duyuyor ve o isimsiz düşmanı aramaktan asla vazgeçmeyecek, çünkü hayatındaki tek amaç bu." Kederle Mark'a baktı. Ardından Mary Gilmore'a. "Ama biz gerçeği biliyoruz. Bunun dengesiz bir adamın işlediği anlamsız bir suç olduğunu biliyoruz. Arthur, Dina ve Joey pisi pisine öldüler. Bunu kabullenmek kolay olmasa da biz kabullenebiliyoruz. Bayan Fang kabullenemiyor."

"O yüzden de tacizlerine katlanmak zorunda kalıyoruz" dedi Mark, sehpadaki mektupları göstererek. "Ve bunları göndermesini engelleyemiyoruz."

"Ama onun gönderdiğinin kanıtı yok ki" dedi Frost.

"Eh, *bunun* onun işi olduğunu biliyoruz" diyen Mark cebinden katlanmış bir *The Boston Globe* kupürü çıkardı. Dedektif Johnny'nin Jane'e bahsettiği çeyrek sayfalık ilandı bu; siyah ve sade bir kutuydu. MASUM sözcüğünün altında Red Phoenix'in aşçısı Wu Weimin'in gülümseyen bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafın altında katliamın tarihi ve tek bir cümle yazılıydı: GERÇEK ASLA SÖYLENMEDİ.

"Bu ilan durumu epey kötüleştirdi" dedi Mark. "O kadın tüm şehrin dikkatini kendi sanrılarına çekti artık. Bu iş nerede bitecek? Ne zaman bitecek?"

"İçinizden biri Bayan Fang'la bu konuda konuştu mu?"

Odaya bakınan Jane, bakışlarını Mark Mallory'ye dikti.

Mark homurdandı. "Ben şahsen zamanımı onunla konuşarak harcamam."

"Yani onun evine gitmediniz? Onu teselli etmeye çalışmadınız?"

"Neden *bana* soruyorsunuz ki?"

"Bu iş en çok sizi kızdırmışa benziyor Bay Mallory" dedi Jane. Ama bu adam, Iris'in evine izinsiz girecek kadar kızmış mıydı? Kadının yastığına uyarı niyetine bıçak saplayacak kadar? Mark'ı pek tanımayan Jane, onun neler yapabileceğini bilmiyordu.

"Bakın, hepimiz altüst olmuş haldeyiz" dedi Patrick, oysa sesi bezgin çıkıyordu daha çok. "Ama o kadınla herhangi bir şekilde temas kurmanın akıllıca olmayacağını da biliyoruz. Geçen hafta Dedektif Ingersoll'u aradım, belki bizim adımıza müdahalede bulunabilir diye. Ama beni geri aramadı henüz."

"Bu hafta şehir dışında" dedi Jane. Mektupları alıp kanıt torbalarına koydu. "O geri gelince bu meseleyi kendisiyle konuşuruz. Bu arada böyle mesajlar almaya devam ederseniz bana haber verin lütfen."

"Siz de bizi bilgilendirirseniz seviniriz" dedi Patrick.

Jane hepsiyle el sıkıştı tekrar. Mark yine çabucak el sıkıştı, polisten kendisine hayır gelmeyeceğine şimdiden karar vermiş gibiydi. Patrick ise Jane'in elini uzun süre tuttu. Onları kapıya kadar geçirirken, gitmelerini istemediği belliydi.

"Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz" dedi adam. "Bu mesele hakkında veya..." Duraksadı ve gözlerinden bir gölge geçer gibi oldu. "Başka herhangi bir konuda."

"Bu mesele yine gündeme geldiği için üzgünüz" dedi Jane. "Sizin için zor olduğunu görebiliyorum."

"Özellikle de... diğer meseleyle çok yakından bağlantılı olduğu için." Adam duraksadı, omuzları düşmüştü. "Kızımı biliyorsunuzdur herhalde."

Jane başıyla onayladı. "Dedektif Buckholz'la Charlotte hakkında konuştum."

Kızının ismini duymak bile adamın yüzünün acıyla çarpılmasına neden oldu. "Dina'nın ölümü benim için zor oldu. Ama evladımı kaybetmemin acısına kıyasla hiçti bu. Tek evladımı kaybettim. Bu mektuplar ve gazete ilanı, her şeyi hatırlamama yol açıyor. Asıl canımı acıtan şey bu dedektif. Bu konunun kapanmasını istememin sebebi bu."

"Elimden geleni yapacağım Bay Dion."

Daha önce el sıkışmış olmalarına karşın adam Jane'in ellerini tekrar tuttu ve bu vedası, Jane'in Frost'la birlikte arabaya geri dönerken karamsarlaşıp suskunlaşmasına yol açtı. Jane kapı kilitlerini açsa da hemen arabaya binmedi. Çimenliğe, ağaçlara, ikindinin koyulaşan gölgelerine doğru uzanan bahçe patikalarına baktı. *Adam bütün bunların sahibi, ama hiçbir şeyi yok aslında,* diye düşündü, *ve yüzünden okunuyor bu.* On dokuz yıl sonra, kızının hayaleti hâlâ musallat oluyordu ona ve bu her ebeveynin yaşayabileceği bir şeydi. Çocuk sahibi olmak, kalbinizin hep dünyanın insafına kalması anlamına geliyordu.

"Dedektifler?"

Jane dönünce, sundurma basamaklarından inen Bayan Gilmore'u gördü. Ciddiyetle, kararlılıkla yaklaşan dul kadın iki büklümdü.

"Gitmeden önce size şunu söylemeliyim. Patrick ile Mark o meselenin kapandığından eminler, biliyorum. Restoranda olanları bildiklerini düşünüyorlar. Ama ya yanılıyorlarsa? Ya aslında *gerçeği* bilmiyorsak?"

"Şüpheleriniz var yani" dedi Jane.

Kadının dudakları çizgi halini aldı. "Şunu itiraf edeceğim. Oğlum Joey aziz değildi. Onu iyi bir çocuk olarak yetiştirmeye çalıştım, gerçekten denedim. Ama onu yoldan çıkaracak öyle çok şey vardı ki... ve yanlış insanlarla arkadaşlık kur-

mak kolaydır." Kadın Jane'e sert gözlerle baktı. "Joey'nin başının belaya girdiğini biliyorsunuzdur."

"Kevin Donohue'nun yanında çalıştığını biliyorum."

Bayan Gilmore bu ismi duyunca "O pis herif!" dedi öfkeyle. "Donohue'ların hepsi öyledir. Ama Joey gücü seviyordu, kolay parayı da. Donohue sayesinde köşeyi döneceğinden emindi. Neye bulaştığını anladığında kendini kurtaramadı. Donohue ona izin vermedi."

"Oğlunuzu o mu öldürttü sizce?"

"Baştan beri bunu merak ediyorum."

"O yönde bir kanıt yoktu Bayan Gilmore."

Kadın yüksek sesle öksürdü. "Donohue birkaç polisi satın alamaz mıydı sanıyorsunuz? Herhangi bir soruşturmayı yanlış yöne saptırabilirdi o."

"Bu ciddi bir suçlama."

"Ben Güney kızıyım. Bu şehirde olup bitenleri bilirim, paranın neleri satın alabileceğini de." Kadın gözlerini kıstı, bakışlarını Jane'den ayırmıyordu. "Eminim siz de biliyorsunuzdur dedektif."

Bu imalı suçlama Jane'in kaskatı kesilmesine yol açtı. Duygusuz bir sesle "Bu meseleyi araştıracağım Bayan Gilmore" diyerek yavaşça arabasına bindi. Frost'la birlikte uzaklaşırken dikiz aynasına bakınca, kadının hâlâ garaj yolunda durduğunu ve arkalarından öfkeyle baktığını gördü.

"O kadın" diye mırıldandı Jane, "sevimli bir ihtiyar değil."

Frost hayretle güldü. "Bizi rüşvet almakla mı suçladı demin?"

"Aynen öyle oldu."

"Üstelik öyle tatlı görünüyordu ki."

"Sana göre hepsi tatlı. Tanıştığın bütün ihtiyar kadınları seviyorsun." *Onlar da seni seviyorlar.*

Frost'un cep telefonu çaldı. Adam telefonunu açarken Jane, Frost'un yaşlı kadınların gözüne kolayca girebildiğini düşündü. Hâlâ güzel ve etkileyici bir kadın olan Iris Fang'la

yakınlık kurduğu kesindi. Patrick'in o kadınla ilgili sözlerini anımsadı: *Ağır bir travma. Büyüklük kompleksi. Savaşçılar soyundan geldiğine inanıyor.* Iris yanılgı içinde olabilirdi, ama birisi onun evine izinsizce girip yastığına bıçak saplamıştı gerçekten. *Kimin tavuğuna kışt dedin Iris?*

Frost cep telefonunu kapatırken iç geçirdi. "İşimiz bitmedi galiba."

"Kimdi?"

"Knapp Sokağı'ndaki binanın emlakçısı. Sabahtan beri ona ulaşmaya çalışıyordum. Bu gece şehir dışına çıkacakmış, ama binanın içini görmek istersek bir saat sonra bizimle buluşabilirmiş."

"Öyleyse Çin Mahallesi'ne geri mi dönüyoruz?"

Frost başıyla onayladı. "Çin Mahallesi'ne geri dönüyoruz."

16

Günbatımında, hava kararırken Knapp Sokağı gölgeli bir kanyondu; dört katlı kâgir binaların arası loştu. Bir zamanlar Red Phoenix Restoranı olan yerin önünde duran Jane ile Frost içeri bakmaya çalışıyorlardı. Jane tahta çakılmış pencerelerin ardında yırtılmış ve eskilikten neredeyse şeffaflaşmış incecik perdeler görüyordu sadece.

Frost kol saatine baktı. "Bay Kwan on beş dakika gecikti."

"Cep numarası yok mu sende?"

"Cep telefonu yok sanırım. Bütün gün ofis telefonundan konuştu benimle."

"Cep telefonu olmayan bir emlakçı, öyle mi?"

"Umarım birbirimizi doğru anlamışızdır. Epey ağır bir Çin aksanıyla konuşuyordu."

"Johnny burada olsaydı çok işimize yarardı. O nerede ki?"

"Buraya geleceğini söylemişti."

Jane geri geri giderek paslı yangın merdivenine ve tahta çakılmış pencerelere baktı. Daha geçen hafta olay yeri inceleme ekibiyle birlikte bu sokağın çatılarında gezinip mermi kovanı aramıştı. Hemen köşenin ardında, kimliği belirsiz cesedin kesik elinin bulunduğu ara sokak vardı. Bu sokak, bu bina tüm olanların merkezi gibiydi.

"Epeydir metruk gibi görünüyor" dedi Jane. "Oysa şehir merkezinde; çok pahalı bir mülk olsa gerek."

"Ama suç mahalli sonuçta. Johnny'nin söylediğine göre bu mahalledekiler hayaletlere gerçekten inanıyorlarmış. Ve hayaletli bir bina kötü şans getirir." Frost duraksayıp sokağa baktı. "Şu gelen bizimki mi acaba?"

Yaşlı Çinli adam kalçası sakatmış gibi topallayarak yürüyordu, ama ayağında parlak beyaz Reebok'larla şaşırtıcı bir canlılıkla hareket ediyordu; engebeli asfalt yolda yürürken bir çöp torbasının üstünden kolayca geçti. Birkaç beden büyük gelen ceketini, gece gezintisine çıkmış şık bir profesör gibi cakayla taşıyordu üstünde.

"Bay Kwan?"

"Selam, selam. Siz Dedektif Frost?"

"Evet beyefendi. Ve ortağım Dedektif Rizzoli."

Adam gülümseyerek iki parlak altın dişini sergiledi. "Size şimdi söyleyeyim, ben hep kanuna uyarım, tamam? Tamam? Her şey yasal hep."

"Sizi çağırmamızın sebebi o değil beyefendi."

"Buranın, Knapp Sokağı'nın yeri çok iyi. Yukarıda üç daire. Aşağıda işyeri için çok iyi mekân. Belki restoran veya depo."

"Bay Kwan, biz sadece içeriye göz atmak istiyoruz."

"Arkada, kiracı için iki arabalık park yeri..."

"Burayı bize gösterecek mi, yoksa satacak mı?" diye mırıldandı Jane.

"... Hong Kong'daki inşaat şirketi satmak istiyor. Çok ucuza."

"Niye satılmadı peki?" diye sordu Jane.

Adam bu soruya şaşırmış gibiydi, satış konuşmasını kesti hemen. Loş ışıkta Jane'i süzerken kaşlarını çatınca yüzündeki kırışıklıklar iyice derinleşti. "Burada kötü şeyler oldu" diye itiraf etti sonunda. "Kiralamak veya satın almak isteyen yok."

"Biz sadece içeriye bakmak için geldik beyefendi" dedi Frost.

"Neden? İçerisi boş, görecek şey yok."

"Polis meselesi. Lütfen kapıyı açın artık."

Kwan gardiyan anahtarlığı gibi şıngırdayan, birçok anahtarın asılı olduğu bir anahtarlık çıkardı. Loş sokakta doğru anahtarı bulup da kapıyı açması çok uzun sürdü. Kapı sağır edici bir gıcırtıyla açıldı ve bir zamanlar Red Phoenix Restoranı olan yere hep birlikte girdiler. Bay Kwan ışık düğmesine basınca tepedeki çıplak ampul yandı.

"Burada başka ışık yok mu?" diye sordu Jane.

Emlakçı tavana bakıp omuz silkti. "Ampul almanın zamanı geldi."

Jane loş mekânın ortasına gidip etrafa bakındı. Kwan'ın söylediği gibi içerisi boştu ve Jane zeminin eskiyip sararmış, çatlak linolyumla kaplı olduğunu gördü. Buranın eskiden restoran olduğu sadece gömme yazarkasa tezgâhından anlaşılabilirdi.

"Temizlettik, boyattık" dedi Kwan. "Eskisi gibi yaptık, ama hâlâ kimse almak istemiyor." Başını hoşnutsuzlukla salladı. "Çinliler fazla batıl inançlı. İçeri adım atmak bile istemiyorlar."

Onları suçlayamam, diye düşündü Jane, teninde soğuk bir nefes fısıldıyordu sanki. *Şiddet iz bırakır, sabunla ve çamaşır suyuyla silinemeyecek psişik bir leke bırakır.* Çin Mahallesi gibi soyutlanmış bir mahallede, bu binada olanları herkes hatırlardı. Herkes Knapp Sokağı'ndan geçerken ürperiyor olmalıydı. Bu bina yıkılıp da yerine bir başkası inşa edilse bile, binanın çirkin geçmişini bilen herkesin gözünde bu kanlı toprak sonsuza dek hayaletli kalacaktı. Jane linolyuma, bir zamanlar kan akmış zemine baktı. Duvarlar tekrar boyanmış ve kurşun delikleri kapatılmış olsa da, bu zeminin kıyısında köşesinde o kanların kimyevi izleri vardı hâlâ. Jane incelediği bir suç mahalli fotoğrafını anımsadı birden. Yerdeki karton yemek kutularının arasında iki büklüm yatan cesedi.

Burası Joey Gilmore'un öldüğü yer.

Yazarkasa tezgâhına bakınca, bir başka suç mahalli fotoğ-

rafını anımsadı: şık garson yeleğiyle siyah pantolon giymiş, gözlüğü yere düşmüş James Fang'ın cesedini. Adam tezgâhın ardına yığılmış, etrafına da dolar banknotları saçılmıştı.

Jane döndü. Bir zamanlar dört kişilik bir masanın durduğu köşeye baktı. Dina ve Arthur Mallory'nin o masada oturduklarını, çay içtiklerini, soğuk mart gecesinde üşüdükten sonra burada ısındıklarını hayal etti. O görüntü bir anda kayboldu ve yerini saatler sonra çekilen polis fotoğrafları aldı. Arthur Mallory hâlâ sandalyesinde oturuyordu, masaya yüzüstü yığılmıştı, etrafında devrilmiş çay fincanları vardı. Karısı Dina'ysa bir metre ötede, yerde yüzükoyun yatıyordu; panikle kaçmaya çalışırken sandalyesini devirmişti. Bu boş odada duran Jane tabanca patlamalarının yankılarını, kırılan porselenlerin şangırtısını duyabiliyordu.

Mutfağa, aşçının öldüğü yere doğru döndü. O kapı eşiğinden geçmek istemedi birden. İçeri önce Frost girdi ve ışığı açtı. Yine tek bir ampul yandı. Adamın peşinden giden Jane kararmış bir fırın, bir buzdolabı ve paslanmaz çelikten tezgâhlar gördü loş ışıkta. Beton zemin zamanla yıpranıp delik deşik olmuştu.

Jane mahzen kapısına yöneldi. Aşçı Wu Weimin burada, o kapıya yaslanarak son nefesini vermişti. Jane aşağı bakarken buradaki zeminin daha koyu olduğunu, betonda hâlâ eski kan lekelerinin bulunduğunu görür gibi oldu. Adamın yüzünün, şakağındaki tek kurşun deliği hariç, tuhaf bir şekilde zarar görmemiş olduğunu anımsadı. Adamın kafatasının içinde seken o kurşun beynini parçalamıştı, ama onu hemen öldürmemişti. Bunu biliyorlardı, çünkü can çekişen adamın kalbi kan pompalamayı sürdürmüştü ve yarasından boşanan kanlar mahzen basamaklarından aşağı şelale gibi akmıştı.

Jane kapıyı açıp, karanlığa inen ahşap merdivene baktı. Tepeden bir lamba ipi sarkıyordu. Jane ipi çekti, ama hiçbir şey olmadı; bu ampul yanmıştı.

Frost mutfağı kat edip bir başka kapıya gitti. "Bu dışarıya mı açılıyor?"

"Binanın arkasına" dedi Bay Kwan. "Park yerine."

Frost kapıyı açınca bir başka kilitli bahçe kapısı gördü. "Sokağa açılıyor. Raporda yazana göre aşçının karısı buradan girmiş. Tabanca sesi duyunca kocasına bakmaya gelmiş ve mutfakta onun cesedini bulmuş."

"Yani teorik olarak, o kapı kilitli değilse, herhangi biri oradan girmiş olabilir" dedi Jane.

Gözleri iki dedektifin arasında mekik dokuyan Kwan şaşkın görünüyordu. "Kim girmiş? Aşçı öldürdü kendini."

"Olayı tekrar inceliyoruz Bay Kwan" dedi Frost. "Atladığımız bir şey olmadığından emin olmak için."

Emlakçı can sıkıntısıyla başını salladı. "Çin Mahallesi için çok kötü bir şeydi" diye mırıldandı; bu lanetli binayı satıp kurtulmaktan umudu kesmişti şüphesiz. "Unutmak daha iyi." Gözlerini kısarak kol saatine baktı. "İşiniz bittiyse gidelim, tamam? Kapıyı kilitleyeyim."

Jane ikinci kata doğru baktı. "Wu Weimin'le ailesi ikinci katta kalıyorlardı. Bizi onların dairesine götürebilir misiniz?"

"Görecek şey yok" dedi Kwan.

"Yine de bir bakmamız gerek."

Adam derin derin iç geçirdi; ondan insanüstü bir kıyak geçmesini istemişlerdi sanki. Ağır anahtarlığını tekrar çıkardı ve yine doğru anahtarı aradı uzun uzun. O dev halkadan sarkan anahtarların çokluğuna bakılırsa, Çin Mahallesi'ndeki mülklerin yarısı bu adamın kontrolündeydi. Sonunda doğru anahtarı buldu ve öne düşerek mutfaktan arka sokağa çıktı.

Red Phoenix'in ön girişinde olduğu gibi, yukarıdaki dairelere açılan kapının da önünde çelik kapı vardı. Gece çökünce gölgeler iyice koyulaşmıştı. Frost, Kwan'ın anahtarı sokabilmesi için el fenerinin ışığını kilide tutmak zorunda kaldı. Ka-

pı açılırken paslı menteşeler gıcırdadı, sonra Kwan iç kapıyı bir başka anahtarla açtı.

İçerisi zifiri karanlıktı. Apartman lambasının ampulü yanmış olduğundan el fenerini açan Jane, yukarı çıkan merdiveni gördü; tırabzanın ahşabı, üzerinde dolanmış sayısız elin yağı yüzünden kayganlaşmıştı. Basamakları çıkarlarken merdiven gıcırtıları karanlıkta iyice yüksek geliyordu ve Jane arkasındaki Bay Kwan'ın uflayıp pufladığını duyuyordu.

Merdivenin tepesine varınca, ikinci kat dairesinin kapısının önünde durdu. Kapı kilitli değildi, ama Jane o kapıyı açmak istemiyordu, arkasında pusu kurmuş şeyi görmek istemiyordu. Eli kapının kolunda donakalmıştı ve buz gibi metalin soğukluğunu hissediyordu. Ancak Bay Kwan'ın son basamağa hırıldayarak çıktığını duyunca kapıyı itti.

O ve Frost, bir zamanlar Wu Weimin'in evi olan yere girdiler.

Pencerelere tahta çakılmış olduğundan içeriye ışık girmiyordu. Bu daire yıllardır kullanılmasa da, Jane bir zamanlar burada yaşamış olan kişilerin bıraktığı kokuları alabiliyordu hâlâ. Hayaletimsi tütsü ve portakal kokuları, mezar karanlığında kısılıp kalmışlardı. El fenerinin ışığını ahşap zeminde gezdiren Jane asırlık tahtalardaki oyuklarla çizikleri, sürüklenen sandalyelerle mobilyaların açtığı yaraları gördü.

Odanın diğer ucundaki kapıya doğru yürüdü; oradan geçerken tütsü kokusu, hayaletlerin varlığı yoğunlaştı sanki. Buranın da pencerelerine tahta çakılmıştı ve Jane'in el feneri karanlığın perdesini yaramayacak kadar zayıf bir silah gibiydi. Huzmesi duvarda, eski çivi deliklerinde ve Rorschach testini andıran küf lekelerinin üstünde gezindi.

Bir insan yüzüyle göz göze geldi.

İnleyerek geri çekiliverince Frost'la çarpıştı.

"Ne?" dedi adam.

Jane şok yüzünden konuşamıyordu; yapabildiği tek şey, el

fenerinin ışığını duvarda asılı duran çerçeveli portreye tutmaktı. Portreye yaklaştıkça tütsü kokusu kesifleşti. Portrenin altındaki alçak masada, küllerin arasında tütsü çubuğu kalıntıları gördü. Bir porselen tabakta beş portakal vardı.

"Bu o" diye mırıldandı Frost. "Aşçının fotoğrafı."

Jane aşçıyı başta tanıyamasa da, dikkatle bakınca Frost'un haklı olduğunu fark etti. Fotoğraftaki adam sahiden de Wu Weimin'di, ama onlara bakan kişi manyak bir katil değildi. Bu fotoğraftaki adam bir olta kamışını tutarken gülümsüyordu; Boston Red Sox kepini cakayla yana eğmişti. *Mutlu bir gün geçiren mutlu bir adam.*

"Onun anısına kurulmuş bir mabede benziyor" dedi Frost.

Jane tabaktaki portakallardan birini alıp kokladı. Portakalın sap kısmının yeşil olduğunu gördü. *Gerçek,* diye düşündü. Kapı eşiğinde duran, güçlükle seçebildiği Bay Kwan'a doğru döndü. "Bu binanın anahtarı başka kimde var?"

"Kimsede" dedi adam, gardiyan anahtarlığını şıngırdatarak. "Tek anahtar bende."

"Ama bu portakallar taze. Yakın zamanda birisi buraya gelmiş. Bu adağı bırakmış ve bu tütsüyü yakmış."

"Anahtarlar *hep* bende" diye diretti adam, vurgu yapmak için anahtarlığı gürültüyle şıngırdatarak.

"Aşağıdaki çelik kapının kilidine baktım" dedi Frost. "Maymuncukla açmak imkânsız."

"Öyleyse buraya nasıl..." Jane birden sustu. Kapıya doğru döndü.

Birisi merdiveni çıkıyordu.

Jane silahını çıkarıp iki eliyle kavradı hemen. Bay Kwan'ı yana itip yatak odasından usulca çıktı. Oturma odasından geçerken kalbinin küt küt attığını hissediyor, sağındaki Frost'un adımlarının yol açtığı gıcırtıları duyuyordu. Tütsü ve küf ve ter kokuları, bir düzine ayrıntı hep birden üstüne hücum ediyordu. Dış kapıya odaklandı; orası şimdi onla-

ra yaklaşan şeyin kapkara ana girişiydi. O şey ansızın adam şekline büründü.

"Kımıldama!" diye emretti Frost. "Boston polis teşkilatı!"

"Sakin ol Frost." Johnny Tam şaşkınlıkla güldü. "Benim yahu."

Jane arkasındaki Bay Kwan'ın korkuyla ciyakladığını işitti. "Kim o? Kim o?"

"Yapma böyle Johnny" dedi Frost; silahını kılıfına sokarken soluğunu bıraktı. "Kafanı uçurabilirdim."

"Burada buluşmayacak mıydık? Daha erken gelecektim, ama Springfield'dan dönerken trafiğe takıldım."

"O Honda'nın sahibiyle konuştun mu?"

"Evet. Garaj yolundan çalınmış. Ve arabadaki GPS adamın değilmiş." Johnny el fenerinin ışığını odada gezdirdi. "Eee, burada neler oluyor?"

"Bay Kwan bize binayı gezdiriyor."

"Burası yıllardır kapalı. Görecek ne var ki?"

"Beklediğimizden fazlası. Burası Wu Weimin'in dairesi."

Johnny'nin el feneri küf lekelerini ve tavandan dökülmüş sıvaları aydınlattı. "Burası kurşunlu boya döneminden kalma gibi."

"Burada yok kurşunlu boya" diye tersledi Kwan. "Asbest de yok."

"Ama bak ne bulduk" dedi Jane, yatak odasına geri dönerek. "Bu daireye gelenler olmuş. Ve geride şunları bırakmışlar..." Fenerin boş duvarı aydınlattığını görünce durdu.

"Ne bırakmışlar?"

Yanlış yere bakıyor olmalıyım, diye düşünen Jane fenerini duvarda gezdirdi. Duvar boş görünüyordu hâlâ. Işığı bütün odada gezdirdi ve sonunda tütsü çubuklarıyla portakalların durduğu küçük masaya tuttu. Yukarısındaki duvar çıplaktı.

"Bu ne ya?" diye fısıldadı Frost.

Kalbinin küt küt attığını duyan Jane, üç tabanca kılıfının

aynı anda açıldığını işitti. Kendi silahını usulca çıkarırken "Johnny, Bay Kwan'ı sahanlığa çıkar ve onun yanında dur" diye fısıldadı. "Frost, sen yanımda kal."

"Neden?" diye itiraz etti Bay Kwan, Johnny onu çekerek odadan çıkarırken. "Neler oluyor?"

"Kapı şurada" diye mırıldandı Jane; fenerinin ışığı siyah bir dikdörtgeni aydınlatıyordu.

O ve Frost dikdörtgene yavaşça yaklaştılar; fenerlerinin ışıkları odada çılgınca gezinirken birbirini kesiyor, bütün karanlık köşeleri tarıyordu. Tüm algıları açılmış olan Jane'e kendi soluk sesleri gürleme gibi geliyordu. Karanlığın kokusunu alıyordu, feneri etrafı anlık olarak aydınlatıyordu. Tabancanın ağırlığı güven vericiydi. *Çatıdaki o kimliği belirsiz kadın da tabancalıydı, ama bu onu kurtarmadı.*

Bilek kemiklerini kesen, boynu ve nefes borusunu parçalayan kılıçları düşündü. O kapının eşiğinden geçip de diğer tarafta bekleyen şeyle yüzleşmekten ödü kopuyordu.

Bir, iki, üç. Hadi.

Önce Jane geçti ve çömelip ışığını sağa sola çevirdi. Arkasındaki Frost'un hızlı soluklarını duyuyordu. Bir porselen klozet, bir lavabo, paslı bir küvet gördü. Burada kılıçlı umacı yoktu.

Bir başka kapı.

Bu kez önden giden Frost, bir yatak odasına girdi; buranın duvar kâğıtları soyulmuştu, oda deri döküyordu sanki. Mobilya yoktu, saklanacak yer yoktu.

Bir kapıdan daha geçince oturma odasına geri döndüler. Tanıdık bölgeye geri dönmüşlerdi. Jane sahanlığa çıktı; Johnny ile Bay Kwan orada ayakta bekliyorlardı.

"Bir şey bulamadınız mı?" diye sordu Johnny.

"O fotoğraf ayaklanıp da kendiliğinden gitmedi ya."

"Biz buradaydık, sahanlıktaydık. Kimse önümüzden geçip gitmedi."

Jane tabancasını kılıfına geri koydu. "Öyleyse nasıl..."

"Rizzoli!" diye seslendi Frost. "Şuna baksana!"

Onu biraz önce portrenin asılı durduğu yatak odasında, pencerenin yanında buldular. Bu pencereye de diğerleri gibi tahta çakılmıştı, ama Frost itince tahta kolayca yana doğru döndü; üst çerçeveye tek bir çiviyle tutturulmuştu. Jane dışarıya göz atınca, pencerenin Knapp Sokağı'na baktığını gördü.

"Yangın merdiveni burada" dedi Frost. Başını dışarı çıkarıp yukarı çevirerek çatıya doğru baktı. "Hey, yukarıda bir şey kımıldıyor!"

"Git, git!" dedi Jane.

Frost uzun kollarıyla ve bacaklarıyla beceriksizce pencere pervazını geçip sahanlığa atladı. Onun hemen ardından çıkan Johnny akrobat zarafetiyle hareket ediyordu. Pencereden en son çıkan kişi Jane oldu ve sahanlığın metal ızgarasına atlarken aşağıdaki sokağı gördü bir an. Parçalanmış sandıklar, kırık şişeler gördü. Aşağı düşmek kötü olurdu. Kendini tepesindeki merdivene bakmaya zorladı; basamakları tangır tungur çıkan Frost, takipte olduklarını çıkardığı gürültüyle tüm dünyaya ilan ediyordu.

Johnny'nin arkasından merdiveni çıkmaya başlayan Jane kaygan metali tutarken yüzüne buz gibi rüzgâr esiyordu. Frost'un gece göğünün altında çatının kenarına tırmanırken homurdandığını işitti, bacaklarının basamakları dövdüğünü gördü. Adamın hareketlerinin yangın merdiveninde yol açtığı sarsıntılar yüzünden bir an paniğe kapıldı ve parmaklıkların kopacağını, metal merdivenin üçünün ağırlığı altında büküleceğini, aşağıdaki kaldırıma düşeceklerini düşündü. Donakalıp merdiveni sımsıkı kavradı; hafif bir rüzgârın bile düşüp ölmelerine yol açmasından korkuyordu.

Bir çığlık duyunca ense tüyleri diken diken oldu. *Frost.*

Yukarı baktı, ortağının cesedinin yukarıdan üstüne doğru düştüğünü görmeyi bekliyordu, ama son basamakla-

rı da çıkıp çatıda gözden kaybolan Johnny'yi gördü sadece. Johnny'nin peşinden tırmanırken korkudan ter içindeydi. Çatının kenarına ulaşınca, tutunduğu bir kiremit ufalandı ve parçaları aşağıdaki karanlığa doğru döne döne düştü. Jane titreyen ellerle çatıya tutunup kendini yukarı çekti ve çatı zeminine ayak bastı. Bir metre ötede çömelmiş halde duran Johnny'yi gördü.

Frost. Frost nerede?

Ayağa fırlayıp çatıyı taradı. Uzaklaşan bir gölge gördü. Bu gölge öyle hızlı hareket ediyordu ki, karanlıkta zarifçe sıçrayan bir kedi olabilirdi ancak. Jane gece göğünün altında birbirlerine karışmış boş çatılar gördü; eğimlerden ve çatı oluklarından, dik bacalardan ve havalandırma borularından oluşan bir gökyüzü manzarasıydı. Ama Frost görünürde yoktu.

Ulu Tanrım, aşağı düştü! Yerde, ölü ya da can çekişiyor.

"Frost?" diye seslendi Johnny, çatıyı turlarken. "*Frost?*"

Jane cep telefonunu çıkardı. "Ben Dedektif Rizzoli. Beach ve Knapp Sokağı. Bir polis yaralandı..."

"Burada!" diye seslendi Johnny. "Onu yukarı çekmeme yardım et!"

Jane dönünce Johnny'nin çatının kenarında, aşağı balıklama atlayacakmış gibi diz çöktüğünü gördü. Telefonu cebine geri koyup Johnny'nin yanına koştu. Frost'un yağmur oluğuna iki eliyle tutunduğunu, ayaklarının yerin dört kat yukarısında boşlukta sallandığını gördü. Yüzükoyun yatan Johnny, Frost'un sol bileğini tutmak için elini uzattı. Çatının bu kısmı eğimliydi ve Johnny'nin yanlış bir hareketi ikisinin birden aşağı düşmelerine yol açabilirdi. Jane, genç adamın yanına yüzükoyun uzanıp Frost'un sağ bileğini kavradı. Birlikte onu yukarıya çekmeye çabaladılar; Jane'in ceketi ve teni pütürlü kiremitlere sürtünüyordu. Frost yüksek sesle homurdanarak çatıya, ikisinin yanına yuvarlandı ve soluk soluğa uzandı.

"Tanrım" diye fısıldadı. "Bir an öleceğimi sandım!"

"Ne oldu ki, ayağın mı kaydı?" dedi Jane.

"Onu takip ediyordum, ama yemin ederim ki bu çatının üstünden *uçuyordu*, cehennemden fırlamış bir yarasa gibi."

"Ne diyorsun?"

"Onu görmediniz mi?" Frost doğrulup oturdu. Jane onun benzinin solmuş olduğunu ve tir tir titrediğini karanlıkta bile görebiliyordu.

"Ben bir şey görmedim" dedi Johnny.

"Tam şuradaydı, şimdi durduğunuz yerdeydi. Dönüp dosdoğru bana baktı. Ben geriye sıçrayınca dengemi kaybettim."

"O derken?" dedi Jane. "Erkek miydi, kadın mı?"

Frost titreyerek nefesini koyuverdi. Dönüp Çin Mahallesi'nin çatılarına baktı. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?"

Frost yavaşça ayağa kalkıp o şeyin –her ne idiyse– kaçtığı yöne doğru döndü. "İnsan olamayacak kadar hızlı hareket ediyordu. Söyleyebileceğim tek şey bu."

"Burası karanlık Frost" dedi Johnny. "İnsan, adrenalinin etkisindeyken gördüklerinden emin olmakta zorlanır."

"Çılgınca geldiğini biliyorum, ama burada *bir şey* vardı, daha önce hiç görmediğim bir şey. Bana inanmalısınız!"

"Tamam" dedi Jane, adamın omzuna dostça vurarak. "Sana inanıyorum."

Frost, Johnny'ye baktı. "Ama sen inanmıyorsun, değil mi?"

Johnny'nin karanlıkta omuz silktiğini gördüler. "Burası Çin Mahallesi. Burada tuhaf şeyler olur." Güldü. "Belki de o hayalet turu düşündüğümüz kadar saçma değildir."

"Hayalet değildi" dedi Frost. "Kanlı canlıydı diyorum size, tam şurada duruyordu. *Gerçekti*."

"Onu senden başka gören olmadı" dedi Johnny.

Çatıda yürüyen Frost aşağıdaki sokağa baktı. "Bu doğru olmayabilir."

Onun peşinden çatının kenarına giden Jane daha birkaç dakika önce tırmandıkları yangın merdivenini gördü. Aşağıdaki Knapp Sokağı tek bir sokak lambasının loş ışığıyla aydınlanıyordu.

"Görüyor musun?" diyen Frost köşeyi, oradaki binaya monte edilmiş şeyi gösterdi.

Bir güvenlik kamerası.

17

Dedham Güvenlik Şirketi personeli gecenin dokuz buçuğunda bile çalışıyor, Büyük Boston bölgesindeki bütün mülkleri kameralarla gözlüyordu.

"Kötü insanlar genellikle karanlık çöktükten sonra işe koyulurlar" dedi Gus Gilliam, üç dedektifi gözlem monitörlerinin bulunduğu bir bankonun önünden geçirirken. "Dolayısıyla biz de uyanık olmak zorundayız. Alarmlarımızdan biri çalınca *hemen* Boston polis teşkilatıyla temas kuruyoruz." Adam parmaklarını şıklattı. "Güvenlik sistemine ihtiyacınız olursa bizi arayın."

Johnny monitörlerdeki video görüntülerini inceledi. "Vay be. Cidden şehrin her yerinde gözleriniz var."

"Suffolk ilçesinin her yerinde. Ve *bizim* kameralarımız gerçekten çalışır. Şehirde gördüğünüz güvenlik kameralarının yarısı göstermeliktir, kayıt yapmazlar. Yani kötü biriyseniz, işiniz şansa kalmış demektir. Hangi kameraların çalışıp çalışmadığını bilemezsiniz. Ama öyle insanlar kameraları görünce çekinip daha kolay avların peşine düşerler genellikle; yani sırf görünürde bir kamera olması bile caydırıcıdır."

"Knapp Sokağı'ndaki kamera gerçek olduğu için şanslıyız" dedi Jane.

"Evet. O kameranın kırk sekiz saatlik kaydı var elimizde." Adam onları bir arka odaya götürdü; buradaki monitö-

rün etrafına dört sandalye konmuştu bile. "Kayıtlar gerekiyorsa, genellikle kırk sekiz saat içinde bize haber verilir zaten; böylece onları silmeyiz. Bu kamera oraya beş yıl kadar önce yerleştirildi. Bizden en son o kameranın kaydı istendiğinde, pencere kıran bir çocuğu yakalamıştık." Monitörün başına oturdu. "İkinci kattaki yangın merdiveni sahanlığıyla mı ilgilendiğinizi söylemiştiniz?"

"Umarım orası kameranızın görüş açısı içindedir" dedi Jane. "Söz konusu bina yirmi, yirmi beş metre kadar ötede."

"Bilmiyorum. Orası ayrıntıların görünmeyeceği kadar uzakta olabilir, ayrıca ikinci kat görünmüyor da olabilir. Artı kaydın çözünürlüğü düşüktür. Yine de bir bakalım."

Üç dedektif monitöre bakmak için yaklaşırken Gilliam "oynat" ikonuna basınca Knapp Sokağı'nın canlı görüntüsü belirdi. Sırtları kameraya dönük olan iki yaya, Kneeland Sokağı'na doğru yürüyordu.

"Bakın" dedi Frost. "Yangın merdiveninin kenarı görünüyor."

"Maalesef pencere görünmüyor" dedi Jane.

"Bu yeterli olabilir." Frost öne eğilip kaydın tarih ve saatine baktı. "İki saat kadar geriye gidin. Yedi buçuğa. Bizim davetsiz misafiri görebilecek miyiz bakalım."

Gilliam kaydı 19.30'a geri aldı.

19.35'te alışveriş torbaları taşıyan yaşlı bir kadın Knapp Sokağı'ndan ağır ağır yürüyerek geçti.

19.50'de Johnny Tam, Red Phoenix'in önünde belirdi. Pencereden içeri baktı, saatine göz attı ve ardından açık ön kapıdan girip gözden kayboldu. Hemen ardından dışarı çıktı ve yukarıdaki daire pencerelerine baktı. Binanın arkasına doğru yürüyüp köşenin ardında gözden kayboldu.

20.06'da yangın merdiveninde bir şey belirdi. Frost pencereden beceriksizce çıkıyordu. Ayaklarının üstünde sıçrayıp öte tarafta gözden kayboldu.

"Bu ne ya?" diye mırıldandı Frost. "Benden önce pencereden çıkan yok. Ama o merdivende bir şeyi takip ettiğimi biliyorum."

"Kayıtta görünmüyor" dedi Jane.

"İşte, bu da sensin Rizzoli. Peki neden Johnny görünmüyor? O da benim hemen ardımdan dışarı çıkmıştı."

Johnny alaycı bir edayla güldü. "Belki de ben hayaletimdir."

"Mesele, bakış açısı" dedi Gilliam. "Yangın merdiveninin sadece köşesini gördüğümüzden kamera daha, şey... zarifçe girip çıkanları göstermiyor."

"Yani Frost'la ben hırsızlık yapmaya kalksak çuvallardık" dedi Jane.

Gilliam gülümsedi. "Dedektif Johnny ise iyi bir hırsız olurdu."

Jane iç geçirdi. "Yani bu kameradan hayır yok."

"O davetsiz misafirin sadece bu vakitte binaya girdiğini varsayarsak."

Jane tütsü kokusunu, tabaktaki taze portakalları anımsadı. Birisi o daireye düzenli olarak giriyordu, Wu Weimin'in anısına adak bırakıyordu. "Geri dönün" dedi. "İki gece öncesine dönüp oynatın."

Gilliam başıyla onayladı. "Bakmaya değer."

Monitördeki zaman göstergesi kırk sekiz saat öncesini, 21.38'i gösterdi. Video tekrar ilerlerken, 22.00'ye ve ardından gece yarısına geçerken, sokaktan geçen yayaların hızlandırılmış hareketleri titrekti. 02.00'de Knapp Sokağı boştu, sokağın sabit görüntüsünde yalnızca bir kâğıt parçasının titreşmesini seyrettiler.

03.02'de Jane onu gördü.

Yangın merdiveni sahanlığında bir gölge hafifçe kımıldamıştı sadece, ama Jane'in sandalyesinde öne eğilmesine yetti bu. "Durun. Geri alın!" diye bağırdı.

Gilliam videoyu geri aldı ve yangın merdivenini karartan

bir gölgenin görüntüsünü dondurdu.

"Pek bir şey anlaşılmıyor" dedi Johnny. "Kedi gölgesi olabilir."

"O binaya birileri girdiyse" dedi Frost, "dışarı çıkmaları gerekir, değil mi?"

"Öyleyse sonra olanlara bakalım" diyen Gilliam videoyu ileri oynattı. Dakikaların geçmesini seyrettiler. İki sarhoş adamın Knapp Sokağı'nda yalpalayarak yürüyüp köşeyi döndüğünü gördüler.

Birkaç saniye sonra Jane nefesini tutarak fısıldadı. "*Orada.*"

Gilliam görüntüyü dondurdu ve yangın merdiveninde çömelmiş gölgeye baktı. "Bu ne yahu?" dedi usulca.

"Bir şey gördüğümü *söylemiştim* size" dedi Frost. "İşte *bu.*"

"Neye baktığımızı bile bilmiyorum" dedi Johnny. "Yüzü görünmüyor, insan olduğundan bile emin olamayız."

"Ama iki ayaklı" dedi Frost. "Bakın, nasıl çömelmiş. Sıçramak üzereymiş gibi."

Jane'in cep telefonu çaldı; bu ses öyle irkilticiydi ki Jane sakinleşmek için telefonu açmadan önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Dedektif Rizzoli."

"Sesli mesaj bırakmışsınız" dedi bir adam. "O yüzden aradım. Ben Lou Ingersoll."

Jane sandalyesinde doğruldu. "Dedektif Ingersoll, bütün hafta boyunca size ulaşmaya çalıştık. Sizinle konuşmamız gerek."

"Hangi konuda?"

"Çin Mahallesi'nde işlenen bir cinayetle ilgili. Geçen çarşamba gecesi işlendi. Kurbanın kimliği bilinmiyor, otuz yaşlarında bir kadın."

"Boston polis teşkilatından on altı yıl önce emekli olduğumu biliyorsunuz, değil mi? Beni niye arıyorsunuz ki?"

"Bu ölümün sizin eski vakalarınızdan biriyle bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz. Red Phoenix katliamıyla."

Uzun bir sessizlik oldu. "Bu konuyu telefonda konuşmak istediğimi sanmıyorum" dedi adam.

"Yüz yüze konuşsak olur mu efendim?"

Jane adamın yürüdüğünü işitti. Güçlükle aldığı solukları işitti. "Tamam, o araba artık gitti galiba. Lanet olası plakasını alsaydım keşke."

"Hangi araba?"

"Eve döndüğümden beri sokağın karşı tarafında park halinde duran minivan. Ben kuzeydeyken evime gizlice giren orospu çocuğuna aittir herhalde."

"Tam olarak neler oluyor?"

"Hemen şimdi buraya gelin, size teorimi anlatayım."

"Dedham'deyiz. Oraya gelmemiz en az yarım saati bulur. Şimdi konuşamayacağımızdan emin misiniz?"

Jane adamın tekrar yürüdüğünü işitti. "Telefonda bir şey söylemek istemiyorum. Kimin dinlediğini bilmiyorum ve o kadına söz verdim, onu bu işe bulaştırmayacağımı söyledim. O yüzden buraya gelmenizi bekleyeceğim."

"Mesele nedir?"

"Kızlar, dedektif" dedi adam. "Mesele, o kızlara olanlar."

"En azından artık bana inanıyorsun" dedi Frost, Jane'le birlikte arabayla Boston'a giderken. "Sen de gördün."

"O videoda ne gördüğümüzü bilmiyorum" dedi Jane. "Mantıklı bir açıklaması vardır eminim."

"O kadar hızlı hareket eden bir insan görmedim hiç."

"Sence neydi peki?"

Frost pencereden dışarı baktı. "Bu dünyada anlamadığımız bir sürü şey var Rizzoli. Bunlar öyle eski, öyle tuhaf şeyler ki, var olabileceklerini kabul edemiyoruz." Bir an duraksadı. "Bir ara Çinli bir kızla çıkmıştım."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Lisedeyken. Kız ailesiyle birlikte Şanghay'dan yeni göç et-

mişti. Cidden çok tatlı bir kızdı, çok utangaçtı. Ve epey eski kafalıydı."

"Alice'le evleneceğine o kızla evlenmeliydin belki de."

"Eh, şimdi geçmişe bakınca öyle düşünmek kolay. Hem zaten yürümezdi, çünkü kızın ailesi onun beyaz biriyle birlikte olmasına karşıydı. Ama büyük büyükannesi beni sevmişti. Onu ciddiye alan tek kişi olduğum için sanırım."

"Seni sevmeyen yaşlı kadın var mı Frost?"

"Anlattığı öyküleri dinlemeyi severdim. O anlatırken Jade bana tercüme ederdi. O kadın bana Çin'le ilgili öyle şeyler anlattı ki, birazı bile doğruysa..."

"Nasıl şeyler?"

Frost, Jane'e baktı. "Hayaletlere inanır mısın?"

"Şimdiye kadar kaç ceset gördük? Hayalet diye bir şey olsa, şimdiye kadar en az bir tane görürdük herhalde."

"Jade'in büyük büyükannesi, Çin'de hayaletlerin cirit attığını söyledi. Çin çok kadim olduğu ve orada milyonlarca insan öldüğü içinmiş. Bir şekilde bir yerde olmaları gerekiyormuş. Cennete gitmezlerse burada olmaları gerekiyormuş. Etrafımızda."

Jane bir trafik lambasında arabayı durdurdu. Işığın değişmesini beklerken, bu şehirde kaç hayaletin olabileceğini merak etti. Tam burada, iki yolun kesiştiği bu yerde kaç hayaletin olabileceğini. Yüzyıllar boyunca ölen onca insan göz önüne alındığında, Boston hayaletli bir şehir olmalıydı mutlaka.

"Yaşlı Bayan Chang çılgınca gelen şeyler anlattı bana, ama *o* inanıyordu. Su üstünde yürüyen kutsal insanlardan bahsetti. Havada uçabilen, görünmez olabilen dövüşçü keşişlerden."

"Fazla kungfu filmi izlemiş anlaşılan."

"Ama efsanelerde gerçeklik payı vardır mutlaka, değil mi? Belki de biz Batılılar anlayamadığımız şeyleri kabullenemeyecek kadar dar görüşlüyüz ve bu dünyada farkında olmadı-

ğımız öyle çok şey var ki. Çin Mahallesi'ndeyken bunu hissetmiyor musun? Ben ne zaman oraya gitsem göremediğim şeyleri, körlüğüm yüzünden fark edemediğim bütün o tuhaf ipuçlarını merak ediyorum. O tozlu aktarlara giriyorum ve kavanozlardaki tuhaf, kurutulmuş şeyleri görüyorum. Bize sadece hokus pokus gibi geliyor, ama ya kavanozdaki o şey cidden kanseri iyileştirebiliyorsa? Veya yüz yaşına kadar yaşamanı sağlayabilirse? Çin beş bin yıllık bir uygarlık. Bir şeyler biliyor olmalılar. Bize asla söylemedikleri sırlar."

Jane peşlerinden gelen Johnny'nin arabasını dikiz aynasından görebiliyordu. Adamın bu sözleri duysa ne düşüneceğini, egzotik ve gizemli Çinliler hakkındaki bu konuşmadan rahatsızlık duyup duymayacağını merak etti. Yeşil ışık yandı.

Gaza basan Jane kavşaktan geçerken "Bunları Johnny'ye söyleme bence" dedi.

Frost başını iki yana salladı. "Kızar herhalde. Ben ırkçı değilim, tamam mı? Çinli bir kızla çıktım sonuçta."

"Buna kızacağı kesin."

"Ben görmediğimiz şeyleri anlamaya çalışıyorum sadece, açık görüşlü olmaya çalışıyorum."

"Ben bütün bunların birbiriyle bağlantısını anlamıyorum. Çatıdaki ölü kadın. Eski bir cinayet-intihar vakası. Şimdi de Ingersoll, evinin önündeki bir minivandan gözetlendiğini söylüyor. Ve kızlarla ilgili bir şeyler."

"Neden telefonda konuşmak istemiyormuş? Kimin dinlediğini düşünüyormuş ki?"

"Söylemedi."

"Birisi telefonunun dinlendiğinden bahsetmeye başladı mı zihnimde zırdeli alarmı çalıyor. Paranoyak gibi mi konuşuyordu peki?"

"Kaygılı gibiydi. Ve *o kadın* dedi. *O kadını* bu işe bulaştırmayacağına söz vermiş."

"Iris Fang'ı mı?"

"Bilmiyorum."

Frost ileriye, yola baktı. "Silahlıdır herhalde, eski polis sonuçta. Bu işi acele etmeden, tatlı dille halledelim. Onu ürkütme."

On beş dakika sonra Jane arabayı Ingersoll'un evinin önüne yanaştırdı, Johnny de hemen arkalarına park etti. Hep birlikte arabalarından çıkıp kapıları aynı anda kapadılar. Üç katlı evin ışıkları açıktı, ama Frost zili çalınca kapı açılmadı. Frost tekrar zili çaldı ve pencereye vurdu.

"Onu arayayım" diyen Jane cep telefonunu çıkarıp Ingersoll'un numarasına dokundu. Adamın telefonunun evin içinde bir yerlerde çaldığını duydular. Dördüncü çalıştan sonra telesekreter devreye girip kısa bir mesaj verdi. *Şu an cevap veremiyorum. Mesaj bırakın.*

"İçeride bir şey göremiyorum" dedi Johnny, perdeli ön pencerelerden içeri bakmaya çalışırken.

Jane telefonu kapatıp Frost'a "Sen zili çalmaya devam et" dedi. "Johnny, biz arkaya gidelim. Bizi duyamıyordur belki de."

Johnny'yle birlikte binanın yan tarafından dolanan Jane, Frost'un ön kapıyı çalmayı sürdürdüğünü duyabiliyordu. Binaların arasındaki dar patika karanlıktı ve üzerinde otlar bitmişti. Jane ıslak yaprak kokusu aldı, ayakkabılarının ıslak çimenlere gömüldüğünü hissetti. Bir pencerenin ardından televizyonun mavi ışığını görünce duraksayıp oturma odasına, açık televizyona baktı. Kahve masasında bir cep telefonu ve yarısı yenmiş bir sandviç vardı.

"Bu pencerenin mandalı takılı değil" dedi Johnny. "İçeri girebilirim. Girmemi istiyor musun?"

Gölgede bakıştılar, ikisi de bir eve sözlü veya yazılı izin olmadan girmenin sonuçlarını düşünüyordu.

"Bizi davet etti sonuçta" dedi Jane. "Belki de tuvalettedir ve bizi duyamıyordur."

Johnny pencereyi açtı. Pervaza birkaç saniyede tırma-

nıp evin içine sessizce girdi. *Bunu nasıl becerdi yahu?* diye düşündü Jane, göğüs hizasındaki pencereye bakarken. Bu adam istese gerçekten muhteşem bir hırsız olurdu.

"Dedektif Ingersoll?" diye seslendi Johnny yan odaya geçerken. "Boston polis teşkilatı. Burada mısınız?"

Jane pencereye uflaya puflaya tırmanmayı düşündü, ama o pervaza çıkmayı başarana kadar Johnny ön kapıyı açardı zaten.

"Rizzoli, o burada! Yerde yatıyor!"

Johnny'nin seslenişi Jane'in karar vermesini sağladı. Pervaza tutundu ve tam pencereden içeri balıklama dalacakken çalıların hışırdadığını, karanlığın içinden ayak sesleri geldiğini işitti.

Evin arkasında. Zanlı kaçıyor.

Takibe başlayan Jane binanın arka tarafına vardığında bir karaltının çiti aşıp diğer tarafa atladığını gördü.

"Frost! Desteğe ihtiyacım var!" diye haykırarak çite doğru koştu. Adrenalin sayesinde çiti bir çırpıda aşarken avuçlarına kıymıklar battı. Diğer tarafa atladı ve ayakkabıları kaldırıma çarpınca kavalkemiklerine kadar sarsıldığını hissetti.

Avını görebiliyordu. *Bir adam.*

Arkasındaki çite birisinin tırmandığını işitti, ama Frost'un mu yoksa Johnny'nin mi tırmandığını görmek için dönüp bakmadı. İlerideki figüre odaklanmayı sürdürdü. Ona yaklaşıyordu, bütün giysilerinin siyah olduğunu görecek kadar yaklaşmıştı. Suç işlemeye uygun bir kıyafetti bu kesinlikle. *Ama bu polis kızdan kaçabilecek kadar hızlı değilsin.*

Arkasından gelen ayak sesleri geride kaldı, ama Jane yavaşlamadı, avına kaçıp gitme fırsatı vermedi. Aralarında sadece yirmi-otuz metre kalmıştı şimdiden.

"Polis!" diye haykırdı Jane. "Kımıldama!"

Adam sağa sapıp binaların arasına daldı.

Jane buna sinirlendi. Hiddetin verdiği güçle koşarak köşe-

yi dönünce kendini bir ara sokakta buldu. Burası karanlıktı, fazla karanlıktı. Koşarken ayak seslerinin yankılarını duyuyordu; altı adım attıktan sonra yavaşladı. Durdu.

Nerede? Nereye gitti?

Silahını çekmişti, kalbi küt küt atıyordu; gölgelere bakındı. Çöp tenekeleri gördü, kırık cam şıngırtıları duydu.

Sırtına, kürekkemiklerinin arasına bir kurşun çarptı. Darbenin etkisiyle uçup yere yüzükoyun kapaklanırken avuçları asfaltta sıyrıldı. Silahı ellerinden uçup gitti. Çelik yeleği onu kurtarmıştı, ama kurşun nefesini kesmişti ve yerde sersemlemiş halde yatıyordu; tabancası ulaşamayacağı bir yerlerdeydi.

Birisinin ağır ağır yaklaştığını duyunca dizlerinin üstünde güçlükle doğrularak silahını el yordamıyla aradı.

Ayak sesleri tam arkasında kesildi.

Jane arkasına dönünce, tepesinde duran bir adamın siluetini gördü. Gölgeler adamın yüzünü gizlese de Jane uzaktaki bir sokak lambasının ışığı sayesinde onun kolunu kaldırdığını gördü. Başına doğrultulan tabancanın hafifçe ışıldadığını da. Hızlı ve etkili bir son olacaktı bu; katille kurban bakışmayacaklardı. *Gabriel,* diye düşündü Jane. *Regina. İkinizi de ne çok sevdiğimi söyleme fırsatı bulamadım hiç.*

Ölüm'ün gecenin içinde fısıldadığını duydu, kulağının dibinden esen rüzgâr gibi tısladığını hissetti. Yüzüne bir şey sıçrayınca gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini tekrar açtığında, tepesinde duran siluet öne doğru düşmeye başlamıştı bile. Jane'in bacaklarının üstüne bir ağaç gibi devrildi. Adamın ağırlığının altında hareketsiz kalan Jane, giysilerine nüfuz eden ılık sıvıyı hissetti. O bakır kokusunu gayet iyi tanıyordu.

Karanlıkta bir şey soluyordu, daha birkaç saniye önce tabancalı adamın durduğu yerde duran bir şey. Jane onun yüzünü göremedi, siyah bir oval ve gri saç halesi gördü sadece. Karşısındaki şey tek kelime etmedi, ama sırtını dönerken

elinde bir şey parıldadı, kavisli bir ışık yansıması belirdi bir an. Gölge diğer gölgelerin arasına karışırken Jane rüzgâra ait olduğunu düşündüğü bir ses duydu. Sonra tek başına kaldı; asfaltta yatıyordu hâlâ, kanını onun giysilerine akıtan bir adamın altında kısılıp kalmıştı.

"Rizzoli? *Rizzoli!*"

Jane bacaklarını kımıldatmasını engelleyen cesetten kurtulmaya çalıştı. "Buradayım! Frost!"

Uzakta bir el fenerinin huzmesi titreşti. Yaklaşırken ara sokağı taradı.

Jane homurdanarak cesedi üstünden itmeyi başardı sonunda. Bu ölü bedene dokunduğu için ürpererek geri çekildi. "Frost" dedi.

Işık doğruca gözlerine gelince elini kaldırdı.

"Tanrım" diye haykırdı Frost. "Sen iyi..."

"İyiyim. Bir şeyim yok!" Jane derin bir soluk alınca, kurşunun çarptığı yerin hâlâ sızladığını fark etti. "Yani yok galiba."

"Bu kanlar..."

"Benim değil. Onun."

Frost el fenerini cesede doğru tutunca, afallayan Jane öyle derin bir soluk aldı ki kaburgaları acıdı. Ceset yüzükoyun yatıyordu, kopmuş kafasıysa bir metre ötedeydi. Gözleri onlara bakıyordu, ağzı son bir şaşkınlık iniltisiyle açılmıştı sanki. Jane düzgünce kesilmiş boyna bakarken, sırılsıklam olup bacaklarına yapışmış pantolonunu fark etti birden. Gece etrafında dönmeye başladı ve Jane sendeleyerek gerileyip bir binaya yaslandı, başını eğdi; kusmamaya çalışıyordu.

"Neler oldu?" dedi Frost.

"Onu gördüm" diye fısıldadı Jane. "O şeyi. Senin o çatıdaki yaratığı." Bacakları eriyip gidiyor gibiydi; aşağı kayıp yere çöktü. "Demin hayatımı kurtardı."

Uzun bir sessizlik oldu. Ara sokakta esen rüzgârın savur-

duğu tozlar Jane'in gözlerini acıtıyor ve yüzüne çarpıyordu. *Ölecektim,* diye düşündü. *Burada beynimde bir kurşunla yatıyor olacaktım. Oysa bu gece evime gideceğim. Kocama sarılacağım ve bebeğimi öpeceğim. Ve bu mucizeyi gecenin içinden çıkıp gelen o şeye borçluyum, her ne ise.*

Başını kaldırıp Frost'a baktı. "Görmüş olmalısın. Demin."

"Hiçbir şey görmedim."

"Sen sokağa girerken o koşarak yanından geçmiş olmalı."

Frost başını iki yana salladı. "Çatıdaki gibi oldu. Onu gören tek kişi bendim ve bana inanmamıştın."

Jane cesede baktı tekrar. Başsız cesedin hâlâ elinde tuttuğu tabancaya. "Artık inanıyorum."

18

Park halindeki arabasında oturan Maura, suç mahalli şeridinin yanında ayakta duran üç polisi gördü. Hepsi ona doğru bakıyordu; siyah Lexus'unu tanımış olmalıydılar, dolayısıyla adli tabibin geldiğini biliyorlardı. Ama Maura arabasından inip de onlara doğru yürüyünce, sırtlarını dönüp kendi aralarında konuşmayı sürdürdüler. Onun bakışlarına karşılık vermeye ancak Maura geldiğini resmi bir dille bildirince tenezzül ettiler.

"Dedektif Rizzoli içeride mi?" diye sordu Maura.

"Bilmiyorum hanımefendi" diye yanıtladı devriye polislerinden biri. "Neden girip bakmıyorsunuz?"

Adam kasıtlı olarak mı yardımcı olmuyordu? Bunu onun sakin, duygusuz yüz ifadesinden anlamak olanaksızdı. Maura eğilerek şeridin altından geçip ön kapıya doğru yürürken polislerin güldüğünü işitti ve kendisine gülüp gülmediklerini merak etti. Artık her ölüm mahallinde bu muameleyle mi karşılaşacaktı? Ters bakışlarla, fısıltılarla, pek gizlenmeyen düşmanlıkla. Ön kapıda durup galoş giyerken, dengesini kaybedip de onlara kıs kıs gülmeleri için yeni bir fırsat vermemeye dikkat etti. Doğrulurken ön kapı açıldı ve karşısında beliren Dedektif Johnny ona baktı.

"Doktor Isles. Sizi gecenin köründe buraya çağırdığımız için kusura bakmayın."

"İki kurban da evin içinde mi?"

"Biri mutfakta. İkinci kurban birkaç sokak ötede, bir ara sokakta."

"İkincisi birinciden nasıl o kadar uzaklaşabilmiş ki?"

"Rizzoli'den kaçmaya çalışıyordu. Ondan kaçmak zor herhalde."

Johnny öne düşüp Maura'yı antreden ve holden geçirdi. Çizmelerine geçirilmiş galoşları hışırdayan Maura onun peşinden mutfağa girip de Barry Frost'un yanında Boston polis teşkilatı cinayet masası şefini görünce şaşırdı. Polis Yüzbaşısı Marquette'le bir suç mahallinde karşılaşmak ender bir olaydı ve adamın burada olması, bu cinayet vakasının çok farklı olduğunu gösteriyordu.

Kurban fayans zeminde yan yatıyordu, yüzü pıhtılaşmakta olan bir kan birikintisinin içindeydi. Ten rengi pantolon, gömlek ve siyah çorap giymiş, yetmiş yaşlarında, iri yapılı, beyaz bir adamdı. Bir terliği ayağındaydı hâlâ. Sol şakağındaki kurşun deliği, ölüm sebebi konusunda şüpheye yer vermiyordu. Maura hemen cesede yaklaşmak yerine bir an durup yere bakınarak silah aradı. Cesedin yakınında tabanca görmedi. *İntihar değil.*

"Polisti" dedi Jane usulca.

Maura onun yaklaştığını duymamıştı. Dönüp Jane'in kanlı bluzuna baktı. Jane'in üstünde her zamanki siyah pantolonlu takım elbisesinin yerine şalvar pantolon vardı; acilen kıyafet değiştirmek zorunda kaldığı belliydi.

"Tanrım, Jane."

"Burada işler biraz karıştı."

"Sen iyi misin?"

Jane başıyla onayladı ve yerde yatan ölü adama baktı. "Aynı şeyi onun için söyleyemeyeceğim."

"O kim?"

Polis Yüzbaşısı Marquette yanıtladı. "Dedektif Lou Inger-

soll. On altı yıl önce cinayet masasından emekli olmuştu. Bizden biriydi Doktor Isles. Elimizden gelenin en iyisini yapmamızı hak ediyor."

Adam, Maura'nın bu kurban konusunda elinden gelenin en iyisini yapmayacağını mı ima ediyordu? Polislik kurumuna ihanet etmiş olan bir adli tabibin, bu polise de ihanet edeceğini mi? Yanakları kızaran Maura cesedi incelemek için çömeldi. Adamın ismini ancak birkaç saniye sonra hatırladı. Lou Ingersoll.

Başını kaldırıp Johnny'ye göz attı. "Red Phoenix katliamı vakası üstünde çalışan adamdı bu."

"Onu biliyor musun?" diye sordu Jane.

"Dedektif Johnny bana otopsi raporlarını getirdiğinde, onun hakkında konuşmuştuk."

Jane, Johnny'ye döndü: "Ona danıştığını bilmiyordum."

Johnny omuz silkti. "Doktor Isles'ın fikrini almak istedim sadece. On dokuz yıl önce bir şeyler gözden kaçırılmış olabilir mi diye sordum."

"Dedektif Rizzoli?" Kriminologlardan biri mutfak kapısının eşiğinde duruyordu, boynunda bir kulaklık asılıydı. "Odayı frekans tarayıcıyla taradık ve haklısınız. Adamın sabit telefonundan sinyal geliyor kesinlikle."

"Sinyal mi?" Marquette, Jane'e baktı.

"Ingersoll telefon konuşmalarının dinlendiğini düşünüyordu" dedi Jane. "Açıkçası bir şey bulmamıza şaşırdım."

"Birisi niye onun telefonuna dinleme cihazı koysun ki?"

"Sıradan bir sebep yüzünden olamaz. Adam on sekiz yıldır dul, yani ortada boşanma mücadelesi yok. Bir kızı var, o da neler olduğunu bilmiyor." Jane yerde yatan ölü adama baktı. "Bu iş giderek tuhaflaşıyor. Ingersoll evinin bir minivandan gözetlendiğinden yakınmıştı. O yokken evine birinin gizlice girdiğini söylemişti. Saçmalıyor gibi gelmişti bana."

"Çok da saçmalamıyormuş." Marquette kriminoloğa bak-

tı. "Cep telefonunu kontrol ettiniz mi?"

"Ondan sinyal almadık. Şarjı bitmiş. Şarj olunca çağrı geçmişine bakacağız."

"Bütün telefon kayıtlarına bakalım, cep telefonuyla sabit hattının kayıtlarına. Bakalım son zamanlarda kimlerle konuşmuş."

Maura doğruldu. "Anladığım kadarıyla bir kurban daha varmış."

"Ateş eden kişi" dedi Jane. "En azından, ateş eden kişi olduğunu varsaydığımız adam. Onu birkaç sokak öteye kadar kovaladım."

"Sen mi öldürdün?"

"Hayır."

"Kim öldürdü?"

Jane bundan sonra olacaklara kendini hazırlarcasına, derin bir nefes aldı. "Açıklaması kolay değil. Sana göstermem gerek."

Dışarı çıktılar; mahallelerinin polis istilasına uğramasına şaşıran insanlar dışarıda toplanmışlardı. Seyircilerin arasından ite kaka geçen Jane, Maura'yı sessiz bir yan sokağa götürdü. Jane her zamanki gibi salına salına yürüse de cakalı edasından eser kalmamıştı, gece yaşadıkları yüzünden özgüvenini yitirmişçesine omuzları düşüktü.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu Maura.

"En güzel takım pantolonumun berbat olmasını saymazsak mı? Evet, iyiyim."

"İyi görünmüyorsun. Jane, konuş benimle."

Jane yavaşladı, durdu. Maura'ya bakmaktan, o an kendini ne kadar savunmasız hissettiğini ele vermekten korkarcasına gözlerini yere dikmişti. "Şu an burada olmayacaktım" diye mırıldandı. "Ölü olacaktım, Ingersoll gibi. O ara sokakta, kafamda bir kurşunla yatıyor olacaktım." Ellerine bakıp kaşlarını çattı; o eller başka birine aitti sanki. "Şuna bak. Tir tir titriyorum resmen."

"Saldırganı kovaladığını söylemiştin."

"Kovaladım, evet. Ama kendime fazla güvendim. Onun peşinden bir ara sokağa girdim. Kendimi yerde buldum." Birden üşümüş gibi kollarıyla bedenini sardı. "Doğum günü hediyem kurtardı beni. Gabriel bana çelik yelek almıştı, hatırlıyor musun? Katıla katıla gülmüştük hani? Ne romantik demiştik, her kadının hayali. O yeleği giymediğimde Gabriel küplere biniyordu, o yüzden bu sabah sırf tartışma çıkmasın diye giydim. Gabriel başımın etini yer artık. Haklı çıktım deyip durur."

"Başına geleni biliyor mu?"

"Onu henüz aramadım." Jane yüzünü yeniyle sildi. "Fırsatım olmadı."

"Eve gitmelisin. Hemen şimdi."

"Yapacak onca iş varken?"

"Jane, kendine hâkim olmakta zorlanıyorsun. Ekibin cinayet mahallini inceleyebilir."

"Tabii, Marquette buradayken mi? Sırtımdan vurulmak gibi önemsiz bir şey yüzünden dağıldığımı görsün diye mi? Boş versene." Jane bu işi bir an önce halletmek ister gibi dönüp uzaklaştı, halledebileceğini kanıtlamak ister gibiydi.

Ah Jane, diye düşündü Maura. *Kendini defalarca kanıtladın, ama sana asla yetmeyecek. Kabul görmek için mücadele veren çaylak olacaksın hep. Zayıflık sergilemeye korkan.*

Bir başka suç şeridi engeline vardılar; engelin önünde, ara sokağın girişinde bir devriye polisi nöbet tutuyordu. Maura yine soğuk bir ilgisizlikle karşılandı. Galoş giyip şeridin altından eğilerek geçerken devriye polisinin kendisini seyrettiğini hissetti, Jane'in peşinden loş ara sokağa girip o bakışlardan kurtulmak rahatlatıcı geldi.

"İşte ikinci bekâr" diyen Jane, el fenerini kaldırıma doğru tuttu. Bu tatsız espriden sonra, ayaklarının dibinde yatan korkunç şeyi gören Maura afalladı.

Adamın başı tamamen kopmuştu. Siyah örgü bereliydi ve gövdenin bir metre kadar ötesinde duruyordu. Kırk yaşlarında olabilecek, beyaz bir adama aitti. Simsiyah kıyafetli olan vücut yerde yüzükoyun yatmaktaydı; kendi kanından oluşma bir okyanusta kurbağalama yüzüyordu sanki. Ölüm anında kasılmış olan cesedin elinde hâlâ tabanca vardı. Maura el fenerini çevirince, duvarlara yay çizerek sıçramış kanları ve kaldırımdaki, siyah pudingi andıran, pıhtılaşmış birikintileri gördü.

"En sevdiğim takım elbisemi berbat eden pislikle tanış" dedi Jane.

Maura başsız vücuda kaşlarını çatarak baktı. Adamın elindeki silaha. "Kovaladığın adam bu muydu?"

"Evet. Ingersoll'un arka bahçesinden buraya kadar kovaladım. Beni sırtımdan vurdu. Hâlâ felaket sızlıyor."

"Öyleyse nasıl..."

"Üçüncü biri müdahale etti. Adamın ölüm şekliyle ilgili soruların varsa alayım, çünkü bizzat gördüm. Burada, yerde yatıyordum, bu herif de kafama kurşun sıkmak üzereydi. Öleceğim sandım. Şey düşündüm..." Jane yutkundu. "Sonra bir ses duydum, bir şey vınladı. Sonra adam üstüme düşüverdi." Aşağı bakan Jane "Ve hâlâ hayattayım" dedi usulca.

"Bunu yapan kişiyi gördün mü?"

"Bir gölge gördüm sadece. Kır saçlıydı."

"Hepsi bu mu?"

"Bir kılıç. Adam kılıçlıydı galiba."

Maura yerdeki cesede bakarken, ara sokakta esen rüzgârı hissetti. O ölümcül darbenin sesinin de bu rüzgârın fısıltısına benzeyip benzemediğini merak etti. Kimliği belirsiz kadın cesedinin kesik bileğini, düzgünce kesilmiş eklemlerle tendonları hatırladı. Ölü adamın elindeki tabancaya baktı. "Bu tabanca susturuculu."

"Evet. Adam siyah giyinmiş ve kiralık katil tabancası var. Tıpkı şu çatıdaki kimliği belirsiz kadın gibi."

"Sıradan bir soygun vakası değil bu." Maura başını kaldırdı. "Ingersoll'un telefonu neden dinleniyormuş?"

"Bana söyleme fırsatı olmadı, ama kaygılı olduğu ve konuşmak istediği belliydi. Mesele kızlarla ilgiliymiş. *Mesele, o kızlara olanlar,* dedi."

"Hangi kızlara?"

"Bence bu mesele Red Phoenix'le bağlantılı. Kurbanlardan ikisinin kızlarının kayıp olduğunu biliyor muydun?"

Maura insan sesleri duydu ve araç kapılarının kapandığını işitti. Başını kaldırıp bakınca, yaklaşan olay yeri inceleme ekibinin el fenerlerinin ışıklarını gördü. "Johnny'nin bana getirdiği o dosyaları artık kesinlikle okuyacağım."

"Bunu neden yaptı ki? O işi senin sırtına yüklediğini duyunca şaşırdım."

"Tarafsız birinin fikrini almak istiyordu. Aşçının intihar ettiğine inanmıyor sanırım."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Dosyalara bakmaya vaktim olmadı. Bu hafta Sıçan bende kalıyor, o yüzden onunla zaman geçiriyorum." Maura gitmek için döndü. "Bu sabah ilk iş otopsileri yaparım. Gelmek istersin belki."

"İkisine birden mi yapacaksın?"

Bu soruyu tuhaf bulan Maura dönüp arkasına baktı. "Niye yapmayayım ki?"

"Ingersoll polisti. Şu an hassas bir zaman diye düşünüyorum sadece. Şu Graff davası yüzünden."

Jane'in rahatsızlığını sesinden anlayan Maura sebebi biliyordu. "Polislere otopsi yapmama izin yok mu artık?"

"Öyle demiyorum."

"Demene gerek yok zaten. Söylenen her şeyin farkındayım ben. Ne zaman bir polis bana baksa veya bakmayı reddetse farkında oluyorum. Bana düşman gözüyle bakıyorlar."

"Geçecek Maura. Zaman alacak sadece."

Başka bir polisin aleyhinde şahitlik yapana kadar. "Politik doğruluktan şaşmak istemem" dedi Maura. "Ingersoll'a Doktor Bristol'ın otopsi yapmasını isteyeceğim." Eğilerek suç mahalli şeridinden çıktı ve olay yeri inceleme ekibinin yanından geçerek uzaklaştı. Boğazındaki yumrunun çözülmeye başladığını ancak orayı bir sokak geride bıraktıktan sonra hissetti. *Geçecek Maura,* demişti Jane, ama geçecek miydi sahiden? Polislerin hafızası güçlüydü. Onlarca yıl önceki vakaların ayrıntılarını hatırlar ve kin tutarlardı, onlara destek ya da köstek olan kişileri asla unutmazlardı. *Hep ikinci kategoride olacağım,* diye düşündü Maura. *Bir polisin hapse atılmasına yardım ettiğimi yirmi yıl sonra bile hatırlayacaklar.*

Ingersoll'un evine geri döndüğünde, polis arabalarının çoğalmış olduğunu gördü. Yanıp sönen ışıklar ve karnavalı andıran kargaşa havası yüzünden bir an sersemleyip duraksadı. Telsizlerden gelen seslerin arasında bir kadının hıçkırıkları duyuldu birden.

"Bırakın onu göreyim! Babamı görmem gerek!"

Kızı zapt eden bir devriye polisi "Lütfen hanımefendi. Oraya giremezsiniz" dedi. "İlk fırsatta birileri çıkıp sizinle konuşacak."

"Ama o benim *babam.* Ona ne olduğunu öğrenmeye hakkım var!"

"Rahip Brophy" diye seslendi polis. "Bu bayana yardımcı olur musunuz lütfen?"

Rahip yakalı, uzun boylu bir adam kalabalığın içinden sessizce geçti. Boston polis teşkilatı için çalışan Daniel Brophy trajedi mahallerine sık sık çağrıldığından, Maura onu görünce şaşırmadı; ama onu görmek afallamasına yol açtı yine de. Daniel'ın, Ingersoll'un kızını suç mahalli şeridinden uzaklaştırmasını aç gözlerle seyretti. Daniel daha mı zayıf görünüyordu? Yüzü kederli miydi, saçı daha mı kırçıldı? *Seni özlediğim kadar özledin mi beni?*

Daniel hüngür hüngür ağlayan kadını bir devriye arabasına doğru götürürken birden Maura'yı gördü ve bakıştılar. Dünya ortadan kayboldu bir anlığına ve Maura yalnızca Daniel'ı gördü. Kalbinin küt küt attığını, can çekişen bir kuşun kanatları gibi çırpındığını hissetti.

Maura bakmayı sürdürürken Daniel ağlayan kadını omzuna yaslayıp uzaklaştı.

19

Morgdaki ışıklı panonun önünde duran Jane, ölü adamın röntgen filmlerini inceliyordu. Adamın kemik yapısı her açıdan normal görünüyordu, tek bir dikkat çekici ayrıntı hariç: Kafatası vücudundan, üçüncü ve dördüncü boyun omurlarının arasından düzgünce kesilerek ayrılmıştı. Johnny ile Frost otopsi masasının yanında durarak otopsinin başlamasını bekleseler de, Jane olduğu yerde kaldı; örtünün altında yatan şeyi görmeye hazır değildi henüz. Röntgenler soyut şeylerdi, anatomiyi siyah beyaz çizim gibi gösterirlerdi. Et gibi görünmez ve kokmazlardı, yüzleri yoktu. Dolayısıyla Jane gereğinden fazla oyalandı ve akciğerlerle kalbin, dün gece giysilerine kan fışkırtmış olan kalbin gölgesine odaklandı. *İsimsiz kurtarıcım olmasa burada benim röntgen filmlerim asılı olurdu,* diye düşündü. *Masada benim cesedim yatardı.*

"Jane?" dedi Maura.

"Bunu tek darbede yapabilecek kadar keskin bir kılıcı hayal etmek güç" dedi Jane gözlerini röntgen filminden ayırmadan.

"Anatomi meselesi" dedi Maura. "Kılıcın ekleme çarpma açısıyla ilgili. Ortaçağ'da, usta bir cellat bir mahkûmun başını tek darbede uçurabilirdi. Tekrar tekrar vurmak zorunda kalması bariz bir beceriksizlik göstergesiydi. Veya sarhoşluk."

"Bunu hayal ederek güne başlamak güzel" dedi Johnny.

Maura örtüyü kaldırdı. "Onu henüz soymadık. Soyarken

hepinizin burada olmak isteyeceğinizi düşündüm."

Hayır, ben istemiyorum, diye düşündü Jane. *Bunu görmek istemiyorum.* Ama kendini masaya doğru dönmeye zorladı. Orada yatan şey sürpriz olmasa da Jane o kesik başı görünce derin bir nefes aldı. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu henüz; adını da bilmiyordu, geçmişini de. Ellerindeki yegâne ipuçlarını dün gece adamın ceplerinde buldukları şeylerden edinmişlerdi: bir şarjör, bir tomar para ve Ingersoll'un evinin iki sokak ötesine park edilmiş olan çalıntı bir Ford minivanın anahtarları. Adamın üstünden kimlik çıkmamıştı.

Masaya eğilip kesik başı incelemek için yaklaşan Johnny'nin yüz ifadesi değişmedi. Maura'nın kurbanın beresini çıkarıp da adamın düzgün kesimli kahverengi saçını sergilemesi karşısında irkilmedi. Ölü adamın yüzü dikkat çekici değildi; burnu son derece sıradandı, ağzı sıradandı, çenesi sıradandı. Sokakta yanından geçseniz hemen unutacağınız bir adamdı.

Cesedin parmak izleri dün gece getirildiğinde alınmıştı. Parmaklarda mor mürekkep izleri vardı hâlâ. Maura'yla Yoshima giysileri, kazağı ve pantolonu, külotu ve çorapları birlikte çıkardılar. Başsız ceset tıknaz ve kaslıydı. Sağ dizde çapraz bir yara izi vardı; ameliyat iziydi. *Dün gece onu kolayca takip edebilmemin sebebi şimdi anlaşıldı,* diye düşündü Jane yara izine bakarken.

Maura kesilmiş yumuşak dokuları büyüteçle inceleyip girinti çıkıntılar ve morluklar aradı. "Tırtık görmüyorum" dedi. "Tek bir yara açılmış, ikincil kesikler yok. Tek hamlede kesilmiş."

"Ben de öyle dedim ya" dedi Jane. "Kılıçtı. Tek darbe."

Maura yukarı baktı. "Bir tanığa ne kadar güvenirsem güveneyim, ifadesini doğrulamam şarttır." Kesiğe odaklandı tekrar. "Darbe tuhaf bir açıyla indirilmiş. Kılıcı tutan el hangisiydi, sağ mı sol mu?"

Jane duraksadı. "Kılıç darbesini görmedim. Ama o adam yürüyüp giderken kılıç... kılıç sağ elindeydi."

"Emin misin?"

"Evet. Neden sordun?"

"Çünkü bu kesik sağdan başlayıp yukarı doğru çıkıyor."

"Yani?"

"Bu kurbanın boyu bir seksen civarı. Katil arkadan saldırıp sağdan vurduğuna göre, daha kısa boyluydu muhtemelen." Maura, Jane'e baktı. "Hemfikir misin?"

"Sırtüstü yatıyordum. O açıdan bakınca herkes uzun boylu görünür, özellikle de elinde koca bir kılıç olan bir adam." Jane soluğunu bırakırken, Maura'nın analizci gözlerle kendisine baktığını fark etti; bu bakışa sinir oluyordu. Mahremiyetini ihlal eden, kendini formaldehit çözeltisinde yüzen bir numuneymiş gibi hissetmesine yol açan bir bakıştı bu.

Jane masaya sırtını döndü birden. "Bunu daha fazla görmeme gerek yok bence. Bu otopsiden ne öğreneceğiz ki? Adamın kellesinin uçurulduğunu mu? Aman ne büyük sürpriz." Önlüğünü kirli çamaşır sepetine attı. "Siz işinizi halledin. Ben suç laboratuvarına gidip bakayım, Ingersoll'un cep telefonunda bir şey bulmuşlar mı diye."

Antre kapısı ansızın açıldı ve Jane içeriye kocasının girdiğini görünce irkildi. "Burada ne işin var?"

Özel Ajan Gabriel Dean otopsi odalarına yabancı değildi. Jane kocasıyla bir seri cinayet vakası sayesinde tanışmıştı ve o soruşturma esnasında, çeşitli derecelerde çürümüş, leş gibi kokan cesetlerin üstüne eğilerek saatler geçirmişlerdi birlikte. Gabriel önlük ve galoş giymişti bile; eldiven giyip masaya yaklaşırken yüzü dikkatli ve asıktı.

"Ara sokaktaki adam mı bu?" diye sordu lafı dolandırmadan. "Seni öldürmesine ramak kalan adam?"

"Sana da merhaba canım" dedi Jane. Johnny'ye baktı. "Bu davetsiz misafirin kim olduğunu merak ediyorsan söyleyeyim: Kocam Gabriel. Ve burada ne aradığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Gabriel kadavraya bakmayı sürdürüyordu. "Şimdiye kadar onunla ilgili ne öğrendik?"

"Öğrendik derken? Sen ekibe ne zaman katıldın ki?" diye sordu Jane.

"Bu adam sana ateş ettiğinden beri."

"Gabriel." Jane iç geçirdi. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Şimdi konuşalım."

Kocasına bakan Jane, onun niyetini anlamaya çalıştı. Onun morg ışığında taşa benzeyen yüzünü çözmeye çalıştı. "Mesele nedir?"

"Mesele parmak izleri."

"OPTS'den[6] bu adamla ilgili bilgi gelmedi."

"Kimliği belirsiz kadının parmak izlerinden bahsediyorum. Çatıdaki kadının."

"Onun da parmak izlerinden bir şey çıkmadı" dedi Maura. "FBI veri tabanında yok."

"Interpol'e siyah bülten gönderdim" dedi Gabriel. "Çünkü ortadaki meselenin büyük olduğu bariz bence. Çok büyük. Kimliği belirsiz kadının kıyafetini düşünün. Taşıdığı silahı. Kimliksiz olmasını ve çalıntı araç kullanmasını." Cesede baktı. "Tıpkı bu adam gibi."

"Interpol'den cevap geldi mi?" diye sordu Jane.

Gabriel başıyla onayladı. "Bir saat önce. Kadın onların veri tabanındaymış. İsmi değilse de parmak izleri. İki yıl önce Londra'da bir arabaya yerleştirilen bomba parçalarında bulunmuş parmak izleri. O patlamada sürücü ölmüş, Amerikalı bir işadamı."

"*Terörizmden* mi bahsediyoruz?" diye sordu Johnny.

"Interpol o bombanın bir organize suç örgütü tarafından konduğuna inanıyor. Bir kiralık katil tarafından. Sizin o çatıdaki kadının profesyonel olduğu belliydi ve bu adam da öy-

6. Otomatik parmak izi tarama sistemi. (yay.n.)

ledir tahminimce." Jane'e baktı. "Çelik yelek seni kurtarmaz Jane. Böyle insanlara karşı yetmez."

Şaşıran Jane güldü. "Al işte, yine başlamasak olmaz, değil mi?"

"Senin bir kızın var" dedi Gabriel. "*Bizim* bir kızımız var. Bunu bir düşün."

"Neyi düşüneyim?"

"Boston polis teşkilatının bu işin üstesinden gelip gelemeyeceğini."

"Dur. Yan odada konuşalım mı, lütfen?" Jane iş arkadaşlarına göz attı. "Özür dilerim" diye mırıldanıp kapıyı iterek dışarı çıktı. Gabriel'la birlikte koridora çıkıp diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaşınca konuştu ancak: "Burada ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Karımın sağ kalmasını sağlamaya çalışıyorum."

"Burası benim çöplüğüm, tamam mı? Burada ne olacağına ben karar veririm."

"Neyle uğraştığın konusunda fikrin var mı?"

"Olacak."

"Bu arada vuruluyorsun ve ceset topluyorsun."

"Evet. Epey sıkı bir koleksiyon oluyor."

"Aralarında bir polis de var. Ingersoll kendini korumayı bilen biriydi ve şimdi bir ceset torbasında."

"Pes etmemi mi istiyorsun yani? Evime kaçıp yatağın altına mı saklanayım?" Jane homurdandı. "*Hayatta* olmaz."

"Kim profesyonel katil tutar Jane? Kiralık katil tutup eski bir polisi öldürten biri, Boston polis teşkilatından korkmuyor demektir. Senden korkmuyor. Bu bir organize suç şebekesinin işi olmalı. Rus mafyasının. Veya Çin..."

"Kevin Donohue" dedi Jane.

Gabriel duraksadı. "İrlanda mafyası mı?"

"O adamın aleyhinde kanıt arıyoruz zaten. Adamlarından biri, Joey Gilmore Çin Mahallesi katliamında ölmüştü.

Gilmore'un annesi, oğlunu Donouhue'nun öldürttüğünü düşünüyor. Ingersoll o katliamı soruşturan baş dedektifti."

"Donohue'nun işiyse, o adam epey nüfuzlu demektir. Belki Boston polis teşkilatında bile adamları vardır."

Jane kocasına baktı. "Büro bu konuda soruşturma başlatabilir mi?"

"Yeterince kanıt yok. Ama sana söylüyorum Jane, o adam uğraşmak isteyeceğin biri değil. Boston polis teşkilatında adamı varsa, senin yaptığın her şeyi biliyordur şimdiden. Onun peşinde olduğunu biliyordur."

Jane, Yüzbaşı Marquette de dahil olmak üzere dün gece Ingersoll'un evine gelen bütün polisleri düşündü. Onu izleyen, söylediklerini dinleyen, planlarını öğrenen kaç polis vardı orada? Bu bilgilerin ne kadarı Donohue'ya sızmıştı?

"Dün gece bir armağandı" dedi Gabriel. "Kurtuldun. Belki de eve gidip bu armağanın tadını çıkarmalısın bir süre."

"Vakayla uğraşmayı bırakayım mı yani? Bunu mu yapmamı istiyorsun?"

"İzin al. Kendini toplamak için zamana ihtiyacın var."

"*Yapma.*" Jane Gabriel'a öyle yaklaşmıştı ki, onun gözlerine bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. Gabriel geri adım atmadı; asla atmazdı. "Senden bunları duymaya ihtiyacım yok" dedi Jane. "Şimdi olmaz."

"Ne zaman söyleyeyim peki? Cenazende mi?"

Jane'in çalan telefonu aralarındaki sessizliği bozdu. Jane telefonu hışımla çıkarıp "Rizzoli" dedi sertçe.

"Eee, kötü bir zamanda mı aradım dedektif?"

"Kimsiniz?"

"Erin. Suç laboratuvarından."

Jane soluğunu bıraktı. "Özür dilerim. Ne buldunuz?"

"Kimliği belirsiz kadının giysilerindeki tuhaf kılları hatırlıyor musunuz? Hani şu türünü saptayamadığım?"

"Evet. Gri olanlar."

"Size onların ne olduğunu söylemek için sabırsızlanıyorum."

Jane, Frost'la birlikte arabayla Schroeder Plaza'ya giderken, Gabriel'la yaptığı konuşmayı düşünüyordu hâlâ. Onun ruh hallerini yeterince tanıyan Frost akıllılık edip yolculuk boyunca suskun kaldı, ama Jane otoparka saparken hüzünle konuştu: "Evliliğin o kısmını özlüyorum."

"Hangi kısmını?"

"Birinin senin için kaygılanmasını. Başının etini yemesini, riske girmemeni söylemesini."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Değil mi? Seni seviyor demektir bu. Seni kaybetmek istemiyor demektir."

"İki cephede birden savaşmak zorundayım demektir. Ben işimi yaparken Gabriel bana deli gömleği giydirmeye çalışıyor demektir."

"Peki ya öyle yapmaya çalışmasaydı? Bunu düşündün mü hiç? Onun seni umursamadığı için hiçbir şey söylememesinin nasıl bir şey olacağını düşünüyor musun? Evli olmamanın nasıl bir şey olduğunu?"

Jane arabayı park edip motoru durdurdu. "Bu vakanın üstünde çalışmamı istemiyor."

"Ben de bu vakanın üstünde çalışmayı istediğimden emin değilim. Yaşadıklarımızdan sonra."

Jane ona baktı. "Korkuyor musun?"

"Bunu itiraf etmekten korkmuyorum."

Bir kapının kapandığını duydular ve dönüp bakınca Johnny'nin birkaç metre ötede arabasından indiğini gördüler. "Bahse girerim ki o korkmuyordur" diye mırıldandı Jane. "Bizim Bruce Lee'yi herhangi bir şeyin ürkütebileceğini sanmam."

"Rol yapıyor olmalı. Donohue'yla adamlarından korkma-

mak için aklından zoru olması gerek."

Jane kapısını açtı. "Haydi gel, yoksa burada yiyiştiğimizi filan sanacaklar."

Suç laboratuvarına vardıklarında Johnny, Erin Volchko'nun mikroskobunun başında oturuyor ve bir lamele bakıyordu.

"Sonunda geldiniz" dedi Erin. "Dedektif Johnny'yle ben bazı primat kılı numunelerine bakıyorduk."

"Bizim kızdaki kıllara benzeyen var mı aralarında?"

"Evet, ama hangi türe ait oldukları mikroskopiyle anlaşılmıyor. Bu yüzden farklı bir teknik denedim." Erin tezgâhın üstüne, grinin çeşitli tonlarındaki sütunlarla dolu bir çıktı sayfası koydu. "Bunlar keratin dizgeleri. Saçtaki protein öğeleri elektroforezle ayrıştırılabilir. Numune yıkanıp kurutulur, bir kimyevi madde karışımında çözünmeye bırakılır ve çözünmüş proteinler ince bir jel tabakasının üstüne konur. Sonra elektrik akımı verilir. Farklı proteinler jelin üstünde farklı hızlarda hareket ederler."

"Ve ortaya bu gri sütunlar çıkar."

"Evet. Kontrastı artırmak için gümüş solüsyonu kullanıldıktan sonra."

Frost omuz silkti. "Çok heyecan verici gelmedi."

"Ama Oregon'daki Vahşi Yaşam Adli Tıp Laboratuvarı'na e-postayla gönderdiğim bu dizgeyi ellerindeki keratin dizgesi veri tabanında aradılar."

"Öyle bir veri tabanları mı var?" dedi Johnny.

"Elbette. Dünyanın dört bir yanındaki vahşi yaşam bilimcileri o veri tabanına katkıda bulunur. ABD gümrüğünde hayvan derilerine el konduğunda, bu derilerin soyu tükenmekte olan bir türe ait olup olmadığının anlaşılması gerekir. Postun hangi hayvana ait olduğunu veri tabanı sayesinde bulabilirler." Erin bir dosyası açıp keratin dizgelerinin bulunduğu bir başka sayfa çıkardı. "Bizim dizgeleri bunlarla karşılaştırdılar. Protein bantlarının buradaki bir numuneyle

neredeyse bire bir örtüştüğünü göreceksiniz."

Jane'in gözleri iki sayfanın arasında mekik dokudu. "Dördüncü sütun" dedi.

"Doğru."

"Dört numara ne peki?"

"Tahmin ettiğim gibi, insan olmayan bir primat. Bir Eski Dünya maymunu, cinsi *Semnopithecus*. Bu türe gri langur denir."

"Gri mi?" dedi Jane başını kaldırarak.

Erin başıyla onayladı. "Sizin o kimliği belirsiz kadının üstünde bulunan tüylerle aynı renk. Bu maymunlar oldukça iridir, siyah yüzlü ve gri ya da sarı tüylüdür. Güney Asya'nın Çin'den Hindistan'a kadarki kısmında yaşarlar; hem karacı, hem de ağaççıdırlar." Kadın duraksadı. "Yani hem yerde, hem de ağaçlarda yaşarlar." Bilgisayarına dönüp Google Görseller'de arama yaptı. "İşte bir fotoğraf. Bu maymunların görünüşü böyledir."

Jane'in ekranda gördüğü şey, ellerinin anında buz kesmesine yol açtı. *Siyah yüz. Gri saç.* Çelik yeleğine çarpan merminin sızısını kürekkemiklerinin arasında hissetti. Yüzüne dökülen sıcak kanı ve ara sokakta tepesinde dikilen, başının etrafı gri saçla çevrili silueti anımsadı. "Bu maymunların boyu ne kadardır?" diye sordu usulca.

"Erkeklerin boyu yaklaşık seksen santimdir."

"Daha uzun boylu olamayacaklarından emin misiniz?"

"Onlar kuyruksuz maymunlar gibi değildir. Daha ufaktır."

Jane, Frost'a baktı. Adamın solgun yüzünü, afallamış gözlerini gördü. "Senin de gördüğün oydu, değil mi?" diye sordu. "Çatıda."

Erin kaşlarını çattı. "Ne gördünüz?"

Frost başını iki yana salladı. "Boyu seksen santimden çok daha uzundu."

Jane başıyla onayladı. "Katılıyorum."

Erin'in bakışları ikisinin arasında mekik dokuyordu. "Bu şeyi *ikiniz de* mi gördünüz?"

"Yüzü şunun gibiydi" dedi Frost. "Ve gri tüylüydü. Ama maymun olamaz. Hem kılıç taşıyan maymun olur mu hiç?"

"*Ürperdim* resmen" dedi Erin usulca. "Bu maymunun türünü göz önüne alınca. Hindistan'da Hanuman languru olarak da bilinirler. Hanuman, Maymun Savaşçı olarak da bilinen Hindu tanrısıdır."

Jane de ürperdi birden, ensesine buz gibi bir nefes üflenmişti sanki. Ara sokaktaki yaratığı düşündü. Onun dönüp de gölgelerin arasına dalarken, kılıcının parlayışını anımsadı.

"Maymun Kral mı o?" dedi Johnny. "Çünkü o efsaneyi biliyorum. Çin versiyonu da vardır. Ninem anlatırdı."

"Maymun Kral kim?" diye sordu Jane.

"Çin'deki adı Sun Wukong'dur. Kutsal bir kayadan doğar ve başta sadece taştan bir maymundur. Sonra ete kemiğe bürünüp maymunlar kralı olur. Savaşçı olur ve tanrıların bildiği her şeyi öğrenmek için cennete çıkar. Ama orada başı bir sürü belaya girer."

"Kötü bir karakter mi yani?" diye sordu Frost.

"Hayır, kötü değildir. Fevri ve muziptir sadece, gerçek maymunlar gibi. Cennetin meyve bahçesindeki bütün şeftalileri yer. Fazla içer ve bir sihirli iksiri çalar. Ölümsüzlerle tartışır; Ölümsüzler onunla nasıl başa çıkacaklarını bilemezler. Bu yüzden onu cennetten kovarlar ve bir dağa hapsederler bir süreliğine."

Frost güldü. "Liseden tanıdığım birkaç kişiye benziyor."

"Sonra ona ne oluyor peki?" diye sordu Jane.

"Sun Wukong yeryüzünde maceradan maceraya koşar. Bazen sorunlara yol açar. Bazense iyilik yapar. Bütün öyküleri hatırlamıyorum; ama büyü dövüşlerinin, nehir canavarlarının ve konuşan hayvanların bol bol yer aldığını biliyorum. Tipik masallar işte."

"Masallar gerçeğe dönüşmez" dedi Jane. "Gerçek kurbanların üstünde gerçek tüyler bırakmaz."

"Ben sadece onun hakkındaki efsaneyi anlatıyorum size. O karmaşık bir yaratıktır; bazen yardımseverdir, bazense yıkıcıdır. Ama Maymun Kral iyiyle kötünün arasında seçim yapmak durumunda kalınca hemen her zaman iyiyi seçer."

Jane, Erin'in bilgisayarının ekranındaki fotoğrafa baktı. Az önce kanını donduran şeye. "Yani o kadar da kötü değil" dedi.

"Değil" dedi Johnny. "Maymun Kral kusurlarına karşın, bazen kaosa yol açmasına karşın, adaletten yanadır."

20

Angela Rizzoli'nin mutfağından nefis kızarmış tavuk ve biberiye kokuları geliyordu; yemek salonunda da, emekli dedektif Vince Korsak sofrayı hazırlarken çatal bıçak ve tabak sesleri duyuluyordu. Jane'in kızı Regina bahçedeki salıncakta sallanıyordu. Gabriel onu ittikçe kız gülüyor ve çığlık atıyordu. Ama annesinin kanepesinde oturmuş kitap okuyan, önündeki kahve masasında kütüphaneden ödünç alınmış yarım düzine kitap duran Jane bütün bunların farkında değildi. Bu kitaplar Asya primatlarıyla ve gri langurlarla ilgiliydi. Aralarında Maymun Kral Sun Wukong'la ilgili kitaplar da vardı. Jane, Sun Wukong'un maceralarının yalnızca kitaplarda değil, filmlerde ve Çin operalarında, danslarda ve hatta bir çocuk programında yer aldığını keşfetmişti.

Efsaneyi öğrenmeye bir Çin halk hikâyeleri derlemesiyle başlamıştı. Buradaki öyküler 1500'lerde, Wu Cheng'en adlı bir Çinli yazar tarafından kaleme alınmış olsalar da aslında çok daha eskiydiler ve hayaletlerle büyünün var olduğu, tanrılarla canavarların yeryüzünde ve gökyüzünde savaştıkları bir çağa ait oldukları söyleniyordu.

> Ve o topraktaki kayalardan biri, yaratılış zamanından beri rüzgârın tatlı nefesini, ay ışığını, kutsalın lütfunu tanıyan bir kaya, bir taş yumurta yumurtladı. O yumurta bir taş maymu-

na dönüştü. Bu maymun koşabiliyor ve zıplayabiliyor ve tırmanabiliyordu; gözlerinden saçılan huzmeler öyle parlaktı ki cennetteki Yeşim İmparator bile şaşırdı.

Anasız babasız olan taş maymun kısa sürede tüm maymunların kralı oldu. Kusursuz bir uyum içinde yaşıyorlardı, ta ki günün birinde Maymun Kral hepsinin sonunun Ölüm olduğunu anlayana dek. Bunu anlayınca ölümsüzlüğün sırrını öğrenmeye girişti ve yolculuğu onu cennete ve yoldan çıkarıcı şeylere, haylazlığa ve hapse götürdü. İdama, içinde simyevi alevlerin yandığı bir maden eritme kazanına atılmaya götürülürken, Maymun Kral sıçrayarak kaçtı ve sağ kalma mücadelesi vererek cennetin altını üstüne getirdi, ta ki tanrılar onu Beş Element Dağı'na hapsetmek zorunda kalana dek.

Maymun Kral yüzyıllardır orada, taştan karanlıkta, kendisine ihtiyaç duyulacak günü bekliyor. O gün, dünyada kötülük kol gezince, Maymun Kral'ın çıkıp savaşması gerekecek.

Sayfayı çeviren Jane, uzun bir dövüş sopası tutan Sun Wukong'un resmiyle karşılaştı. Bu sadece bir illüstrasyon olsa da, Maymun Kral'ı gören Jane'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Gözlerini o siyah ağzın içindeki sivri dişlerden, başın tepesindeki gümüşi saçtan alamıyordu.

Altı yaşındayken bir ikindi vakti babasının onu hayvanat bahçesine götürmesini ve örümcek maymunları göstermek için havaya kaldırmasını hatırladı. Maymunlar onu görünce korkunç bir yaygara koparmışlardı, dallarda çığlık çığlığa sallanmaya başlamışlardı, sanki Şeytan'ın yüzünü görmüşlerdi. Bir hayvanat bahçesi görevlisi koşarak gelip herkese bağırmıştı: *Geri çekilin, geri çekilin! Neden korktular bilmiyorum!* Ama babasının kucağında kafesten uzaklaştırılan Jane, o haykıran maymunları kendisinin harekete geçirdiğini biliyordu. Kendisinden korkmuşlardı. *Altı yaşındaki, siyah kıvırcık saçlı bir kızdan başka ne gördüler acaba?* diye merak

etti. Yoksa daha o zaman bile fark ettikleri bir şey mi vardı? Jane'in günün birinde kim ya da ne olacağını mı görmüşlerdi?

"Eee, maymun kitapları nasıl gidiyor?"

Korsak'ın sesini duyunca irkilen Jane başını kaldırdı. Adam en iyi pazar kıyafetini giymişti... en azından Angela Rizzoli'nin evinde akşam yemeği yemeye en uygun kıyafetini. Beyaz golf tişörtüyle haki Dockers pantolonunda ketçap lekesi yoktu en azından. Korsak birkaç yıl önce geçirdiği kalp krizinden sonra kalp dostu bir diyetle on dört kilo vermişti, ama tekrar azar azar kilo almaya başlamıştı ve kemeri, yeni bir delik açılmış olmasına karşın, giderek büyüyen göbeğinin baskısıyla gerilmişti.

"Bir vakayla ilgili" dedi Jane. Okuduğu kitabı kapatırken, Sun Wukong'un resmi gözden kaybolunca rahatladı.

"Evet, bununla ilgili bir sürü şey duydum. Yine tuhaf bir vaka bulmuşsun kendine. Çatıda bulunan kadın cesediyle başladı, değil mi? Emekli olmasaydım keşke."

Adamın göbeğine bakan Jane şöyle düşündü: *Bineceğin atın Tanrı yardımcısı olsun.*

Korsak koltuğa oturdu... Eskiden Jane'in babasının koltuğuydu bu. Korsak'ın Frank Rizzoli'nin eski koltuğunda oturduğunu görmek tuhaftı, ama Jane'in babası Angela'yı terk edip de Sürtük'le beraber yaşamaya başladığı gün o koltuğun üstündeki tüm haklarını yitirmişti. O kadına hepsi Sürtük diyordu artık, adını gayet iyi bilseler de. Sandie Huffington; "e" ile yazılan Sandie. Jane, Sürtük'le ilgili her şeyi biliyordu, örneğin onun son on yılda kaç trafik cezası aldığını: Üç. Sürtük yüzünden, şimdi o koltukta Angela'nın yemekleriyle karnını doyuran Vince Korsak oturuyordu mutlu mutlu.

Jane, annesinin o adamı başka hangi şekillerde mutlu ettiğini düşünmek istemiyordu.

"Çin Mahallesi" diye homurdandı Korsak. "Tuhaf yerdir. Yemekleri iyidir."

Yemekten bahsetmese olmazdı zaten. "Red Phoenix vakası hakkında ne hatırlıyorsun?" diye sordu Jane. "O zamanlar bazı söylentiler duymuş olmalısın."

"Gerçekten şoke edici bir olaydı. Küçücük, şirin mi şirin bir kızı olan bir adam neden dört kişiyi vurup sonra da kendi beynini uçursun ki? Bunu asla çözemedim." Başını salladı. "O kız öyle tatlıydı ki. Babasına çok düşkündü."

Jane buna şaşırdı. "Aşçının ailesini tanıyor muydun?"

"Pek sayılmaz, ama orada sık sık yemek yerdim. O Çinliler tatil nedir bilmediklerinden, mekân bütün gece açık oluyordu. İşten geç vakitte çıkınca bile karnını doyurabiliyordun. Bir pazar gecesi saat onda oraya gitmiştim ve o küçük kız bana fal kurabiyelerimi getirmişti. Çocuk işçi çalıştırıyorlardı resmen. Ama o kız, babasıyla birlikte takılmaktan mutlu gibiydi hep."

"Aşçının kızı olduğundan emin misin? Onun kızı o sırada epey küçüktü herhalde."

"O kız da çok küçük görünüyordu. Beş yaşında filan. Öyle sevimliydi ki." Korsak kederle iç geçirdi. "Bir babanın öyle bir şey yapmasına, karısıyla çocuğunu öyle terk etmesine inanamıyorum. Üstelik başka bir sürü ailenin de hayatını kararttı. Birkaç hafta sonra, kurbanlardan birinin kızı kaçırıldı."

"Charlotte Dion."

"Adı o muydu? Ben o meselenin Yunan tragedyasına benzediğini hatırlıyorum sadece. Felaketler birbirini kovalıyordu."

"Asıl tuhaf olan ne, biliyor musun?" dedi Jane. "İki yıl önce, diğer kurbanlardan birinin de kızı kaçırılmıştı. Garsonun çocuğu. Okuldan eve giderken yolda sırra kadem basmıştı."

"Hadi ya? Bunu bilmiyordum." Korsak bunu düşündü bir an. "Bu tuhaf. Belki de tesadüf olmadığını düşündürüyor."

"Dedektif Ingersoll'un bana telefonda söylediği son sözlerden biri kızlarla ilgiliydi. *Mesele, o kızlara olanlar*. Aynen böyle dedi."

"O iki kıza mı? Yoksa başka kızlara mı?"

"Bilmiyorum."

Korsak başını salladı. "Bunca yıl sonra hâlâ onları düşünüyoruz. Artık onların belki de sadece birer iskelet olduğunu fark etmek ne tuhaf." Duraksadı. "Ama bu gece bunu düşünmek istemiyorum. Şarap içelim."

"Sen biracısın sanıyordum."

"Annen beni şaraba geçirdi. Hem şarap yaşlı kalbime daha iyi geliyor zaten." Koltuktan kalktı. "Artık güzel şeylerden konuşalım, tamam mı?"

Ölülerden değil, diye düşündü Jane. *Toplu cinayetlerden ve kaçırılmış kızlardan değil.* Ama Gabriel, Regina'yı minik elinden tutarak eve girdiğinde Jane, Charlotte Dion'la Laura Fang'ı düşündü ister istemez. Annesinin sofrayı hazırlamasına yardım etti ve hepsi birbirinden güzel görünen yemeklerle dolu tabakları masaya götürdü. Fırında patates. Zeytinyağlı taze fasulye. Son olarak da, mis gibi biberiye kokan iki tane tombul kızarmış tavuk. Ama Jane sofraya oturduklarında, Regina'nın önlüğünü bağlarken ve onun tabağındaki eti keserek küçük parçalara bölerken bile, kayıp kızları ve onların perişan ebeveynlerini düşünüyordu. Bir anne evladını yitirmeye nasıl dayanabilirdi? Jane, Iris Fang'ın intiharı düşünüp düşünmediğini merak etti. Çatıdan atlamayı, bir avuç uyku hapı yutmayı. Gece gündüz üzülmekten, bir daha asla göremeyeceğiniz sevdiklerinizi özlemekten çok daha kolay olurdu bu.

"Yemeği beğenmedin mi Janie?" dedi Angela.

Jane başını kaldırıp annesine baktı. Annesinin sofrasındaki her misafirin tam olarak ne kadar yediğini bilmek gibi tekinsiz bir yeteneği vardı. "Nefis olmuş anne. Bu gece cidden kendini aşmışsın."

"Öyleyse neden yemiyorsun?"

"Yiyorum."

"Tavuktan bir lokma aldın, sonra da tabağındakilerle oynamaya başladın. Umarım rejim yapmıyorsundur, çünkü kilo vermene gerek yok canım."

"Rejim yapmıyorum."

"Zamane kızları rejimdeler hep. Salatayla beslenip aç kalıyorlar, hem de ne için?"

"Erkekler için olmadığı kesin" diye mırıldandı Korsak, ağzında patatesle. "Erkekler ele avuca gelen kızlardan hoşlanırlar." Angela'ya göz kırptı. "Annene bak. Kadın dediğin böyle olur."

Jane masanın altında olanları göremiyordu, ama annesi birden sandalyesinde doğrulup güldü. "Vincent! Rahat dur."

Lütfen rahat dur. Çünkü bunu daha fazla seyretmeye katlanamam.

"Bak ne diyeceğim" dedi Korsak, tavuğunu keserken. "Malum meseleyi konuşmak için iyi bir zaman bu."

Bu kadar meşum gelen iki kelime olmamıştı hiç. Jane hemen başını kaldırıp annesine baktı. "*Malum mesele* nedir?"

"Epeydir konuştuğumuz bir şey" dedi Angela. "Vince'le benim."

Jane kocasına göz attı, ama Gabriel FBI ifadesini takınmıştı her zamanki gibi; bu konuşmanın nereye varacağını muhtemelen tahmin etse de hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Şey, biliyorsun ki Vince'le ben uzun zamandır birlikteyiz" dedi Angela.

"Uzun zaman mı? Daha ne kadar oldu ki? Bir buçuk yıl?"

"Bir insanı tanımak için gayet yeterli bir süre bu Jane. Onun iyi kalpli olup olmadığını anlamak için." Angela, Korsak'a bakıp gülümsedi ve eğilip şapur şupur öpüştüler.

"Babamla tam üç yıl çıkmıştın" diye belirtti Jane. "Bak, sonu ne oldu."

"Babanla tanıştığımda on beş yaşındaydım. Ondan önce tek bir erkek arkadaşım olmuştu sadece."

"On beş yaşındayken erkek arkadaşın mı vardı?"

"Mesele şu ki daha çocuktum ve dünyanın neler sunabileceğini bilmiyordum. Çok erken yaşta evlenip çocuk doğurdum. Ne istediğimi ancak şimdi biliyorum."

Korsak'a bakan Jane *Onu kastediyor olamazsın,* diye düşündü.

"Bu gece akşam yemeğine gelmenizi bu yüzden istedik canım. Sen ve Gabriel ilk öğrenen kişiler olacaksınız. Frankie'yle Mike'a henüz söylemedim çünkü, şey... onları bilirsin. Hâlâ babalarına bağlılar; babaları Sürtük'le yatıyor oysa." Angela sakinleşmek için duraksayıp derin bir nefes aldı. Sürtük'ten bahsetmek bile sesinin yarım oktav yükselmesine yol açmıştı. "Erkek kardeşlerin anlayamazlar. Ama sen kızımsın, biz kadınların bu dünyada nelere katlanmak zorunda kaldığımızı biliyorsun. Dünyanın ne kadar adaletsiz olduğunu biliyorsun."

"Anne, hiçbir şey için acele etmene gerek yok."

"Ah, acele etmeyeceğiz ki. Uzun, güzel bir nişanlılığımız olacak, her şeyi eski usul yapacağız. Davetiyelerin çıktısını alıp postayla göndereceğiz. Büyük bir düğün salonu kiralayıp yemek şirketi tutacağız. Gelinliği de birlikte seçebiliriz Janie! Bu güzel olur, sadece sen ve ben! Şeftali rengi veya eflatun düşünüyorum, çünkü ben... şey, bilirsin."

Jane, Korsak'ın bu kadınsı listeye vereceği tepkiyi görmek için ona baktı, ama adam mutlu bir denizci gibi sırıtmakla yetindi.

"Bu sefer ağırdan alacağım ve düğünümün her dakikasının tadını çıkaracağım" dedi Angela. "Böylece kardeşlerinin de alışmak için zamanları olacak."

"Peki ya babam?"

"Ne olmuş ona?"

"O nasıl alışacak?"

"Bu onun problemi." Angela'nın bakışları karardı. "Ben-

den önce davranmasın da. Ahh, bunu yapabilir, biliyorsun. Sırf beni sinir etmek için Sürtük'le çabucak evlenebilir." Korsak'a baktı. "Aslında düşündüm de, belki de daha erken evlenmeliyiz."

"Hayır! Anne, bak, babamı boş ver, ondan bahsettiğimi unut."

"Onu keşke unutabilsem, ama hep aklımda olacak, ayağıma batmış bir kıymık gibi. Onu ne aklımdan çıkarabilirim ne de aklımda değilmiş gibi yapabilirim. Sürekli dürtüklüyor beni. Bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilmek zorunda kalmazsın umarım Janie." Kadın duraksayıp Gabriel'a göz attı. "Kalmazsın tabii. Senin kocan pırıl pırıl bir adam."

Polis olmama hâlâ sinir olan pırıl pırıl bir adam.

Akıllılık edip sohbetin dışında kalan Gabriel, Regina'yı minik patates küplerini yemeye ikna etmekle meşgul oldu.

"Eee, büyük haberimizi duydunuz işte" diyen Korsak şarap kadehini kaldırdı. "Aileye içelim!"

"Hadi Jane! Gabriel!" diye ısrar etti Angela. "Hep birlikte kadeh kaldıralım!"

Kadehini metanetle kaldıran Jane "Aileye" diye mırıldandı.

"Düşünsene" dedi Korsak, Jane'in kolunu mutlulukla yumruklayıp, bir yandan da gülerek, "bana baba diyebileceksin artık."

"Bunu bekliyordun zaten" dedi Gabriel. Arabayla eve gidiyorlardı. Regina arka koltukta uyuyordu. "Eskiden ikisi de yalnızdı ve bak, şimdi nasıl mutlular. Mükemmel anlaşıyorlar."

"Evet. Annem yemek yapıyor. O adam da yiyor."

"Hayatları fena sayılmaz yine de."

"İkisi de kendilerini toplama evresindeler. Evlenmeleri için çok erken."

"Hayat kısa Jane. Bunu herkesten iyi bilmen gerekir. Hayat bir anda bitebilir. Buzlu bir yol, sarhoş bir şoför yeterli."

Veya karanlık bir ara sokaktaki bir kurşun. Evet, Jane bunu biliyordu, çünkü hayatın erkenden bitivermesine fazlasıyla sık tanık olmuştu. Her ölümün yaşayanlar üstündeki etkisini görmüştü. Joey Gilmore'un annesinin perişan yüzünü ve Patrick Dion'un kızı Charlotte'tan bahsederkenki kederli gözlerini anımsadı. O etki on dokuz yıl sonra bile, sağ kalanları hırpalıyordu hâlâ.

"Haberi erkek kardeşlerime vermekten ödüm kopuyor" dedi.

"İyi karşılamazlar mı sence?"

"Frankie sinir krizi geçirecek. Şeyden nefret ediyor, annemin başka bir adamla şey yapmasından, bilirsin..."

"Yatmasından mı?"

Jane yüzünü ekşitti. "Bunun benim de sinirime dokunduğunu itiraf ediyorum. Korsak'ı severim. O düzgün bir adam ve anneme iyi davranacaktır. Ama annemden bahsediyoruz sonuçta."

Gabriel güldü. "Ve annen hâlâ seks yapıyor. Bunu kabullen. Frankie'yi de bir an önce arayıp kurtul."

Ama eve vardıklarında Jane bu işi erteledi ve telefonun yanına bile yaklaşmadı. Bunun yerine ocağa çaydanlığı koyup mutfak masasına oturdu ve kütüphane kitaplarına tekrar göz gezdirdi. Maymun Kral illüstrasyonu ona bakıyordu, sopasını pençeleriyle tutuyordu ve bu görüntü öyle tehditkârdı ki Jane bir sonraki sayfayı çevirmek için resimli sayfaya dokunmaktan hoşlanmadı.

> Dokuzuncu Bölüm. Chen O'nun Öyküsü.
>
> Büyük Ch'ang-an şehri uzun süredir tüm Çin'in başkentiydi. Bu sırada, Tang Hanedanı'ndan Tai Tsing tahttaydı. Ülkenin tamamına barış hâkimdi.

Chen O adındaki, erdemli, âlim genç adamla ilgili öykünün başlangıcı oldukça hoştu. Chen O çok güzel bir kızla evlendikten sonra, ücra bir bölgenin valiliğine atanıyordu. Ha-

mile eşi ve hizmetçileriyle birlikte, çiçeklerle bezeli yemyeşil taşrada, yeni görev yerine doğru yolculuk ediyordu. Ama bir nehre vardıklarında, o hoş masal birden kanlı bir katliam öyküsüne dönüşüyordu. Bu tatlı bir masal değildi aslında; çığlıkların ve dehşetin, azgın nehre atılan parçalanmış cesetlerin hikâyesiydi. O gece katliamdan tek bir kişi kurtuluyordu: güzelliği yüzünden kaçırılan, katiller tarafından hapsedilen ve felakete mahkûm çocuğunun doğmasını bekleyen hamile eş.

Çaydanlığın çığlığı Jane'in dikkatini dağıttı. Jane başını kaldırınca, Gabriel'ın ocağı kıstığını ve demliğe sıcak su koyduğunu gördü. Adamın mutfağa girdiğini görmemişti bile.

"Kitap ilginç mi?" diye sordu Gabriel.

"Tanrım, korkunç bir kitap" dedi Jane ürpererek. "Bu öyküleri çocuğuma okumak istemem kesinlikle. Mesela şu 'Chen O'nun öyküsü.' Bir iskeledeki katliamla ilgili ve sağ kalan tek kişi, katiller tarafından kaçırılan hamile bir kadın."

Demliği masaya getiren Gabriel, Jane'in karşısına oturdu. Jane tüm geceyi sessiz sedasız geçirmiş olan adamın kaşlarının arasındaki anlamlı kırışıklığı fark etti. Gabriel'ın hafifçe kaş çattığını ancak şimdi, mutfağın aydınlığında fark ediyordu.

"Bu vaka konusunda fikrini değiştiremeyeceğimi biliyorum" dedi Gabriel. "Kaygılandığımı bir kez daha söylemek istiyorum sadece."

Jane iç geçirdi. "Anladım."

"Jane, aklımdan çıkaramıyorum bir türlü. Geçen gece eve geldiğin zamanki halini. Şoktaydın. Üstün başın kan içindeydi. Seni en son bu kadar sarsılmış gördüğümde..."

Gabriel isim vermese de, ikisini bir araya getiren canavarı düşündüğünü ikisi de biliyordu. Jane'in ellerini parçalayan, kanlı ayak izleri hâlâ Jane'in kâbuslarına giren adamı.

"Mesleğimin ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Gabriel başıyla onayladı. "Böyle günler olacağını da bili-

yordum. Bu kadar zor olacağını bilmiyordum sadece."

"Pişmanlık duyduğun oluyor mu hiç?" diye sordu Jane usulca.

"Bir polisle evlendiğim için mi?"

"Benimle evlendiğin için."

"Eh." Gabriel çenesini sıvazlayarak, abartılı bir şekilde, uzun uzun *hımmmm* dedi. "Bunu bir düşüneyim."

"*Gabriel.*"

Adam tam dönerken telefon çaldı. "Bunu sormanın ne gereği var?" dedi Gabriel, telefonu açmak için mutfağı boydan boya geçerken. "Hiçbir şeyden pişman değilim. Tek söylediğim şu ki, bu olanlardan ve bulaştığın şeyden hoşlanmıyorum."

"Ben de çok hoşlanmıyorum" diyen Jane, tekrar kitaba baktı. Chen O'nun öyküsüne. Tıpkı Red Phoenix gibi, bir katliam hikâyesiydi bu. *Ve kaçırılan bir kadının hikâyesi,* diye düşünen Jane'in aklına Charlotte Dion geldi.

"Jane, sana." Elinde telefonla ayakta duran Gabriel kaygılı görünüyordu. "Bir adam; ismini söylemedi."

Jane telefonu aldı. Kocasının gözlerini üstünde hissederken konuştu: "Dedektif Rizzoli."

"Hakkımda sorular sorduğunuzu biliyorum, o yüzden mesele fazla uzamasın dedim. Yüz yüze konuşalım. Yarın öğleden sonra dörtte, evimde. Sadece siz; başka kimse olmasın. Kocanıza söyleyin, kaygılanmasına gerek yok."

"Kimsiniz?" diye sordu Jane.

"Kevin Donohue."

Jane başını kaldırıp Gabriel'a baktı hemen. Heyecanını gizlemekte zorlanarak "Hangi konuda konuşmak istiyorsunuz Bay Donohue?" dedi.

"Red Phoenix. Yanlış iz peşindesiniz. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmanın vakti geldi bence."

21

Frost'la Johnny onu park halindeki arabalarından seyretseler de Jane, Kevin Donohue'nun bahçe kapısının zilini çalarken kendini tehlikeli bir şekilde savunmasız hissetti. Kısa süre sonra araba yolundan iki iriyarı adam yaklaştı; ikisinin de ceketlerinin yan tarafındaki kabarıklık, tabanca taşıdıklarının göstergesiydi. Hiç soru sormadan Jane'i içeri aldılar ve kapıyı arkalarından kilitlediler. Jane altından geçtiği kemere monte edilmiş güvenlik kamerasını fark etti. Her hareketi izleniyordu.

Araba yolunda adamların peşinden giderken, etrafta ağaç ve çalı olmadığını fark etti. Geniş bir çimenlikle beton bir araba yolu vardı sadece, yolun iki yanındaki çirkin lamba direklerine de güvenlik kameraları monte edilmişti. İrlanda mafyasının prensi olmanın kötü yanlarının da bulunduğunun bariz kanıtıydı bu. Sürekli diken üstünde yaşardınız, çünkü eninde sonunda vurulacağınızı bilirdiniz.

Donohue zengin olmasına karşın iç karartıcı bir şekilde zevksizdi; Jane eve girip de duvardaki yavan pastel tabloları görür görmez bunu fark etti. Bunlar şehirdeki bütün alışveriş merkezlerinde satılan seri üretim peyzajlara benziyorlardı. Adamlar Jane'i oturma odasına götürdüler; buradaki çok büyük bir koltukta, kurbağa gibi şişkin olan devasa bir adam oturuyordu. Altmışlarındaydı, sinekkaydı traşlıydı ve kel-

leşmeye yüz tutmuştu; kalın gözkapaklarının altındaki mavi gözleri parlaktı. Jane'in tanıştırılmaya ihtiyacı yoktu; Jabba the Hutt karakterine benzeyen bu adamın haz düşkünlüğüyle ve sinirliliğiyle meşhur Kevin Donohue olduğunu biliyordu.

"Üstünü ara Sean" dedi birisi. Jane odada başka bir adamın, takım elbise giymiş olan sıska ve kaygılı görünüşlü bir adamın bulunduğunu fark etmemişti.

Jane'i getiren adamlardan biri elinde frekans tarayıcıyla yaklaşınca Jane "Ne oluyor yahu?" dedi öfkeyle.

"Ben Bay Donohue'nun avukatıyım" dedi sıska adam. "Kendisi sizinle konuşmadan önce, üstünüzde dinleme cihazı bulunmadığından emin olmamız gerekiyor. Ayrıca cep telefonunuzu bize vermeniz gerekecek."

"Anlaşmamızda bu yoktu."

"Dedektif Rizzoli" diye gürledi Donohue, "size bir ayrıcalık tanıyorum zaten; silahınız sizde kalacak, buraya gönüllü geldiğiniz için. Ama bu konuşmanın kaydedilmesini istemiyorum. Güvenliğiniz için kaygılanıyorsanız merak etmeyin; bir terslik olursa, dışarıdaki arabalarında bekleyen iş arkadaşlarınız hemen koşup gelirler eminim."

Jane'le Donohue bakıştılar bir an. Sonra Jane cep telefonunu avukata verdi ve koruma görevlisi üstünde dinleme cihazı olup olmadığını kontrol ederken kımıldamadan durdu. Ancak Sean'un bir şey bulamadığını söylemesinden sonra Donohue elini sallayarak Jane'e kanepeye oturmasını işaret etti. Jane, Donohue'yla göz hizasında olabilmek için bir koltuğa oturmayı yeğledi.

"Epey ünlüsünüz" dedi Donohue.

"Siz de öyle."

Adam güldü. "Görüyorum ki söylenenler doğruymuş."

"Söylenenler?"

Adam ellerini şişkin karnının üstünde kavuşturdu. "De-

dektif Jane Rizzoli. Sivri dilli. Tam bir buldok."

"Bunu iltifat sayacağım."

"Bu yüzden size diyorum ki, gidin başka yeri eşeleyin, kemiklerinizi başka yerde arayın. Benimle uğraşmakla zamanınızı harcıyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Hakkımda bir sürü soru soruyorsunuz. Kocanız da öyle. Ah evet; kocanızla, Özel Ajan Gabriel Dean'le ilgili her şeyi biliyorum. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Dişe dokunur bir şeyler bulacağınızı söylemiyorum, dikkatinizi çekerim. Ama hakkımda bu kadar soru sorulması, hasımlarıma güçsüzmüşüm gibi görünmeme yol açıyor. Alaşağı olmak üzereymişim gibi. Ve güçsüz görünürsem akbabalar üşüşür." Adam eğilince, göbeği kemerini kapladı. "Hiçbir şey bulamayacaksınız, tamam mı? Beni Red Phoenix'le ilişkilendiren hiçbir şey bulamayacaksınız."

"Peki ya Joey Gilmore'la?"

Adam iç geçirdi. "Annesi olacak cadalozla konuşmuşsunuz."

"Diyor ki, Joey'le siz on dokuz yıl önce bozuşmuşsunuz."

"Önemsiz bir meseleydi. Mermi parasına değmezdi."

"Dışarıdan kiralık katil tuttuğunuza göre, çok da önemsiz değilmiş demek ki."

"Ne?"

Jane, Donohue'nun iki korumasına göz attı. "Cebimden fotoğraflar çıkaracağım, tamam mı? Sakin olun çocuklar." İki morg fotoğrafı çıkarıp, kahve masasının üstünden Donohue'ya doğru itti. "Tuttuğunuz bütün katillerin kellesi uçuyor."

Donohue fotoğraflara baktı. Jane en tuhaf olanları seçmişti. Birinde, kimliği belirsiz kadının kesik boynu görülüyordu. Diğerindeyse, kimliği belirsiz adamın kesik başı otopsi masasında, gövdenin yanında duruyordu. Bu görüntüler Jane'in istediği etkiyi uyandırdı: Donohue'nun yüzü cesetler kadar beyazlaştı.

"Bunları bana neden gösteriyorsunuz ki?" diye sordu adam sert bir sesle.

"Bu iki katili neden tuttunuz?"

Avukat araya girdi. "Bu konuşma bitmiştir. Sean, Colin. Dedektif Rizzoli'ye kapıya kadar eşlik edin."

"Kapa çeneni" dedi Donohue.

"Bay Donohue, çıkarlarınızı korumak adına..."

"Sorusunu yanıtlayacağım, tamam mı?" Donohue, Jane'e baktı. "Onları ben tutmadım. Şu kadının kim olduğunu bile bilmiyorum." Kimliği belirsiz kadının morg fotoğrafına yeniden ilgiyle baktı ve homurdandı. "Güzel kızmış. Yazık olmuş."

"Peki ya adam? Onu tanıyor musunuz?"

"Olabilir. Gözüm ısırıyor sanki. Sen ne dersin Sean?"

Sean fotoğrafı inceledi. "Onu buralarda gördüm galiba. Adını bilmiyorum, ama buralı. Ukraynalı veya Rus."

Donohue başını salladı. "O çocuklar baş belasıdır. Vicdan diye bir şey yoktur onlarda. Şunu söyleyebilirim ki, bu adam asla benim yanımda çalışmadı." Adam başını kaldırıp Jane'e baktı. "Asla da çalışmayacak herhalde."

"Size neden inanmıyorum?" dedi Jane.

"Çünkü suçlu olduğuma karar verdin bile. Bu ikisini benim tutmadığıma, annemin İncili üstüne yemin etsem bile inanmayacaksın." Morg fotoğraflarını görünce şoke olan adamın yüzünün rengi ve kibri geri gelmişti. "Eh, artık yakamdan düşsen iyi olur."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz Bay Donohue?"

"Zeki kızsın. Sence?"

"Bence korkuyorsunuz. Bence köşeye sıkıştığınızı biliyorsunuz."

"Sen mi köşeye sıkıştırdın beni?" Adam güldü. "*Sen* beni kaygılandıracak en son kişisin."

"Bana buldok demiştiniz, hatırlıyor musunuz? Eh, arka bahçenizi eşelemeyi sürdüreceğim, çünkü orada Joey

Gilmore'un kemiklerini bulacağım."

"Yapma. O insanları aşçı öldürdü, sonra da intihar etti. İntihar ettiğini herkes biliyor, ama Joey'nin annesi olacak o cadaloz bu işe kafayı taktı. Bana o lanet olası mesajı göndermesinin sebebi bu."

Jane donakaldı. "Size mesaj mı geldi?"

"Birkaç hafta önce, Joey'nin ölüm ilanı geldi. O kadın ilanın arkasına saçma sapan bir mesaj yazmış bir de. *Gerçeği biliyorum*. Bu ne demek ki?"

"Bay Donohue'yu soruşturmanızın sebebi Bayan Gilmore ise" dedi avukat, "zamanınızı boşa harcamayın."

"Bu mesajları Mary Gilmore'un gönderdiğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Jane. "Size gelen mesaj imzalı mıydı? Gönderenin adresi var mıydı?"

Jane'in söylediklerini birden anlayan avukat kaşlarını çattı. "Mesajlar mı? O kadın başka mesajlar da mı gönderdi yani?"

"Başkalarına da gönderildi. Bütün Red Phoenix kurbanlarının akrabalarına. Bay Donohue'nunkine benzer mesajlar."

Avukat şaşırmış gibiydi. "Bu çok saçma. Bayan Gilmore neden o insanları bu mektuplarla taciz etsin ki?"

"Belki de gönderen kişi o değildir" dedi Jane.

Avukatla Donohue bakıştılar. "Bunu tekrar düşünmemiz gerek" dedi avukat. "Mesele düşündüğümüzden farklı besbelli. Bu işi yapan kişi Mary Gilmore değilse..."

Donohue tombul parmaklı yumruklarını sıktı. "Kimin yaptığını öğrenmek istiyorum."

22

Şafaktan hemen sonra uyanan Maura ışıl ışıl güneşi görünce sevindi. Delikanlıya pankek yapıp sosis kızartacaktı, sonra da Boston'ı gezeceklerdi. Önce Özgürlük Yolu'na ve North End'e gideceklerdi, sonra da piknik yapacaklardı ve köpekle birlikte Blue Hills Doğa Parkı'nda koşacaklardı. Maura o gün bir sürü şey yapmayı planlamıştı, çünkü böylece rahatsız edici sessizliklere zaman kalmayacaktı ve dolayısıyla hâlâ birbirlerine epey yabancı olduklarını anımsamayacaklardı. Maura altı ay önce, Wyoming dağlarında "Sıçan" Julian Perkins'e güvenmiş, ona canını emanet etmişti. Şimdiyse, bu iri ayaklı ve dev cüsseli delikanlının hâlâ onun için bir sır olduğunu kabul etmek zorundaydı. Delikanlının da kendisi hakkında aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etti. Hayatındaki herkes gibi Maura'nın da onu terk etmesinden endişeleniyor muydu?

Maura köpekle oyun oynamaya uygun şekilde, kot pantolon ve tişört giydi. Hazırlamayı planladığı tavuklu ve avokadolu sandviçleri düşündü ve Sıçan'ın avokado sevip sevmediğini merak etti. Sıçan hayatında avokado, kaba yonca veya tarhun yemiş miydi hiç?

Koridorda yürürken, delikanlının yattığı odanın kapısının açık olduğunu fark etti. "Sıçan?" dedi. İçeri bakınca onu görmedi.

Sıçan'ı mutfakta buldu; delikanlı, Maura'nın dün gece masaya bıraktığı dizüstü bilgisayarın başında oturuyordu. Ayaklarının dibinde yatan köpek, Maura'yı görünce kulaklarını dikti; sonunda kendisine ilgi gösterecek birini bulmuştu sanki. Delikanlının omzunun üstünden bakan Maura, ekranda bir otopsi fotoğrafı görünce şaşırdı.

"Bakma ona" dedi. "Dün gece bütün bunları kaldırmalıydım." Kapama tuşuna basınca, morg fotoğrafı kayboldu. Maura bütün Red Phoenix dosyalarını alıp tezgâha koydu. "Kahvaltı hazırlamama yardım eder misin?"

"Neden yaptı?" diye sordu delikanlı. "Tanımadığı o insanları neden öldürdü?"

Maura delikanlının sıkıntılı gözlerine baktı. "Polis raporunu mu okudun?"

"Burada, masada duruyordu, ister istemez baktım. Ama anlayamadım. Bir insan neden öyle bir şey yapar?"

Maura bir sandalye çekip delikanlının karşısına oturdu. "Bazen böyle şeylerin açıklaması yoktur Sıçan. Bunu çok sık söylediğim için üzgünüm; insanların neden böyle şeyler yaptıklarını hiç bilmiyorum. Neden bebeklerini veya karılarını boğduklarını ya da iş arkadaşlarını vurduklarını. Eylemlerinin sonuçlarını görüyorum, ama sebeplerini bilmiyorum. Öyle şeylerin olduğunu biliyorum sadece. Ve insanlar korkunç şeyler yapabiliyor."

"Biliyorum" diye mırıldanan delikanlı başını eğip köpeğe baktı; hayvan onun şu an rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunu sezmişçesine, iri başını Sıçan'ın kucağını koymuştu. "İşin bu mu yani?"

"Evet, bu."

"İşini seviyor musun?"

"*Sevmek* uygun sözcük değil sanırım."

"Uygun sözcük ne peki?"

"İşim zor. İlginç."

"Böyle şeyler görmekten rahatsız olmuyor musun peki?"

"Birisinin ölüler adına konuşması gerek. Ben bunu yapmayı biliyorum. Nasıl öldüklerini söylüyorlar bana – bedenleri söylüyor. Doğal şekilde mi öldüklerini, yoksa cinayete mi kurban gittiklerini. Evet, rahatsız edici olabiliyor. İnsanların birbirlerine neler yaptıklarını görünce, insan olmanın anlamını sorgulayabiliyorsun. Ama bu iş, ölülerin sesi olmak kaderim bence."

"Ben yapabilir miyim sence?" Delikanlı dosya yığınına baktı. "Senin işini?"

"Patologluğu mu?"

"Ben de yanıtları öğrenmek istiyorum." Delikanlı, Maura'ya baktı. "Senin gibi olmak istiyorum sadece."

"Bu" dedi Maura gülümseyerek, "hayatımda aldığım en büyük iltifat."

"Evensong'daki öğretmenlerim, başkalarının gözden kaçırdığı şeyleri fark etmekte cidden iyi olduğumu söylüyorlar. O yüzden, yapabilirim diye düşünüyorum."

"Patolog olmak istiyorsan" dedi Maura, "notlarının çok yüksek olması gerek."

"Biliyorum."

"Üniversiteye gitmen, sonra da dört yıl tıp okuman gerek. Sonra da staj yapmalı ve adli tıp patolojisi eğitimi almalısın. Bu epey uzun ve zorlu bir süreç Sıçan."

"Yapamaz mıyım yani?"

"Gerçekten istemen gerek diyorum sadece." Delikanlının siyah gözlerine bakan Maura, onun büyüyüp adam olacağı zamanki halini görür gibi oldu. Bu delikanlı tutkulu ve ölümüne sadık bir adam olacaktı. Ölüler adına konuşmakla kalmayıp, onlar için mücadele edecek bir adam. "Bilim eğitimi alman gerek, çünkü tanık kürsüsünde iddialarını ancak bilimle kanıtlayabilirsin. Seziler yetmez."

"Ya sezilerin gerçekten güçlüyse?"

"Bir kan damlasından öğrenebileceklerin kadar ikna edici olamazlar asla."

"Ama bir terslik olduğunu sezebilirsin. O fotoğraftaki gibi."

"Hangi fotoğraftaki?"

"İntihar eden Çinli adam. Göstereyim." Delikanlı kalkıp dizüstü bilgisayarla dosyaları masaya geri getirdi. Fareyle birkaç kez tıklayarak, Wu Weimin'in Red Phoenix'in mutfağında yatan cesedinin dijital görüntüsünü tekrar açtı. "Polisin söylediğine göre bu adam kendini başından, tek kurşunla vurmuş" dedi Sıçan.

"Evet."

"Yanında, yerde yatan şeye bak."

Maura dün gece fotoğraflara çok az bakmıştı. Vakit geç olmuştu, delikanlıyla birlikte uzun bir gün geçirmişti ve içtiği iki kadeh şarap uykusunu getirmişti. Şimdiyse ölü aşçıya ve adamın hâlâ elinde tuttuğu silaha daha dikkatli odaklandı. Adamın omzunun yanında bir mermi kovanı vardı.

Sıçan fotoğrafın kenarındaki, Maura'nın gözden kaçırmış olduğu şeyi gösterdi. İkinci bir kovan. "Raporda yazılana göre, adamın başında tek kurşun varmış" dedi Sıçan. "Ama iki el ateş ettiyse, diğer kurşun nereye gitti?"

"Mutfağın herhangi bir yerinde olabilir. Polisler o koşullar altında onu aramaya gerek görmemişlerdir herhalde."

"Aşçı neden iki el ateş etti peki?"

"Başka intiharlarda da görmüştüm. Kurbanın önce kendini öldürecek cesareti toplaması gerekir ve ilk seferde ıskaladığı olur. Veya yanlışlıkla ateş eder. Hatta gördüğüm bir intihar vakasında, kurban kendi kafasına üç kurşun sıkmıştı. Bir başkası da normalde kullanmadığı eliyle ateş etmişti. Bir adam da..." Maura duraksadı, karşısında on altı yaşında bir delikanlı olduğunu fark etmişti birden. Ama delikanlı ona iş arkadaşıymış gibi, sakince bakıyordu.

"Bu kesinlikle üstünde durulması gereken bir mesele" dedi Maura. "Polisler bunu düşünmüşlerdir eminim."

"Ama fikirleri değişmemiş. Aşçının o dört kişiyi vurduğu-

nu söylüyorlar hâlâ, sebebini açıklayamasalar da."

"Nasıl açıklayabilirlerdi ki? O aşçıyı gerçekten tanıyan çok az insan vardı."

"Beni de gerçekten tanıyan yoktu" dedi delikanlı usulca.

Maura, delikanlının canını sıkan şeyi anladı. Sıçan'a da katil denmişti; o da kendisini pek tanımayan insanlar tarafından yargılanmıştı. Sıçan, Wu Weimin'e bakınca kendini görüyordu.

"Pekâlâ" dedi Maura. "Diyelim ki intihar etmedi. Diyelim ki intihar süsü verildi. Bu durumda, başka birisi o dört kişiyi ve ardından aşçıyı öldürdü."

Sıçan başıyla onayladı.

"Bir düşün. Kendini aşçının yerine koy. Mutfakta duruyorsun ve yan odada birisi ateş etmeye başlıyor. Tabanca susturucusuz olduğundan, silah seslerini duyabilirsin."

"Öyleyse neden başka kimse duymamış? Rapora göre yukarıdaki üç dairede insanlar varmış, ama tek el ateş edildiğini duymuşlar sadece. Hemen polisi aramamalarının sebebi buymuş. Sonra da aşçının karısı aşağı inince kocasının cesedini bulmuş."

"Bunun ne kadarını okudun?"

"Çoğunu."

"Benden fazla okumuşsun" diye itiraf etti Maura. Staines ile Ingersoll'un raporunun bulunduğu dosyayı açtı. Johnny bu materyalleri bırakınca Maura angarya çıktığını düşünmüştü ve dosyayı okumayı dün geceye dek ertelemişti; dün gece de fotoğraflara üstünkörü göz atmıştı sadece. Şimdiyse polis raporunu baştan sona okudu ve Sıçan'ın doğru söylediğini gördü. Yedi tanık tek bir tabanca sesi duyduklarını söylemişlerdi, oysa Red Phoenix restoranında toplam dokuz mermi kovanı bulunmuştu.

Maura'nın altıncı hissi kıpırdanmaya başlamıştı. Delikanlının söylediği gibi, bir terslik olduğunu seziyordu huzursuz edici bir şekilde.

Wu Weimin'in otopsi raporunu açtı. Patoloğun söylediğine göre, aşçının cesedi bulunduğunda yerde yan yatıyordu ve sırtı kapalı mahzen kapısına yaslıydı. Sağ elinde –hâlâ tabancayı tutan elinde– barut izi bulunmuştu. Maura, Sıçan'ın seyretmesine aldırmadan, aşçının otopsi fotoğraflarına baktı. Ölümcül kurşun sağ şakaktan girmişti ve yakın çekim bir fotoğrafta, yara izinin kenarlarının yanıp kararmış olduğu görülüyordu; bunun sebebi namludan hızla çıkan gazların aşındırıcı bir basınç halkası oluşturmasıydı. Çıkış yarası yoktu. Maura kafatası röntgenine tıklayınca, metal parçalarının kafatasının dört bir yanına dağılmış olduğunu gördü. *Oyuk uçlu mermi,* diye düşündü, *mantar şeklinde patlayıp dağılsın ve kinetik enerjisini dokulara doğrudan aktarsın diye tasarlanmış. Asgari nüfuz etmeyle azami hasar.*

Diğer dosyalara geçti.

İkinci otopsi raporu, yazarkasa tezgâhının ardında yığılmış halde bulunan, otuz yedi yaşındaki James Fang'ındı. Bu adam başından, tek kurşunla vurulmuştu. Kurşun adamın sol kaşının üstünden girmişti.

Üçüncü rapor, yirmi beş yaşındaki Joey Gilmore'undu. Cesedi yazarkasa tezgâhının önüne yığılırken, etrafına yemek kutuları saçılmıştı. Başının arkasından, tek kurşunla vurulmuştu.

Son iki kurban Arthur'la Dina Mallory idi; ikisinin de cesedi bir köşede, oturdukları masanın yanında bulunmuştu. Arthur başının arkasından ve omurgasından vurulmuştu. Karısıysa yanağından, sırtının ortasından ve kafatasından vurulmuştu. Patoloğun özetine göz gezdiren Maura, adamın kendisiyle aynı sonuca vardığını gördü: Dina Mallory hareket halindeyken, muhtemelen saldırgandan kaçmaya çalışırken iki kurşunla vurulmuştu. Maura tam raporu yana koyacakken, mide ve onikiparmakbağırsağı otopsisiyle ilgili bir cümleyi fark etti.

Domates bazlı bir sosun ve spagetti parçalarının bulundu-

ğu mide içeriğinin hacmine bakılırsa, postprandiyal periyot[7] tahminen bir ila iki saat.

Arthur Mallory'nin otopsi raporunu açan Maura, mide muhteviyatından bahsedilen kısmı buldu; otopsilerde midenin yarılması ve içinin incelenmesi rutin bir işlemdi.

Görünüşe göre gastrik içerikte peynir, et ve kısmen sindirilmiş marul parçaları bulunuyor. Postprandiyal zaman aralığı tahminen bir ila iki saat.

Bu saçmaydı. Görünüşe göre midelerini İtalyan yemeğiyle doldurmuş olan Mallory'ler bir Çin restoranında neden otursunlardı ki?

Gastrik içeriğin tasviri, sindirilmiş marulla domates sosundan bahsedilmesi Maura'nın iştahını kaçırmıştı. "Kahvaltıdan önce böyle şeylerle ilgilenmek doğru değil" diyerek dosyayı kapadı. "Güzel bir gün başlıyor ve pankek yapacağım, ne dersin? Bu konuyu daha fazla düşünmeyelim."

"Peki ya o kayıp kurşun?" dedi Sıçan.

"Şimdi bulabilsek bile sonuç değişmez. Cesetler çoktan gömülmüş ya da yakılmıştır, suç mahalli de temizlenmiştir. Bir vaka dosyasını yeniden açmak için yeni adli kanıtlar gerekir. Onca yıldan sonra da geride hiçbir şey kalmamıştır."

"Ama ortada bir terslik var, değil mi? Sen de öyle düşünüyorsun."

"Tamam." Maura iç geçirdi. "Diyelim ki aşçı kendini öldürmedi. Diyelim ki başka biri, meçhul biri içeri girip ateş etmeye başladı. Aşçı neden kaçmadı?"

"Belki de dışarı çıkamadı?"

"Mutfakta çıkış kapısı var. Rapora göre, o kapı arka sokağa açılıyormuş."

7. Tokluk süresi. (yay.n.)

"Belki de o kapı dışarıdan kilitlenmişti."

Maura dizüstü bilgisayarındaki suç mahalli görüntülerini açtı. Delikanlının böyle şeyler görmemesi gerekirdi aslında, ama iyi sorular sormuştu ve şimdiye kadar gördüklerinden ya da duyduklarından sarsılmamış gibiydi. "İşte" dedi Maura, mutfaktaki çıkış kapısını göstererek. "Aralık görünüyor. Yani aşçı istese kaçabilirmiş. Normal bir insan, yemek salonundan gelen tabanca seslerini duyunca o mutfak kapısından kaçıp giderdi."

"Peki ya şu kapı?" Delikanlı, aşçının cesedinin yaslandığı mahzen kapısını gösterdi. "Adam belki de aşağıda saklanacaktı."

"Mahzenin başka kapısı yok. Oraya girmek mantıklı olmazdı. Bütün kanıtlara baksana Sıçan. Adam elinde tabancayla bulundu. Elinde barut izi bulunması, tabancanın ateşlenmesi sırasında aşçının silahla temas halinde bulunduğunu gösteriyor." Duraksayan Maura, ikinci mermi kovanını düşündü birden. Mutfakta iki el ateş edilmişti, ama tek bir tabanca sesi duyulmuştu. Ve Glock'un namlusu dişliydi, yani susturucu takılabilirdi. Maura alternatif bir olaylar dizisi hayal etmeye çalıştı. Bilinmeyen bir katil, Wu Weimin'i öldürür. Susturucuyu çıkarır ve silahı ölü adamın eline yerleştirir. Kurbanın derisinde barut izi kalsın diye bir el daha ateş eder. Tek bir tabanca sesinin duyulmasını ve mutfakta iki mermi kovanı bulunmasını açıklardı bu. Ama bu senaryonun açıklamadığı bir ayrıntı vardı: Wu Weimin'in arka kapıdan kaçmak yerine mutfakta kalmasının sebebi neydi?

Maura mahzen kapısına odaklandı. Aşçının kapının önünde yatan cesedinde. Ceset kapıya yaslıydı. Maura *Belki de kaçamazdı,* diye düşündü birden.

Çünkü kalmak için çok iyi bir sebebi vardı.

23

"Luminol burayı ışıl ışıl yapar herhalde" dedi Jane. "Emlakçının dediğine göre, olaydan sonra duvarları yıkayıp yerleri silmişler sadece. Linolyum değiştirilmemiş. O yüzden, yapacağımız işlemin neyi kanıtlayacağından emin değilim."

"Bakmadan bilemeyiz, değil mi?" dedi Maura.

Eski Red Phoenix Restoranı'nın önünde, olay yeri inceleme ekibinin gelmesini bekliyorlardı. İçeriyi doğru dürüst incelemek için zifiri karanlık olması gerekiyordu ve yeni çökmeye başlayan gecenin beraberinde getirdiği nemli, buz gibi rüzgâr Maura'nın sadece yağmurluk giydiği için hayıflanmasına yol açıyordu. Knapp'in diğer ucunda bir sokak lambası yanıyordu, ama sokağın bu bölümü gölgelerle kaplıydı ve pencerelerine tahta çakılmış, kapısı kilitli bina hayaletlerin kısılıp kaldığı bir hapishaneyi andırıyordu.

Restoran penceresinden içeri bakan Jane, gözle görülür şekilde ürperdi. "Oraya daha önce girmiştik, biliyorsun. Ürkütücü bir yer ve içerisi hamamböceği kaynıyordur herhalde. Çıplak duvarlarla boş odalardan başka bir şey yok cidden."

"Kan izleri vardır hâlâ" dedi Maura. Su ve sabunla görünür kanıtlar silinirdi ancak; yerlerde ve duvarlarda kanın kimyevi hayaleti kalırdı. Luminol ilk soruşturmada gözden kaçmış olabilecek eski lekelerle ayak izlerini ortaya çıkarabilirdi.

Far ışıkları, Maura'nın dönmesine ve köşeyi sapıp yavaşça duran bir araca bakmasına yol açtı. Frost ile Johnny araçtan indiler.

"Anahtarı getirdiniz mi?" diye seslendi Jane.

Frost cebinden anahtarı çıkardı. "Bay Kwan'dan bunu alabilmek için çok ağır bir sözleşme imzalamak zorunda kaldım."

"Niye ki? İçeride çalınacak bir şey yok."

"Herhangi bir şeye zarar verirsek binanın satılma şansı azalırmış."

Jane homurdandı. "Burayı dinamitle havaya uçursam, satılma şansı artar."

Frost kapıyı açtı ve el yordamıyla elektrik düğmesini aradı. Bir şey olmadı. "Ampul sonunda yanmış olmalı" dedi.

Eşiğin ötesinde, ani istila karşısında bir kımıldanma oldu. El fenerini yakan Maura, yarım düzine hamamböceğinin huzmeden kaçarak yazarkasa tezgâhının altında gözden kaybolduğunu gördü.

"Iyyy" dedi Frost. "O tezgâhın altında bunlardan binlerce vardır herhalde."

"Sağ ol be" diye mırıldandı Jane. "Bu görüntüyü aklımdan çıkaramam artık."

Dördünün el feneri huzmeleri karanlıkta kesişerek gezindi. Jane'in söylediği gibi, odanın duvarlarıyla zemini boştu; ama Maura etrafa bakındıkça suç mahalli fotoğraflarını anımsadı. Tezgâhın yanında yatan Joey Gilmore'u gördü. Tezgâhın arkasına yığılmış James Fang'ı gördü. Mallory'lerin can verdiği köşeye gitti ve oradaki cesetleri hayal etti. Masaya yüzüstü kapaklanmış Arthur'u. Yere düşmüş Dina'yı.

"Merhaba?" diye seslendi birisi ara sokaktan. "Dedektif Rizzoli?"

"İçerideyiz" dedi Jane.

Olay yeri inceleme ekibinden iki adam odaya girince, düello yapan el feneri ışıklarına iki yeni huzme eklendi. "Bura-

sı yeterince karanlık" dedi adamlardan biri. "Mobilya da yok, o yüzden işimizi çabuk hallederiz." Çömelip yeri inceledi. "Linolyum değişmemiş mi?"

"Öyle söylendi" dedi Johnny.

"Öyle de görünüyor. Üstüne epey basılmış; bir sürü çukur ve çatlak var. Işıl ışıl olur." Doğrulurken homurdanan adamın göbeği sekiz aylık hamileymişçesine şişmişti.

Çok daha zayıf ve uzun boylu olan diğer adam "Burada ne bulmayı umuyorsunuz?" dedi.

"Emin değiliz" dedi Jane.

"On dokuz yıl sonra burayı tekrar incelemenizin bir sebebi olmalı."

Sessizlikte yüzünün kızardığını hisseden Maura, bu incelemenin tüm sorumluluğunun kendisinin üstüne kalmasından korktu. Sonra Jane "Olayın cinayet-intihar vakası olmadığına inanıyoruz" dedi.

"Açıklaması olmayan ayak izleri mi arıyoruz yani? Buraya başka birinin girdiğinin kanıtını mı?"

"Bu iyi bir başlangıç olur."

Adamın tıknaz meslektaşı iç geçirdi. "Tamam, bir bakarız. Madem istiyorsunuz."

"Teçhizatınızı getirmenize yardım edeyim" dedi Johnny.

Adamlar ışık ekipmanları ve video cihazları, elektrik kabloları ve kimyevi maddeler getirdiler. Restoranın bütün ampulleri yanmış olsa da prizleri hâlâ çalışıyordu. Kabloyu taktıklarında lambalar yemek salonunu güneş gibi aydınlattı. Kriminologlardan biri odayı videoya çekerken, iş arkadaşı bir soğutucunun içindeki kimyevi madde kutularını çıkardı. Maura iki adamı da çatıdaki suç mahallinde gördüğünü ancak ortalık aydınlanınca anımsadı.

Video çekimi yapan kriminolog kamerayı odada yavaşça yatay konumda hareket ettirdikten sonra doğruldu. "Tamam mı Ed? Hazır mısın?"

"Önce herkes maskelerini taksın" diye karşılık verdi Ed. "Maskeler şu kutuda. Herkese yetecek kadar vardır."

Maura luminol buharından korunmak için, Johnny'nin verdiği gaz maskesini taktı. Ed –Maura bu uzun boylu adamın ismini artık biliyordu en azından– kimyevi maddeleri karıştırmaya herkes maske taktıktan sonra başladı. Bir kavanozun içindeki solüsyonu karıştırdıktan sonra bir sprey şişesine döktü. "Işıktan sorumlu olmak isteyen var mı?"

"Ben yaparım" dedi Frost.

"Burası cidden karanlık olacak, o yüzden lambanın yanında kal, yoksa ışık düğmesini el yordamıyla ararsın." Ed odaya bakındı. "Nereden başlamak istiyorsunuz?"

"Şu kısımdan" diyen Jane, yazarkasa tezgâhının civarını gösterdi.

Ed oraya gittikten sonra Frost'a göz attı. "Işık."

Oda kararınca, Maura'nın gaz maskesinin içinden gelen nefes sesleri iyice yükseldi sanki. Maura, Ed'in fışkırttığı luminolün sesini hayal meyal işitti. Luminol hemoglobin kalıntılarıyla tepkimeye girince, yerde mavimsi yeşil geometrik şekiller belirdi birden. On dokuz yıl önce bu linolyumun çatlaklarına ve yarıklarına dolan kanlar öyle inatçıydı ki, ne kadar uğraşılırsa uğraşılsın silinmemişti.

"Işık."

Frost düğmeye basınca içerisi aydınlandı ve hepsi gözlerini kırpıştırdılar. Mavimsi yeşil parıltı kaybolmuştu ve onun yerinde, daha önce gördükleri zemin vardı sadece.

Johnny Red Phoenix suç mahalli fotoğraflarını yüklediği dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Burada gördüklerimle örtüşüyor" dedi. "Bir sürpriz yok. Joey Gilmore'un cesedi tam orada bulunmuştu."

Kamerayla tripodu tezgâhın arkasına götürdüler ve herkes yerini aldı. Işık tekrar söndü; tekrar sprey şişesinin fıslamasını işittiler ve zemin, dama tahtasının çizgileri şeklin-

de parıldamaya başladı. Burası James Fang'ın öldüğü yerdi. Duvar da aydınlanmıştı; garsonun sıçrayan kanının kalıntıları, bir çığlığın giderek hafifleyen yankıları gibiydi.

Bu binada duyulacak başka çığlıklar da vardı.

Mallory'lerin can verdiği köşeye geçtiler. İki ceset, iki misli kan anlamına geliyordu ve en yüksek çığlıklar buradaydı; karanlıkta parlayan korkunç kan izleriyle lekeler yavaşça soldu.

Frost ışığı açınca, bir an hep birlikte sessizce durup yere, daha bir saniye önce ışıl ışıl parlayan yıpranmış zemine baktılar. Şimdiye kadar hiçbir şeye şaşırmamış olsalar da, gördükleri şeyler sarsıcıydı.

"Mutfağa geçelim" dedi Jane.

Mutfağa girdiler. Bu oda daha soğuk gibiydi, öyle soğuktu ki Maura ürperdi. Buzdolabına, antika aspiratöre ve ocağa baktı. Buranın zemini betondu, dökülen yağlarla soslar kolayca silinebilsin diye. *Kanlar da.* Maura mahzen kapısının yanında titreyerek dururken, ekiptekiler yan odadaki ekipmanlarını, kameralarını ve kimyevi maddelerini getirdiler. Oda ışıl ışıl aydınlanınca Ed'le iş arkadaşı etrafa kaşlarını çatarak bakındılar.

"Şu mutfak ekipmanları paslı görünüyor" dedi Ed. "Pas luminolle tepkimeye girince parıldar."

"Biz yere odaklanmalıyız" dedi Maura. "Aşçının cesedinin bulunduğu yer tam burası."

"Yine kan göreceğiz demek. Aman ne büyük sürpriz" dedi Ed, bariz bir alaycılıkla.

"Bak, bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorsan ver şu şişeyi, ben yaparım" dedi Maura öfkeyle.

İki kriminolog ansızın çöken sessizlikte bakıştılar. "Bize ne aradığınızı söylemek ister misiniz Doktor Isles?" dedi Ed. "Meseleyi anlayalım diye."

"Görünce söylerim. Yemek salonuna açılan şu kapıdan başlayalım."

Ed başıyla Frost'a işaret verdi. "Işığı kapat."

Mutfağa ansızın öyle bir zifiri karanlık çöktü ki, görsel uyaranlardan yoksun kalınca yönünü şaşıran ve etrafında kim ya da ne olduğunu bilemez hale gelen Maura sallandığını hissetti. Bu karanlıkta, yanında herhangi biri duruyor olabilirdi ve Maura onun varlığını bilemezdi. Sprey şişesi fısladı ve yerde mavimsi yeşil, parlak çizgiler büyülü şekilde belirirken Maura teninde buz gibi bir fısıltı hissetti tekrar; sanki bir hayalet sürtünmüştü ona. *Evet, burada sahiden de hayaletler var,* diye düşündü, *bu zemine hâlâ tutunan, dökülmüş kanların hayaletleri.* Bir luminol fıslaması daha işitti ve yerde yeni parlak lekeler belirdi.

"Burada ayak izleri görüyorum" dedi Ed. "Kadın ayak izleri olabilir, beş ya da altı numara."

"Onlar suç mahalli fotoğraflarında da var" dedi Johnny. "Aşçının karısı buraya ilk giren kişiymiş. Hemen yukarıdaki dairede kalıyormuş. Tabanca sesi duyunca arka kapıdan girip kocasının cesedini bulmuş. Onun kan izlerini takip ederek yemek salonuna girince de diğer kurbanları bulmuş."

"Eh, öyle görünüyor sahiden. Ayakkabı izleri yemek salonuna doğru gidiyor."

"Aşçı tam şimdi durduğum yerdeydi" dedi Maura. "Buraya odaklanmalıyız."

"Sakin olun doktor" dedi kriminolog; Maura adamın sinirlendiğini sesinden anladı. "Oraya da geleceğiz."

"Bu kısmı kaydettim."

"Tamam, devam ediyoruz."

Maura yine fıslamalar duydu ve yeni ayak izleri, aşçının karısının o geceki hareketlerinin parlak kaydı belirdi. Ayak izlerini geri geri takip ederlerken, parlak bir birikinti beliriverdi. Wu Weimin'in şakağındaki yaradan akan kanlar burada toplanmıştı. Maura otopsi raporunu okumuştu ve beynin aldığı hasarı belli etmeyen küçük yaranın, derideki ve kafa-

tasındaki deliğin yakın çekim fotoğrafını görmüştü. Adamın kalbi birkaç saniye daha atmıştı ve akan kanı hale şeklinde yayılıp pıhtılaşmıştı. Burası, karısının onun yanında çömeldiği yerdi; kadının ayak izi kalmıştı. *Adamın cesedi henüz soğumamıştı herhalde.*

"Işık."

Maura yere gözlerini kırpıştırarak baktı; şimdi orada yalnızca çıplak beton görüyordu. Ama Ed şişeyi tekrar luminolle doldururken, Maura o kan birikintisini ve aşçının karısının bıraktığı izleri zihninde görebiliyordu hâlâ.

"Son olarak şuraya bakalım" dedi Ed, arka sokağa açılan mutfak kapısını göstererek. "Aşçının karısı geldiği yoldan mı çıkmıştı?"

"Hayır" dedi Johnny. "Ingersoll'un raporuna göre, kadın ön kapıdan Knapp Sokağı'na çıkmış koşarak. Yardım çağırmak için Beach Sokağı'na doğru gitmiş."

"Yani bu tarafta kan olmaması gerek."

Johnny dizüstü bilgisayarına göz attı. "Bu suç mahalli fotoğrafında kan görmüyorum."

Maura, Ed'in kol saatine göz attığını gördü; adam vaktin epey geç olmaya başladığını anımsatıyordu. Şimdiye kadar videoya çektikleri şeyler, tam da bulmayı bekledikleri şeylerdi. Maura o iki adamın sonradan aralarında ne konuşacaklarını merak etti; onların yorumları Boston polis teşkilatında kulaktan kulağa yayılacaktı şüphesiz. *Doktor Isles yüzünden boşu boşuna uğraştık.*

Bunun bir hata olup olmadığını merak etti Maura. *Bu akşam herkesin zamanını boşa mı harcadım, sırf on altı yaşındaki bir delikanlının şüphelerini ciddiye aldım diye?* Ama Maura, Sıçan'ın şüphelerini paylaşıyordu. Delikanlı okula geri döndükten sonra kendisine kasvetli, sessiz ve bomboş gelen evde tek başına kalan Maura, Red Phoenix dosyalarındaki bütün raporları ve fotoğrafları incelemişti. Delikanlının

çabucak saptadığı akıl karıştırıcı ayrıntılar Maura'yı da rahatsız etmişti gitgide.

"Şu işi bitirip evlerimize gidelim" dedi Jane. Sesinde bezginlik ve biraz da öfke vardı.

Işık tekrar sönünce yumruklarını sıkan Maura, yüzünü karanlığın gizlemesine sevindi. Sprey şişesinin luminol püskürttüğünü işitti tekrar.

"Hey, bunu görüyor musunuz?" dedi Ed birden.

Jane "Işık!" diye seslenince Frost lambayı açtı.

Aydınlıkta hep birlikte sessizce durup çıplak betona baktılar bir an.

"Suç mahalli fotoğraflarının hiçbirinde bu yok" dedi Johnny.

Ed kaşlarını çatıyordu. "Şu videoyu tekrar oynatayım" dedi. Hepsi kameranın etrafında toplanırken "oynat" tuşuna bastı. Karanlıkta, arka sokak kapısına doğru tek sıra halinde uzanan üç tane mavimsi yeşil leke vardı. İkisi şekilsizdi, ama üçüncüsünün küçük bir ayak izi olduğu belliydi.

"Belki de katliamla alakası yoktur" dedi Jane. "Bu lekeler başka zamana ait olabilir."

"Aynı mutfakta *iki* kanlı olay mı?" dedi Johnny.

"Bu ayak izlerinin suç mahalli fotoğraflarının hiçbirinde olmamasını nasıl açıklayacağız?"

"Çünkü biri onları silmiş" dedi Maura usulca. "Polis gelmeden." *Ama kalıntılar kalmış,* diye düşündü. *İnsan gözüyle görülmeyen, ama luminolün sergilediği kalıntılar.*

Diğerleri bu keşif karşısında afallamış gibiydi. Bu mutfağa bir çocuk girmişti, bir çocuk kanlara basarak yürümüştü ve kapıdan arka sokağa çıkmıştı.

"Mahzen" dedi Jane. Gidip mahzen kapısını açtı. Maura yanına gelirken, Jane el fenerini aşağıdaki ahşap merdivene doğru tuttu. Aşağıdaki karanlıktan rutubetli taş ve küf kokusu geliyordu. Jane'in el feneri gölgeleri aydınlatırken Mau-

ra büyük fıçılar ve devasa yemeklik yağ tenekeleri gördü – içlerindekiler yirmi yılda bozulmuşlardı mutlaka.

"Aşçı tam burada, bu kapının önünde öldü" dedi Jane. Ed'e doğru döndü. "Şu en üst basamaklara bakalım."

Sabırsız görünen, iç geçiren veya saatine göz atan yoktu bu sefer. Kriminologlar tripodla kamerayı hızla taşıdılar ve kamerayı mahzen merdivenine doğru çevirdiler. Herkes toplandı, ışık söndü ve Ed son bir kez luminol püskürttü. Mutfaktan akan kanın en üst basamakta birikmiş olduğunu ancak o zaman gördüler.

Bu basamakta küçük bir ayakkabı izi vardı.

24

"O gece mutfak mahzeninde biri varmış Bayan Fang. Belki de olanları bilen bir çocuk" diyor Dedektif Rizzoli. "Siz o çocuğun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Kadın polis beni inceliyor, sözlerine verdiğim tepkiyi gözlemliyor. Kapalı kapıların ardından dövüş sopalarının takırtılarını ve savaş hareketleri egzersizi yapan öğrencilerimin hep bir ağızdan çıkardığı sesleri duyabiliyorum. Ama ben verebileceğim karşılıkları gözden geçirirken ofisim sessiz. Suskunluğum da bir tepki ve Dedektif Rizzoli bunun anlamını çözmeye çalışıyor, ama ben duygularımı belli etmiyorum. Aramızdaki satranç oyununun içinde bir satranç oyununa dönüştü bu; öyle ince hamleler yapıyoruz ki, beni seyreden Dedektif Frost bunların farkında bile değil herhalde.

Asıl hasmım kadın. Gözlerinin içine bakarak soruyorum: "Mahzende biri olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Mutfakta ve mahzen merdiveninde ayak izleri var. Bir çocuğun ayak izleri."

"Ama aradan on dokuz yıl geçti."

"Onca yıldan sonra bile geride kan izleri kalır Bayan Fang" diye açıklıyor Frost. Onun sesi daha yumuşak; anlamadığıma inandığı şeyi sabırla açıklayan bir arkadaşın sesi. "Kan izlerini bazı kimyevi maddeler sayesinde görebiliyoruz. Ve o mahzenden bir çocuğun çıktığını, Wu Weimin'in kanına

basarak mutfaktan arka sokağa çıktığını biliyoruz."

"Bunu bana kimse söylemedi. Dedektif Ingersoll bir şey demedi."

"Çünkü o ayak izlerini görmedi" diyor Dedektif Rizzoli. "O gece polis geldiğinde, izler silinmişti. Ortadan kaldırılmıştı." Kadın bana öyle yaklaşıyor ki gözbebeklerini, çikolata rengi irislerin içindeki o iki siyah hedef merkezini görebiliyorum. "Bunu kim yapmış olabilir Bayan Fang? Mahzende bir çocuğun olduğunu kim gizlemek istemiş olabilir?"

"Neden bana soruyorsunuz ki? Ben o sırada yurtdışındaydım. Tayvan'daydım, ailemi ziyarete gitmiştim."

"Ama Wu Weimin'le karısını tanıyordunuz. Onlar gibi siz de Mandarin dilini biliyorsunuz. Mahzendeki çocuk onların kızıydı, değil mi?" Kadın cebinden çıkardığı bir not defterinden okuyor: "Mei Mei, beş yaşında." Bana bakıyor. "Anneyle kız nereye gittiler?"

"Ne bileyim? Ben ancak üç gün sonrasına uçak bileti bulabildim. Döndüğümde de gitmişlerdi. Her şeylerini toplayıp gitmişlerdi. Nereye gittiklerini bilmiyorum."

"Neden kaçtılar? Kadın kaçak göçmen diye mi?"

Çenem kasılıyor ve kadına öfkeyle bakıyorum. "*Kaçmasına* şaşırıyor musunuz? Ben kaçak göçmen olsam ve siz kocamın dört kişiyi öldürdüğünü düşünseniz, *beni* kelepçeleyip sınır dışı ettirmez miydiniz hemen? O kız burada doğmuş olabilir, ama Li Hua öyle değildi. Kızının Amerika'da büyümesini istiyordu; polisten kaçtığı için suçlayabilir misiniz onu? Gölgelerde gizlendiği için?"

"O ayak izlerini sildiyse, önemli kanıtları yok etti."

"Belki de kızını korumak için yapmıştır."

"O kız görgü tanığıydı. O soruşturmanın gidişatını değiştirebilirdi."

"Beş yaşında bir çocuğu mahkemeye çıkarıp tanıklık mı yaptıracaktınız? Bütün şehir onun babasının canavar oldu-

ğunu düşünürken, annesi babası kaçak göçmen olan bir çocuğa jüri üyeleri inanır mıydı sizce?"

Bu sözlerimin karşısında afallıyor. Suskunlaşıyor ve söylediklerimi düşünüyor. Li Hua'nın aslında mantıklı davrandığını fark ediyor. Kendini ve çocuğunu güvenmediği yetkililerden korumaya çalışan bir kadının mantığıydı bu.

Frost kibarca konuşuyor: "Biz düşman değiliz Bayan Fang. Gerçeği öğrenmeye çalışıyoruz sadece."

"Ben gerçeği on dokuz yıl önce söyledim zaten" diye belirtiyorum. "Polise söyledim, Wu Weimin kimseyi incitmezdi dedim, ama duymak istedikleri şey bu değildi. Onun deli bir Çinli olduğunu düşünmeleri çok daha kolaydı, üstelik bir Çinlinin kafasının içinde olup bitenler kimin umurundadır ki?" Sesimdeki hıncı fark ediyorum, ama bastırmaya çalışmıyorum. Hıncımı sert ve kulak tırmalayıcı bir sesle ifade ediyorum. "*Gerçeği* aramak fazla zahmetli. Polisler öyle düşünüyorlardı."

"Ben öyle düşünmüyorum" diyor Frost usulca.

Ona bakınca, gözlerinde içtenlik görüyorum. Yan odadaki ders sona erdi; öğrencilerin çıktığını, kapının defalarca açılıp kapandığını duyuyorum.

"Mei Mei o mahzende idiyse" diyor Dedektif Rizzoli, "onu bulmamız şart. Neler hatırladığını öğrenmeliyiz."

"Ona inanacak mısınız peki?"

"Nasıl bir kız olduğuna bağlı. Bize onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Bunu bir an düşünüyorum; geçmişin sisine, on dokuz yıl öncesine bakıyorum. "Hiçbir şeyden korkmadığını hatırlıyorum. Yerinde durmazdı hiç, zıplaya zıplaya koştururdu sürekli. Babası ona *minik kaplan* derdi. Kızım Laura o kıza bakıcılık yaptığında, eve bitkin bir halde gelirdi. Mei Mei gibi yaramaz bir çocuğu olacaksa asla çocuk yapmayacağını söylerdi."

"Mei Mei akıllı bir kız mıydı peki?"

Ona hüzünle gülümsüyorum. "Çocuğunuz var mı dedektif?"

"İki yaşında bir kızım var."

"Onun gelmiş geçmiş en zeki kız olduğunu düşünüyorsunuzdur, değil mi?"

Gülümseme sırası Rizzoli'de şimdi. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Ne de olsa bütün çocuklar zeki görünür, değil mi? Mei Mei öyle ele avuca sığmaz, öyle meraklı bir çocuktu ki..." Susup yutkunuyorum. "Onlar gidince, öz kızımı tekrar yitirmiş gibi oldum."

"Nereye gittiler?"

Başımı sallıyorum. "California'da bir kuzeni vardı galiba. Li Hua henüz yirmili yaşlardaydı ve öyle güzeldi ki. Tekrar evlenmiş olabilir. İsmini değiştirmiş olabilir."

"Şimdi nerede olduğunu bilmiyor musunuz?"

Kadın poliste şüphe uyandıracak kadar duraksıyorum. Doğruyu söyleyip söylemediğimi merak etmesine yol açacak kadar. Satranç oyunumuz sürüyor; her hamleyi karşı hamle takip ediyor.

"Hayır" diye yanıtlıyorum sonunda. "Sağ olup olmadığını bile bilmiyorum."

Kapı çalınıyor ve ofise Bella giriyor. Ders verdiği için yüzü kızarmış; terden sertleşmiş kısa, siyah saçı dimdik duruyor. Başını eğip selam veriyor.

"*Sifu,* son öğrenciler de gitti. Bana ihtiyacın olacak mı?"

"Bekle biraz. Burada işimiz bitmek üzere."

Onlara sunabileceğim başka bir şey kalmadığını anlayan iki dedektif gitmek için sırtlarını dönüyorlar. Kapıya doğru yürürlerken Rizzoli duraksayıp Bella'yı süzüyor. Onu uzun uzun inceliyor ve kadının aklından peş peşe geçen düşünceleri görür gibi oluyorum. *Mei Mei kaybolduğunda beş yaşındaydı. Bu genç kadın kaç yaşında acaba? Bu mümkün ola-*

bilir mi? Ama Rizzoli bir şey demiyor ve başıyla veda edip stüdyodan çıkmakla yetiniyor.

Kapı kapanınca Bella'ya "Zamanımız azalıyor" diyorum.

"Biliyorlar mı?"

"Gerçeğe yaklaştılar." Derin bir soluk alıyorum ve artık beni aşağı çeken bitkinlikten kurtulamayışım kaygılanmama yol açıyor. İki savaş birden veriyorum; biri iliklerimde için için yanan düşmana karşı. Bu düşmanlardan birinin beni öldüreceği kesin.

Tek soru şu: Beni hangisi öldürecek?

25

Kayıp kızların sayısı üçe çıkmıştı.

Jane sayıları giderek artan dosyalarına bakarken ılık kahvesini yudumlayıp tavuklu-salatalı sandvicini yedi. Masasında kimliği belirsiz kadının, Red Phoenix katliamının ve ortadan kaybolan Laura Fang ile Charlotte Dion'un dosyaları vardı. Bir başka kayıp kız için de dosya açmıştı: aşçının kızı, on dokuz yıl önce annesiyle birlikte sırra kadem basan Mei Mei. Mei Mei artık yirmi dört yaşındaydı, belki de evlenmişti ve soyadı değişmişti. Ellerinde o kızın fotoğrafı ya da parmak izleri yoktu, görünüşünü de bilmiyorlardı. Kız artık başka bir ülkede yaşıyor bile olabilirdi. *Veya burnumuzun dibinde yaşıyor, Çin Mahallesi'ndeki bir stüdyoda dövüş sanatları dersi veriyor olabilir,* diye düşünen Jane'in gözünde Iris'in ifadesiz yüzlü yardımcısı Bella Li canlandı; o kızın geçmişini araştırmaya başlamışlardı bile.

Üç kızın içinde, hâlâ sağ olma ihtimali en yüksek olan kız Mei Mei'ydi. Diğer iki kızınsa öldükleri neredeyse kesindi.

Jane dikkatini Laura Fang ile Charlotte Dion'a yöneltti tekrar. Hayatlarının farklılığına karşın aralarındaki şaşırtıcı bağlantıya. Charlotte zengin ve beyazdı. Laura ise yoksul Çinli göçmenlerin kızıydı. Charlotte, Brookline'daki bir konakta büyümüştü; Laura ise Çin Mahallesi'ndeki sıkış tıkış bir apartman dairesinde. Birbirlerinden çok farklı olsalar

da, iki kız da restoran katliamında ebeveynlerini yitirmişlerdi ve şimdi cinayet masasında, Jane'in masasında duran dosyaları eşit yer kaplıyordu – kimse dosyasının buraya gelmesini istemezdi. Jane kızların dosyalarına göz gezdirirken, Ingersoll'un kendisine söylediği son sözü anımsadı. *Mesele, o kızlara olanlar.*

Adam bu kızları mı kastetmişti?

Jane, Patrick Dion'un konağını ikinci görüşünde de önceki kadar etkileyici buldu.

Arabasıyla ikiz taş sütunların arasından geçti ve bahçe yolunda huş ağaçlarının, geniş çimenliğin yanından geçerek kolonyal tarzı dev binaya doğru ilerledi. Jane garajın girişine park ederken, Patrick Dion onu selamlamak için evden çıktı.

El sıkışırlarken Jane "Benimle tekrar görüştüğünüz için teşekkürler" dedi.

"Charlotte'la ilgili bir haber mi vereceksiniz?" diye sordu adam; gözlerindeki umudu görmek, sesinin titrediğini duymak acı vericiydi.

"Ziyaretimin sebebini yeterince açıklayamadıysam kusura bakmayın" dedi Jane. "Size verebileceğim yeni bir haber yok maalesef."

"Ama telefonda Charlotte'la ilgili konuşmak istediğinizi söylediniz."

"Şimdi yürüttüğümüz soruşturmayla ilgili konuşmak için geldim. Çin Mahallesi'nde işlenen cinayetle."

"Bunun kızımla ne ilgisi var?"

"Emin değilim Bay Dion. Ama bazı gelişmeler, Charlotte'un kaybolmasının bir başka kayıp kızla bağlantılı olduğunu düşündürüyor bana."

"Yıllar önce, Dedektif Buckholz araştırmıştı bunu."

"Bir de ben araştırmak istiyorum. Aradan on dokuz yıl geçmiş olsa da, kızınızın unutulmasına izin vermeyeceğim.

Charlotte bundan daha iyisini hak ediyor."

Jane adamın yaşlı gözlerini kırpıştırdığını görünce, onun kızını yitirmenin acısını hâlâ eskisi kadar hissettiğini anladı. Ebeveynler asla unutmazlardı.

Adam ihtiyatla başını sallayarak "İçeri gelin" dedi. "Söylediğinizi yaptım, onun eşyalarını tavan arasından indirdim. İstediğiniz kadar bakın lütfen."

Adamın peşinden antreye giren Jane pırıl pırıl parke zeminleri ve en az iki yüzyıllık gibi görünen yağlıboya portreleri etkileyici buldu yine. Bu evi Kevin Donohue'nun eviyle, onun zevksiz eşyalarıyla ve alışveriş merkezlerinden satın alınmış tablolarıyla kıyasladı ister istemez. Yeni zenginler eskiler gibi değildi. Patrick onu ana yemek salonundan geçirdi; buranın Palladio tarzı pencereleri dışarıdaki zambaklı havuza bakıyordu. On-on iki misafire yetecek kadar büyük olan pelesenk yemek masasında karton kutular duruyordu.

"Sakladıklarım bunlar" dedi adam kederle. "Giysilerinin çoğunu hayır kurumlarına bağışladım sonunda. Charlotte da bunu isterdi sanırım. Öyle şeyleri önemserdi; yoksulların doyurulmasını, evsizlere barınak sağlanmasını." Odaya bakınan adam alaycı bir kahkaha attı. "Bu size ikiyüzlülük gibi geliyordur herhalde, değil mi? Bu evde yaşarken, böyle bir mülke sahipken bunları söylemem. Ama kızım *gerçekten* iyi kalpliydi. Yardımseverdi." Adam kutulardan birinden eski bir blucin çıkardı. Pantolona bakarken, dar kalçalı kızının bu pantolonu giydiği zamanki halini hayal ettiği belliydi. "Bunları bağışlamaya gönlüm elvermedi nedense. Blucinin modası asla geçmez. Kızım geri dönerse bu pantolonu ister, biliyorum." Pantolonu yavaşça kutuya geri koydu ve derin derin iç geçirdi.

"Çok üzgünüm Bay Dion. Bütün bunları hatırlatıp sizi üzdüğüm için. Bu kutulara tek başıma bakabilirim isterseniz."

"Hayır, bazı şeyleri açıklamam gerek. Yoksa taşıdıkları

anlamı bilemezsiniz." Adam başka bir kutudan bir fotoğraf albümü çıkardı. Albümü bırakmak istemezmiş gibi, sımsıkı tuttu bir an. Sonunda iki eliyle Jane'e uzattığında, Jane kendisine sunulan bu değerli şeyi eşit ölçüde saygıyla aldı. "Bunu görmek istersiniz herhalde."

Jane kapağı açtı. İlk sayfada, yeni doğmuş kırmızı yüzlü bir bebeği kucağında tutan genç bir sarışın kadının fotoğrafı vardı; bebek beyaz bir battaniyeyle, mumya gibi sarmalanmıştı. Fotoğrafın altındaki CHARLOTTE'UMUZ, SEKİZ SAATLİK yazısı gösterişli kıvrımlarla ve zarifçe yazılmıştı; bir kadının el yazısıydı bu. Dina'nın Patrick'le yeni evlendiği zamanki hali buydu demek. Arthur Mallory onların hayatlarına girip de evliliklerini yıkmadan önce.

"Charlotte tek çocuğunuz muydu?" diye sordu Jane.

"Dina tek çocuk yapmamızda ısrar etti. Ben de kabul ettim. Ama şimdi..."

Şimdi pişman, diye düşündü Jane. *Bütün sevgisini ve umutlarını günün birinde yitireceği bir çocuğa yüklediği için pişman.* Sayfaları çeviren Jane başka fotoğrafları, mavi gözlü ve sarışın Charlotte'un bebeklik fotoğraflarını inceledi. Bazı fotoğraflarda Dina da vardı, ama hiçbirinde Patrick yoktu; fotoğraf makinesini tutarken, çerçevenin kenarında belli belirsiz görülen gölgesi vardı sadece. Jane albümün son sayfasına, Charlotte'un dört yaşındaki halini gösteren fotoğrafların bulunduğu sayfaya geçti.

Patrick ona sonraki albümü verdi.

Bu ikinci albümde yıllar hızlanmış gibiydi; kız her birkaç sayfada bir büyüyor, değişiyordu. Ebeveyni ilk yıllarda onun üstüne heyecanla titredikten sonra, fotoğraf çekmeyi umursamamaya başlamışlardı giderek; fotoğraf makinesini ancak özel durumlarda ellerine almışlardı. Kızın beşinci doğum günü partisinde. İlk bale resitalinde. New York şehri gezisinde. O meleksi bebek somurtkan bir ergene dönüştü birden; Bol-

ton Akademisi'nin ön bahçe kapısında, üstünde okul formasıyla poz veriyordu.

"Bu fotoğrafta on iki yaşındaydı" dedi Patrick. "O formadan nefret ettiğini hatırlıyorum. Ekosenin kızları şişman gösterdiğini, okulun bu yüzden o formayı dayattığını söylerdi. Kızlar çok çirkin görünsünler de delikanlılarla başları belaya girmesin diye."

"Bolton'a gitmek istemiyor muydu?"

"Ah, kesinlikle istiyordu. Ama bunun benim hoşuma gitmediğini itiraf ediyorum. Kızımın yatılı okulda okuması benim için çok zor oluyordu. Dina ısrar ediyordu, çünkü o okuldan mezun olmuştu ve orası bir kızın *bütün doğru insanlarla* tanışabileceği bir yermiş. Öyle diyordu." Adam duraksadı. "Tanrım, çok yüzeysel gelecek herhalde, ama Dina böyle şeylerle kafayı bozmuştu. Charlotte'un uygun arkadaşlar edinmesiyle ve doğru erkekle evlenmesiyle." Adam duraksayıp alaycı bir tavırla ekledi: "Sonunda Bolton'dan koca bulan kişi Dina oldu."

"Dina sizi terk edince yıkılmış olmalısınız."

Patrick kaderine boyun eğmişçesine omuz silkti. "Kabullendim. Başka ne yapabilirdim ki? Ve tuhaf bir şekilde, Arthur Mallory'ye epey kanım ısındı. Aslında Mallory ailesinin tamamını sevdim, Barbara'yı, oğulları Mark'ı. Hepsi de düzgün insanlardı. Ama hormonlar karşı konulmaz bir güçtür. Karımı, Arthur'la birbirlerini gördükleri an yitirdim bence. Yapabileceğim tek şey kenarda durup evliliğimin sona ermesini seyretmekti."

Jane son sayfaya geçip, albümdeki son fotoğrafı inceledi. Bu bir düğün fotoğrafıydı ve ortada yeni gelinle damat, Dina'yla Arthur Mallory duruyordu; ikisi de şıktı. Yanlarında çocukları vardı; Mark babasının, Charlotte ise annesinin yanında duruyordu. Gelinle damat gülümsüyordu, Charlotte ise bu insanların yanında neden durduğunu bilmezcesine şaşkın görünüyordu.

"Charlotte bu fotoğrafta kaç yaşında?" diye sordu Jane.

"On üç olması gerek."

"Biraz şaşkın görünüyor."

"Her şey öyle çarçabuk olup bitti ki, hepimiz afalladık sanırım. Mallory'lerle tanışalı daha bir sene olmuştu, Charlotte'la Mark Bolton Akademisi'nin Noel şenliğinde sahne aldıklarında tanışmıştık. Ertesi yıl Bolton Noel şenliğine gittiğimizdeyse, Dina beni terk edip Arthur'la evlenmişti. Kızını tek başına yetiştiren, sıradan bir bekâr babaydım artık."

"Boşanmadan sonra Charlotte sizde mi kaldı?"

"Dina'yla ben bunu konuştuk ve velayeti benim almama karar verdik, Charlotte büyüdüğü evde kalabilsin diye. Charlotte her ay bir hafta sonunu Dina ve Arthur'la geçirecekti güya, ama onlar öyle çok seyahat ediyorlardı ki evde olmuyorlardı pek."

"Yani kızınız için hukuk savaşı, çekişme filan yaşamadınız?"

"İki insanın boşanması, birbirlerine değer vermedikleri anlamına gelmez. Biz birbirimize değer veriyorduk. Ve artık daha geniş bir ailenin parçasıydık hepimiz. Arthur'un eski karısı Barbara boşanmayı kabullenemedi maalesef ve hep hınç duydu. Ama hınca saplanıp kalmak anlamsız geliyordu bana. Buna medeni olmak diyorlar."

Ingersoll da raporuna Patrick Dion'la eski karısının boşandıktan sonra bile samimiyetlerini sürdürdüklerini yazmıştı. Jane, Patrick'i dinledikten sonra buna inanıyordu artık.

"Hatta son Noellerini burada, benimle birlikte geçirdiler" dedi adam. "Arthur, Dina ve Mark. Bu odada birlikte akşam yemeği yedik. Birbirimize aldığımız hediyeleri açtık." Adam masaya bakındı; o insanların hâlâ orada oturan hayaletlerini görüyordu sanki. "Charlotte'un şurada, masanın ucunda oturduğunu hatırlıyorum; Mark'a Harvard'ı sevip sevmediğini sormuştu. Dina ona inci kolye armağan etti. Tatlı olarak balkabaklı turta yedik. Sonra da Mark'ı alt kattaki ahşap

atölyeme götürdüm, çünkü elleriyle çalışmaya bayılır. Çocuk Harvard'da okuyor, ama aklı fikri güzel mobilyalar yapmakta." Patrick gözlerini kırpıştırarak Jane'e baktı; onun varlığını birden hatırlamıştı sanki. "Artık yoklar. Sadece Mark'la ben kaldık geride."

"Birbirinize yakın gibisiniz."

"Ah, o iyi bir genç adam." Duraksayan Patrick birden gülümsedi. "Mark şimdi otuz dokuz yaşında, ama insan benim yaşıma gelince, kırkın altındaki herkesi genç görüyor."

Jane kutudan bir başka cildi çıkardı... Bu, aile albümü değildi, Bolton Akademisi yıllığıydı ve vişne rengi deri kapağında okulun arması vardı.

"Charlotte o yıl ikinci sınıftaydı" dedi Patrick kapağa bakarak. "Şeyden önceki yıl..." Duraksayan adamın yüzü kararmıştı. "Okula ihmal davası açmayı düşündüm. Kızımı okul gezisine götürdüler, ama gözetimleri yetersizdi. Sonuçta halka açık bir yerdeydiler. Faneuil Hall'da! Bazı çocukların uzaklaşabileceğini, yabancıların onlara yaklaşabileceğini bilmeleri gerekirdi. Ama öğretmenler dikkatsiz davrandılar ve kızım bir anda ortadan kayboldu. Ben okyanus ötesindeydim ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadım."

"Londra'daydınız anladığım kadarıyla."

Patrick başıyla onayladı. "Potansiyel yatırımcılarla görüşüyordum, lanet olası servetime servet katıyordum. Her şeyimi verebilirim, yeter ki..." Birden ayağa kalktı. "Sert bir içkiye ihtiyacım var. Siz de alır mısınız?"

"Almayayım, teşekkürler. Araba kullanacağım."

"Ah. Sorumluluk sahibi kadın polis. İzninizle" diyen adam odadan çıktı.

Jane, Bolton yıllığının ikinci sınıflara ayrılmış bölümünü açtı ve en alt sıradaki fotoğrafların arasında Charlotte'u buldu. Sarı saçı omuzlarına dökülmüş olan kız hafifçe, hüzünle gülümsüyordu. Güzel kızdı, ama yaşayacağı trajedi şimdi-

den yüz hatlarına damgasını vurmuş gibiydi; sanki gelecekte kendisini yalnızca yürek acısının beklediğini biliyordu. Fotoğrafının altına ilgi alanları ve aktiviteleri yazılmıştı. TİYATRO KULÜBÜ. RESİM. ORKESTRA. TENİS TAKIMI.

Orkestra. Jane, Charlotte'un viyola çaldığını anımsadı. Laura Fang'ın da keman çaldığını. O kızlar farklı evrenlerde büyümüş olabilirlerdi, ama ortak yönleri müzikti.

Yıllığı karıştıran Jane aktiviteler bölümünü buldu ve orada da Charlotte'u gördü; kız yirmi civarında müzik öğrencisinin arasında poz veriyordu. Yaylı çalgı öğrencilerine ayrılmış ikinci sırada oturan kızın enstrümanı kucağındaydı. Fotoğrafın altında MÜZİK YÖNETMENİ CANDACE FORSYTH VE BOLTON AKADEMİSİ ORKESTRASI yazısı vardı.

Jane, Patrick'in yemek salonuna geri döndüğünü işitti; adamın taşıdığı içki bardağındaki buzlar şıngırdıyordu. "Kızınız Laura Fang diye bir kızı tanıyor muydu?" diye sordu Jane.

"Dedektif Buckholz da Charlotte ortadan kaybolunca bana aynı soruyu sormuştu. Ona bu ismi ilk kez duyduğumu söyledim. Laura Fang'ın Charlotte'tan iki yıl önce kaybolduğunu sonradan öğrendim. Dedektif Buckholz'un o soruyu neden sorduğunu da o zaman anladım."

"İki kızın arasında bağlantı var mıydı sizce? Charlotte, Laura'dan bahsetmedi mi hiç?"

Patrick, Bolton orkestrasının fotoğrafına baktı. "Çocuklar okuldan dönünce bir sürü kızdan ve oğlandan bahsederler. Hepsinin ismini nasıl hatırlayayım?"

Adam haklıydı, hatırlaması beklenemezdi.

Jane yıllığın sonunu, son sınıf öğrencilerine ayrılmış bölümü açtı ve mavi blazer ceketli, kırmızı kravatlı Bolton forması giymiş bakımlı delikanlıların fotoğraflarına göz gezdirdi. Mark Mallory'yi gördü; delikanlının yüzü biraz zayıf, saçı ise daha uzun ve kıvırcıktı. Daha şimdiden yakışıklı bir

genç adamdı ve Harvard'a gidecekti. Fotoğrafının altında ilgi alanları yazılıydı: LACROSSE,[8] ORKESTRA, SATRANÇ, ESKRİM, TİYATRO.

Yine orkestra. Nihayetinde Dion'larla Mallory'ler böyle tanışmışlardı... Noel şenliğinde, müzikle ilgilenen çocukları sayesinde.

"Bunlar ne işinize yarayacak bilmiyorum" dedi Patrick. "Dedektif Buckholz bütün bunları on dokuz yıl önce sormuştu bana."

Jane başını kaldırıp ona baktı. "Yanıtlar değişmiştir belki de."

İkindi güneşi, Brookline'dan çıkıp Massachusetts paralı yolunda araba süren Jane'in gözlerini kamaştırıyordu. Jane, Worcester'a çabucak varsa da sonrasında, kuzeye sapınca daha yavaş ilerledi; geçtiği tali yollarda asfaltlama çalışmaları yapıldığından, trafik tek şeritten akıyordu. Bolton Akademisi'ne vardığında saat akşamın beşiydi neredeyse. Ön bahçe kapısından geçen Jane, arabasını yaşlı meşe ağaçlarının gölgesindeki yılankavi bahçe yolunda sürdü. Okulun ana binasının taş basamaklarında oturan üç kız çene çalıyordu. Park edip arabasından inen Jane'e bakma zahmetine bile girmediler. On beş-on altı yaşlarında gibiydiler, hepsi de zayıf ve güzeldi; doğa ana onları yeryüzündeki biyolojik görevlerini yerine getirmeleri, genç erkekleri etkilemeleri için kusursuzca tasarlamıştı.

"Özür dilerim. Müzik Yönetmeni Bayan Forsyth'ı arıyorum" dedi Jane.

Üç tanrıça pasif bakışlarla karşılık verdiler. Ekose etek ve beyaz pamuklu bluz giymiş olmalarına karşın, Jane'in kendini iflah olmaz ölçüde demode hissetmesini sağlamayı başardılar.

8. Ucunda ufak ve sert plastikten yapılmış topu taşıyabilecek bir ağın bulunduğu sopalarla oynanan, amacı topu karşı takımın kalesine sokmak olan bir takım sporu. (yay.n.)

"Bennett Hall'da" dedi kızlardan biri nihayet.

"Orası neresi?"

Kız zarif kolunu uzatıp, çimenliğin diğer tarafındaki görkemli binayı gösterdi. "Şurası."

"Teşekkürler." Jane çimenlikten geçerken, kızların bakışlarını üstünde hissetti; sıradan insanların dünyasından gelmiş olan yabancı bir numuneydi o. Yatılı okul böyle bir şeydi demek ki; Hogwarts gibi eğlenceli değildi hiç. Kız yurdu cehennemi gibi bir şeydi daha çok. Bennett Hall'un basamaklarına ulaşan Jane başını kaldırıp beyaz sütunlara ve binanın zarif, oymalı alınlığına baktı. *Olympos Dağı'na tırmanmak gibi,* diye düşündü, merdiveni çıkıp ana salona girerken.

Solundaki koridordan kulak tırmalayıcı keman sesleri geliyordu. Sesleri takip ederek bir sınıfa girdi; burada pür dikkat öne eğilmiş ergen bir kız oturuyordu ve kır saçlı bir kadın ona kaşlarını çatıyordu.

"Yeter Amanda, yaptığın vibrato yüksek gerilim hattı gibi ses çıkarıyor! Sinirim bozuldu resmen. Sapı da fazla sıkıyorsun. Bileğini gevşet." Kadın, kızın sol bileğini tutup şiddetle sarstı. "Haydi, gevşet!"

Birden Jane'i fark eden öğrenci donakaldı. Kadın dönüp "Evet?" dedi.

"Bayan Forsyth. Size telefon etmiştim. Ben Dedektif Rizzoli."

"Buradaki işimiz bitmek üzere." Öğretmen öğrencisine doğru dönüp iç geçirdi. "Bugün çok gerginsin, o yüzden derse devam etmemizin anlamı yok. Yurduna geri dön ve bilek titretme egzersizi yap. İki elinle. Bir kemancının her şeyden önce bilekleri esnek olmalıdır."

Kız enstrümanını kutusuna koydu uysalca. Tam odadan çıkacakken birden durup Jane'e "Dedektif olduğunuzu söylediniz" dedi. "Polis filan mısınız yani?"

Jane başıyla onayladı. "Boston polis teşkilatı."

"*Süper*! Ben de ileride FBI ajanı olmak istiyorum."

"Öyleyse bunun için uğraşmalısın. Büro'nun daha çok kadına ihtiyacı var."

"Evet, bunu annemle babama söyleyin. Polisliğin *başkalarına* göre olduğunu söylüyorlar" diye mırıldanan kız, iki büklüm yürüyerek odadan çıktı.

"Korkarım ki o kız asla iyi bir müzisyen olamayacak" dedi Bayan Forsyth.

"Son duyduğuma göre" dedi Jane, "FBI'a girmek için keman çalmak şart değilmiş."

Bu alaycı söz öğretmenin hoşuna gitmedi. Bayan Forsyth, Jane'i soğuk bakışlarla süzdü. "Sorularınız olduğunu söylemiştiniz dedektif?"

"On dokuz yıl önceki bir öğrencinizle ilgili. O kız okul orkestrasındaydı. Viyola çalıyordu."

"Charlotte Dion hakkında konuşmak için geldiniz, değil mi?" Jane'in başıyla onayladığını gören kadın iç geçirdi. "Mesele, Charlotte *tabii*. Kimsenin unutmamıza izin vermediği tek öğrenci. Bay Dion bunca yıl sonra bile hâlâ bizi suçluyor, değil mi? Kızı kaybolduğu için."

"Bu, her ebeveynin kabullenmekte zorlanacağı bir şey. Bunu anlıyorsunuzdur."

"Boston polis teşkilatı o kızın kaybolmasını titizlikle soruşturdu ve okulumuzun ihmali bulunduğunu düşünmediler hiç. O gezide gereğinden de fazla gözetmen vardı; altıya bir oranında. O öğrenciler de bebek değil, ergendiler. Onlara bakıcılık yapmamıza gerek yoktu." Kadın fısıldayarak ekledi: "Ama Charlotte'a bakıcılık yapmalıydık belki de."

"Neden?"

Bayan Forsyth duraksadı. "Özür dilerim, bunu söylememeliydim."

"Charlotte zor bir çocuk muydu?"

"Ölülerin arkasından konuşmayı sevmem."

"Ölüler adalet ister bence."

Kadın anlık bir tereddütten sonra başıyla onayladı. "Onun hakkında şunu söyleyeceğim sadece: Akademik yıldızlarımızdan biri değildi. Ah, yeterince akıllıydı. Giriş sınavındaki puanı bunu gösteriyor. Buradaki ilk senesinde iyiydi de. Ama annesiyle babası boşandıktan sonra tam anlamıyla tepetaklak oldu ve derslerinin çoğunu güçbela geçti. Haline üzülüyorduk tabii, ama buradaki öğrencilerin yarısı boşanmış ailelerin çocukları. O çocuklar duruma uyum sağlayıp hayatlarına devam edebiliyorlar. Charlotte ise bunu yapmadı hiç. Somurtkan bir kız olarak kalmayı sürdürdü sadece. Sanki kendine acıdığı için kötü şansı *üstüne çekti*."

Bayan Forsyth ölülerin arkasından konuşmayı sevmeyen bir kadın olarak, ağzına geleni söylemekten çekinmiyordu kesinlikle.

"Annesini kaybetmesi onun suçu değildi ki" diye belirtti Jane.

"Elbette değildi. O korkunç bir şeydi, Çin Mahallesi'ndeki katliam. Ama felaketlerin sanki belirli insanların başına geldiğini fark ettiniz mi hiç? Aynı yıl içinde eşlerini ve işlerini kaybediyorlar ve kanser oluyorlar. Charlotte da öyleydi, hep karamsardı, hep kötü şansı üstüne çekerdi. Çok arkadaşı olmamasının sebebi buydu belki de."

Patrick, Charlotte'tan böyle bahsetmemişti kesinlikle. Jane kızın bu yönünü duyunca şaşırdı.

"Okul yıllığına bakılırsa, oldukça faydalı aktivitelerle uğraşıyormuş" dedi Jane. "Örneğin müzikle."

Bayan Forsyth başıyla onayladı. "Fena bir viyolacı değildi, ama tutkusuz gibiydi. Boston yaz orkestrası atölyesine girmeyi daha ilk senesinde başardı. Ama viyola çalmasının da payı vardı bunda. Onlar viyolacı sıkıntısı çekerler hep."

"O atölyeye kaç öğrenciniz girdi?"

"Her yıl en az birkaç tane girer. O atölye New England'da bir numaradır, Boston Senfoni Orkestrası'nın üyeleri ders ve-

rir. Çok seçicidirler." Bayan Forsyth duraksadı. "Şimdi kimi soracağınızı biliyorum. Kaybolan o Çinli kızı, değil mi?"

Jane başıyla onayladı. "Sanki aklımı okuyorsunuz. Adı Laura Fang'dı."

"Anladığım kadarıyla yetenekli bir kızmış. Bunu o kaybolduktan sonra duydum. Birkaç öğrencim onu atölyeden tanıyormuş."

"Charlotte onunla tanışmıyor muydu peki?"

"Hayır. Charlotte, Laura'nın kaybolmasından sonraki yıl sınavı geçmişti; yani tanışmış olamazlar. Bunu da soracaktınız eminim."

"On dokuz yıl sonra bile bütün bu ayrıntıları hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum, çünkü bunları o dedektifle de konuştum geçenlerde."

"Hangi dedektifle?"

"Adamın adını hatırlamıyorum. Birkaç hafta önceydi. Randevu defterime bakmam gerek."

"Hemen bakarsanız sevinirim hanımefendi."

Kadının gözleri öfkeyle parladı bir an; zahmete girmek istemiyor gibiydi. Ama masasına gidip bir çekmecenin içini karıştırdı ve sonunda bir günlük plan defteri çıkardı. Sayfaları karıştırdıktan sonra başını salladı. "Buldum. 2 Nisan'da, randevu almak için aradı. Dedektif olamayacak kadar yaşlı olduğunu düşündüm, ama tecrübe önemlidir herhalde."

Yaşlı. Ve kayıp kızlar hakkında sorular soruyor. "Dedektif Ingersoll muydu?" diye sordu Jane.

Bayan Forsyth başını kaldırıp baktı. "Onu tanıyorsunuz demek."

"Duymadınız mı? Geçen hafta vurularak öldürüldü."

Bayan Forsyth'ın randevu defteri ellerinin arasından kayıp masaya düştü. "Tanrım. Hayır, bilmiyordum."

"Buraya neden gelmişti Bayan Forsyth? Neden Charlotte'la ilgili sorular soruyordu?"

"Herhalde kızın babası istemiştir, hâlâ yanıtlar bulmayı umuyordur diye düşündüm. Birkaç hafta önceki mezunlar yemeğinde Mark Mallory'ye bahsettim, ama bu konuda hiçbir şey bilmiyordu."

"Bay Dion'a sordunuz mu?"

Kadın kızardı. "Bolton Akademisi, Bay Dion'la herhangi bir şekilde temas kurmaktan kaçınıyor. Kötü hisler... uyandırmamak için."

"Dedektif Ingersoll'un size tam olarak ne dediğini söyleyin bana."

Kadın masasının ardındaki koltuğa gömüldü. Daha ufak tefek ve daha az etkileyici görünmeye başlamıştı birden; kitaplardan ve orkestra parçalarından oluşan korunaklı dünyasına dış dünyanın böyle kabaca müdahale etmesi karşısında afallamıştı. "Kusura bakmayın, izninizle biraz düşüneyim..." Yutkundu. "Aslında Charlotte'la ilgili çok soru sormadı. Daha çok diğer kızla ilgili sordu."

"Laura Fang'la."

"Ve diğerleriyle."

"Diğerleri?"

"Bir listesi vardı. Uzun bir liste, yirmiden fazla isim vardı orada. Dedektif bana o kişilerden herhangi birini tanıyıp tanımadığımı sordu. Herhangi birinin Bolton'da okuyup okumadığını. Hayır dedim."

"O listedeki isimlerden hatırladığınız var mı?"

"Hayır. Dediğim gibi, hiçbirini tanımıyorum. Dedektif bana hepsinin Laura gibi ortadan kaybolan kızlar olduğunu söyledi." Bayan Forsyth doğrulup Jane'e baktı. "Asla bulunmamış kızlar."

26

"Bunlar Dedektif Ingersoll'un cep telefonuyla sabit hattının son otuz günlük telefon kayıtları" diyen Johnny, sayfaları Jane'le Frost'un görebilmesi için konferans masasına serdi. "Son bir ayda aradığı ve arandığı bütün numaraların listesi. İlk bakışta dikkat çekici bir şey görünmüyor. Çoğu sıradan aramalar. Kızını, dişçisini, kablolu televizyon şirketini, kredi kartı şirketini aramış. Maine'de kaldığı balıkçı kampına telefon etmiş. Sokağındaki pizzacıyı da defalarca aramış."

"Vay be. Epey pizza yemiş" dedi Frost.

"Red Phoenix kurbanlarının ailelerini de aradığını fark edeceksiniz. Onları 13 Mart ile 1 Nisan arasında aramış. Yani katliamın yıldönümü civarında."

"Hem Bayan Gilmore'la hem de Mark Mallory'yle konuştum" dedi Frost. "Ingersoll'un onları aradığını doğruladılar; düzenli olarak aldığı imzasız mektupların onlara da gelip gelmediğini sormuş. Hani hepsine her sene gelen o mektuplar var ya."

"Ama listedeki birkaç numaraya anlam veremedim" dedi Johnny. Telefon numaralarından birinin üstüne tık tık vurdu. "Örneğin buna. 6 Nisan'da Lowell'ı aramış. My Best Friend diye bir köpek bakıcılığı firmasını." Johnny başını kaldırıp meslektaşlarına baktı. "Bildiğimiz kadarıyla Ingersoll'un köpeği olmadı hiç."

"Belki de bir köpek bakıcısıyla çıkıyordu" dedi Jane.

"O numarayı aradım" dedi Johnny. "Ingersoll'un adını hiç duymamışlar ve müşteri listelerinde de yok. Belki de yanlış numarayı aramıştır diye düşündüm." Başka bir numarayı gösterdi. "8 Nisan'da da Worcester'ı aramış. Shady Lady diye bir kadın iç çamaşırı mağazasını."

Jane yüzünü buruşturdu. "Bunun ayrıntılarını bilmek istediğimden emin değilim."

"Mağazayı aradığımda" dedi Johnny, "hiçbiri Ingersoll ismini hatırlamadı. Bu yüzden ben de yine yanlış numaraydı herhalde diye düşündüm."

"Mantıklı bir varsayım."

"Ama yanlış. O numarayı *bilerek* aradı."

"Ingersoll'un kendine değil, kız arkadaşına seksi iç çamaşırları aldığını söyle lütfen" dedi Jane.

"Mesele seksi iç çamaşırları değildi. Ingersoll aslında Shady Lady'yi değil, o numaranın *eski* sahibini aramak istemişti."

Jane kaşlarını çattı. "Bunu nereden anladın?"

"Sen Bolton Akademisi'ne gittikten sonra, istediğini yapıp eyaletin kayıp kızlar veri tabanına baktım. Massachusetts'te son yirmi beş yıl içinde kaybolan bütün kızların listesini çıkardım."

"O kadar geriye mi gittin?" dedi Frost.

"Charlotte on dokuz yıl önce ortadan kaybolmuştu. Laura Fang da yirmi bir yıl önce. Ben ne olur olmaz diye yirmi beş yıl öncesine kadar baktım, iyi ki de bakmışım." Johnny kalın bir dosyadan çıkardığı bir sayfayı masanın üstünden Jane'e doğru itti. Sayfanın ortasındaki bir telefon numarası kırmızı kalemle çembere alınmıştı. "Bu, Ingersoll'un aradığı, şimdi Shady Lady'ye ait olan numara. Yirmi iki yıl önceyse, Worcester'da oturan Bay Gregory Boles'a aitti. On iki yıl önce, numara başka birine verildi. Dört yıl önce de Shady Lady

kadın iç çamaşırı mağazasına verildi. Telefon numaralarının sahipleri sık sık değişir, sabit hatlarını iptal ettiren insanların sayısı arttıkça daha da sık değişiyor. Bence Dedektif Ingersoll'un ulaşmaya çalıştığı kişi oydu. Gregory Boles. Ama Boles on iki yıl önce bu eyaletten taşınmış."

"Gregory Boles kim?" diye sordu Frost.

Telefon numaralarının bulunduğu sayfayı yukarıdan aşağıya tarayan Jane durumu anlayınca birden heyecanlandı. "Bunlar kayıp çocuk veri tabanındaki irtibat numaraları." Başını kaldırıp baktı.

Johnny başıyla onayladı. "Gregory Boles kayıp kızlardan birinin babası. Şu an eyalette soruşturulan bütün vakaları incelemek niyetindeydim. Yani son yirmi beş yılda ortadan kaybolan, on sekiz yaşından küçük bütün kızların dosyalarını." Getirdiği kabarık dosyayı gösterdi. "Ama hepsini gözden geçirmenin, Charlotte'la veya Laura'yla ilgili bağlantılar bulmaya çalışmanın epey uzun iş olduğunu fark ettim. Ve açıkçası bu işin bana verilmesine bozulmuştum, çünkü sırf angarya olduğunu düşünüyordum."

"Ama sonunda bir şey buldun" dedi Jane.

"Evet, buldum. Bütün telefon numaralarını Ingersoll'un telefon kayıtlarıyla karşılaştırmak geldi aklıma. Onun sabit hattından veya cep telefonundan aradığı bütün numaralarla. Kayıtlara bakılırsa, adam nisan başından itibaren bazı ailelerin izini sürmeye başlamış. Sonra birden aramayı kesmiş. Cep telefonundan da, sabit hattından da."

"Çünkü telefonlarının dinlendiğini düşünüyordu" dedi Jane. Adamın bu konuda haklı olduğu ortaya çıkmıştı; suç laboratuvarında yapılan incelemede, Ingersoll'un sabit hattında dinleme cihazı bulunmuştu sahiden de.

"O telefonları kullanmayı kesmeden önce yaptığı aramalara bakılırsa, şu kayıp kızlara odaklanmış." Johnny bir sayfayı Jane'in önüne doğru itti.

Jane sadece üç isim gördü. "Bu kızlar hakkında ne biliyoruz?"

"Farklı yaşlardaymışlar. On üç, on beş ve on altı. Hepsi de Boston'ın iki yüz kırk kilometre çevresine yayılan bir bölgede kaybolmuş. İkisi beyaz, biri Asyalı."

"Laura Fang gibi" dedi Frost.

"Laura Fang'la bir başka ortak noktaları" dedi Johnny, "bunların da 'iyi kızlar' olmaları. Notları yüksek öğrenciler. Suç işlememişler, kaçtıklarını düşünmek için sebep yok. Ingersoll'un listesinde onları aynı gruba almasının sebebi bu olabilir. Ortak paydanın bu olduğunu düşünüyordu."

"Bu vakalar ne kadar eski?" diye sordu Frost.

"Bu kızların hepsi de kaybolalı yirmi yılı geçmiş."

"Ingersoll sadece eski vakalara mı bakıyordu yani? Neden daha yenilerle ilgilenmemiş ki?"

"Bilmem. Belki de daha yeni başlıyordu. Öldürülmese başka isimler de bulacaktı belki. Çözemediğim şey, neden bu meseleyle ilgilenmeye başladığı. Boston polis teşkilatındayken bu kayıp vakalarıyla ilgilenmemiş. Şimdi niye ilgilenmeye başlamıştı acaba? Emekliliği o kadar sıkıcı mı geçiyordu gerçekten?"

"Belki de birisi onu özel dedektif olarak tutmuştur. Ailelerden biri tutmuş olabilir."

"Benim de ilk düşüncem buydu" dedi Johnny. "Üç aileye de ulaştım, ama hiçbiri Ingersoll'u tutmamış. Patrick Dion'un da tutmadığını biliyoruz."

"Yani belki de bu meseleyle istediği için ilgileniyordu sadece" dedi Frost. "Bazı polisler emekliliğe katlanamazlar."

"Boston polis teşkilatı bu kızların hiçbirini soruşturmuş olamaz" dedi Jane. "Hepsi de Boston polis teşkilatının yetki alanının dışında kaybolmuşlar."

"Ama Charlotte Dion, Boston'da kayboldu. Laura Fang da. Onlar Ingersoll'un başlangıç noktaları; dolayısıyla bu mese-

leyle ilgilenmeye başlamasının sebebi olabilirler."

Jane üç yeni kızın isimlerine baktı. "Ve Ingersoll artık ölü" dedi usulca. "Nasıl bir işe bulaştı acaba?"

"Kevin Donohue'nun bölgesine girdi" dedi Johnny.

Jane ile Frost başlarını kaldırıp ona baktılar. Johnny yalnızca iki haftadır onlarla birlikte çalışmasına karşın, daha şimdiden kibirli bir havaya bürünmüştü. Takım elbisesi ve kravatıyla, düzgün kesimli saçı ve buz gibi bakışlarıyla, Gizli Servis ajanı veya Siyahlı Adamlar çizgi romanından fırlamış gibiydi. Kolayca samimiyet kurulabilecek bir adam değildi, hele Jane'in bira bardağı tokuşturmayı hayal edebileceği türden bir adam hiç değildi.

"Sokaklarda söylenenlere bakılırsa" dedi Johnny, "Donohue yıllardır kız pazarlıyormuş. Pezevenklik onun yan işlerinden biri sadece."

Jane başıyla onayladı. "Evet. *Donohue Et Toptancısı*'nın bir anlamı da bu."

"Ya o kızları bu şekilde buluyorsa?"

"Yüksek not alan öğrencileri kaçırarak mı?" Jane başını hayır anlamında salladı. "Reşit olmayan fahişeler edinmek için biraz riskli bir yöntem bu. Daha kolay yollar var."

"Ama böyle düşününce her şey çözülüyor. Joey Gilmore, kayıp kızlar ve Red Phoenix. Belki de Ingersoll, kayıp vakalarının arkasında Donohue'nun olduğunu fark edip korktu. Telefonlarını kullanmayı bu yüzden kesti. Çünkü Donohue'nun gerçeği öğrenirse onu öldüreceğini biliyordu."

"Ingersoll *öldü* zaten" dedi Jane. "Bilmediğimiz şey, onun *neden* soru sormaya başladığı. Emekli olmasından onca yıl sonra neden durup dururken kayıp kızlarla ilgilenmeye başladı?"

"Belki de asıl sormamız gereken soru şu" dedi Johnny. "Kimin için çalışıyordu?"

* * *

Sayı altıya çıkmıştı.

Masasında oturan Jane, listedeki üç yeni isimle ilgili bildiklerini gözden geçiriyordu. İlk kaybolan kız Deborah Schiffer'dı, on üç yaşındaydı, Lowell, Massachusetts'liydi. Bir doktorla bir öğretmenin kızıydı, boyu bir elli dokuzdu, ağırlığı kırk beş kiloydu, saçı ve gözleri kahverengiydi. Yirmi beş yıl önce, ortaokulundan piyano öğretmeninin evine giderken ortadan kaybolmuştu. Hep en yüksek notu alan bir öğrenciydi ve erkek arkadaşı olmayan, utangaç bir kitap kurdu olarak tasvir ediliyordu. O sıralar internet olsa, kız hakkında çok daha fazla bilgi toplanırdı herhalde; ama Facebook, MySpace ve internet sohbet grupları icat edilmemişti henüz.

Bir buçuk yıl sonra, listedeki ikinci kız ortadan kaybolmuştu. On beş yaşındaki Patricia Boles, annesinin onu bıraktığı bir alışveriş merkezinde görülmüştü en son. Patricia üç saat sonra buluşmayı kararlaştırdıkları yere gelmemişti. Boyu bir altmış ikiydi, ağırlığı 48 kiloydu, sarışındı ve mavi gözlüydü. Deborah Schiffer gibi o da ortalamanın üstünde bir öğrenciydi ve başı belaya girmemişti hiç. Ortadan kaybolması, ebeveyninin boşanmasında etkili olmuştu şüphesiz. Annesi yedi yıl sonra ölmüştü; Jane kızın Florida'da oturan babasına epey uğraştıktan sonra ulaştığında, adam uzun süredir kayıp olan kızından bahsetmek istememişti pek. "Tekrar evlendim ve artık üç çocuğum var. Patty'nin ismini duymak bile içimi dağlıyor" demişti telefonda Jane'e. Evet, polisler onu kayıp vakasıyla ilgili olarak aramışlardı yıllarca. Evet, geçenlerde Dedektif Ingersoll'la konuşmuştu. Ama o konuşmalardan sonuç çıkmamıştı.

Patty Boles'un sırra kadem basmasının üzerinden bir yılı aşkın bir süre geçtikten sonra üçüncü kız ortadan kaybolmuştu. Sherry Tanaka on altı yaşındaydı, ufak tefekti ve Attleboro'da lise bire gidiyordu. Bir ikindi vakti, evindeyken ortadan kaybolmuştu; ön kapıyı aralık bırakmıştı, ödevi ye-

mek masasında duruyordu hâlâ. Şimdi Connecticut'ta yaşayan annesi geçenlerde Dedektif Ingersoll'dan mektup almıştı; Ingersoll onunla Sherry hakkında konuşmak istiyordu. 4 Nisan tarihini taşıyan mektup bir dizi eski adresten yönlendirilerek kadına ulaşmıştı. Kadın daha dün Ingersoll'u aramıştı, ama telefonu açan olmamıştı.

Çünkü Ingersoll artık ölüydü.

Bayan Tanaka listedeki kızların hiçbirini tanımıyordu, Charlotte Dion'un ismini de duymamıştı. Ama Laura Fang ismini hatırlıyordu, çünkü o da Sherry gibi Asyalı bir kızdı ve bu ayrıntı Bayan Tanaka'nın zihninde yer etmiş, arada bir bağlantı olup olmadığını merak etmesine yol açmıştı. Kadın yıllar önce Attleboro polisini arayıp bu konudan bahsetmişti, ama onu geri aramamışlardı.

Altı yıl içinde üç Massachusetts'li kızın ortadan kaybolması kendi içinde şaşırtıcı değildi. Her yıl ülkede yaşları on iki ila on altı arasında değişen binlerce çocuk kayboluyordu; çoğu, akrabaları olmayan kişiler tarafından kaçırılıyordu şüphesiz. Aynı zaman diliminde Massachusetts'te aynı yaş grubundan onlarca çocuk kaçırılmıştı ve bunlar Ingersoll'un listesinde yoktu. Ingersoll neden sadece bazı kurbanlara odaklanmıştı? Hepsi de Boston şehrinin etrafından geçen 495. Otoban'ın civarında kayboldukları için mi?

Bir de on yedi yaşındaki Charlotte Dion vardı. Diğer kızlardan büyüktü ve dersleriyle ilgilenmeyen, notları düşük bir öğrenciydi. Onun bu kızlarla bağlantısı neydi?

Belki de bağlantı yoktu. Belki de Ingersoll var olmayan bağlantıların peşine düşmüştü.

Jane üç kızla ilgili notları kenara koyup dikkatini Dedektif Buckholz'un hazırladığı, Charlotte'la ilgili dosyaya yöneltti. Bu dosya Laura Fang'ınkinden çok daha kalındı; Jane bunu kızın Dion ailesinden olmasına yordu ister istemez. Zenginlik önemliydi, adli meselelerde bile. Hatta belki de özel-

likle adli meselelerde. Evladının ortadan kaybolması hiçbir ebeveynin aklından çıkmayacak bir olaydı; aradan onlarca yıl geçince, bir anne ya da baba sokakta gördüğü bir genç kadının çok eskiden yitirdiği kızının büyümüş hali olup olmadığını merak ederdi. Yoksa o kadın, tesadüfen gördüğü sıradan bir yabancı mıydı sadece, tıpkı gülümsemesi ve dudak kıvrımları bir anlığına yürek sızlatacak kadar tanıdık gelen diğer tüm kadınlar gibi?

Jane, Charlotte'un muhtemelen en son çekilmiş fotoğraflarının bulunduğu zarfı açtı; bu fotoğraflar *Boston Globe*'un fotoğraf arşivinden temin edilmişti. Arthur'la Dina Mallory'nin ortak cenaze törenlerinde çekilmiş bir düzine fotoğraf vardı. Korkunç şekilde can vermiş olmaları ve Red Phoenix katliamının epey ses getirmesi, *Globe*'da yazılana göre o gün mezarlığa yaklaşık iki yüz kişinin gelmesine yol açmıştı ve fotoğrafçı, iki açık mezarın yanında duran siyah giyimli topluluğun fotoğraflarını uzun uzun çekmişti.

Ama en etkileyici görüntüler, ailenin yakın çekimleriydi. Tam ortada duran Charlotte kompozisyonun dramatik odağıydı ve bu şaşırtıcı değildi: O solgun yüzlü, uzun sarı saçlı, narin kız, kederin cismanileşmiş haliydi. Hıçkırığını bastırmak istercesine elini ağzına götürmüştü ve yüzü fiziksel acı çekercesine çarpılmıştı. Sağında duran babası Patrick ona kaygıyla bakıyordu. Ama kız ona sırtını dönmüştü; üzüntüsünü babasının görmesini istemiyordu sanki.

Fotoğrafın kenarında Mark Mallory duruyordu; onun siyah saçı daha uzun ve dağınıktı. Henüz yirmi yaşında olmasına karşın yetişkin bir adam kadar kaslı ve geniş omuzluydu. Yanındaki tekerlekli sandalyede oturan sıska, orta yaşlı kadının yanında dev gibi duruyordu; eli kadının omzundaydı. Jane o kadının Mark'ın annesi, Arthur'un eski karısı Barbara olduğunu tahmin etti. Oturduğu yerden tabutlara bakan Barbara, yüz ifadesinin bu fotoğrafta sonsuza dek korunaca-

ğının farkında değildi; üzgün değil, rahatsız edici derecede soğuk ve ilgisiz bir ifadeydi bu. Tabuttaki adamı hiç umursamıyordu sanki. Hatta ondan hazzetmiyordu belki de; ne de olsa Arthur onu terk edip Dina'yla evlenmişti ve her ne kadar Mark annesiyle babasının birbirlerine karşı kötü hisler beslemediğini öne sürse de, Barbara'nın yüzündeki bu ifade tersini söylüyordu. Terk edilmiş kadın, eski kocasının ve kocasını elinden almış olan kadının mezarlarının başında oturuyordu. O an mutluluk duymuş muydu? İkisinin de ölmesi zafer hissi yaşatmış mıydı ona?

Jane sonraki fotoğrafa geçti. Bu fotoğraf aynı yerden çekilmişti, ama babasına iyice sırtını dönmüş olan Charlotte'un yüzü bulanıktı ve bedeni ileri doğru hareket halindeydi. Sonraki fotoğrafta Patrick, hareket etmeyi sürdüren, elini ağzına bastırmış ve yüzü çarpılmış olan kızına kaşlarını çatarak bakıyordu. Sonraki fotoğrafta kızın yarısı karenin dışındaydı, sadece sırtı görünüyordu ve siyah eteği bulanıktı. Sonraki fotoğraftaysa Charlotte yoktu; Mark da yoktu. Patrick Dion ile Barbara Mallory yerlerinde kalmışlardı; ikisinin de yüzünde, çocuklarının gitmesinin yol açtığı şaşkınlık vardı.

Mark ile Charlotte'un arasında neler oluyordu? Mark kıza destek olmak için onun peşinden mi gitmişti?

Sonraki fotoğrafta Patrick, Barbara'ya sarılmak için beceriksizce eğiliyordu; terk edilmiş iki eş, birbirlerini avutuyorlardı. Sanatsal bir görüntüydü bu ve kucaklaşmaları tabutun parlak yüzeyine yansıyordu.

Son fotoğrafta, ikiz mezarlara sırtlarını dönüp dağılan kalabalık görülüyordu. Yaşayanların hep hayatlarına devam etmelerinin metaforuydu bu belki de. Bu son fotoğrafta Charlotte tekrar beliriyordu, babasının yanında yürüyordu ve Patrick kızın beline sımsıkı sarılmıştı. Ama Charlotte başını geriye çevirmişti, annesinin mezarına bakıyordu ve yüzünde umutsuz bir özlem vardı; kendini annesinin tabutu-

nun üstüne atmak istiyordu sanki. Beş yıl önce onu terk etmiş olan annesinin.

Jane fotoğrafı bıraktı; Charlotte için çok üzülmüştü. Kendi annesini, Angela'nın sinir bozucu yönlerini düşündü. Ama Jane annesinin onu sevdiğinden ve onun için canını feda edebileceğinden bir an olsun şüpheye düşmemişti; Jane de Regina için canını gözünü kırpmadan feda ederdi. Dina, Patrick'ten boşanıp ailesini terk ettiğinde Charlotte daha on iki yaşındaydı, çocukluğun sonundaki o hassas yaştaydı. Babası ona düşkün olsa da bir kız bazı sırları, kadınlık sırlarını ancak annesinden öğrenebilirdi. *Sana öğretecek kim vardı Charlotte?*

Jane öğle tatilinde kafeteryaya inip kahve ve salamlı sandviç aldı. Bunları yukarı çıkarıp masasında karnını doyurdu; yediklerinden tat almıyor, sırf zorunluluktan yiyordu. Mayonez bulaşmış parmaklarını sildikten sonra, Ingersoll'un evinde çekilmiş suç mahalli fotoğraflarını tekrar incelemek için bilgisayarına doğru döndü. Adamın evinin fotoğraflarına göz atarken, bahçe yolundaki çalıların kokusunu ve adamın penceresinden gelen televizyon ışığını anımsayınca kalbinin küt küt atmaya başladığını hissetti. *O gece ölecektim az kalsın.* Derin bir soluk alıp kendini fotoğraflara odaklanmaya ve suç mahallini daha sakin incelemeye zorladı. Mutfağı ve yerde yatan, başının çevresinde kan birikintisi oluşmuş Ingersoll'u inceledi. Adamın ev-ofisinin fotoğrafını, yağmalanmış çekmecelerin ve üstündeki bilgisayarın muhtemelen götürüldüğü boş masanın fotoğrafını açtı. Ingersoll son telefon konuşmalarında, evine birinin gizlice girdiğini söylemişti Jane'e. Adam balık avı tatilinden dönünce evini böyle darmadağın halde bulmuştu; hırsızlığın kanıtıydı bu. Jane son olarak bir yatak odası fotoğrafına tıkladı; bu fotoğrafta Ingersoll'un hâlâ yerde duran kapalı bavulu görülüyordu. Adam bavulunu boşaltmaya fırsat bulamamıştı.

Jane, Ingersoll'un evinin önündeki sokağa park ettiği Ford Taurus'un fotoğraflarına geçti. Arabada uzun bir yolculuğun kalıntıları vardı hâlâ: boş karton kahve bardakları, buruşturulmuş bir Burger King poşeti, *Bangor Daily* gazetesi. Jane o gece ara sokakta olanlar yüzünden kan içinde kaldığından ve sarsıldığından arabayı bizzat incelememişti ve bu işi Frost'la Johnny'ye bırakmıştı. Frost torpido gözünde Greenville, Maine'deki bir benzin istasyonundan bir hafta önce alınmış bir fiş bulduğunu söylemişti. Ingersoll'un kızı, babasının kuzeye balık avlamaya gittiğini söylemişti; onun ifadesiyle örtüşüyordu bu.

Jane fotoğraflara tekrar göz gezdirdi, hepsine peş peşe tıkladı. Oturma odası, yemek odası, mutfak, yatak odası. Aradığı şeyi bulamayınca Frost'a telefon etti.

"Evde bir yerlerde balık avlama seti buldunuz mu?" diye sordu.

"Eee, hayır. Gördüğümü hatırlamıyorum."

"Kim yanına balık avlama seti almadan balık avlamaya gider ki?"

"Belki de kaldığı kampta kiralamıştır her şeyi."

"Oranın müdürüyle konuştun mu?"

"Evet. Ama balıkçılık malzemelerini sormadım."

"Onu arayayım."

"Neden?"

"Hiç, tuhaf geldi sadece." Jane telefonu kapatıp, Ingersoll'un arama kayıtlarının bulunduğu sayfayı çıkardı. Sayfayı tararken, 207 alan kodunu fark etti. Ingersoll bu aramayı 14 Nisan'da, sabit hattından yapmıştı.

Jane numarayı çevirdi. Beşinci çalıştan sonra telefon açıldı ve sert bir erkek sesi "Loon Point" dedi.

"Ben Dedektif Rizzoli, Boston polis teşkilatı. Kiminle konuşuyorum acaba?"

"Joe. Başka sorunuz var mı?"

"Efendim?"

"Dün Boston polis teşkilatından biri aramış. Oğlum Will'le konuşmuş."

"Dedektif Frost'tur. Loon Point tam olarak nerede?"

"Moosehead Gölü'ndeyiz. Burada on civarı, güzel, kutu gibi kulübemiz var."

"Geçenlerde Ingersoll adlı biri kalmıştı orada."

"Evet, Will onun hakkında sorular sorduğunuzu söylemişti. O adamın kaydını karım yaptı, ama bugün burada değil. Size tek söyleyebileceğim şu ki, burada beş gün kaldı ve başkalarıyla konuşmadı pek." Adam duraksayıp oğluna seslendi: "Will, şu müşterilerin teçhizatlarını indirmelerine yardım edecek misin? Tekneleri iskeleye bağlandı bile!" Tekrar Jane'le konuşmaya başladı: "Kusura bakmayın hanımefendi. İşlerimiz yoğunlaşmaya başladı. Yardımcı olmayı cidden isterdim, ama söyleyebileceğim başka pek bir şey yok. O adamın öldüğünü duyunca hepimiz üzüldük."

"Bay Ingersoll, Loon Point'te ilk kez ne zaman kalmıştı?"

"Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum."

"Siz ne kadar zamandır orada çalışıyorsunuz?"

"Burası açıldığından beri. Buranın sahibiyim ben. Bakın, gidip müşterilere yardım etmem gerek."

"Son bir soru. Bay Ingersoll oradayken balıkçılık malzemeleri satın aldı mı?"

"Evet, aldı. Will onun olta ve misina seçmesine yardım etti. Ama adam pek balık tutamadı sanırım."

Jane çalan cep telefonuna göz attı. "Teşekkürler Bay..."

"Patten. Başka sorunuz olursa arayın."

Masa telefonunu kapatıp cep telefonunu alan Jane, suç laboratuvarından arandığını gördü. "Rizzoli."

Kriminolog Erin Volchko karşılık verdi: "Yıllardır bu işi yaparım ve bir sürü şaşırtıcı şey gördüm, ama böylesini ilk kez görüyorum."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Adli tıp kurumundan gelen o metal parçası var ya. Kimliği belirsiz kadının boyun omurundan çıkarılmıştı hani."

"Evet. Kılıç parçası."

"Hayatımda öyle metal görmedim."

27

Jane suç laboratuvarına girdiğinde, Frost'la Johnny onu bekliyorlardı. Yanlarında Jane'in ilk kez gördüğü, yumuşak sesli, Afroamerikan bir adam vardı; Erin bu adamın Harvard'ın Arthur Sackler Müzesi'nde çalışan Doktor Calvin Napoleon Cherry olduğunu söyledi.

"Bu metalin ne olabileceğini fark edince, Doktor Cherry'den bir bakmasını rica ettim" dedi Erin. "Bunu anlayabilecek biri varsa o da Doktor Cherry'dir."

Utanan Doktor Cherry güldü. "Beni fazla abartıyorsunuz."

"Eh, bu konudaki yayımlanmış makalelerin yarısında isminiz geçiyor. Danışacak daha iyi bir uzman düşünemiyorum."

"Sackler Müzesi'nde ne iş yapıyorsunuz Doktor Cherry?" diye sordu Jane.

Adam alçakgönüllülükle omuz silkti. "Silah koleksiyonlarından sorumluyum. Doktora tezimi kılıçların metalürjik analizi üstüne yazdım. Özellikle de Çin ve Japon kılıçlarının. Birbirlerine çok benzerler, üretim yöntemleri yüzyıllar önce birbirinden farklılaşmış olsa da."

"Bu kılıcın Asya'da yapıldığından eminsiniz yani?"

"Emin sayılırım."

"Tek bir parçadan bunu anlayabiliyor musunuz?"

"Bakın" dedi Erin, bilgisayarının başına oturarak. "Bu

hafta Doktor Cherry'ye gönderdiğim görüntüleri göstereyim. Bunlar fragmanın mikrografları." Kadın klavyeyi kullanınca ekranda gri sarmallı ve dalgalı bir görüntü belirdi.

"Baktığınız şeye" dedi Doktor Cherry, "Şam çeliği lamelleri denir. Metal tabakalarının katlanıp defalarca dövülmesi, yumuşak ve sert çeliğin birlikte ezilmesi bu dalgalı katmanları oluşturur. Ne kadar çok tabakayı bir araya getirip döverseniz, işçilik o kadar kaliteli, kılıç da o kadar sağlam olur. Çin'de en iyi çeliğe *bailian jinggang*, yani 'yüz kere dövülmüş çelik' denir. Bu çelikte, burada gördüğünüz ve bizim kılıç damarı dediğimiz şu çizgiler oluşur."

"Bu bir Çin silahıysa" dedi Frost, "neden Şam çeliği deniyor?"

"Bunu açıklamak için, size Çin silahlarının tarihini biraz anlatmalıyım. İsterseniz tabii." Adam duraksadı ve üç dedektife, ilgilenip ilgilenmediklerini anlamak için baktı.

"Devam edin" dedi Jane.

Doktor Cherry'nin gözleri parladı; en çok keyif aldığı konu buydu sanki. "Kılıç zanaatının başlangıcına gidelim. Binlerce yıl önce Çinliler taştan kılıçlar yapmaya başladılar. Sonra yumuşak, ağır ve silah materyali olarak yetersiz bir metal olan tunca geçtiler. Ardından demire geçtiler, ama bu silahların çok örneği yok elimizde, çünkü demir korozyona uğrar ve geride pek bir şey kalmaz. İronik bir şekilde, tunç kılıç bulmak demir kılıç bulmaktan daha kolaydır; oysa tunç kılıçlar yüzlerce yıl daha eskidir."

"Ama burada çelikten bahsediyoruz" dedi Johnny. "Demirden değil."

"Çelikle demirin farkını biliyor musunuz peki?"

Johnny duraksadı. "Hatırladığım kadarıyla, karbon eklenmesiyle ilgili."

"Çok iyi!" Doktor Cherry gülümsedi. "Bunu herkes bilmez; hatta Harvard'daki birinci sınıf öğrencilerimden bazıları bi-

le bilmiyor. Evet, şimdi iki bin yıl kadar öncesine geliyoruz; Han Hanedanı'nın orta döneminde kılıç yapımcıları çeliği dövüp bükmeyi, çekiçle döverek şerit ve tabaka haline getirmeyi öğrendiler. Bu teknik Hindistan'dan Çin'e ve Ortadoğu'ya yayıldı muhtemelen. Şam çeliği ismini de öyle aldı."

"Ama Şam'la alakası yok" dedi Frost.

"Evet, Hindistan'da icat edildi. Ama iyi fikirler mutlaka yayılır ve bu teknik Çin'e ulaşınca, kılıç yapımı gerçekten sanata dönüştü. Yüzyıllar geçtikçe, savaşlarla birlikte çeşitli teknikler ortaya çıktı. Silahlar yeni husumetlerle birlikte gelişir hep. Moğollar Song Hanedanlığı'nı işgal ederken onlara süvari kılıcı olarak bilinen kılıcı tanıttılar. Çinliler bu kılıcı kendi kıvrık kılıçlarına dönüştürdüler. Buna *dao* denir; süvariler tarafından, at sırtındayken kesip biçmekte kullanılıyordu. Jilet gibi keskin kılıçlardan bahsediyoruz; yani savaş meydanında yol açtıkları katliamı hayal edebilirsiniz. Birçok insan uzuvlarını ve kellelerini yitiriyordu."

Jane'in zihninde bu korkunç görüntü fazlasıyla net belirdi. Ara sokağı hatırladı. Silahın vınlamasını, yüzüne dökülen sıcak kanı. Doktor Cherry'nin yumuşak sesi, anlattıklarının korkunçluğuyla tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

"O zamanlar kim askerlik yapmak istermiş ki? Ben istemezdim" dedi Frost.

"Seçme şansınız olmayabilirdi" dedi Doktor Cherry. "Antik Çin tarihinin büyük bölümünde, silahlı çatışma hayatın parçasıydı. Savaş beyleri birbirleriyle savaşıyordu. Moğollar ve korsanlar istila ediyordu."

"Korsanlar mı? Çin'de mi?"

Doktor Cherry başıyla onayladı. "Ming Hanedanı döneminde, Japon korsanlar Çin sahillerinde terör estiriyordu. Sonra General Qi adlı bir kahraman onları yendi."

"Onu duymuştum" dedi Johnny. "Ninem General Qi'nin beş bin korsanın kellesini uçurduğunu söylemişti bana. O ge-

neralin maceralarını ben uyumadan önce anlatırdı, harika masallardı."

"İşe bak" diye mırıldandı Jane. "Bana sadece Pamuk Prenses'le Yedi Cüceler'i anlattılar."

"General Qi'nin elit askerlerinin dâhice taktikleri meşhurdu" dedi Doktor Cherry. "Ve *dao* kullanmayı yeğlerlerdi. Çin süvari kılıcı." Adam Erin'in bilgisayar ekranındaki büyütülmüş görüntüyü gösterip huşuyla konuştu: "Bu parça muhteşem bir kılıca ait muhtemelen."

"Çin süvari kılıcına mı?" dedi Jane.

"Evet."

"O küçücük parçadan bunu nasıl anlayabiliyorsunuz? Japon samuray kılıcı olamaz mı?"

"Mümkündür sanırım, ne de olsa Japonlar kılıç yapma tekniklerini Çinlilerden öğrendiler."

"Hem samuray kılıcı bulmak kolay" dedi Johnny. "Bıçak dükkânlarında satılıyor."

"Ah, ama o dükkânlarda bunun gibi kılıçlar satılmaz."

"Bunun özelliği ne ki?" diye sordu Jane.

"Yaşı. Karbon 14 metodunun sonucuna bakılırsa."

Jane kaşlarını çattı. "Karbon 14 metodu sadece organik materyallerde kullanılabilir sanıyordum. Bu çelik."

"Antik kılıçların nasıl yapıldığına geri dönelim" dedi Doktor Cherry. "Geleneksel teknik, demir kumunu demir ocağında eritmekti. Sonra bu demir karbonla birleştirilerek çelik oluşturuluyordu. Peki karbonu nereden buluyorlardı? Tahta külü kullanıyorlardı."

"Ve tahta organiktir" dedi Johnny.

"Kesinlikle. Bu numuneyi kapalı tüpte ısıtarak karbon öğesini ayrıştırdık" dedi Erin. "Sonra da o karbonu analiz ettik."

"Parçanın eritilmesi şart mıydı?"

"Maalesef evet. Karbonun yaşını belirlemek için, numune-

yi feda etmemiz gerekiyordu. Net bir sonuca varmamızın tek yolu buydu."

"İşte o zaman büyük bir sürpriz yaşadık" dedi Doktor Cherry heyecanla.

"Anladığım kadarıyla bu silah bir yerel bıçakçı dükkânından alınmamış" dedi Jane.

"Çok eski antikalar satan bir dükkân değilse evet."

"Ne kadar eski?"

Doktor Cherry mikrografı gösterdi. "Şu gördüğünüz çelik Ming Hanedanı döneminde üretilmiş. Karbon 14 metoduna göre, 1540 ile 1590 arasında." Adam Jane'e ışıl ışıl gözlerle baktı. "Yani General Qi'nin efsanevi ordusunun döneminde. Böyle kaliteli bir süvari kılıcı ancak Qi'nin elit askerlerinden birine ait olabilir. Hatta birkaç korsanın kellesini uçurmuştur belki."

Jane bilgisayardaki görüntüye baktı. "Bu silahın yaşı beş yüz yıldan fazla mı yani? Ve hâlâ kullanılabilir durumda mı?"

"Böyle bir silahı çok ama çok uzun süre muhafaza etmek mümkün, ama özel bakım gerekir, özellikle de bu silah savaşta kullanılmış olduğundan. Kan çeliği aşındırır, özenle temizlense bile. Havayla temas paslanmaya ve aşınmaya yol açar. Kılıcın yüzyıllar boyunca defalarca temizlenip cilalanması gerekir ve sırf bu bile metali aşındırıp keskin ağzını kırılganlaştırır. Bu kılıç parçasının kırılıp kurbanın boynunda kalmasının sebebi bu olabilir. Bir öldürme aleti olarak ömrünün sonuna gelmiş." Adam özlemle iç geçirdi. "O kılıcı incelemek için neler vermezdim! General Qi'nin dönemine ait bir *dao* paha biçilmezdir, bulabilirseniz tabii." Duraksadı ve birden beti benzi atmış olan Frost'a kaşlarını çatarak baktı. "Bir şey mi oldu dedektif?"

Frost usulca konuştu: "Ben o kılıcı nerede bulacağımızı biliyorum."

28

Dedektif Rizzoli'yle Frost bir kez daha stüdyomu işgal ediyorlar ve bu sefer yanlarında getirdikleri şık zenci beyefendinin yumuşak sesiyle çekingenliği, onun diğerleri gibi polis olmadığını gösteriyor. Dersi ansızın bölmeleri öğrencilerimi irkiltiyor; kılıç egzersizi yaparken donakalıyorlar. Sadece Bella harekete geçiyor, öğrencilerin arasından geçip yanımda duruyor. Bir altmış beşlik boyuyla –ki buna dimdik siyah saçı da dahil– o benim vahşi muhafızım. Ziyaretçileri görünce şaşırmıyorum ve Bella'ya bakıp gözlerimle konuşuyorum: *Karışma. Bırak bununla ben ilgileneyim.*

Bella başını çok hafifçe sallayarak kabul ettiğini bildirse de, yanımda kalıyor ısrarla.

Dedektif Rizzoli konuşmada dizginleri ele alıyor. Alacak tabii, otoritesini zırh gibi üstünde taşıyor. "Anladığımız kadarıyla sizde antika bir kılıç varmış Bayan Fang" diyor. "O kılıcı bize hemen teslim etmenizi istiyoruz."

Dedektif Frost'a bakıyorum. Soğuk, suçlayıcı bir bakış fırlatıyorum ve adamın gözleri utançtan kararıyor. Birlikte yemek yediğimiz, arkadaş olduğumuz gece onun Zheng Yi'yi tutmasına izin vermiştim ve kılıcın tarihini onunla paylaşmıştım. O gece bu adamın yüzünde şefkat görmüştüm. Şimdiyse o yüz gerginleşiyor, aramızda bir bağ olduğunu hiç ele vermeyen bir maskeye dönüşüyor. Her şeyden önce polis ol-

duğu belli, dolayısıyla arkadaş olmamız mümkün değil.

"Silahı bize teslim etmeyi reddederseniz" diyor Dedektif Rizzoli, "arama iznimiz var."

"Kılıcımı ne yapacaksınız peki?" diye soruyorum.

"İnceleyeceğiz."

"Neden?"

"İşlenen bir suçta kullanılıp kullanılmadığını saptamak için."

"Bana hasarsız olarak iade edilecek mi?"

"Bayan Fang, biz pazarlık yapmaya gelmedik. Kılıç nerede?"

Bella öne çıkıyor; etrafa öfke yayıyor, yüksek gerilim hattı uğultusu gibi. "Ona el koyamazsınız!"

"Kanun öyle demiyor."

"Zheng Yi nesillerdir ailemde" diyorum. "Hep bendeydi."

Dedektif Rizzoli kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Zheng Yi ne?"

"Kılıcın ismi. Anlamı 'adalet'".

"Kılıcın ismi mi var?"

"Neden şaşırdınız? Sizin Batı kültürünüzde Excalibur diye bir kılıç yok mu?"

"Madam Fang" diyor zenci adam usulca ve saygıyla. "Ben kılıcın herhangi bir şekilde zarar görmesini istemiyorum, inanın bana. Değerinin farkındayım ve ona özenli davranacağıma söz veriyorum."

"Size neden inanayım ki?" diye soruyorum.

"Çünkü benim işim öyle silahları korumak ve muhafaza etmek. Ben Doktor Calvin Cherry. Arthur Sackler Müzesi'nde çalışıyorum ve birçok antika kılıcı inceledim. Geçmişlerini biliyorum. Hangi savaşlarda kullanıldıklarını biliyorum." Başını eğerek saygı gösterisinde bulunması beni etkiliyor. "Zheng Yi'yi görmeme izin verirseniz onur duyarım" diyor usulca.

Adamın yumuşak, kahverengi gözlerinde beklemediğim bir

içtenlik görüyorum. Kılıcın ismini kusursuzca telaffuz etmesi, Mandarin dilini bildiğini gösteriyor. Daha da önemlisi, iyi bir silaha yüzyıllardır varlığını sürdürmesi ve zanaatkârının becerisi sebebiyle saygı duyulması gerektiğini anlıyor.

"Benimle gelin" diyorum. "Bella, sen sınıfla ilgilen lütfen."

Ziyaretçileri arka odaya götürüp kapıyı kapıyorum. Cebimden anahtar çıkarıyorum ve dolabı açarak, rafta duran ipekle sarılı kılıcı alıyorum. Kılıcı iki elimle Doktor Cherry'ye uzatıyorum.

Adam eğilerek kılıcı alıyor ve masama koyuyor. Dedektif Rizzoli'yle Frost, onun kırmızı ipeğin katmanlarını açmasını ve kınlı kılıcı ortaya çıkarmasını seyrediyorlar. Adam bir an duraksayıp, tunç ve lake ahşaptan yapılma kını inceliyor. Kabza da lake ahşaptan, ama yeşil benekli vatoz derisiyle kaplı. Adam kılıcı çıkarınca duyulan müzikal vınlama, tüylerimi ürpertiyor.

"*Liuye dao"* diyor usulca.

Başımla onaylıyorum. "Söğüt yaprağı kılıcı."

"Ailenizden kaldı diyorsunuz, öyle mi?"

"Annemindi. Ona da annesinden kaldı."

"Kaç kuşaktır sizde?"

"Ta General Washi'den beri."

Şaşıran adam başını kaldırıyor. "Sahi mi?"

"O bizim soyumuzdan."

"Bu general kimdi?" diye soruyor Dedektif Rizzoli.

"Öyküsü ilginçtir dedektif" diyor Doktor Cherry. "General Washi kadındı ve çifte *dao* ustalarının en ünlüsüydü. Yani iki kılıç birden kullanan bir savaşçıydı. Ming Hanedanı döneminde binlerce askeri yönetti ve size bahsettiğim şu Japon korsanlarla savaştı." Adam bana hayretle bakıyor. "Siz onun torunusunuz demek."

Gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek başımla onaylıyorum. "Onu bilmenize sevindim."

"Ama bu muhteşem! Düşünsenize..."

"Doktor Cherry" diye araya giriyor Dedektif Rizzoli. "Kılıca gelsek?"

"Ah, evet. Elbette." Adam gözlüğünü çıkarıp takıyor. Kılıca odaklanırken gözlük camlarının ardındaki kahverengi gözlerini kısıyor. "Bu tipik bir söğüt yaprağı *dao*'su, kıvrımlı. Çok eski bir tasarım" diye açıklıyor iki dedektife. "Normalden biraz kısa, ama kadınlar için tasarlanmış herhalde. Şu kan oyukları da tipik; kılıç hafiflesin diye açılmışlar. Çelikteki şu oymalara bakın! Hâlâ bu kadar derin olmaları şaşırtıcı! Ve kabzası, orijinal gibi neredeyse; bu kılıcın en az beş yüz yaşında olduğunu bilmesem..." Adam duraksıyor. Gözlüğünün ardındaki kaşlarını iyice çattığını görüyorum. Birkaç saniye boyunca hiç konuşmuyor. *Dao*'yu gözlüğüne yaklaştırıyor ve kılıcın keskin ağzını yakından inceliyor. Esnekliğini sınıyor. Sonunda cebinden büyüteç çıkarıp kılıcın aşınmış yüzeylerini inceliyor.

Nihayet doğruluyor ve bana baktığında gözlerinde tuhaf bir keder görüyorum. Neredeyse kaygılı bir bakış. *Dao*'yu usulca kınına geri sokuyor ve bana uzatıyor. "Madam Fang" diyor. "Zheng Yi'yi görmeme izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Onunla işiniz bitti mi?" diye soruyorum.

"Onu götürmemize gerek yok."

Dedektif Rizzoli itiraz ediyor: "Doktor Cherry, bu kılıcın suç laboratuvarında incelenmesi gerek."

"Aradığınız silah bu değil, inanın bana."

Rizzoli, Dedektif Frost'a doğru dönüyor. "Gördüğün kılıç bu muydu?"

Frost şaşkın görünüyor. Yüzüme ve tuttuğum kınlı kılıca bakıp duruyor. Hata yapmış olabileceğini fark edince yüzü kızarıyor.

"Eee, bu muydu?" diye soruyor kadın tekrar.

Frost başını iki yana sallıyor. "Emin değilim. Yani, kılıcı bir anlığına gördüm sadece."

"Dedektif Frost" diyorum soğuk bir tavırla, "bir sonraki ziyaretinizde, benden gerçekten ne istediğinizi söyleyecek kadar kibar olursunuz umarım."

İğnelendiğini anlayan adam irkiliyor.

Dedektif Rizzoli iç geçiriyor. "Bayan Fang, Doktor Cherry ne derse desin bizim bu kılıcı alıp incelememiz gerek." Ona ödülünü teslim etmem için ellerini uzatıyor.

Duraksadıktan sonra kılıcı ona veriyorum. "Bana hasarsız iade edilmesini bekliyorum."

Ziyaretçiler giderken, Dedektif Frost'un başını geriye çevirip bana pişmanlıkla baktığını görüyorum; ama kalkan niyetine kullandığım küçümseme ifadem, adamın özrüne geçit vermiyor. Dedektif Frost omuzlarını düşürerek kapıdan çıkıyor.

"*Sifu?*" diyor Bella usulca, ofisime girerken.

Yan odada öğrenciler sopayla dövüşmeyi ve tekme atmayı, homurdanmayı ve küfretmeyi sürdürüyorlar. Bella kapıyı kapatıyor, tatmin olmuş gibi bakıştığımızı öğrenciler görmesin diye.

Hamle, karşı hamle. Satranç oyunu sürüyor ve polisler hâlâ bir adım gerimizdeler.

29

Jane sokağın yarısına, arabalarını park ettikleri yere gelmelerini bekledikten sonra Doktor Cherry'nin karşısına dikildi. "Bunun aradığımız silah olmadığından nasıl o kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Suç laboratuvarına götürün. Bana inanmıyorsanız inceletin" dedi adam.

"Biz antika bir Çin kılıcını arıyoruz ve *tesadüfe* bakın ki o kadında bir tane var."

"Ondan aldığınız şu kılıç aradığınız kılıç değil. Evet, kılıcın ağzı kullanılmaktan aşınmış ve çizilmiş, ama oymalarla kan oyukları fazla belirgin. Kabzası da orijinal gibi görünüyor. Ming Hanedanı döneminde yapılmış bir ahşap kabzanın onca yüzyıldan sonra bu kadar iyi durumda kalabilmiş olması mümkün değil."

"Bu kılıç eski değil mi yani?"

"İyi yapılmış bir kılıç kesinlikle ve Ming dönemi süvari kılıçlarının ağırlığına ve dengesine sahip. Ama bu kılıç çok iyi bir taklit sadece. Elli, belki de yetmiş beş yaşındadır en fazla."

"Bunları neden orada söylemediniz?"

"Çünkü *o kadının* bu kılıcın otantik olduğuna inandığı belli. Bunun atalarından kaldığına inanıyor. Bu kılıca çok değer verdiği için onu üzmek istemedim." Adam *paifang* girişine doğru baktı. Vakit artık ikindi sonuydu ve akşam yemeği

için Çin Mahallesi'ne gelen ziyaretçiler dar sokaklarda dolanıyor, camekânlardaki mönülere bakıyorlardı. Doktor Cherry kalabalığı hüzünle inceledi. "Çalıştığım müzede" dedi, "bir sürü insan aile yadigârlarını getirir bana, incelemem için. Tavan arasında buldukları bir sürü değersiz şeyi getirirler. Vazolar, tablolar, müzik enstrümanları. Çeşitli mitler atfedilmiş şeyler. Hemen her zaman onları hayal kırıklığına uğratırım, çünkü getirdikleri şeyler hazine değil, değersiz taklitlerdir. İnsanlar bunu duyunca onlara çocukken söylenen her şeyi sorgulamaya başlarlar. Kişisel mitolojileri çöker. Ve ben bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. İnsanlar sıra dışı olduklarına inanmak isterler. Ailelerinin eşsiz bir öyküsü olduğuna inanmak isterler ve ninelerinin antika yüzüğünü veya dedelerinin eski kemanını kanıt niyetine sunarlar. Onlara zalim gerçeği, çoğumuzun tamamen sıradan olduğumuz gerçeğini dayatmanın ne anlamı var? Bize atalarımızdan kalan, üstüne titrediğimiz kutsal emanetlerin hemen hepsi sahtedir."

"Bayan Fang atalarının savaşçı kadınlar olduğuna inanıyor" dedi Frost. "Bu da bir aile fantezisinden ibaret olabilir mi sizce?"

"Bence ebeveyninin ona söylediği bir şey bu. Ve kanıtlamak için o kılıcı vermişler."

"Yani General Washi meselesi doğru değil."

"Her şey mümkündür Dedektif Frost. Siz Kral Arthur'un veya Fatih William'ın torunusunuz belki de. Bu sizin için önemliyse, gündelik hayata katlanmanıza faydası oluyorsa, inanmaya devam edin. Çünkü aile mitolojisi gerçeklerden çok daha anlamlıdır bizim için. Hayatlarımızın anlamsızlığıyla başa çıkmamıza katkıda bulunur."

Jane homurdandı. "Benim aile mitolojim, Lou Amcamın bir oturuşta kaç bira içebildiğiyle ilgiliydi tamamen."

"Duyduğunuz tek efsanenin bu olduğunu sanmam" dedi Doktor Cherry.

"Bir düğündeki herkesin büyük büyükanneṃ yüzünden gıda zehirlenmesi yaşadığını da duymuştum."

Doktor Cherry gülümsedi. "Ben kahramanlardan bahsediyorum. Ailenizde en az bir kahraman vardır mutlaka. Bir düşünün dedektif. O kahramanların, sizin kendinize bakışınızı ne kadar etkilediğini düşünün."

Jane arabayla eve giderken bunu düşündü, ama aklına ilk gelen insanlar serseriler ve gülünç kişilerdi. Noel Baba'nın geleneksel yoldan eve girebileceğini kanıtlamaya çalışan kuzeni, annesinin bacasında sıkışıp kalmıştı ve bacanın yıkılması gerekmişti. Bir Noel partisinde ev yapımı havai fişek kullanmaya kalkan amcasıysa üç parmağını kaybedip hastanelik olmuştu.

Ama sessiz sakin insanların saygın öyküleri de vardı; örneğin Jane'in büyük halalarından birinin Afrika'da rahibelik yaptığı söylenirdi. Bir başka büyük halasıysa İtalya'da savaş sırasında sekiz çocuğa bakarken büyük çileler çekmişti. Bunlara da kahraman denebilirdi, ama sessiz sakin kahramanlardı. Mücadele edip başarılı olmuş gerçek kadınlardı; Iris Fang'ın çifte süvari kılıcı kullanıp da askerlerinin başında savaşan efsanevi atasıyla alakaları yoktu. O atanın öyküsü masal gibiydi, masumları koruyup iblislerle ve nehir canavarlarıyla savaşan Maymun Kral Sun Wukong'un öyküsünden daha gerçek değildi. Iris böyle bir masal dünyasında yaşayan yalnız bir duldu; eski savaşçıların kanını taşıyan bir kılıç ustası olduğuna inanıyordu. Böyle bir fanteziye sığındığı için onu kim suçlayabilirdi ki? Iris lösemi yüzünden ölüyordu. Kocasıyla kızını yitirmişti. Kasvetli evinde, kasvetli mobilyalarının arasında, savaş meydanlarının ve şanın hayalini mi kuruyordu? *Ben de aynı şeyi yapmaz mıydım?*

Bir trafik ışığında durunca cep telefonu çaldı. Kimin aradığına bakmadan telefonu açınca, öfkeyle bağıran birinin sesini işitti.

"Ne oluyor Jane? Bana neden söylemedin?" dedi erkek kardeşi Frankie. "Bunu yapmasına izin veremeyiz."

Jane iç geçirdi. "Annemin nişanlanmasından bahsediyorsun galiba?"

"Mike söylemese haberim olmayacaktı."

"Seni arayacaktım, ama yoğundum."

"O adamla evlenemez. Onu durdurmalısın."

"Nasıl durdurayım?"

"O hâlâ evli yahu!"

"Evet. Onu bir sürtük için terk eden bir adamla."

"Babam hakkında öyle konuşma."

"Ama öyle."

"O ilişkisi eninde sonunda bitecek. Babam eve dönecek, bak görürsün. Biraz zamana ihtiyacı var sadece."

"Bunu anneme söyle. Bakalım ne diyecek."

"Buna göz yummana inanamıyorum Jane. Biz Rizzoli *ailesiyiz. Aileler* bir arada kalmalıdır. Hem bu Korsak denen herifle ilgili ne biliyoruz ki?"

"Yapma. Düzgün bir insan olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"*Düzgün* ne demek ki?"

"Yani iyi bir insan. Ve iyi bir polis." Jane duraksadı; üvey babası olmasını çok da istemediği adamı savunduğunu fark etmişti birden. Ama Korsak'la ilgili söylediği her şey doğruydu. O *gerçekten* iyi bir insandı. *Gerçekten* güvenilir bir adamdı. Ondan çok daha kötü adamlar vardı.

"Annemizi düdüklemesine aldırmıyor musun peki?" dedi Frankie.

"Sen babamızın Sürtük'ü düdüklemesine aldırmıyorsun ya."

"O başka. O bir erkek."

Jane buna sinirlendi. "Annemin düdüklenmeye hakkı yok yani?" diye karşılık verdi.

"O bizim *annemiz*."

Yeşil ışık yandı. Jane kavşaktan geçerken "Annem daha

ölmedi Frankie" dedi. "Güzel ve eğlenceli bir kadın o ve aşkı tekrar denemeyi hak ediyor. Onu suçlayacağına git babamla konuş. Annemin Korsak'la çıkmasının sebebi o."

"Evet, onunla konuşacağım. Belki de artık kontrolü ele almasının vakti geldi." Frankie telefonu kapadı.

Kontrol? Babamın kontrolsüzlüğü bizi bu noktaya getirdi zaten.

Telefonu koltuğa attı can sıkıntısıyla; babasının bu habere vereceği tepkiden kaygılanıyordu. Kaygılanacak bir şey daha çıkmasına sinirlenmişti; havaya atıp tuttuğu bir düzine topa bir yenisi eklenmişti.

Telefon tekrar çaldı.

Jane telefonu açmak için arabayı kaldırıma yanaştırıp park etti hemen. "Buna zamanım yok Frankie" dedi öfkeyle.

"Frankie kim be?" diye, aynı derecede öfkeli bir karşılık geldi. "Bak Rizzoli, bu Red Phoenix saçmalığından bıktım artık ve bu işe bir son vermeni istiyorum." Kevin Donohue'nun hırıltılı sesini tanımamak imkânsızdı. Hoş sözcük dağarcığını da.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bay Donohue" dedi Jane.

"Bugün öğleden sonra bir tane daha geldi. Bu seferkini sileceğimin altına koymuşlar. *Arabama* el sürmeye cesaret etmişler yahu, inanabiliyor musun?"

"Ne geldi?"

"Joey'nin ölüm ilanı. *Basketbola ve atıcılığa düşkündü, onu seven annesiyle kız kardeşine baş sağlığı diliyoruz,* falan filan. Arkasında da bir mesaj var."

"Ne diyor?"

"*Senin için geliyor*."

"Bu ciddiye alınmaya değer mi sizce?"

"Ucube bir maymun yaratık iki kişiyi doğradı; bunu ciddiye almayayım mı diyorsun?"

Jane istifini bozmadan konuştu: "Ne maymun yaratığından bahsediyorsunuz?"

"Ne yani, bunu bilmemem mi gerekiyordu?"

"Halka açık bir bilgi değil bu."

"Ben *halk* değilim, tamam mı? Ben vergisini ödeyen bir vatandaşım ve ölümle tehdit ediliyorum."

Soruşturmamızı takip ediyor, diye düşündü Jane. Boston polis teşkilatında adamı var. Buna şaşırmamalıydı. Donohue gibi güçlü bir adam her yerde, Belediye Sarayı ile Schroeder Plaza da dahil olmak üzere her yerde birilerini satın alabilirdi.

"İşini yap dedektif" dedi Donohue. "Senin görevin hizmet etmek ve korumak, hatırladın mı?"

Bu maalesef senin gibi pislikleri de korumayı içeriyor. Derin bir soluk alan Jane terbiyesini korumayı başardı. "Bu son mesajı incelemem gerek. Şu an neredesiniz?"

"Jeffries Point'teki depomdayım. Bir an önce gel, fazla beklemem, ona göre."

30

Jane, Donohue Et Toptancısı'nın açık bahçe kapısından arabayla geçip bir BMW ile gümüş rengi bir Mercedes'in arasına park ettiğinde, karanlık çökmüştü artık. Mafya üyeleri, gösterişli ithal arabalara bayılıyor gibiydiler. Jane arabadan inerken, yakındaki Logan Havalimanı'ndan kalkan bir jetin gürlemesini duydu; uçağın yükselerek güney yönünde ilerlemesini seyretti. Aklına Florida kumsallarıyla romlu punçlar ve palmiye ağaçları geldi. Güneşli bir tatile çıkması, cinayetlerden uzaklaşması ne güzel olurdu.

"Dedektif Rizzoli."

Jane dönünce karşısında gördüğü adamı tanıdı; birkaç gün önce, Donohue'nun evinde gördüğü çam yarması korumalardan biriydi. Adı Sean'du.

"İçeride bekliyor" diyen Sean, Jane'in askılı kılıfındaki tabancasına baktı. "Önce onu bana vermeniz gerekecek."

"Bay Donohue geçen gün silah taşımama itiraz etmemişti."

"Evet ama şimdi çok daha huzursuz. Arabasının ön camına bırakılan mesaj yüzünden." Adam elini uzattı.

"Ben silahımı kimseye vermem. Bay Donohue'ya söyle, benimle görüşmek istiyorsa emniyet müdürlüğüne gelsin. Kendisiyle orada seve seve konuşurum." Jane arabasına doğru döndü.

"Tamam, tamam" diye pes etti adam. "Ama gözüm üstü-

nüzde olacak, sizi şahin gibi izleyeceğim, haberiniz olsun."

"Tamam. Keyfin bilir."

Adamın peşinden depoya giren Jane, yalıtılmış kapı arkasından kapanınca, daha kalın bir ceket giymediğine pişman oldu birden. İçerisi buz gibiydi; bu penceresiz mağara öyle soğuktu ki Jane kendi nefesinin dalgalandığını görebiliyordu. Sean'u takip ederek, plastik şeritlerden oluşma bir perdeden geçip soğutuculu kısma girdi. Tavandan sıra sıra sarkan kancalarda devasa et parçaları asılıydı, sarkık karkaslar ormanıydı burası. Soğuk buharda kan ve parçalanmış et kokusu vardı; Jane bu kokunun saçına ve giysilerine sinmesinden, buradan çıkıp gittikten çok sonra bile üstünde kalmasından korktu. Asılı etler ormanından geçip, binanın arka tarafındaki bir ofise gittiler ve adam kapıyı çaldı.

Kapı açılınca Jane ikinci korumayı görüp tanıdı; adam ona elini sallayarak girmesini işaret etti. Jane penceresiz odaya girdi ve kapı arkasından küt diye kapandı. Bir et deposunun içindeki, silahlı gangsterler tarafından korunan bir kalede kısılıp kalmıştı, ama ev sahibi ondan daha kaygılı gibiydi. İrlanda mafyasının prensi olmanın bedeli buydu işte, sürekli paranoyayla ve korkuyla yaşamaktı. Güç sahibi olmak, onu yitirmekten sürekli korkmak demekti.

Masasının ardında oturan ve sosis gibi parmakları son mesajın bulunduğu fermuarlı çantanın üstünde duran Kevin Donohue kilo almış gibiydi. Adam çantayı kaldırdı. "Maalesef" dedi, "sivri zekâlı adamlarım mektubu bana göstermeden önce her tarafında parmak izlerini bırakmışlar."

"Bu mesajlarda asla parmak izi olmuyor" dedi Jane çantayı alırken. "Onları gönderen kişi, her kimse çok dikkatli." Ardından mesajın fotokopili yüzüne baktı. Joey Gilmore'un on dokuz yıl önce *Boston Globe*'da yayımlanan ölüm ilanının fotokopisiydi bu. Diğer yüzü çevirip büyük harfle yazılmış mesajı okudu: SENİN İÇİN GELİYOR.

Donohue'ya baktı. "Geliyor derken kimi kastediyor sizce?"

"Gerzek misin? Şehirde dolanıp kılıçlı kahraman rolü oynayan o yaratığı kastediyor besbelli."

"O niye sizin peşinize düşsün ki? Yoksa suç mu işlediniz?"

"Bir tehdidi fark etmem için suç filan işlemiş olmama gerek yok. Yeterince tehdit alıyorum."

"Et nakliyatı yapmanın bu kadar tehlikeli bir iş olduğunu bilmiyordum."

Adam solgun gözleriyle Jane'e baktı. "Salak rolü yapmayacak kadar zeki kızsın sen."

"Ama benden ne istediğinizi kestirecek kadar zeki değilim Bay Donohue."

"Telefonda dedim ya. Bu saçmalığın sona ermesini istiyorum, daha fazla kan dökülmeden."

"Kendi kanınızı kastediyorsunuz." Jane biri sağında, diğeri solunda duran iki adama göz attı. "Yeterince korumanız var gibi görünüyor."

"O... o *şeye* karşı yetmez. Her ne ise."

"Şey mi?"

Yüzü sabırsızlıktan kızaran Donohue öne eğildi. "Duyduğuma göre o yaratık, o iki kiralık katili yemeklik et gibi doğramış. Sonra da iz bırakmadan ortadan kaybolmuş."

"O kiralık katiller sizin için mi çalışıyorlardı?"

"Son görüşmemizde söylemiştim. Hayır, onları ben tutmadım."

"Kimin için çalıştıklarını biliyor musunuz?"

"Bilsem söylerdim. Meseleyi soruşturdum ve duyduğuma göre o polisin bileti haftalar önce kesilmiş."

"Dedektif Ingersoll'un mu?"

Donohue başıyla onaylayınca üç katlı gerdanı sallandı. "O adam, başına para konduğu haberinin yayıldığı andan itibaren ölü sayılırdı zaten. Birilerinin kuyruğuna basmış olmalı."

"Ingersoll emekliydi."

"Ama çok soru soruyordu."

"Kızlarla ilgili Bay Donohue. Kayıp kızlarla." Jane adamın gözlerinin içine baktı. "İşte *sizi* kaygılandırması gereken bir konu."

"Beni mi?" Adam dev cüssesiyle geriye yaslanınca, koltuğu yüksek sesle gıcırdadı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Fahişelik? Reşit olmayan kızlar çalıştırmak?"

"İspatla."

Jane omuz silkti. "Neyse, düşünüyorum da, o maymun yaratığın ne yapacaksa yapmasına göz yummam daha iyi olur belki de."

"Yanlış adamın peşinde o! Benim Red Phoenix'le ilgim yoktu! Evet, Joe çakalın tekiydi. Arkasından gözyaşı dökmedim, ama onu öldürtmedim de."

Jane, Joey'nin ölüm ilanına baktı. "Öldürttüğünüzü düşünen biri var."

"Çin Mahallesi'ndeki o manyak kadın. Onun işidir mutlaka."

"Bayan Fang'ı mı diyorsunuz?"

"Kocasını kimin öldürdüğünü bulmak için Ingersoll'u tuttu bence. Adam gerçeğe fazla yaklaşınca da savaş çıktı. İrlandalıların sert oynadığını düşünüyorsan, Çinlilerin neler yapabildiğini görmemişsin henüz. Onların her yere girebilen adamları var. Düz duvarda yürüyorlar resmen."

"Gerçek insanlardan mı, yoksa masallardan mı bahsediyoruz?"

"*Ninja Suikastçı* filmini izlemedin mi? Onlar çocukluklarından itibaren adam öldürme konusunda eğitiliyorlar."

"Ninjalar Japon'dur."

"Laga luga yapma bana! Sonuçta becerileri aynı, aldıkları eğitim aynı. O kadının kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Iris Fang'ın nereden geldiğini? Onun geçmişini araştırdım. Çocukluğu dağlardaki gizli bir manastırda geçmiş; o manastırlarda çocuklara öyle şeylerin eğitimini verirler. Daha on

yaşındayken boyun kırmayı biliyordu herhalde. Şimdi de bir sürü öğrencisi var."

"Elli beş yaşında, dul bir ihtiyar o." *Üzücü bir büyüklük kompleksi olan hasta bir kadın,* diye düşündü Jane. *Efsanevi bir generalin torunu olduğuna ve elindeki sahte kılıcın bunu kanıtladığına inanan bir kadın.*

"*Öyle* dul, düşman başına."

"Iris Fang'ın sizi tehdit ettiğinden emin misiniz?"

"Bunu kanıtlamak *senin* işin. Ben sadece tahminimi söylüyorum. O gece kocasını yitirdi ve onu benim öldürttüğümü düşünüyor. Red Phoenix meselesi yüzünden suçlanıyorum ve son kez söylüyorum ki, *ben yapmadım* yahu."

Bina büyük bir gürültüyle sarsıldı birden. Jane, Donohue'nun şaşkınlıktan donakalmış yüzünü gördü bir an ve sonra odaya zifiri karanlık çöktü.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Donohue.

"Elektrik gitti galiba" dedi adamlarından biri.

"Elektriğin gittiğini görüyorum! Jeneratörü çalıştırın!"

"El feneri bulabilirsem..."

Yukarıdan bir ses gelince hepsi sustu. Tavandan tıpırtılar gelince Jane yukarı baktı. Karanlığa bakarken kendi kalp atışlarını hissediyordu, silahına el atarken avuçlarındaki teri hissediyordu. "Jeneratör düğmesi nerede?" diye sordu.

"Şeyde... depoda" diye karşılık verdi adamlardan biri; korkudan boğuklaşmış sesi, Jane'in yakınından gelmişti. "Elektrik kutusu arka duvarda. Ama karanlıkta bulamam. O şey varken..." Tıpırtılar tekrar başlayınca sustu; çatıya yağmur yağıyordu sanki.

Jane çantasından SureFire marka el fenerini çıkardı. El fenerini açınca, Donouhe'nun yüzü aydınlandı; adamın korkudan terlemiş yüzü parlıyordu. "Polis merkezini ara" diye emretti Jane.

Adam masasındaki telefonu kaptı. Sonra masaya küt diye gerisingeri bıraktı. "Çalışmıyor!"

Jane kemerindeki cep telefonunu çıkardı. Sinyal yoktu. "Burası kurşunla filan mı kaplı?"

"Bu duvarlar kurşungeçirmez ve patlamalara karşı dayanıklıdır" dedi Donohue. "Güvenlik tedbiri."

"Harika. Telefonsuz kaldık."

"Sinyal için dışarı çıkman gerek."

Ama dışarı çıkmak istemiyorum. Kimse istemiyor.

Oda giderek ısınıyor; duvarlar vücut ısılarını ve korkularını hapsediyordu. *Sonsuza dek burada kalamayız,* diye düşündü Jane. *Birinin dışarı çıkıp telefon etmesi gerek ve bu iş bana kalacak gibi.*

Silahını çekip kapıya doğru yürüdü. "Ben önden çıkacağım" dedi. "Yanımdan ayrılmayın."

"Durun!" diye onun sözünü kesti Donohue. "Adamlarım seninle gitmeyecek."

"Desteğe ihtiyacım var."

"Onlar *beni* korumak için para alıyorlar. Burada kalacaklar."

Jane dönüp fenerin ışığını adamın gözlerine tuttu. "Tamam öyleyse. *Sen* çık, adamlarını da yanına al. Ben burada kalırım, dönmeni beklerim." Jane bir sandalye kapıp oturdu ve el fenerini söndürdü.

Karanlıkta birkaç saniye geçti, binada çıt çıkmıyordu. Panik içindeki Donohue'nun hırıltılı solukları duyuluyordu sadece.

"Tamam" dedi adam sonunda. "Colin'i al. Ama Sean burada kalacak."

Jane, Colin'e güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu; adamın onu kazara sırtından vuracak kadar beyinsiz olmadığını umuyordu sadece. Kapıda duraksayıp diğer taraftan gelen seslere kulak kabarttı, ama aradaki engel fazla kalındı. *Kur-*

şungeçirmez ve patlamalara karşı dayanıklıdır, demişti Donohue.

Jane sürgüyü açıp kapıyı çok az araladı. Ofisin dışı, içi kadar karanlık değildi; yüksek bir depo penceresinden giren loş şehir ışıkları, Jane'in sıra sıra dizilmiş gölge savaşçıları andıran asılı etleri hayal meyal görebilmesini sağlıyordu. O loşlukta herhangi bir şey et siluetlerinin arasında pusuda bekliyor olabilirdi.

Jane el fenerini açıp etrafı çabucak taradı. Fenerin tek bir hareketi sayesinde, asılı karkasları, beton zemini ve kendi soluğunun buharını gördü. Hemen arkasında duran Colin'in nefesinin korkudan titrediğini duyuyordu. Destek isterken, silahlı ve ödü patlayan bir adamı kastetmemişti. *Belkemiğimden vurulabilirim,* diye düşündü. *O yaratık daha önce kellemi uçurmazsa.*

"En yakın çıkış nerede?" diye fısıldadı.

"Tam karşıda. Binanın diğer ucunda."

Jane sertçe yutkundu ve sıra sıra dizili karkasların arasında ilerlemeye başladı. Fener ışığını etrafta gezdirerek bir hareket, bir yüz, bir çelik parıltısı arıyordu. Mezbaha ürünlerinden, kancalarda asılı duran etlerle kemiklere indirgenmiş canlı varlıklardan başka bir şey görmüyordu. Titreyen elindeki fener kayganlaşmıştı. *Her kimsen, her neysen,* diye düşündü Jane, *daha önce bir kez canımı bağışlamıştın.* Ama yaratığın tekrar kıyak geçeceği anlamına gelmiyordu bu, hele Jane'in yanındaki adamı görünce.

İleride de karkaslar vardı. Fener ışığını doğruca önüne tutan Jane, sıranın sonunu göremiyordu. Birden durdu ve gök gürültüsünü andıran kalp atışlarının arasından kulak kabarttı.

"Ne?" diye fısıldadı Colin.

"Dinle."

Çok hafif bir gıcırtıydı, şiddetlenen rüzgârda sallanan bir ağacın çıkardığı ses gibiydi. Ama gıcırtı giderek yükselip rit-

mik bir iniltiye dönüştü; sanki ağaç giderek daha şiddetli sallanıyordu. *Tepemizden geliyor*. Jane ışığını tavana çevirince, oradan sarkan ve görünmez bir el tarafından itilmişçesine ileri geri sallanan bir karkas gördüler.

Bir başka gıcırtı duydular; bu seferki soldan geliyordu. Colin "Orada!" deyince Jane fenerini sesin geldiği tarafa çevirdi. El fenerinin dar huzmesinde, dev bir sarkaç gibi ileri geri sallanan bir başka karkas gördü.

"Arkamızda!" dedi Colin, artık panikten tizleşmiş sesiyle. "Hayır, orada!"

Jane fenerini çevirdikçe dört bir yanda hareket görüyordu; sanki karanlık canlanmıştı ve içinden tangırtılar, iniltiler, metal gıcırtıları geliyordu.

"*Ne* oluyor be?" diye haykırdı Colin, Jane'in yanında dönüp durarak; dört bir yanlarında karkaslar sallandıkça, adam silahını sağa sola çevirip duruyordu. Ateş edince karanlıkta bir yerden metal tangırtısı geldi. Adam tekrar ateş edince, kurşun soğuk ete boğuk sesle saplandı.

"*Kes* şunu, yoksa ikimizi de öldüreceksin!" diye haykırdı Jane.

Adam ateş etmeyi kesse de sağa sola dönerek hedef aramayı sürdürdü. Her yerde yaratığı gördüğünü sanıyordu şüphesiz, tıpkı Jane gibi. Şurada bir yüz mü belirmişti, bir göz mü parlıyordu? Herhangi bir şey nasıl bu kadar hızlı, bu kadar sessiz hareket edebilirdi? Jane Çin halk masalları kitabındaki illüstrasyonu hatırladı birden. Asasını tutan, uzun kuyruğu yılan gibi kıvrılan Maymun Kral. Bir kılıcın gecenin içinden fısıldadığını, boğazını kestiğini hayal etti. Yukarı bakınca, tepesinde yaratığın tünediğini, vahşi gözlerinin karanlıkta parladığını görür gibi oldu. Ama orada yaratık yoktu, taze et bekleyen boş bir çelik kanca vardı sadece.

İniltiler ve gıcırtılar yavaşça kesildi. Ama Jane ile Colin sırt sırta, kımıldamadan durdular; ikisi de gölgeleri tarıyor-

du telaşla. El fenerini dört bir yana çeviren Jane davetsiz misafir görmüyordu, ama karanlık onları seyrediyordu sanki. *Ve elimdeki fener yüzünden,* diye düşündü Jane, *buradaki şey her ne ise, yerimizi tam olarak biliyor.*

"Yürü" diye fısıldadı. "Kapıya."

"Bu şey ne? Karşımızda ne var?"

"Durup öğrenmeyi beklemeyelim."

Colin geride kalmak istemiyordu. Jane kapıya doğru yürürken, adamın nefesini ensesinde hissediyordu neredeyse. Colin gibi korkak adamlar tabancadan cesaret alıp kabadayılaşır, katile dönüşürlerdi. Ama düşmanı göremeyecekleri kadar karanlık bir ortamda, körlük şartları eşitlediğinde, korkaklıkları tekrar yüzeye çıkardı. Jane adamın rahatlayarak iç geçirdiğini ancak kapıya ulaşıp da dışarı çıktıklarında işitti. Havada deniz kokusu vardı ve gökyüzünde turlayan jetler hareketli yıldızlar gibi ışıldıyordu. Jane cep telefonunu çıkardı, ama arama yapmadan önce duraksadı. Ne diyecekti ki? *Elektrik kesilince ödümüz koptu. Karanlıkta sesler duyduk ve canavarlar olduğunu hayal ettik.*

"Arayacak mısın, aramayacak mısın?" dedi Colin. Korkak gitmişti ve kabadayı geri gelmişti.

Arama yapmak için telefonunu kaldıran Jane, deponun çatısında bir şey görünce donakaldı. Orada çömelmiş olan siluet, gece göğünün altında *gargoyle*'ye benziyordu. Jane'i seyrediyordu, tıpkı Jane'in onu seyrettiği gibi. *Beni dost olarak mı, yoksa düşman olarak mı görüyor?*

"İşte orada!" diye bağırdı Colin.

Tam ateş etmek için tabancasını kaldırırken, Jane onun kolunu tuttu. Kurşun gökyüzüne fırladı zararsızca.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı Colin. "İşte orada duruyor, öldürsene!"

Çatıdaki figür kımıldamıyordu, oturmuş onlara bakıyordu sadece.

"Vurmazsan ben vuracağım" dedi Colin. Tekrar tabancasını kaldırdı ve birden donakalıp çatıyı gözleriyle taradı. "Nerede? Nereye gitti?"

"Gitti işte" dedi Jane, boş çatıya bakarak. *Hayatımı kurtarmıştın, şimdi de ben seninkini kurtardım.*

31

"Donohue pisliğin teki" dedi Johnny. "Bence o şeyin Donohue'yu öldürmesine izin verelim. Hepsini gebertsin."

O şey. Dün gece depoda tünemiş olan yaratığa verdikleri başka isim yoktu. Yüzünü gören, sesini duyan olmamıştı. Onu sadece anlık olarak, üstelik her seferinde karanlıkta görmüşlerdi; gölgelerin arasında hareket eden bir gölgeden ibaretti. *O şeyin*, iyiyle kötünün arasındaki savaşta safını belirlediği barizdi. Daha şimdiden iki kiralık katili öldürmüştü. Şimdiyse Donohue'yu hedef almıştı.

Ama bana ilişmedi, diye düşündü Jane. *Benim iyilerden olduğumu nereden biliyor?*

"O her ne ise" dedi Frost, "güvenlik kameralarından uzak durmayı gayet iyi beceriyor."

Üç dedektif bütün sabahı ikinci kattaki konferans odasında, Donohue'nun deposunun bulunduğu Jeffries Point Mahallesi'nin güvenlik kayıtlarını inceleyerek geçirmişlerdi. Şimdi ekranda Donohue'nun kameralarından birinin kaydı oynuyor ve adamın otoparkının akşam manzarasını gösteriyordu. Jane kendi arabasının bahçe kapısından geçip, Donohue'nun Mercedes'inin yanına park etmesini seyretti.

"Gülümse. Gizli kameradasın" dedi Frost.

Videodaki Jane arabasından inip duraksadı ve rüzgârı koklarcasına gökyüzüne baktı. Kendi görüntüsünden irkilen

Jane *Saçım gerçekten o kadar dağınık mı?* diye düşündü. *O kadar kambur mu duruyorum gerçekten? Dik durup karnımı içeri çekmeyi öğrenmeliyim.*

Ekranda Donohue'nun adamı Sean belirdi ve Jane'in silahı hakkında konuştular; Sean ısrar ediyordu, Jane ise omuzlarını kaldırarak direniyordu.

"Neden bizi çağırmadın?" dedi Johnny.

"Mesajı almak için uğramıştım sadece. Önemli bir şey değildi."

"Epey önemliymiş aslında. Yanında olsak faydamız dokunurdu."

Ekrandaki Jane'le koruma, depoya girip gözden kayboldular ve görüntü durağanlaştı. Hareket yoktu, arada sırada sokaktan geçen arabaların farları hariç otoparkta değişim yoktu. Frost videoyu beş dakika ileriye sardı. On dakika. Görüntü titreşip kayboldu birden.

"Bu kadar" dedi Frost. "Dört güvenlik kamerasında da aynı şey. Elektrik kesiliyor ve görüntü gidiyor."

"Yani o şeyin görüntüsü yok elimizde" dedi Johnny.

"Donohue'nun kameralarında yok."

"Bu şey görünmez mi yoksa?"

"Belki de ne yaptığını biliyordur sadece." Frost deponun dış manzarasının önizleme görüntülerini açtı. "Bu sabah fotoğraf makinemi alıp oraya gittim ve bu fotoğrafları çektim. Bütün kameraların yerlerini görüyorsunuz. Hepsi giriş noktalarına dönük elbette. Kapılarla kamyon girişlerine. Ama binanın arka tarafında duvar var sadece, o yüzden oraya kamera konulmamış. Çatıya da." Jane'e baktı. "Yani kameralara yakalanmamak fiziksel olarak mümkün. Dolayısıyla da o şeyin doğaüstü bir yaratık olması şart değil."

"Dün gece öyle olduğuna inanmak kolaydı" dedi Jane usulca, depoda etrafında sallanan et kancalarının tuhaf gıcırtılarıyla tiz seslerini anımsayarak. "Donohue'nun güven-

lik sistemi ve korumaları var. Adam tepeden tırnağa silahlı. Ama bu yaratığa karşı kendini nasıl koruyacağını bilmiyor, o yüzden de ödü kopuyor."

"Bu neden umurumuzda olsun ki?" dedi Johnny. "O şey işimizi bizim yerimize yapıyor. Kötü insanları ortadan kaldıracaksa, hiç engel olmayalım derim ben."

Jane, Donohue'nun deposunun fotoğraflarına baktı. "Biliyor musun, sana hak vermemek elimde değil. O şeye hayatımı borçluyum. Ama binaya nasıl girdiğini bilmek istiyorum. Ben oradaydım, ama onu en sonunda gördüm ancak. Kendisini görmeme *izin verdiğinde*. Donohue'nun adamının da görebileceği kadar uzun süre çatıda oturdu."

"Bunu neden yaptı ki?" dedi Frost.

"Belki de varlığını kanıtlamak için. Belki de Donohue'yu korkutmak, onu istediği zaman öldürebileceğini göstermek için."

"Neden öldürmedi peki? Donohue hâlâ yaşıyor."

"Ve ödü kopuyor" dedi Jane. "İşin tuhafı, ben o şeyden korkmuyorum artık. Yaptıklarının sebebini öğrenmek istiyorum sadece." Johnny'ye baktı. "Vuşu hakkında ne biliyorsun?"

Adam iç geçirdi. "Tabii, bunu Asyalı adama sormayıp da kime soracaksın?"

"Yapma Johnny, sana sormak en mantıklısı. Çin halk masalları hakkında epey bilgili gibisin."

"Evet" diye kabul etti adam. "Ninem sağ olsun."

"Donohue ninjaların onu öldürmek istediğini düşünüyor. Dün gece biraz araştırma yapınca, ninja tekniklerinin aslında Çin kökenli olduğunu öğrendim. Donohue'nun söylediğine göre bu adamlar çocukluktan itibaren öldürme eğitimi alıyorlarmış ve her yere girebilirlermiş."

"Bunun yarısının hayal ürünü olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Evet ama hangi yarısı?"

"*Kaplan ve Ejderha*'daki yarısı."

"O filmi sevdim" dedi Frost.

"Ama savaşçıların havada uçup ağaç tepelerinde dövüşebileceklerine bir an olsun inandın mı? İnanmadın tabii, çünkü o sadece bir masal. Tıpkı ninemin anlattığı, su üstünde yürüyebilen keşişlerle ilgili öyküler gibi. Ya da insanların arasına karışmak için cennetten inen ölümsüzlerle ilgili öyküler gibi."

"Ama bazı efsanelerde gerçek payı vardır" dedi Jane. "Ve Çin'de gerçekten savaşçı keşişler vardı."

"Tamam" diye kabul etti Johnny. "O kısım gerçek olabilir. Bir dağ tapınağında yaşayan Shaolin keşişleri vardı gerçekten. İmparatoru bir isyandan korumalarının ardından, dövüş becerileriyle ünlendiler. Ama vuşu sanatı bu keşişlerden çok öncesine dayanır. Binlerce yıllıktır, o kadar eskidir ki, gerçek tarihini bilen yok. Ve yüzyıllar geçtikçe öyküler iyice abartıldı. Sonunda da insanlar vuşu savaşçılarını hayalete benzetmeye başladılar. Öldürülmesi imkânsız hayaletlere."

"Dün geceden sonra, buna inanasım geliyor" dedi Jane.

"Yapma."

"Sen orada değildin. O şeyi görmedin."

"Benim de onun hayalet olduğuna inanasım geliyor" dedi Frost, ekrandaki bir başka videoyu incelerken. "O mahalledeki tüm güvenlik kayıtlarını inceledim ve şimdiye kadar o şeyin izine bile rastlamadım. Kameraların görüş alanlarının dışında kalmayı becermiş." Monitörü gösterdi. "Bu kamera, Donohue'nun deposunun tam karşısında duruyor. Sürekli kayıt halindeymiş, ama kayıtlarda bir şey yok."

"O şey kanlı canlıysa, illaki bir kameraya yakalanmıştır" dedi Jane.

Frost başka bir videoya geçti. "Evet, bu kamera da aşağı yukarı bir sokak ötede, Summer Sokağı'nın girişine çok yakın." "Oynat" tuşuna basınca bir ara sokağın görüntüsü belirdi; sokağın uzak ucu zincirle kapatılmıştı. Dakikalar geçti ve hiçbir şey kımıldamadı, hiçbir hareket olmadı. "Bunda da bir şey yok."

Frost'un sırtına dostça vuran Jane sonunda ayağa kalktı. "Sana iyi seyirler. Bir şey bulursan beni ara."

"Tamam. Tamam."

Jane tam kapıdan çıkarken, Frost'un sert bir nefes aldığını işitti. Döndü. "Ne?"

"Bir an belirip kayboldu!"

"Ben bir şey görmedim" dedi Johnny.

Monitöre geri dönen Jane, Frost'un geriye sarıp tekrar "oynat" tuşuna basmasını seyretti. Aynı durağan görüntü belirdi. Aynı loş ara sokak ve bir ucuna çekilmiş zincir.

"*Şurada*" dedi Frost.

Karanlığın içinde bir siluet belirdi, sırtı kameraya dönüktü ve ara sokakta hızlı hareket ettiğinden bulanık görünüyordu. Çiti bir sıçrayışta çabucak aştı ve diğer tarafa çömelme pozisyonunda düştü. Bir an bekledikten sonra doğruldu.

Frost görüntüyü dondurdu.

O şey tepeden tırnağa siyah giyimliydi. Yüzünü göremeseler de siluetini görüyorlardı; beli ince, kalçası dolgundu.

"Kadın" dedi Frost.

Boston polis teşkilatının Schroeder Plazasına uzun adımlarla giren Bella Li'nin üstünde düşük bel kot pantolon, uzun çizmeler ve siyah deri ceket vardı. Metal dedektöründen geçmeden önce ceketini cakayla, kendisini seyreden polislere striptiz yaparak çıkardı ve sutyensiz memelerinin tüm hatlarını belli eden daracık tişörtünü gözler önüne serdi. Adamların bakışlarına ölümcül bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra güvenlik görevlilerin arasından salına salına geçip diğer tarafta bekleyen Jane'e doğru yürüdü.

"Dedektörden geçmem gerekeceğini bilmiyordum" dedi Bella.

"Herkesin geçmesi zorunlu. Belediye başkanının bile." Jane asansörü gösterdi. "Yukarı çıkacağız."

İkinci kata çıkarlarken Bella ağırlığını tek bacağına verip deri ceketini omzuna asarak öylece durdu. Kısa saçı her zamankinden de dikti, dövüşmeye hazır olan sinirli bir kedinin dikelmiş tüyleri gibiydi. *Dövüşsek beni yener herhalde,* diye düşündü Jane. Bella iriyarı olmasa da çok kaslı ve panter gibi kıvraktı. Jane ona bakarken şunu merak etti: *Çatıda çömelmiş olarak gördüğüm o yaratık sen misin? O ara sokakta hayatımı kurtaran?*

İkinci kata vardıklarında Jane, Bella'yı sorgu odasına götürdü. "Rahatınıza bakın. Ben de Dedektif Frost'a geldiğinizi söyleyeyim" diyerek genç kadını yalnız bıraktı.

Yan odadaki Frost'un yanına gitti; Frost, Bella'yı tek taraflı aynadan seyrediyordu. Konukları hiç kaygılı görünmüyordu; sandalyesine yaslanıp çizmeli ayaklarını masaya koymuştu. Başını geriye atıp tavana bakan Bella sıkılmış gibiydi.

"Asansörde ilginç bir şeyler söyledi mi?" diye sordu Frost.

Jane başını hayır anlamında salladı. "Onu niye çağırdığımızı bile sormadı."

"Bu ilginç. Bildiğimizi biliyor mu sence?"

"Bence bizi umursamadığını göstermeye çalışıyor."

Yan odadaki Bella doğruca aynaya bakıp tek kaşını kaldırdı; ne demek istediği belliydi: *Şu işi bir an önce bitirebilir miyiz?*

"Pekâlâ." Jane iç geçirdi. "Şunu dürtükleyelim bakalım."

Jane ile Frost sorgu odasına girince Bella ayaklarını masadan indirdi, ama Jane'in sorularını monoton bir sesle yanıtlarken sandalyesinde kaykılarak oturmayı ve kollarını kavuşturmayı sürdürdü. Önce yanıltıcı ölçüde kolay sorular soruldu: Adınız? Bella Li. Doğum tarihiniz? 18 Mayıs. Mesleğiniz? Dövüş sanatları eğitmeni. Bella yüksek sesle iç geçirerek, sıkıldığını belli etti. Ama sonraki soruyu duyunca kol kasları seğirdi.

"Dün gece saat altıyla dokuz arasında neredeydiniz?" diye sordu Jane.

Bella omuz silkti. "Evimdeydim."

"Yalnız mıydınız?"

"Neden sordunuz?"

"Şahidiniz olup olmadığını öğrenmek istiyoruz."

"Aşk hayatımın özel olduğunu düşünüyorum. İsim vermek için sebep görmüyorum."

"Yani dün gece yanınızda biri vardı, öyle mi?" diye sordu Frost. "Bize o adamın ismini söyler misiniz?"

"Neden erkek olduğunu varsayıyorsunuz ki? Bir kadın daha iyisini bulamaz diye mi düşünüyorsunuz cidden?" Bella, Jane'e kışkırtıcı bir şekilde gülümsedi.

"Tamam" dedi Jane iç geçirerek. "O *kadının* ismi ne peki?"

Bella kendi ellerine bakıp kısa kesilmiş tırnaklarını inceledi. "Kimse yoktu. Evde tek başımaydım."

"Bunu daha önce de söyleyebilirdiniz."

"Siz de beni buraya neden çağırdığınızı söyleyebilirdiniz."

"Pekâlâ, evde tek başınaydınız. Evinizden kısa bir süre çıkmış olabilir misiniz?"

"Hatırlamıyorum."

"Size bir fotoğraf göstersek *hatırlarsınız* belki."

"Ne fotoğrafı?"

"Jeffries Point'teki bir güvenlik kamerasından" dedi Frost. "Güvenlik kameralarından uzak durmakta çok iyisiniz Bayan Li. Ama hepsini fark edememişsiniz."

Yüz ifadesi değişmese de, gözleri orman gölcükleri gibi sakin kalmayı sürdürse de Bella ilk kez karşılık veremedi.

"Videodakinin siz olduğunuzu biliyoruz" diye yalan söyledi Jane. Kıza doğru eğilince, onun gözkapaklarının titrediğini gördü; istemsiz ve onu ele veren bir tepkiydi bu. Bella sakin görünüyor olabilirdi, ama kaçma ya da dövüşme güdüsü tamamen harekete geçmişti aslında. "O depoya gittiğinizi biliyoruz. Neden gittiniz?"

Kız güldü. Dezavantajlı durumda olduğu böylesine bariz-

ken soğukkanlılığını koruyabilmesi etkileyiciydi. "Siz söyleyin. Madem her şeyi biliyormuşsunuz."

"Oraya Kevin Donohue'yu korkutmak için gittiniz."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Önce arabasının ön camına tehdit mesajı bıraktınız. Sonra da deposuna girdiniz. Güvenlik sistemini ve telefon hattını kapattınız."

"Bütün bunları tek başıma mı yaptım?"

"Dövüş sanatlarında oldukça ileri seviyedesiniz. Tayvan'da, dünyanın en iyi akademilerinden birinde eğitim görmüşsünüz." Jane bir klasörü masaya sertçe koydu. "Son beş yıldır yaptığınız yolculukların kayıtları."

Bella başını yana eğdi. "Dosyam mı var?"

"Artık var."

Bella klasörü açıp sayfalara sahte bir ilgisizlikle göz gezdirdi. "Evet, yurtdışına gidip geldiğim oldu. Biz Amerikalılar istediğimiz yere gitmekte özgür değil miyiz?"

"Bir Tayvan manastırında beş yıl kalan, vuşu gibi kadim bir sanatı öğrenen fazla Amerikalı yok."

"Zevkler kişiden kişiye değişir."

"Ve işin ilginç kısmı şu: Masraflarınızı Bayan Fang karşılamış. Zengin olmamasına karşın, onca yıllık eğitiminizin parasını ödemiş. Uçak biletlerinizin, derslerinizin parasını ödemiş. Neden?"

"Yetenekli olduğumu görmüştü."

"Bunu ne zaman fark etti?"

"On yedi yaşındaydım, sokaklarda yaşıyordum, beni buldu. Üstümü başımı temizleyip beni yanına aldı, çünkü ona kızını hatırlatıyormuşum."

"Bu yüzden mi Boston'dasınız? Onun kızı rolünü mü oynuyorsunuz?"

"Stüdyosunda ders veriyorum. Aynı dövüş sanatları stiliyle ilgileniyoruz. Ve aynı felsefeyi paylaşıyoruz."

"Neymiş bu felsefe?"

Bella, Jane'in gözlerinin içine baktı. "Adalet herkesin paylaştığı bir sorumluluktur."

"Adalet mi? Yoksa intikam mı?"

"Kimilerine göre *intikam*, adaletle eşanlamlıdır."

Bella'ya bakan Jane, onu çözmeye çalıştı. Ara sokakta hayatını kurtaran, depo çatısında tüneyen yaratığın o olup olmadığına karar vermeye çalıştı. Bella etten kemiktendi, yirmi dört yaşındaki diğer kızlar gibiydi, ama sıradan olmadığı kesindi. Jane o gözlerde bir tuhaflık, vahşilik gördü. Gördüğü hayvan ruhu birden geri çekilmesine, kollarındaki tüylerin diken diken olmasına yol açtı. O gözlerde tamamen insan olmayan bir şey görmüştü sanki.

Sessizliği Frost bozdu. "Bayan Li, bize gerçeği söylemenizin zamanı geldi."

Bella ona küçümseyerek baktı. "Ne zaman gerçeği söylemedim ki?"

"Iris Fang'ın sizi seçmesinin sebebi konusunda."

"Herhangi birini seçebilirdi."

"Ama sizi seçti. Annesini yeni kaybetmiş olan on yedi yaşındaki bir kızı bulmak için uçağa binip ta San Francisco'ya gitti. Koruyucu ailesinin evinden kaçmış, sokaklarda yaşayan bir kızı bulmak için. Sizin ne özelliğiniz vardı?"

Bella yanıt vermeyince Jane "Elimizde California'daki okul kayıtların var" dedi. "Kayıtlarda annenin göçmen olduğundan bahsedilmiyor."

"Annem öldü. Göçmen olmasının artık ne önemi var ki?"

"Kaçak göçmendi."

"Kanıtlayın."

"Peki ya sen Bella?"

"Benim ABD pasaportum var."

"Pasaportunda Massachusetts eyaletinde doğduğun yazılı. Altı yıl sonra San Francisco'daki bir devlet okuluna yazıl-

mışsın. Annen sahte bir sosyal güvenlik numarası kullanıyormuş, bir otelde temizlikçilik yapıyormuş. Neden oraya taşındınız? Siz ikiniz neden durup dururken California'ya kaçtınız?" Jane eğilip, o dipsiz gözlerde kendi yansımasını görecek kadar yaklaştı. "Senin aslında kim olduğunu biliyorum. Henüz kanıtlayamıyorum sadece. Ama kanıtlayacağım, inan bana." Frost'a göz attı. "Ona arama iznini göster."

Bella kaşlarını çattı. "Arama izni mi?"

"Bize evine girme hakkı veriyor" dedi Frost. "Dedektif Johnny şu an arama ekibiyle birlikte evinde."

"Ne bulacaklarını sanıyorsunuz ki?"

"15 Nisan gecesi cesedi bulunan kimliği belirsiz bir kadın ile 21 Nisan gecesi cesedi bulunan kimliği belirsiz bir erkeğin ölümlerinde senin parmağın olduğuna dair kanıtlar."

Bella başını iki yana salladı. "Sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm, ama 15 Nisan gecesi başka yerde olduğumu kesinlikle kanıtlayabilirim. Çin Mahallesi'ndeki bir vuşu gösterisinde sahnedeydim. En az iki yüz görgü tanığı vardı."

"Bunu kontrol edeceğiz. Bu arada, avukat istiyorsan aramanın tam sırası."

"Beni *tutukluyor* musunuz?" Bella öfkeyle öne doğru hareketlenince, bu ani hamle Jane'i irkiltti; bu kızın ne kadar hızlı ve ölümcül hareket edebildiğinin çok iyi farkındaydı. "Bu" dedi kız usulca, "*çok büyük bir hata.*" Bella'nın gözlerinin karanlık derinliklerinde bir şey kımıldanır gibi oldu; bir yaratık uyanıyordu sanki.

"Bize bunun neden hata olduğunu söylersen belki fikrimizi değiştiririz" dedi Jane.

Bella derin bir nefes aldı ve başka birisi tarafından ele geçirildi sanki. Onu ele geçiren kişi, kendisine bakan gözlere cilalı taş kadar soğuk bakışlarla karşılık verdi. "Söyleyecek başka sözüm yok."

* * *

Bella'nın dairesi temizdi. Fazla temizdi. Oturma odasında duran Jane, yakın zamanda kullanılmış olan elektrikli süpürgenin paralel izlerinin hâlâ görüldüğü halıya baktı.

"Geldiğimizde böyleydi" dedi Johnny. "Mutfakla banyo iyice temizlenmiş. Çöp kutularında kâğıt parçası bile yok. Burada kimse oturmuyor sanki. O kız ya temizlik manyağı ya da kanıtları ortadan kaldırmaya çalışmış."

"Buraya geleceğimizi nereden bilebilirdi ki?"

"Boston polis teşkilatı telefon edince, insan zanlı olduğunu tahmin eder ister istemez. Geleceğimizi anlamış olmalı."

Jane pencereye gidip tertemiz camdan dışarıya, aşağıdaki kaldırımda topallayarak, kol kola yürüyen iki yaşlı kadına baktı. Çin Mahallesi'nin güney ucundaki Tai Tung Village'ın bu köşesi sessizdi. Iris Fang'ın evi sokağın hemen ilerisinde, bir dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Bu mahalle kendi içinde bir evrendi ve Jane burada kendini uzaylı gibi hissediyordu. Komşuların bakışları, huzursuzca fısıldaşmaları bu hissi artırıyordu. Jane rozeti ve otoritesi yüzünden, gittiği her yerde uzaylıydı zaten; en iyi dostunuz veya en büyük düşmanınız olabilecek yabancıydı.

Pencereye sırtını dönüp banyoya girdi; orada diz çökmüş olan Frost lavabonun altındaki dolabı inceliyordu. Yüzü eğilmekten kızarmış bir halde "Bir şey yok" diyerek ayağa kalktı. "Duşta da, lavaboda da tek bir saç teli bile yok. İlaç dolabında aspirinle elastik bandaj buldum sadece. Burada kimse oturmuyor sanki."

"O kızın burada oturduğundan emin miyiz peki?"

"Johnny yan komşuyla konuştu. Adam seksen yaşlarında bir ihtiyar. Kızı pek görmüyormuş, ama arada sırada buradan insan sesleri geldiğini duyuyormuş." Frost duvara tık tık vurdu. "Duvarlar kâğıt gibi."

"İnsan sesleri derken, birden fazla insanın sesi mi?"

"Televizyon sesi olabilir. Kız yalnız yaşıyormuş."

Jane tertemiz banyoya baktı. "Belki de burada kalmıyordur."

"Birisi kirayı ödüyor."

"Birisi de burayı çamaşır suyuyla ve elektrikli süpürgeyle temizlemiş gibi görünüyor."

"Elektrikli süpürge meselesi tuhaf. Elektrikli süpürge bulamadık, o yüzden içinde kanıt arayabileceğimiz bir torba da yok elimizde."

Jane yatak odasına girince, Johnny'nin cep telefonuyla konuştuğunu gördü. Adam odaya giren Jane'i başıyla selamladı. Ahşap zemin adamakıllı temizlenmişti. Yorgan ve çarşaf toplandığından şilte açığa çıkmıştı. Diz çöken Jane yatağın altına bakınca, zeminin o kısmının da tertemiz olduğunu gördü. Görüş alanına bir çift ayakkabı girdi; Jane doğrulunca, yatağın diğer tarafında duran Boston polis teşkilatından bir kriminologla göz göze geldi.

"Silah bulamadık" diye bildirdi adam. "Mutfaktaki bıçaklar hariç."

"Kılıç gibi bir şey görmediniz mi?"

"Hayır efendim. Dolaplara ve çekmecelere baktık. Bütün mobilyaları çekip arkalarına da baktık." Adam duraksayıp çıplak duvarlara bakındı. "Bence o kız buraya epeydir gelmemiş. En azından burada kalmamış."

"Belki de kalmak niyetinde değildi zaten."

"Çok giysi de getirmemiş."

Jane gardırobu açınca, hepsi de iki beden olan on civarında giysinin asılı olduğunu gördü sadece. Üç siyah pantolon, koyu renk birkaç süveter ve bluz, şeftali rengi yumuşak ipekten yapılma, kolsuz bir yazlık elbise. Burada kalıcı olmayı düşünmediği belli olan geçici bir ziyaretçinin gardırobuydu bu. O kız gizemini koruyordu hâlâ. Jane elbiseye bakarken, Bella Li'yi böylesine kadınsı ve seksi bir giysiyle hayal etmeye çalıştı, ama başaramadı. Kızın vahşi gözlerini, siyah ve dimdik saçını gördü yalnızca.

"Üzgünüm" dedi Johnny cep telefonunu kaldırarak. "Ama kız 15 Nisan'da söylediği yerdeymiş gerçekten. Kültür merkezindeki program direktörüyle şimdi konuştum. O gece bir dövüş sanatları gösterisi düzenlemişler. Bella Li, Dragon and Stars Akademisi'nin sekiz öğrencisiyle birlikte gösteri yapmış."

"Saat kaçta?"

"Akşam altıda gelmişler, yemek yemişler ve dokuz civarında sahneye çıkmışlar. Bütün akşamı orada geçirmişler." Adam başını salladı. "O kızı serbest bırakmak zorunda kalacağız Rizzoli."

"21 Nisan için bahanesi yok."

"Onu nezarette tutmaya yetmez bu."

"Öyleyse yeterli bir sebep bulalım, lanet olsun."

"Neden?" Johnny'nin bakışları öyle deliciydi ki, Jane rahatsız oldu.

Adamın gözlerine bakmamak için tekrar gardıroba doğru döndü. "Onda bir terslik seziyorum. Bu işe karıştığını *biliyorum*, ama nasıl karıştığını bilmiyorum."

"Elimizde bir kadın siluetini gösteren bir güvenlik videosu var sadece. Bu kadın o olabilir, ama başka biri de olabilir. Elimizde silah yok. Kanıt yok."

"Çünkü biz gelmeden önce burayı çamaşır suyuyla temizlemiş."

"Eee, elimizde sezgilerinden başka ne var peki?"

"Sezgilerim şimdiye kadar gayet iyi hizmet ettiler bana." Jane gardıroptaki giysilerin ceplerini eldivenli eliyle karıştırdı. Ne aradığını bilmiyordu. Bozukluklar, bir düğme, katlanmış bir kâğıt mendil buldu yalnızca.

"Johnny haklı, biliyorsun" dedi Frost kapı eşiğinden. "Kızı serbest bırakmalıyız."

"Önce onun hakkında daha çok şey öğrenmeliyim. Kim olduğunu" dedi Jane.

"Sadece tahmin yürütüyoruz."

"Öyleyse tahminimizin doğruluğunu kanıtlayacak bir şeyler bulalım. Bir yerlerde bir iz vardır mutlaka." Jane yatak odası penceresine gidip aşağıdaki ara sokağa baktı. Pencere taze hava girecek kadar aralanmıştı. Diğer tarafta bir yangın merdiveni sahanlığı vardı ve pencerede parmaklık yoktu. Normal bir kadın kiracı bu güvenlik zaafını huzursuz edici bulurdu, ama Bella Li korkusuzdu, savaşmaya hazırdı hep. Geceleri yatağında yatarken, penceresinin dışından gelen sesler, gıcırtılar yüzünden uyanıyor muydu? Yoksa uykusunda da savaşçı, rüyalarında bile korkusuz muydu?

Jane pencereye sırtını dönerken, gözü perdeye ilişince donakaldı. Perdenin polyester kumaşı kırışmayan türdendi; orman yeşiliydi ve üstünde bej bambu kamışı desenleri vardı. O rengârenk arka plandaki gümüşi kıl neredeyse görünmezdi. Jane kumaşa yapışmış olan o kılı ancak belirli bir açıdan bakınca, ışık yansıması sayesinde gördü.

Cebinden bir kanıt torbası çıkardı. Nefes almaya korkarak, kılı perdeden dikkatle alıp torbanın içine koydu. Torbayı ışığa kaldırıp kıla baktı. Sonra pencereye ve hemen ardındaki yangın merdivenine baktı.

Buradaymış. O yaratık bu odadaymış.

32

Avcının, kendisinin av olduğunu fark etmesi nadirdir. Elinde tüfeğiyle ormanda yürüyerek, avının karlı toprakta bıraktığı izleri takip eder. Vahşi hayvanların ayak izlerini arar veya ağaçlarda gizlenip ayının hantal adımlarla ortaya çıkmasını bekler. Avının *onu* gözetliyor, hata yapmasını bekliyor olabileceği aklına gelmez hiç.

Şimdi peşimde olan avcı, beni pek ürkütücü bulmuyor. Haftalık alışverişini yaptıktan sonra taşıdığı torbaların ağırlığı ve yorgunluğu yüzünden yavaş yürüyen, saçına kır düşmüş, sıradan bir orta yaşlı kadın olarak görünüyorum. Salı akşamları hep gittiğim yoldan gidiyorum. Beach Sokağı'ndaki Çin pazarında alışveriş yaptıktan sonra sağa sapıp Tylor'a giriyorum ve güneydeki sessiz sakin mahalleme, Tai Tung Village'a doğru yürüyorum. Beni görenlerin *Bu bir kurban,* diye düşünmeleri için başımı eğik, omuzlarımı düşük tutuyorum. Direnecek bir kadın olduğumu düşünmesinler. Ya da korkulacak bir kadın olduğumu.

Ama artık hasmım ihtiyatlı olması gerektiğini biliyor; ben de ona karşı ihtiyatlıyım. Şimdiye kadar sadece gölgelerde dövüştük, ancak onun vekilleri aracılığıyla temasımız oldu. Hâlâ birbirinin çevresinde turlayan iki avcıyız ve bir sonraki hamleyi onun yapması gerekiyor. Ancak o zaman, ışığa çıktığında yüzünü görebileceğim.

Tyler Sokağı'nda daha önce birçok kez yürüdüğüm gibi yürürken, bu gecenin beklediğim gece olup olmadığını merak ediyorum. Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim ve sıradaki sahnenin başlamak üzere olduğunu biliyorum. Beach ve Kneeland sokaklarının parlak ışıkları geride kalıyor gitgide. Şimdi gölgelerin içinden geçiyorum, karanlık kapıların önünden ve ışıksız arka sokaklardan geçiyorum; yürürken plastik alışveriş torbalarım hışırdıyor. Kendi işine bakan, yorgun bir dulum sadece. Ama yüzümün önündeki sisten, torbalarımdan yükselen kişniş ve soğan kokusuna dek, çevremdeki her şeyin farkındayım. Yanımda beni koruyacak kimse yok. Koruyucum yok. Bu gece tek başınayım, ilk okun atılmasını bekleyen bir hedefim.

Evime yaklaşınca, sundurmamın karanlık olduğunu görüyorum. Kasıtlı bir sabotaj mı, yoksa ampul mü yandı sadece? Kaygılanınca kalp atışlarım hızlanıyor, daha şimdiden dövüş beklentisiyle gerilmiş olan kaslarıma kan hücum ediyor. Sonra park edilmiş arabayı ve beni selamlamak için arabadan inen adamı görünce rahatlayarak, biraz da sinirlenerek uzun uzun iç geçiriyorum.

"Bayan Fang?" diyor Dedektif Frost. "Sizinle konuşmalıyım."

Sundurmamın önünde, ellerimde ağır torbalarla duruyorum ve ona gülümsemeden bakıyorum. "Bu gece yorgunum. Hem söyleyeceklerimi söyledim zaten."

"En azından size yardım etmeme izin verin" diyor ve itiraz etmeme fırsat vermeden torbaları kapıp sundurmaya çıkarıyor. Orada kapıyı açmamı bekliyor. Öyle içten görünüyor ki, teklifini reddetmeye gönlüm razı olmuyor.

Kapıyı açıp onu içeri davet ediyorum.

Ben ışıkları açarken, o torbaları mutfağa götürüp tezgâhın üstüne bırakıyor. Ellerini ceplerine sokup öylece duruyor ve keskin kokulu şifalı otlarla taze sebzeleri buzdolabına koymamı, mutfak dolaplarını yemeklik yağ şişeleriyle, kâğıt

havlularla ve tavuk suyu konserveleriyle doldurmamı seyrediyor.

"Özür dilemek istiyorum" diyor. "Ve açıklama yapmak."

"Açıklama mı?" diye soruyorum, söyleyecekleri umurumda değilmişçesine.

"Kılıcı niye aldığımız konusunda. Cinayet soruşturmalarında her şeyi araştırmamız gerekir. Hiçbir şeyi atlamadan. Aradığımız silah çok eski bir kılıç ve sizde bir tane olduğunu biliyorduk."

Dolabı kapatıp adama doğru dönüyorum. "Yanıldığınızı artık anlamışsınızdır herhalde."

Başıyla onaylıyor. "Kılıç size iade edilecek."

"Bella ne zaman serbest bırakılacak peki?"

"O daha karmaşık bir mesele. Onun geçmişini araştırıyoruz hâlâ. Bu konuda bize yardımcı olabileceğinizi umuyordum, ne de olsa onu tanıyorsunuz."

Başımı iki yana sallıyorum. "Son konuşmamızdan sonra durup dururken zanlı oluverdim ve aile yadigârıma el kondu dedektif."

"Öyle olmasını istememiştim."

"Ama her şeyden önce polissiniz."

"Başka ne olmamı bekliyorsunuz ki?"

"Bilmem. Arkadaş?"

Bunu duyunca duraksıyor. Parlak mutfak ışıklarının altında, olduğundan yaşlı görünüyor. Yine de genç bir adam, oğlum olacak yaşta. O floresan ışıklarının yüzümü ne kadar yaşlı gösterdiğini düşünmek bile istemiyorum.

"Arkadaşın *olurdum* Iris" diyor. "Eğer..."

"Zanlı olmasaydım."

"Zanlı olarak görmüyorum seni."

"Öyleyse işini yapmıyorsun. Aradığınız katil ben olabilirim. Düşünebiliyor musun dedektif? Bu orta yaşlı kadının elinde kılıçla çatılarda cirit atıp düşmanlarını doğradığını?"

Adamın yüzüne gülüyorum, tokat atmışım gibi kızarıyor. "Belki de evimi aramalısın. Buralarda bir yerde bir kılıç, varlığını bilmediğin bir silah saklı olabilir."

"Iris, lütfen."

"Belki de meslektaşlarına zanlının düşmanca davrandığını söylersin. Onu daha fazla bilgi vermeye tatlı dille ikna edemediğini."

"Gelmemin sebebi bu değil! Akşam yemeği yediğimiz gece de ağzından laf almaya çalışmıyordum."

"Ne yapmaya çalışıyordun peki?"

"Seni anlamaya çalışıyordum sadece. Kim olduğunu, ne düşündüğünü."

"Neden?"

"Çünkü sen ve ben... çünkü..." Derin derin iç geçiriyor. "İkimizin de arkadaşa ihtiyacımız olduğunu hissettim sadece. Benim arkadaşa ihtiyacım olduğu kesin."

Onu inceliyorum bir an. Bana bakmıyor; arkamda bir yere odaklanmış, benimle bakışmaktan korkarcasına. Gerçeği söylemediğinden değil, kırılgan olduğundan. Polis olabilir, ama hakkındaki kanaatimden korkuyor. Ona sunabileceğim hiçbir şey yok artık; teselli edemem, arkadaş olamam, hatta koluna bile dokunamam.

"Senin yaşındaki bir arkadaşa ihtiyacın var Dedektif Frost" diyorum usulca. "Benim gibi birine değil."

"Yaşını fark etmiyorum bile."

"Ben farkındayım ama. Hissediyorum da" diye ekliyorum, boynumu kramp girmiş gibi ovuşturarak. "Hastalığımı da hissediyorum."

"Ben asla yaşlanmayacak bir kadın görüyorum karşımda."

"Bunu yirmi sene sonra söyle."

Gülümsüyor. "Söylerim belki."

O an söylenmeyen sözler, yoğun hisler ikimizi de huzursuz ediyor. O iyi bir adam; bunu gözlerinden anlıyorum. Ama

tanışlıktan ötesine geçebileceğimizi düşünmek saçma. Sırf ondan yirmi yaş büyük olduğum için değil, ki bu bile başlı başına bir engel. Hayır, sebep şu ki, asla onunla paylaşamayacağım, aramızda uçurum yaratan sırlar var.

Ben onu kapıya kadar geçirirken konuşuyor: "Yarın kılıcını sana geri getireceğim."

"Peki ya Bella?"

"Yarın sabah serbest bırakılması ihtimali var. Elimizde kanıt olmadan onu sonsuza dek nezarette tutamayız."

"O yanlış bir şey yapmadı."

Kapı eşiğinde durup gözlerimin içine bakıyor. "Neyin doğru, neyin yanlış olduğu her zaman belli değildir. Değil mi?"

Bakışlarına karşılık verirken şöyle düşünüyorum: Biliyor olabilir mi? Yapmak üzere olduğum şey için izin mi veriyor bana? Ama gülümsemekle ve dönüp gitmekle yetiniyor.

Kapıyı arkasından kapatıp kilitliyorum. Yaptığımız konuşma dengemi bozdu; dikkatimi toplayamıyorum. *Öyle bir adam hakkında ne düşünmeli?* diye merak ediyorum, üstümü değiştirmek için merdiveni çıkarken. Yine kocamı hatırlatıyor bana. Onun iyi kalpliliğini, sabrını. Açık görüşlülüğünü, çeşitli olasılıkları göz önünde bulundurma yeteneğini. O adamla arkadaş olabileceğimi düşünmem aptalca bir kendini beğenmişlik mi? Dalgın olduğumdan, yaptığımız konuşmayı düşündüğümden, normalde fark etmem gereken ipuçlarını gözden kaçırıyorum. Havadaki titremeyi. Tanımadığım bir bedenin hafif kokusunu. Bir terslik olduğunu, yatak odasının elektrik düğmesine basıp da ışığın yanmadığını görünce anlıyorum ancak.

Yatak odasının kapısı arkamdan küt diye kapanıyor. Başıma doğru gelen darbeyi göremesem de içgüdülerim hareket geçiyor. Ben eğilip yatağa, kılıcımın saklı olduğu yere doğru dönerken, başımın üstünden bir şey vınlayarak geçiyor. Yatağın altındaki, polisi kandırmak için teslim ettiğim taklit

kılıç değil, gerçek Zheng Yi. Beş yüzyıldır anadan kıza geçti; bizi korusun, savunsun diye bırakılmış bir miras.

Ona her zamankinden çok ihtiyacım var şimdi.

Saldırgan hamle yapıyor, ama su gibi kaçıp yerde yuvarlanıyorum. Yatağın altındaki, Zheng Yi'nin saklı olduğu boşluğa elimi atıyorum. Zheng Yi eski bir dost gibi elime oturuyor ve kınından çıkarken şarkı söylercesine iç geçiriyor.

Tek bir akıcı hareketle ayağa kalkıp düşmanıma doğru dönüyorum. Döşemenin gıcırtısı adamın yerini, sağımda olduğunu ele veriyor. Tam saldırmak için ağırlık noktamı değiştirirken bir ayak sesi duyuyorum, ama arkamdan geliyor.

İki kişiler.

Yere düşerken son düşüncem bu.

33

Iris'in yatağının yanında çömelmiş olan Jane, gördüklerinden hoşlanmamıştı. Döşemede, birinin düştüğü yerde ve çarşafın kenarında kan lekeleri vardı. Kan kaybı asgariydi; ölümcül düzeyde olmadığı kesindi. Jane ayağa kalkıp yerde sürüklenmiş birinin geride bıraktığı kan izlerine baktı. Merdivenle ön sundurmada da kan izleri görmüştü; kapının ardına dek açık durması, Iris'in komşusunun büyük bir terslik olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Jane, Frost'a doğru döndü. "Saat konusunda emin misin? Dün gece buradan dokuzda mı çıktın?"

Şaşkın görünen Frost başıyla onayladı. "Evden çıktığımda etrafta kimse yoktu. Evin hemen önüne park etmiştim zaten."

"Buraya neden gelmiştin?"

"Iris'le konuşmak için. Olanlar yüzünden kendimi kötü hissediyordum. Kılıcı aldığımız için."

"İşini yaptığın için özür dilemeye mi geldin?"

"Bu iş yüzünden kendimi götün teki gibi hissediyorum bazen, tamam mı Jane?" dedi Frost sinirlenerek. "O kadın zaten bir kurbandı. Kocasıyla kızını kaybetti. Bizse ona zanlı gözüyle baktık. Onu sorguya çektik. Onu tekrar kurbanlaştırdık."

"Ben Iris Fang'ın ne olduğunu bilmiyorum. En başından beri bu işin merkezinde olduğunu biliyorum ama. Her şey

onun çevresinde olup bitiyor sanki." Jane'in cep telefonu çaldı. Telefonu açıp "Rizzoli?" dedi.

Arayan Johnny'ydi. "Kevin Donohue dün gece başka yerde olduğunu kanıtlayabileceğini söylüyor."

"Peki ya adamları?"

"O mesele problemli. Birbirlerine tanıklık ediyorlar. Üçü de akşamı hep birlikte Donohue'nun evinde televizyon seyrederek geçirdiklerine yemin ediyorlar. Yani hiçbirinin sözüne güvenemeyiz."

"Dolayısıyla onları eleyemeyiz."

"Ama suçlu olduklarını mahkemede kanıtlayamayız da."

Jane telefonu kapatıp can sıkıntısıyla pencereye doğru döndü. Aşağıdaki sokakta duran yaşlı üç Çinli kadın kendi aralarında konuşarak ona bakıyorlardı. *Bize söylemedikleri ne?* Çin Mahallesi'nde hiçbir şey net değildi, hiçbir şey göründüğü gibi değildi. İnsan hep bir ipek perdenin ardından bakıyor ve asla belirgin bir görüntü, bütün bir tablo göremiyordu.

Jane, Frost'a doğru döndü. "Belki de Bella bizimle konuşur artık. Bütün kartlarımızı açmanın zamanı geldi."

Bella bugün daha da agresif görünüyordu; yumruklarını sıkmıştı, bakışları elmas gibi sertti. "Bu *sizin* suçunuz" dedi. "Orada olmalıydım. Iris'in kaçırılmasını engellerdim."

O parlak gözlere bakan Jane, genç kadının vaşak gibi sıçradığını, dişleriyle ve pençeleriyle saldırdığını hayal etti birden. Ama konuşurken sakinliğini korudu: "Bunun olacağını biliyor muydun yani? Onu kaçıracaklarını biliyor muydun?"

"Zaman kaybediyoruz! Bana ihtiyacı var."

"Yerini bile bilmiyorsun, ona nasıl yardım edeceksin?"

Konuşmak için ağzını açan Bella tek taraflı aynaya göz attı; başkalarının seyrettiğini biliyordu sanki.

"En baştan başlayalım mı Bella?" dedi Jane. "Senin aslında kim olduğundan başlayalım. California'da kendine ver-

diğin ismi değil, gerçek ismini kastediyorum." Jane masaya bir doğum sertifikası fotokopisini koydu. "Çin Mahallesi'ndeki bir doktor tarafından imzalanmış. Sen burada, Boston'da doğmuşsun. Knapp Sokağı'nda. Babanın adı Wu Weimin."

Bella karşılık vermese de, Jane onun söylenenleri kabullendiğini gözlerinden okudu. Gerçi buna ihtiyacı yoktu, bu belge tek bilgi kaynağı değildi. Jane diğer belge fotokopilerini de çıkardı. Kızın San Francisco devlet okullarındaki kayıtlarını, ki bu kayıtlarda kızın adı Bella Li olarak geçiyordu. Kızın, kırk üç yaşındayken mide kanserinden ölen annesinin ölüm sertifikasını çıkardı. Hepsi orada, o siyah beyaz sayfalardaydı; Jane'in ekibi bu belgelere ulaşabilmek için son kırk sekiz saat boyunca azimle çalışmıştı; kayıt altına alınmamış göçmenlerin kol gezdiği gizli dünyada, hele 11 Eylül'den sonra yetki sınırları değişmişken, iz sürmek zordu. Bu dünyada yalnız bir anneyle çocuğu kolayca ortadan kaybolabilir ve isim değiştirerek tekrar ortaya çıkabilirlerdi.

"Boston'a neden geri geldin?" diye sordu Jane.

Bella onun gözlerinin içine baktı. "*Sifu* Fang gelmemi istedi. Sağlığı iyi olmadığından, okulunda eğitmene ihtiyacı vardı."

"Evet, öyle deyip duruyorsun."

"Başka bir şey mi demem gerekiyor?"

"Red Phoenix'te olanlarla hiç ilgisi yok muydu yani? Babanın dört kişiyi öldürmesiyle?"

Bella'nın yüzü gerildi. "Babam masumdu."

"Resmi rapora göre masum değilmiş."

"Resmi raporlar *asla* yanılmaz tabii."

"Rapor yanlışsa, doğru olan ne peki?"

Bella, Jane'in bakışlarına öfkeli gözlerle karşılık verdi. "Öldürüldü o."

"Annen sana öyle mi dedi?"

"Annem orada değildi!"

Jane bu son sözün, *annem orada değildi* sözünün anlamını birden kavrayınca duraksadı. Mahzen merdiveninde ışıldayan luminolü, kanlı çocuk ayakkabısı izini hatırladı. "Ama *biri* oradaydı" dedi usulca. "Olay gerçekleşirken mahzende saklanan biri."

Bella donakaldı. "Sen nereden..."

"Kan izleri bulduk. Silmeye çalışsan bile izler kalır. Onlarca yıl sonra bile, kimyevi sprey sıkarak görebiliyoruz. Mahzen merdiveninde ayak izini bulduk; mutfak zemininde de, arka kapıya doğru giden ayak izlerini bulduk. O gece polis gelmeden önce biri o izleri silmiş." Jane kıza doğru eğildi. "Annen bunu neden yaptı Bella? Neden kanıtları yok etmeye çalıştı?"

Bella yanıt vermese de, Jane kızın gerçeği söylemekle söylememek arasında kararsız kaldığını yüzünden okudu.

"Seni korumak için yaptı, değil mi?" dedi Jane. "Çünkü sen olanları görmüştün ve annen senin için korkuyordu. Seni öldürmeye kalkmalarından korkuyordu."

Bella başını iki yana salladı. "Ben bir şey görmedim."

"Oradaydın."

"Ama *görmedim*!" diye bağırdı Bella. Bağırışı havada, aralarında bir an asılı kaldı sanki. Bella başını eğip fısıldadı: "Ama duydum."

Jane soru sormadı, araya girmedi. Artık anlatılacağını bildiği öyküyü bekledi sadece.

Bella derin bir nefes aldı. "Annem yatakta uyuyordu. Bütün gün bakkalda çalıştıktan sonra yorgun olurdu hep. Üstelik o gece hastaydı, gripti." Bella masaya bakıyordu; battaniyelerin altında büzülmüş annesini görebiliyordu sanki. "Ama ben yorgun değildim. O yüzden yataktan kalktım. Babamı görmek için aşağı indim."

"Restorana."

"Bana kızdı tabii." Bella hüzünle gülümsedi. "Tencereler-

le, tavalarla uğraşıyordu. Ben de sızlanıp dikkatini çekmeye çalışıyordum ve dondurma istiyordum. Yukarıya, yatağa geri dönmemi söyledi bana. Meşgulmüş ve bana ayıracak zamanı yokmuş. Fang Amca'nın da bana ayıracak zamanı yoktu."

"Iris'in kocasının mı?"

Bella başıyla onayladı. "O yemek salonundaydı. Kapıdan bakınca gördüm, bir adam ve bir kadınla birlikte oturuyordu. Çay içiyorlardı."

Jane kaşlarını çattı; bir garsonun iki müşteriyle aynı masada oturmasının sebebini merak etmişti. Mallory'lerle ilgili bir gizem daha vardı: Otopside yakın zamanda İtalyan yemeği yedikleri ortaya çıkmıştı. O halde cesetlerinin bir Çin restoranında bulunmasının sebebi neydi?

"Ne hakkında konuşuyorlardı?" diye sordu Jane. "Bay Fang'la iki müşteri?"

Bella başını salladı. "Mutfak çok gürültülüydü, duyamadım. Babam tencereleri tangır tungur kullanıyordu. Vantilatör de çalışıyordu."

"Joey Gilmore'un siparişini almak için geldiğini gördün mü?"

"Hayır. Tek hatırladığım şey, babamın ocağın başında çalıştığı. Kan ter içindeydi. Bir de eski tişörtünü giymiş olduğunu hatırlıyorum. Çalışırken o tişörtü giyerdi hep." Sesi titreyen kız, eliyle gözlerini sildi. "Zavallı babam. Hep çalışırdı. Ellerinde yanık ve kesik izleri vardı bir sürü."

"Sonra ne oldu?"

Bella kederle gülümsedi. "Dondurma istiyordum. Sızlanıyordum, sipariş kutularını doldurmaya uğraşan babamın dikkatini çekmeye çalışıyordum. Sonunda pes etti. Aşağı inip derin dondurucudan dondurma almamı söyledi."

"Mahzenden mi?"

Bella başıyla onayladı. "Ah, o mahzeni avcumun içi gibi biliyordum. Oraya birçok kez inmiştim. Köşede büyük, ku-

tu şeklinde bir derin dondurucu vardı. Kapağı kaldırmak için bir sandalyenin üstüne çıkmak zorunda kaldım. İstediğim dondurmayı bulmak için içeri baktığımı hatırlıyorum. Bir kepçelik dondurma alacak kadar küçük karton kaplardaydılar. Çikolatalı, vanilyalı ve çilekli olanı istiyordum. Ama bulamadım. O küçük kapları eşeleyip durdum, ama hepsi vanilyalıydı. Vanilyalı dondurma vardı sadece." Derin bir soluk aldı. "Sonra babamın bağırdığını duydum."

"Kime bağırıyordu?"

"Bana sesleniyordu." Bella başını kaldırıp gözlerinin yaşını sildi. "Saklanmamı söylüyordu."

"Restorandaki herkes onu duymuş olmalı."

"Çince söyledi. Katil anlamamıştır herhalde, yoksa beni aramaya gelirdi. Mahzende olduğumu bilmiyordu."

Jane tek taraflı aynaya göz attı. Frost ile Johnny'yi göremese de, şaşkın yüzlerini hayal etti. Öykünün eksik kısmı buydu işte. Mahzen merdiveniyle mutfak zemininde ipuçları vardı baştan beri, ama ayak izleri sessizdir. Ancak Bella onlara ses verebilmişti.

"Saklandın mı?" diye sordu Jane.

"Ne olduğunu anlamadım. Sandalyeden inip yukarı çıkmaya başladım, ama sonra durdum. Babamın sesini duydum. Canının bağışlanması için yalvarıyordu bozuk İngilizcesiyle. İşte o zaman babamın oyun oynamadığını, bana şaka yapmadığını anladım. Babam oyun oynamazdı." Bella yutkundu ve sesini alçalttı. "O yüzden, bana söylediğini yaptım. Çıt çıkarmadım. Merdivenin arkasına saklandım. Bir şeyin düştüğünü duydum. Sonra da yüksek bir patlama sesi."

"Kaç silah sesi duydun?"

"Tek bir tane. O patlama sesini."

Jane, Wu Weimin'in elinde bulunan silahı, dişli namlulu Glock'u düşündü. Katil önce, sekiz el ateş ederken susturucu kullanmıştı. Susturucuyu ancak kurbanlarını öldürdükten

sonra çıkarmıştı, tabancanın kabzasını Wu Weimin'in cansız eline yerleştirmişti ve kurbanın derisinde barut izi bulunsun diye, son bir el ateş etmişti.

Kusursuz suç, diye düşündü Jane. Ama bir görgü tanığı vardı. Mahzen merdiveninin altına saklanmış, sessiz bir kız.

"Babam benim için canını verdi" diye fısıldadı Bella. "Kaçması gerekirdi, ama beni bırakmak istemedi. O yüzden de kaldı. Mahzen kapısının önünde öldü. Kapıya yaslıydı. Yanından geçerken kanına basmak zorunda kaldım. O gece orada olmasam, lanet olası dondurmam için yalvarmasam, babam şimdi yaşıyor olacaktı."

Jane her şeyi anlıyordu artık. Wu Weimin'in neden elinde fırsat varken kaçmadığını. Neden mutfak zemininde iki mermi kovanının olduğunu. İntihar süsü verme fikri, katilin aklına aşçının cesedinin başında dururken son anda mı gelmişti? Tabancayı ölü adamın eline yerleştirip bir el ateş etmek öyle kolaydı ki. Tabancayı bırakıp gitmek.

"Polise söylemeliydin" dedi Jane. "Bu her şeyi değiştirirdi."

"Hayır, değiştirmezdi. Beş yaşında bir kıza kim inanırdı ki? Katilin yüzünü bile görmemiş olan bir kıza. Hem annem tek kelime etmeme izin vermedi. Polisten korkuyordu. *Ödü kopuyordu* demek daha doğru olur ya."

"Neden?"

Bella'nın çenesi kasıldı. "Tahmin edemiyor musun? Annem kaçak göçmendi. Polisin dikkatini çeksek ne olurdu sanıyorsun? Annem hem benim, hem de kendisinin geleceğini düşünmek zorundaydı. Babam ölmüştü. Ne yaparsak yapalım, onu geri getiremezdik."

"Peki ya adalet? Adaletin yerine gelmesini istemiyor muydu annen?"

"O sırada hayır. O gece tek düşüncesi, ikimizin de canını kurtarmaktı. Katil bir görgü tanığının olduğunu öğrenirse, beni aramaya gelebilirdi. Annem bu yüzden ayak izlerimi sil-

di. Bu yüzden pılımızı pırtımızı toplayıp iki gün sonra gittik."

"Iris Fang biliyor muydu?"

"O sırada hayır. Yıllar sonra öğrendi, annem mide kanserinden ölürken. Annem ölmeden bir ay önce *Sifu* Fang'a mektup yazıp gerçeği söyledi. Korkaklığı için özür diledi. Ama aradan onca yıl geçtikten sonra hiçbir şeyi kanıtlayamazdık, hiçbir şeyi değiştiremezdik."

"Ama sen çabalıyorsun, değil mi?" dedi Jane. "Son yedi senedir birisi kurbanların ailelerine ölüm ilanı gönderiyor; bunu ya sen yapıyorsun ya da Iris. Onların anılarını ve acılarını taze tutmak için. Biriniz onlara gerçeğin söylenmediğini söylüyor."

"Söylenmedi *zaten*. Bunu bilmeleri gerek. O mektupların gönderilmesinin sebebi bu; soru sormalarını sağlamak. Katilin kimliğini ancak bu şekilde öğrenebiliriz."

"Yani sen ve Iris, katilin ortaya çıkmasını sağlamaya çalışıyorsunuz. Ailelere ve Kevin Donohue'ya mesajlar gönderiyor, gerçeğin ortaya çıkmak üzere olduğunu ima ediyorsunuz. *The Boston Globe*'a ilan verdiniz, katil sonunda kaygılanıp da saldırıya geçsin diye. Sonra ne yapacaktınız peki? Onu bize mi teslim edecektiniz? Yoksa adaleti kendiniz mi yerine getirecektiniz?"

Bella güldü. "Bunu nasıl yapabiliriz ki? Biz *kadınız* sadece."

Gülme sırası Jane'e gelmişti. "Ben *seni* asla hafife almam." Evrak çantasını açtı ve eski Çin halk romanı *Maymun*'un Arthur Waley çevirisini çıkardı. "Maymun Kral'ı duymuşsundur eminim."

Bella kitaba göz attı. "Çin masalları. Konumuzla ne alakası var?"

"Bu kitabın bölümlerinden biri dikkatimi çekti. Adı 'Chen O'nun Öyküsü'. Hamile karısıyla birlikte yolculuk eden bir âlimle ilgili. Tam tekneye binecekken haydutların saldırısı-

na uğruyorlar ve adam öldürülüyor. Karısı da kaçırılıyor. Bu masalı biliyor musun?"

Bella omuz silkti. "Duymuştum."

"Öyleyse sonunu da biliyorsundur. Kadın tutsakken bir erkek çocuk doğuruyor ve onu bir kalasın üstüne koyuyor, bir de müşkülatını anlatan bir mektup bırakıyor. Çocuk tıpkı bebek Musa gibi nehre salınıyor. Altın Dağ Tapınağı'na kadar gidiyor ve orada din adamları tarafından yetiştiriliyor. Büyüyünce ailesiyle ilgili gerçeği öğreniyor. Babasının öldürüldüğünü, annesininse tutsak edildiğini."

"Bunları anlatmanın bir sebebi var mı?"

"Sebebi şurada, genç adamın şu sözünde." Jane sayfaya bakıp okudu. "*Annesine babasına yapılan kötülüklerin intikamını almayana erkek denmez.*" Bella'ya baktı. "Mesele bu, değil mi? Sen bu öyküdeki erkek çocuk gibisin. Babanın öldürülmesini aklından çıkaramıyorsun. Onun intikamını almak onur meselesi senin için." Jane kitabı Bella'nın önüne doğru itti. "Adalet için savaşmak, tam da Maymun Kral'ın yapacağı şey. Masumları korumak. Bir babanın intikamını almak. Ah, Maymun bu arada ortalığı biraz kırıp dökebilir. Bütün porselenleri kırabilir, mobilyaları ateşe verebilir. Ama sonunda adalet yerini bulur. Maymun Kral hep *doğru şeyi* yapar."

Bella eli asalı savaşçı maymun illüstrasyonuna, tek kelime etmeden bakıyordu.

"Seni çok iyi anlıyorum Bella" dedi Jane. "Kötü biri değilsin. Bir kurbanın kızısın, polisin yapamadığı şeyi yapmak istiyorsun. Adaleti yerine getirmek." Alçalan sesi, anlayışlı bir mırıltıya dönüştü. "Iris'le senin yapmaya çalıştığınız şey buydu. Katili ortaya çıkarmak. Onu saldırmaya teşvik etmek."

Kızın yavaşça başını sallayıp onayladığını mı görmüştü? Bella gerçeği istemsizce onaylamış mıydı?

"Ama plan çok iyi işlemedi" dedi Jane. "Katil bizzat saldırmadı, kiralık katiller tuttu. Dolayısıyla da onun kimliğini

hâlâ bilmiyorsunuz. Şimdi de Iris'i kaçırdı."

Bella başını kaldırıp hiddetle baktı. "*Senin* yüzünden. Iris'in yanında olup onu korumalıydım."

"O yemdi."

"Riske girmeye gönüllüydü."

"Siz ikiniz adaleti kendi başınıza mı yerine getirecektiniz peki?"

"Başka kim yapacaktı ki? Polis mi?" Bella acı acı güldü. "Onca yıldan sonra, umurlarında değil artık."

"Yanılıyorsun Bella. Benim kesinlikle umurumda."

"Öyleyse bırak da Iris'i bulayım."

"Nereden başlayacağını bilmiyorsun."

"Sen biliyor musun ki?" diye karşılık verdi Bella öfkeyle.

"Birkaç zanlıyı araştırıyoruz."

"Beni sebepsiz yere nezarette tutarken."

"İki cinayet vakasını soruşturuyorum. Sebep bu."

"Onlar kiralık katillerdi. Öyle demiştin."

"Öldürüldükleri gerçeğini değiştirmiyor bu."

"İlkini öldürmediğimi kanıtlayabilirim. Çatıdaki kadını benim öldürmediğimi *biliyorsun*."

"Kim öldürdü peki?"

Bella kitaba baktı, ağzı seğirdi. "Belki de Maymun Kral'ın işidir."

"Ben gerçek insanlardan bahsediyorum."

"Zanlı olduğumu söylüyorsun, ama o kadını öldürmüş olamayacağımı biliyorsun. Oldu olacak, efsanelerdeki bir yaratığı suçla bari; o iddianı da kanıtlayamazsın nasılsa." Bella, Jane'e baktı. "O masalın başlangıcını bilirsin, değil mi? Sun Wukong taştan çıkar ve savaşçıya dönüşür hani? Babamın öldürüldüğü gece, ben o taş mahzenden tıpkı Maymun gibi çıktım. Ben de dönüştüm. Şimdiki ben oldum."

Jane kızın gözlerine bütün dikkatiyle baktı. Bella'yı beş yaşındaki korkmuş bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştı,

ama bu vahşi yaratıkta o çocuktan eser kalmamıştı görünüşe göre. *Sevdiğim birinin öldürülmesine tanık olsam, ben farklı mı olurdum sanki?*

Jane ayağa kalktı. "Haklısın Bella. Seni nezarette tutmaya yetecek kadar delil yok elimde. Şimdilik."

"Yani... beni serbest mi bırakıyorsun?"

"Evet, gidebilirsin."

"Peşime adam takmayacak mısın peki? İstediğimi yapmakta özgür müyüm?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bella ava çıkmak için doğrulan bir aslan gibi ayağa kalktı ve iki kadın masanın iki ucundan bakıştılar. "Ne gerekiyorsa yapacağım" dedi kız.

34

Adamın karanlıkta, gözlerimi kamaştıran köreltici ışığın ardında soluduğunu duyabiliyorum. Yüzünü görmeme izin vermedi; onun hakkında bildiğim tek şey, sesinin krema gibi yumuşak olduğu. Ama işbirliği yapmadım ve kolayca pes etmeyişim adamı sinirlendirmeye başlıyor.

Artık kaygılı da, çünkü ayak bileğime bantlanmış özel yer tespit cihazını buldu. Bu cihazı, pilini çıkararak etkisiz hale getirdi.

"Kiminle birlikte çalışıyorsun?" diye soruyor. Cihazı yüzüme dayıyor. "Seni takip eden kimdi?"

Morarmış çeneme ve şişmiş dudaklarıma karşın, boğuk bir fısıltıyla karşılık vermeyi başarıyorum: "Asla tanışmak istemeyeceğin biri. Ama yakında tanışacaksın."

"Seni bulamazlarsa hayır." İzleme cihazını fırlatıp atıyor; yere düşen cihazın çıkardığı ses, parçalanan umutların sesi gibi. Adam cihazı ben baygınken üstümden almış, o yüzden cihazın sinyal vermeyi ne zaman kestiğini bilmiyorum. Buraya gelmemden çok önce kesmiş olabilir, bu durumda beni kimse bulamayacak. Ve burada öleceğim.

Nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Bileklerimde duvara cıvatayla tutturulmuş kelepçeler var. Çıplak ayaklarımın altındaki zemin beton. Adamın gözlerime tuttuğu ışıktan başka ışık yok içeride, pencere araların-

dan giren gün ışığı da yok. Belki de gece olmuştur. Veya belki de burası ışığın asla girmediği, çığlıkların asla dışarı ulaşamadığı bir yerdir. Işık yüzünden gözlerimi kısarak etrafı görmeye çalışıyorum, ama o parlak ışıkla ötesindeki karanlıktan başka bir şey yok. Ellerim karıncalanıyor; silah tutmak istiyorlar, yıllardır halletmeyi beklediğim şeyi tamamlamak istiyorlar.

"Kılıcını arıyorsun, değil mi?" diyor adam ve kılıcı ışığa doğru tutup sallıyor, görebileyim diye. "Güzel bir silah. Parmak doğramak için bire bir. Onları bununla mı öldürdün?" Kılıcı savuruyor; kılıç yüzümün önünden tıslayarak geçiyor. "Kadının eli tek darbede uçurulmuş diye duydum. Adamın da kellesi tek darbede uçurulmuş. İkisi de profesyonel katil olmasına rağmen gafil avlandılar." Kılıcı boynuma yaklaştırıyor ve öyle sert dayıyor ki, şahdamarım kılıcı titreştiriyor. "Bunun *senin* boynuna neler yapabileceğini görelim mi?"

Kımıldamadan, gözlerimi adamın oval, karanlık yüzünden ayırmadan, öylece duruyorum. Öleceğimi kabullendim bile, dolayısıyla ölmeye hazırım. Aslında ölmeye son on dokuz yıldır hazırım, kılıcın darbesi beni nihayet serbest kılacak ve kocama kavuşabileceğim – kavuşmamızı şimdiye kadar ertelememin tek sebebi, bu tamamlanmamış işti. Şimdi hissettiğim şey korku değil, başaramamış olmanın verdiği üzüntü. Bu adamın kılıcımı asla boynunda hissetmeyecek olmasının verdiği üzüntü.

"O gece, Red Phoenix'te bir tanık vardı" diyor adam. "Kimdi o?"

"Sana söyleyeceğimi sanıyor musun gerçekten?"

"Demek orada *sahiden* biri vardı."

"Asla unutmayacak biri."

Kılıcı boynuma biraz daha bastırıyor. "Bana onun ismini söyle."

"Beni zaten öldüreceksin. Neden söyleyeyim ki?"

Adam uzun bir duraksamadan sonra kılıcı geri çekiyor. "Anlaşma yapalım" diyor sakince. "Bana bu tanığın kim olduğunu söyle. Ben de sana kızına ne olduğunu söyleyeyim."

Adamın söylediklerini anlamaya çalışıyorum, ama etrafımdaki karanlık dönmeye başlıyor birden ve ayaklarımın altındaki zemin sanki dağılıveriyor. Adam şaşkınlığımı görünce gülüyor.

"Baştan beri asıl meselenin kızın olduğunu bilmiyordun, değil mi? Laura, ismi bu değil miydi? On dört yaşındaydı. Onu hatırlıyorum, çünkü ilk onu seçmiştim. Güzel, ufak tefek bir şeydi. Uzun siyah saçlı, dar kalçalıydı. Ve öyle saftı ki. Onu arabama binmeye ikna etmem zor olmadı. Bir sürü ağır kitap ve kemanını taşıdığından, onu evine bırakma teklifime sevindi. Çok kolay oldu, çünkü arkadaşça davrandım."

"Sana inanmıyorum."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Madem öyle bana onun yerini söyle."

"Önce sen bana tanığın kim olduğunu söyle. Red Phoenix'teki o kişinin kim olduğunu söyle. Ben de sana Laura'ya ne olduğunu söyleyeyim."

Hâlâ kendimi toplamaya çalışıyorum, bu adamın kızımın başına gelenleri nereden bildiğini anlamaya çalışıyorum. Kocamın katliamda ölmesinden iki yıl önce ortadan kaybolmuştu kızım. İki olayın arasında bağlantı kurmak aklıma gelmemişti hiç. Kaderin çifte darbe indirdiğine, bunun geçmiş bir yaşamımda yaptığım bir zalimliğin karmik cezası olduğuna inanmıştım.

"Öyle yetenekli bir kızdı ki" diyor o yumuşak ses. "Prova yaptığımız ilk gün, istediğimin o olduğunu anladım. Vivaldi'nin *İki Keman Konçertosu*. Kızının o şarkı üstünde çalıştığını hatırlıyor musun?"

Sözleri kalbime şarapnel parçaları gibi saplanıyor, çünkü doğruyu söylediğini artık biliyorum. Kızımın keman çalışını duymuş. Ona ne olduğunu biliyor.

"Bana tanığın ismini söyle" diyor.

"Şu kadarını söyleyeceğim" diyorum usulca. "Sen öldün."

Darbe ansızın geliyor; öyle şiddetli ki, başım geriye savruluyor ve kafatasım duvara çarpıyor. Kulaklarım uğuldarken adamın bana bir şeyler söylediğini işitiyorum ve söylediklerini duymak istemiyorum.

"Yedi sekiz hafta dayandı. Diğerlerinden daha fazla. Narin görünüyordu ama, ah, güçlüydü. Düşünsene Bayan Fang. Tam iki ay boyunca, polis onu ararken, o hâlâ yaşıyordu. Evine, anneciğine gitmek için yalvarıyordu."

Kontrolümü kaybediyorum. Gözyaşlarımı durduramıyorum, hüngür hüngür ağlarken vücudumun titremelerini bastıramıyorum. Acıyla uluyan bir hayvan gibi, vahşi ve tuhaf sesler çıkarıyorum.

"Arayışınızın *sona ermesini* sağlayabilirim Bayan Fang" diyor. "Bunca yıldır içini kemiren sorunun yanıtını verebilirim. Laura nerede?" Eğilerek yaklaşıyor. Yüzünü göremesem de kokusunu alıyorum, saldırganlığın kokusunu. "Bana bilmek istediğim şeyi söyle, ben de seni huzura erdireyim."

Düşünmeden oluyor; verdiğim vahşi tepki ikimizi de şaşırtıyor. Adam tiksintiyle inleyerek gerilerken, yüzündeki tükürüğümü siliyor. Bana tekrar vuracağından emin olduğumdan, kendimi acıya hazırlıyorum.

Darbe gelmiyor. Adam eğilip yere attığı yer tespit cihazımı alıyor. Cihazı yüzümün önünde sallıyor. "Sana hiç ihtiyacım yok, gerçekten" diyor. "Yapmam gereken tek şey bu pili takıp cihazı çalıştırmak. Sonra da oturup birinin gelmesini bekleyeceğim."

Odadan çıkıyor. Kapının kapandığını ve adamın merdivenleri çıktığını duyuyorum.

Kederim tek eşlikçim; öyle keskin dişlerle kemiriyor ki beni haykırıyorum ve kelepçelerden kurtulmaya çalışıyorum; bileklerim sıyrılıyor. Kızım o adamın elindeymiş. Adam onu

hapsetmiş. Laura'nın kaybolmasından sonraki geceleri hatırlıyorum; kocamla ben birbirimize sarılırdık ve ikimiz de aklımızdan geçenleri söylemeye cesaret edemezdik. *Ya öldüyse?* Şimdiyse çok daha kötü bir ihtimal olduğunu, hayal bile etmediğimiz bir ihtimal olduğunu fark ediyorum: Laura'nın ölmemiş olması ihtimali. O iki ay boyunca, James'le ben umudu kesip durumu kabullenmeye başlarken, Laura'mızın hâlâ nefes alıyor olması ihtimali. Hâlâ acı çekiyor olması.

Bitkinlikle geriye yaslanıyorum ve çığlıklarım giderek dinip yerini iniltilere bırakıyor. Çılgınlık beni uyuşturdu. Beton duvara yaslanırken, adamın bana söylediklerini zaten bildiğim şeyle bağdaştırmaya çalışıyorum: Kızımın kaçırılmasından iki yıl sonra, kocam ve başka dört kişi Red Phoenix'te katledildi. Bu iki olay nasıl ilişkili olabilir ve aralarındaki bağlantı ne? Adam bunu açıklamadı.

Adamın söylediği her şeyi anımsamaya çalışıyorum, kederin sisinde ipucu arıyorum. Bir cümleyi hatırlıyorum birden ve o sözcükler anında kanımı donduruyor.

Yedi sekiz hafta dayandı. Diğerlerinden daha fazla.

Durumu fark edince başımı kaldırıyorum. *Diğerleri.*

Kızım tek kurban değildi.

35

Dedektif Ingersoll'un bildiği şey neydi ve bu bilgi neden onun ölmesine yol açmıştı?

Akşama kadar oturup Ingersoll cinayetiyle ilgili notlarını karıştıran Jane'in aklından çıkmayan soru buydu. Masasında adamın evinde çekilmiş suç mahalli fotoğrafları, balistik ve delil raporları, Ingersoll'un cep telefonuyla sabit hattının arama kayıtları ve banka hesap hareketlerinin dökümleri yayılıydı. Donohue'nun söylediğine göre, haftalar önce Ingersoll'un başına ödül konmuştu; yani tam da Ingersoll'un kayıp kızlarla ilgili soru sormaya başladığı sırada. Ingersoll'un ilgilendiği bütün vakalar, artık Massachusetts'te soruşturulmayan eski vakalardı. Jane adamın cesedinin fotoğrafına bakarken *Nasıl bir canavarı uyandırdın?* diye düşündü.

Ve kayıp kızların Red Phoenix'le bağlantısı ne?

O kayıp kızların dosyalarına uzandı. Laura'yla Charlotte'un kaybolmalarına ilişkin tüm ayrıntıları bildiğinden, diğer üç vakaya odaklandı. Bütün kurbanlar güzel ve ufak tefekti. Hepsi de mükemmel öğrencilerdi. Hepsi de birden fazla alanda yetenekliydi.

Patty Boles ile Sherry Tanaka tenis turnuvalarına katılmışlardı. Deborah Schiffer ile Patty Boles sanat fuarlarına iştirak etmişlerdi. Deborah Schiffer okul orkestrasında piya-

no çalıyordu. Ama üç kız birbirlerini tanımıyorlardı, en azından ailelerinin söylediğine göre. Ve kaybolduklarında farklı farklı yaşlardaydılar. Sherry Tanaka on altı yaşındaydı. Deborah Schiffer on üç yaşındaydı. Patty Boles on beş yaşındaydı. Biri ortaokula, diğer ikisiyse liseye gidiyordu.

Jane bunun üstünde düşündü bir an. Laura Fang'ın ortadan kaybolduğunda on dört yaşında olduğunu anımsadı.

Kızların isimlerini kaybolma tarihlerine göre sıraladı.

Deborah Schiffer, on üç yaşında.

Laura Fang, on dört yaşında.

Patty Boles, on beş yaşında.

Sherry Tanaka, on altı yaşında.

Charlotte Dion, on yedi yaşında.

Floş royale bakmak gibiydi bu. Her yıl farklı yaştaki bir kız kaçırılmıştı. Sanki yıllar geçtikçe, kaçıran kişi daha olgun kızlardan hoşlanmaya başlamıştı.

Jane, Charlotte'un, annesiyle üvey babasının çifte cenazesinde çekilmiş son fotoğraflarının bulunduğu dosyaya uzandı. *The Boston Globe*'un fotoğrafçısının peş peşe çektiği fotoğraflara tekrar göz attı. Etrafı yas tutanlarla çevrili olan, siyahlara bürünmüş Charlotte solgun ve zayıf görünüyordu. Charlotte sendeleyerek kalabalıktan çıkarken üvey ağabeyi Mark Mallory arkasından bakıyordu. Charlotte'la Mark'ın bulunmadığı fotoğrafta, kızın babası Patrick birden terk edilmesine şaşırmış gibiydi. Jane son fotoğrafa baktı nihayet; ikisi geri dönüyorlardı, Mark, Charlotte'un peşinden yürüyordu. Uzun boylu ve geniş omuzlu olan delikanlı, üvey kız kardeşini kolayca alt edebilirdi.

Her yıl bir yaş büyük bir kız.

On üç yaşındaki Deborah Schiffer'ın ortadan kaybolduğu yıl, Dina'yla Arthur Mallory'nin evlenip yeni bir düzen ve bir aile kurmalarının ve böylece birçok ortak aktiviteyle uğraşmaya başlamalarının ertesi yılıydı. Okul toplantıları. Orkest-

ra gösterileri. Eyalet çapındaki tenis turnuvaları.

Kurbanlar böyle mi seçiliyordu? Charlotte'la bağlantılı mıydılar?

Jane telefonu alıp Patrick Dion'u aradı.

"Sizi akşam yemeği vaktinde rahatsız ettiğim için kusura bakmayın" dedi. "Ama Charlotte'un okul yıllıklarına tekrar bakmam mümkün mü acaba?"

"İstediğiniz zaman gelin. Yeni bir şey mi buldunuz?"

"Emin değilim."

"Tam olarak ne arıyorsunuz? Belki yardımım dokunur."

"Charlotte'u düşünüp duruyorum. Bütün bu olanların merkezinde olup olmadığını."

Pakrick'in kederle iç geçirdiğini işitti. "Kızım hep merkezdeydi zaten dedektif. Hayatımın, önemli olan her şeyin merkezindeydi. Hayatta en çok istediğim şey, ona ne olduğunu öğrenmek."

"Anlıyorum efendim" dedi Jane kibarca. "Yanıt istediğinizi biliyorum ve size bu yanıtı verebilirim sanırım."

Kapıyı açan adamın üstünde bol bir kazakla *chino* pantolon, ayaklarında da yatak odası terlikleri vardı. Patrick'in yüzü kazağı gibi sarkıktı ve üzüntüden yıpranmıştı; eski kederlerin açtığı derin kırışıklıklarla kaplıydı. Ve Jane, adamın korkunç anılarını canlandırmaya gelmişti. Bu sebeple suçluluk duyduğundan, el sıkışırken adamın elini gereğinden uzun süre tuttu; böylece özür diliyordu. Anladığını belli ediyordu.

Adam başını hüzünle salladıktan sonra öne düşüp yemek salonuna girdi; terlikleri ahşap zemine sürtünüyordu. "Yıllıkları hazırladım" dedi, yemek masasında duran ciltleri göstererek.

"Ben hemen bunları alıp gideyim. Teşekkürler."

"Ama..." Adam kaşlarını çattı. "Sakıncası yoksa, evden çıkarmamanızı yeğlerim."

"Çok dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Bundan şüphem yok, ama..." Adam elini yıllık yığınının üstüne, bir çocuğu kutsarcasına koydu. "Kızımdan geriye kalanlar bunlar. Gözümün önünde olmalarını istiyorum, anlarsınız ya. Kaybolurlar veya hasar görürler diye korkuyorum. Belki de onları arabanızdan çalmaya çalışırlar. Veya kaza geçirirsiniz ve..." Adam duraksayıp başını kederle salladı. "Ne korkuncum, değil mi? Bu yıllıklara öyle değer veriyorum ki, sadece *onlara* ne olacağına takılıp kalıyorum. Oysa altı üstü kâğıt, karton bunlar."

"Sizin için değerliler. Bunu anlıyorum."

"Öyleyse ricamı kabul eder misiniz? Burada oturup yıllıklara istediğiniz kadar bakabilirsiniz. Size bir şey getireyim mi? Bir kadeh şarap?"

"Sağ olun ama almayayım, görevdeyim. Hem eve giderken araba kullanacağım."

"Öyleyse kahve."

Jane gülümsedi. "Harika olur."

Patrick kahve yapmak için mutfağa gidince Jane yemek masasına oturup yıllıkları önüne yaydı. Adam ilkokul yıllıkları da dahil olmak üzere Charlotte'un bütün yıllıklarını getirmişti. İlkokul yıllıklarını yana iten Jane kızın Bolton Akademisi'ndeki ilk senesinin, yedinci sınıfta okuduğu senenin yıllığını açtı. Fotoğraftaki kız dişleri telli, narin görünüşlü bir sarışındı. Fotoğrafın altında şu yazı vardı: ORKESTRA, TENİS, RESİM. Jane daha büyük öğrencilerin fotoğraflarına göz gezdirince, lise ikinci sınıfta Mark Mallory'nin fotoğrafını buldu. Delikanlı o sırada on beş yaşında olmalıydı ve ilgi alanlarının orkestra, *lacrosse*, satranç, eskrim ve tiyatro olduğu yazılmıştı. Onları müzik bir araya getirmişti, hayatlarını ve ailelerini müzik değiştirmişti. Dion'larla Mallory'ler çocuklarının okulda sahne almaları sayesinde tanışmışlardı. Arkadaş olmuşlardı. Sonra da Dina, Patrick'i Arthur için

terk etmişti ve hepsinin hayatları geri dönülmez şekilde değişmişti.

"Buyrun" dedi Patrick, kahve demliğini tepsiyle getirerek. Jane'e koyduğu bir fincan kahveyi, şeker ve krema ekledikten sonra masaya bıraktı. "Acıkmışsınızdır da. Size sandviç yapabilirim."

"Hayır, bu mükemmel" dedi Jane sıcak kahveyi yudumlayıp. "Öğle yemeğini geç yemiştim, eve gidince de akşam yemeği yiyeceğim."

"Anlayışlı bir aileniz var herhalde."

Jane gülümsedi. "Kocam benimle evlendiğinde, hayatımın nasıl olduğunu biliyordu. Aklıma gelmişken..." Cep telefonunu çıkarıp Gabriel'a mesaj yazdı çabucak: GECİKECEĞİM, SEN YEMEĞE BAŞLA.

"Aradığınız şeyi bunlarda bulabilecek misiniz?" diye sordu Patrick, yıllıkları başıyla göstererek.

Jane telefonunu bıraktı. "Henüz bilmiyorum."

"Ne aradığınızı söylerseniz yardımcı olabilirim."

"Bağlantılar arıyorum" dedi Jane.

"Ne bağlantısı?"

"Kızınızla. Bu kızların arasında." Jane yanında getirdiği dosyayı açıp dört isimlik listeyi gösterdi.

Patrick kaşlarını çattı. "Laura Fang'ı biliyorum tabii. Charlotte kaybolunca polis ikisinin arasında bağlantı olup olmadığını araştırdı. Ama bu diğer kızları bilmiyorum maalesef."

"Onlar Bolton'da okumuyorlardı, ama kızınız gibi iz bırakmadan ortadan kayboldular. Farklı şehirlerde, farklı yıllarda. Charlotte'un onları tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Belki müzik veya spor sayesinde tanışmışlardır."

Patrick bunu düşündü bir an. "Dedektif Buckholz çocukların sürekli kaybolduğunu söylemişti. Bu kızlara odaklanmanızın sebebi nedir?"

Çünkü Ingersoll adlı bir ölü adam onlara odaklanmıştı, diye düşündü Jane. Söylediğiyse şu oldu: "Bu isimlere soruşturma sırasında ulaştım. Arada hiçbir bağlantı olmayabilir de. Ama Charlotte'la aralarında gerçekten bağlantı varsa, burada bulabilirim."

"Charlotte'un yıllıklarında mı?"

Jane öğrenci aktiviteleri sayfalarını karıştırdı. "Bakın" dedi. "Bunu geçen sefer fark etmiştim. Bolton Akademisi, öğrencilerinin bütün aktivitelerini, okul konserlerinden tenis maçlarına dek bütün aktivitelerini gayet iyi takip etmiş. Belki de öğrenci sayısı az olduğundan." Bilim projelerinin yanında gülümseyerek duran öğrencilerin fotoğraflarının bulunduğu bir sayfayı gösterdi. Sayfanın altında NEW ENGLAND BİLİM FUARI, BURLINGTON, VERMONT, 17 MAYIS yazıyordu. "Bu yıllıklar sayesinde" dedi, "Charlotte'un okul yıllarında neler yaptığını öğrenmeyi umuyorum. Nerede olduğunu, hangi aktivitelere katıldığını." Patrick'e baktı. "Charlotte viyola çalıyordu. Mallory'lerle bu sayede tanıştınız. Çocuklar sahnedeyken."

"Bunun size ne faydası olacak?"

Jane müzik bölümünün sayfasını açtı. "İşte. Charlotte'un orkestraya katıldığı sene çekilmiş bu." Müzisyenlerin grup fotoğrafını gösterdi. Fotoğrafta Charlotte'la Mark da vardı. Fotoğrafın altında şu yazılıydı: ORKESTRANIN OCAK KONSERİ AYAKTA ALKIŞLANDI!

Sırf o fotoğrafı görmek bile Patrick'in fiziksel acı çekercesine yüzünü buruşturmasına yol açtı. Adam usulca konuştu: "Zor bir şey, tahmin edersiniz. Bu fotoğraflara bakmak. Hatırlamak..."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz Bay Dion." Jane adamın eline dokundu. "Ben bunlara tek başıma bakarım. Merak ettiğim bir şey olursa sorarım."

Adam başıyla onayladı; altmış yedi yaşından çok daha

yaşlı görünmeye başlamıştı birden. "Sizi yalnız bırakayım öyleyse" dedi. Yemek odasından usulca çıkıp sürme kapıyı arkasından kapadı.

Jane boşalan fincanını kahveyle doldurdu. Bir başka yıllığı açtı.

Charlotte'un sekizinci sınıf yıllığıydı bu; o sırada on üç yaşındaydı, Mark ise on altı. Delikanlı hızla büyümeye başlamıştı bile; fotoğrafında çenesi ve omuzları geniş görünüyordu. Charlotte'un yüzü hâlâ çocuksuydu, solgun ve zarifti. Okul aktiviteleri bölümüne geçen Jane o ikisinin fotoğraflarını aradı. Lowell, Massachusetts'te 20 Mart'ta düzenlenen eyaletlerarası "Orkestralar Savaşı" yarışmasında çekilmiş bir grup fotoğrafında ikisini de buldu.

Deborah Schiffer, Lowell'da yaşıyordu ve piyano çalıyordu.

Jane, Charlotte'la diğer müzisyenlerin fotoğrafına uzun uzun baktı. O fotoğrafın çekilmesinden iki ay sonra Deborah sırra kadem basmıştı.

Jane'in eli heyecandan ve kahve yüzünden titriyordu. Kahvesini bitirip bir fincan daha koydu. Charlotte'un dokuzuncu sınıf yıllığını aradı. Müzik bölümünü açtığında, ne bulacağını zaten biliyordu. Sekiz müzik öğrencisinin enstrümanlarıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı ve altına şu yazılmıştı: BOLTON'IN EN İYİLERİ, BOSTON ORKESTRASI YAZ ATÖLYESİ'NE GİRMEYE HAK KAZANDI. Jane fotoğrafta Charlotte'u görmese de Mark Mallory'yi gördü. Delikanlı artık on yedi yaşındaydı, karanlık ve yakışıklı görünüyordu, herhangi bir ergen kızın dönüp bakacağı bir gençti. O yıl Laura Fang on dört yaşındaydı. O da Boston'daki orkestra atölyesine gitmişti. Zengin bir aileden gelmeyen Laura, kendisini fark etmeyecek kadar yakışıklı ve zengin olan bu delikanlıdan hoşlanmış mıydı?

Yoksa delikanlı, Laura'nın son derece farkında mıydı?

Jane'in boğazı kurumuştu ve başı iyice uğulduyordu. Bir

yudum kahve daha içip bir sonraki cilde, Charlotte'un onuncu sınıf yıllığına uzandı. Yıllığı açınca yazılarla insan yüzlerini bulanık gördü. Gözlerini ovuşturdu ve aktiviteler bölümünü açtı. Burada da Charlotte viyolasıyla birlikte orkestradaydı. Ama Mark mezun olmuştu ve timballerin ardında başka bir delikanlı duruyordu.

Jane atletizm sayfalarını açtı. Yine gözlerini ovuşturup görüşünü netleştirmeye çalıştı. Fotoğraf bir belirip bir kaybolsa da, Jane yan yana dizilmiş tenis oyuncularının arasında Charlotte'un yüzünü seçebildi. BOLTON TAKIMI EKİM AYINDAKİ BÖLGE TURNUVASINDA İKİNCİ OLDU.

Patty Boles da tenis oyuncusuydu, diye düşündü Jane. Charlotte gibi o da ikinci sınıftaydı. O bölge turnuvasına katılmış mıydı? Kim olduğunu ve hangi okulda okuduğunu kolayca öğrenebilecek birinin dikkatini mi çekmişti?

O bölge turnuvasından altı hafta sonra Patty Boles ortadan kaybolmuştu.

Jane başını sarstı, ama gözlerinin önündeki sis iyice yoğunlaştı sanki. *Büyük bir terslik var.*

Kulaklarındaki uğultuyu, çalan bir telefonun uzaklardan gelen sesi deldi. Jane, Patrick'in konuştuğunu işitti. Yardım istemeye çalıştı, ama sesi çıkmadı.

Güçlükle ayağa kalkarken, sandalyenin devrilip yere küt diye düştüğünü duydu. Bacakları tamamen hissizleşmişti; ahşap cambaz ayaklıkları gibiydiler, hissiz ve sakardılar. Jane sürme kapıya doğru sendeledi; oraya ulaşamadan yığılıp kalmaktan ve Patrick'e rezil olmaktan korkuyordu. Kapıya yaklaştıkça kapı uzaklaşıyor, çabalayan Jane'le dalga geçiyordu sanki, onun parmak uçlarının biraz ötesindeydi hep.

Tam Jane ileri atılırken kapının kanatları kayarak açıldı ve Patrick belirdi.

"Yardım edin" diye fısıldadı Jane.

Ama adam hareket etmedi. Öylece durup, tuhaf bir şekilde soğuk ve duygusuz bir ifadeyle Jane'i seyretti. Jane yaptığı hatayı ancak o zaman anladı. Bilincini kaybedip adamın ayaklarının dibine yığılmadan önceki son düşüncesi bu oldu.

36

Susamıştı, öyle susamıştı ki. Jane yutkunmaya çalıştı, ama boğazı kupkuruydu ve damağına yapışmış olan dili kayış gibiydi. Başka şeyleri de algılamaya başladı yavaşça: Üstünde yattığı için karıncalanan sol kolunu. Yanağının altındaki soğuk ve kumlu yüzeyi. Ve ona telaşla ve ısrarla seslenen birinin sesini. Bu kadın sesi Jane'in uyumasına izin vermiyordu, onu çekiştiriyordu sanki, bilincini geri getiriyordu.

"Uyanın! Uyanmalısınız!"

Jane gözlerini açtı... veya açtığını sandı. Öyle zifiri karanlıktı ki, uykuyla uyanıklığın arasındaki gölgeli sınırda, felç olmuş ama bilinci açık bir halde kısılı kalıp kalmadığını merak etti. Hareket edememesinin başka bir sebebi mi vardı yoksa? Sırtüstü dönmeye çalışınca, elleriyle ayaklarının bağlanmış olduğunu fark etti. Bileklerini kurtarmaya çalışınca, sağlam koli bantlarının direnciyle karşılaştı. Yanağının altındaki zemin betondu ve kalçasını incitmişti. Üstündeki giysilere rağmen vücudu buz kesmişti. Jane bu soğuk ve karanlık yere nasıl geldiğini bilmiyordu. Hatırladığı son şey Patrick'in yemek odasında oturup Charlotte'un yıllıklarına baktığıydı. Kahve içerek. *Kahveyi bana o adam getirdi.*

"Dedektif Rizzoli! Uyanın *lütfen*!"

Jane, Iris Fang'ın sesini tanıyınca başını o tarafa çevirdi. "Nasıl... nerede..."

"Size yardım edemem. Buradayım, duvara bağlandım. Kelepçelendim. Bir mahzendeyiz galiba. Belki de o adamın evindeyizdir. Bilmiyorum, çünkü buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum."

"Ben de" diye inledi Jane.

"Sizi saatler önce getirdi. Çok zamanımız yok. Diğerinin geri dönmesini bekliyor sadece."

Diğeri. Zihnindeki sis giderek dağılan Jane düşünmeye çabaladı. Tabii ya, Patrick tek başına hareket etmiyordu. Altmış yedi yaşındaydı; zor işlerde yardımcı olacak birine ihtiyacı vardı. Ingersoll'u öldürtmek, Iris'e saldırtmak için kiralık katiller tutmasının sebebi buydu.

"Hazırlanmalıyız" dedi Iris. "Onlar gelmeden."

"Hazırlanmak mı?" Jane umutsuzca güldü ister istemez. "Kollarımı da, bacaklarımı da kımıldatamıyorum. Ellerimi hissedemiyorum bile!"

"Ama duvara doğru yuvarlanabilirsiniz. Kapının yanında anahtarlar asılı. Adam sizi buraya indirirken ışığı açınca gördüm. Kelepçelerimin anahtarları olabilirler. Önce siz beni kurtarırsınız, sonra da ben sizi kurtarırım."

"Kapı ne tarafta?"

"Sağımda. Sesimi takip edin. Anahtarlar bir kancada asılı. Ayağa kalkabilirseniz, anahtarları dişlerinizle tutabilirseniz..."

"Çok şey bekliyorsun benden."

"*Yap*." Bu emir, karanlığı bıçak gibi deldi. Ama sonraki sözler yumuşaktı. "Kızımı kaçırdı" diye fısıldadı kadın; hüngür hüngür ağlamaya başladı birden. "O yaptı."

Iris'in karanlıkta ağlamasını dinleyen Jane kaybolan diğer kızları düşündü. Deborah Schiffer'ı. Patty Boles'u. Sherry Tanaka'yı. İsmini henüz bilmedikleri başka kaç kız kaçırılmıştı kim bilir? *Kendi kızı Charlotte'u bile kaçırdı.*

Kurtulmaya çabaladı, ama koli bandı fazla sağlamdı; Mac-

Gyver'ın ve seri katillerin favori gereciydi. Jane bileklerindeki o bantları, ne kadar çekiştirirse çekiştirsin koparamazdı.

"Onun kazanmasına izin verme" dedi Iris. Sesi düzelmişti, çelik gibi sertti yine.

"Onu yenmeyi ben de istiyorum" dedi Jane.

"Anahtarlar. Onları almalısın."

Jane yerde yuvarlanmaya başlamıştı bile. İncinmiş kalçası beton zemine çarptıkça inliyordu ve derin bir soluk alıp acısının dinmesini bekliyordu. Sonra yerde tekrar yuvarlanıyordu. Betona yüzüstü düşünce burnu sıyrıldı ve dişlerini çarptı. İncinmemiş tarafının üstüne yuvarlanıp dizlerini yukarı çekerek cenin pozisyonuna geçerken, acıdan ve öfkeden ağlamamaya çalıştı. Bu işi nasıl başaracaktı? Ayağa kalkıp anahtarları almak bir yana, yerde yuvarlanamıyordu bile.

"Kızın var" dedi Iris usulca.

"Evet."

"Onu düşün. Ona tekrar sarılmak için neler yapabileceğini düşün. Onun saçını koklamak, yüzüne dokunmak için. Düşün. *Hayal et*."

Usulca verilen bu emir, Jane'in başının içindeki bir yerlerden gelir gibiydi; Jane'in kendi sesi ona eyleme geçmesini emrediyordu sanki. Regina'nın küvetteki halini, kayganlığını ve yaydığı hoş sabun kokusunu, pembe cildine yapışmış siyah ve kıvırcık saçını düşündü. Regina büyüyüp genç kadın olduğunda, annesini hiç tanımamış olacaktı; onu kendi yüz hatlarından yansıyan bir hayalet olarak görecekti sadece. Jane, Gabriel'ın da yaşlandığını ve saçına kır düştüğünü hayal etti. *Bu geceden sağ kurtulamazsam, birlikte geçireceğimiz bir ömrü yitireceğim.*

"Kızını düşün." Iris'in sesi karanlığın içinden salınarak geliyordu. "Sana *dövüşme* gücü verecek o."

"Sana bunca yıldır dayanma gücü veren şey bu muydu?"

"Elimdeki tek şey buydu. Kızımın eve, bana döneceği umu-

du sayesinde yaşadım. Bunun için yaşadım dedektif. Onu tekrar göreceğim gün için yaşadım. Veya en azından, adaletin yerine geldiğini göreceğim gün için. Ölürken, en azından çabaladığımı bileceğim."

Jane tekrar yuvarlandı, incinmiş kalçası tekrar yere çarptı ve yüzü sert betona sürtünüp sıyrıldı. Ansızın sırtı bir duvara çarpınca, soluk soluğa yan yattı ve sıradaki, en zor mücadeleye hazırlandı. "Duvara ulaştım" dedi.

"Ayağa kalk. Kapı diğer uçta."

Duvara yaslanan Jane dizlerinin üstünde doğrulmaya çalıştı, ama dengesini kaybedince yere yüzüstü kapaklandı ve ağzı zemine çarptı. Dişlerinden kafatasına acı yayıldı anında.

"Kızın" dedi Iris. "Adı ne?"

Dudağını yalayan Jane kan tadı aldı. Yumuşak dokuların şimdiden kabarmaya, şişmeye başladığını fark etti. "Regina" dedi.

"Kaç yaşında?"

"İki buçuk."

"Onu çok seviyorsun."

"Tabii ki seviyorum." Jane homurdanarak dizlerinin üstünde doğrulmaya başladı. Iris'in ne yaptığını biliyordu; kaslarına taze kuvvet geldiğini, belkemiğinin çelik gibi olduğunu hissediyordu. Hayır, kimse onu kızından ayıramayacaktı. Bu geceden sağ kurtulacaktı, tıpkı Iris'in son yirmi senedir sağ kaldığı gibi; çünkü bir anne için en önemli şey, evladını tekrar görebilmekti. Doğrularak diz çökme pozisyonuna geçerken yerçekimiyle mücadele etti; sırtı ve boynu gerilmişti.

"Regina" dedi Iris. "O senin damarlarındaki kan. Ciğerlerindeki nefes." Kadının sesi hipnotikti, fısıltıları Jane'in uzuvlarına sıcaklık yayan bir ilahiydi. Sözleri her annenin anladığı evrensel dildeydi.

O senin damarlarındaki kan. Ciğerlerindeki nefes.

Ayağa kalk, diye düşündü Jane. *O anahtarları al.*

Dizlerinin üstünde ileri geri sallanarak kaslarını gerdi ve yukarı sıçradı. Ayaklarının üstüne düştüyse de, birkaç saniye yalpaladıktan sonra dengesini kaybedip öne doğru yıkılınca dizleri betona çarptı.

"Tekrar" dedi Iris. Sesinde şefkatten eser yoktu. Öğrencilerine karşı da bu kadar acımasız mıydı? Gerçek savaşçılar böyle mi yetiştirilirdi; sınırlarını aşmaya merhametsizce zorlanarak mı?

"Anahtarlar" dedi Iris.

Jane derin bir nefes alıp gerildi ve yukarı sıçradı. Yine ayaklarının üstüne düşüp yalpaladı, ama duvarın hemen yanındaydı. Omzunu duvara yaslayıp, baldırında giren krampın geçmesini bekledi. "Ayaktayım" dedi.

"Diğer köşeye git. Kapı orada."

Jane yine sıçradı, yine yalpaladı. Bunu başarabilirdi. "Serbest kalsak bile adamı aşmamız gerekecek" dedi. "Tabancam onda."

"Silaha ihtiyacım yok."

"Ah, doğru ya. Ninjalar havada uçarlar."

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Neler yapabileceğimi de."

Jane kanguru gibi sıçradı tekrar. "Öyleyse söyle bana. Nasılsa öleceğiz muhtemelen. Sen Maymun Kral mısın?"

"Maymun Kral bir masal."

"Geride gerçek tüyler bırakıyor ama. Gerçek bir kılıçla öldürüyor. O kim peki?"

"Senin tarafında olan biri dedektif."

"Önce kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"O senin içinde, benim içimde. Adalete inanan herkesin içinde."

"Bu yanıt değil."

"Sana ancak bu kadarını söyleyebilirim."

"Ben mistik saçmalıklardan bahsetmiyorum." Jane derin bir soluk alıp tekrar sıçradı. "Gerçek bir şeyden, gördüğüm

bir şeyden bahsediyorum. Hayatımı kurtaran bir şeyden." Nefesini toplamak için duraksadı. Ve usulca konuştu: "Ona bu yüzden teşekkür etmek istiyorum sadece... o adama ya da kadına. Kim olduğunu biliyorsan, bu mesajı iletir misin?"

Iris aynı ölçüde yumuşak bir sesle yanıt verdi: "Biliyor zaten."

Son bir kez sıçrayan Jane'in alnı bir kapıya çarptı. "Geldim."

"Başının hizasında asılı. Hissedebiliyor musun?"

Yanağını duvara sürten Jane, tenine yaslanan metali hissetti birden. Asılı anahtarların hafifçe şıngırdadığını işitti. "Buldum!"

"Onları düşürme lütfen."

Jane anahtarları ağzıyla tutup halkayı kaldırarak duvar kancasından çıkardı. *Başaracağız. Onları yeneceğiz...*

Kapı gıcırdayarak açılınca Jane donakaldı. Işıklar öyle parlak yandı ki gözleri kamaşan genç kadın gerileyip duvara yaslandı.

"Eh, durum karmaşıklaştı" dedi tanıdık bir ses. Işık yüzünden gözlerini yavaşça açan Jane, Patrick'in yanında duran Mark Mallory'yi gördü. *Baştan beri birlikte hareket ettiler,* diye düşündü. *Birlikte avlandılar. Birlikte öldürdüler.* Ve bu iki adamın arasındaki bağ Charlotte'tu. Zavallı Charlotte! Kızın her ilgi alanı, her aktivitesi avcıları avlarıyla tanıştırmıştı; tenis maçı ve orkestra konseri gibi masumane şeyleri, katillerin yeni kurbanlar görüp seçmeleri için fırsata dönüştürmüştü.

Mark anahtar halkasını Jane'in ağzından çekip aldı. Jane'i itip yere düşürdü. "Onun buraya geldiğini bilen var mı?"

"Olduğunu farz etmeliyiz" dedi Patrick. "O yüzden de arabasından kurtulmamız gerekiyor. Bu işi saatler önce halletmemiz gerekiyordu, keşke daha önce gelseydin."

"Belki gelen olur diye beklemek istedim."

"Onu aramaya gelen olmadı mı?"

"Yer tespit cihazı bozuktur belki de." Adam Iris'e baktı. "Veya belki de kimse onu umursamıyordur. Dört saat bekledim, bir kişi bile gelmedi."

"Eh, *bunu* aramaya gelecekleri kesin" dedi Patrick, Jane'e tepeden bakarak.

"Cep telefonu nerede?"

Patrick cep telefonunu Mark'a uzattı. "Ne yapacaksın?"

"Görünüşe göre en son kocasına mesaj çekmiş." Mark, Jane'in telefonuna yeni bir mesaj yazmaya başladı. "Kocasına onun Dorchester'a gittiğini ve eve geç geleceğini söyleyelim."

"Ya sonra?"

"Kaza gibi görünmeli. Veya intihar." Patrick'e baktı. "Daha önce becermiştin."

Patrick başıyla onayladı. "Tabancası yukarıda, yemek salonunda."

"Kocam anlar" dedi Jane. "*Asla* intihar etmeyeceğimi biliyor."

"Eşler hep öyle derler. Polisler de asla onlara inanmaz. Değil mi dedektif?" diyen Mark gülümsedi.

Jane, eli ayağı bağlı olmasa kalkıp Mark'ı evire çevire döverdi, adamın o kusursuz dişlerine yumruğu geçirirdi. Ama hiddetten güç alsa da kendini kurtaramadı, adamın mesajı yazıp göndermesini seyretmekten başka bir şey yapamadı. Olması muhtemel şeyleri düşündü: Başına kurşun sıkıp onu öldüreceklerdi, sonra da elinde barut izi kalsın diye tekrar ateş edeceklerdi, tıpkı Wu Weimin'in ölümüne intihar süsü verilirken yapıldığı gibi. Mark doğru söylemişti: Bir kurbanın ailesinin inkârlarını kulak arkası etmek çok kolaydı. Jane bunu bizzat yapmıştı maalesef. Başının yarısı pompalı tüfekle uçmuş olan bir genç adamın cesedinin başında durduğunu anımsadı. Ve genç adamın annesinin ağlayarak *Asla intihar etmezdi! Hayatı yeni düzelmişti!* dediğini. Ve sonrasında Frost'a, ailelerin kurbanları yeterince tanımadıkla-

rı için onların intihar edeceklerini anlamadıklarını söylediğini anımsadı.

"Öyle çok hata yaptınız ki" dedi Iris. "Başınıza gelecekler-den haberiniz yok."

Mark ona doğru dönüp güldü. "Bak şu konuşana. Duvara zincirlenmiş bayan."

Iris ona tüyler ürpertici bir soğuklukla baktı. "Her şey bitmeden önce söyle bana. Kızımı neden seçtiniz?"

Mark gidip Iris'in karşısında durdu. Iris'ten çok daha uzun boylu olsa da, her türlü avantajı elinde bulundursa da, Iris korku belirtisi göstermiyordu hiç. "Güzel, minik Laura. Onu hatırlıyor musun Patrick?" Mark yaşlı adama göz attı. "Hani şu okul çıkışı kaçırdığımız kız. Evine bırakmayı teklif etmiştik hani."

"*Neden?*" dedi Iris.

Mark gülümsedi. "Çünkü o özeldi. Hepsi özeldi."

"Zaman harcıyoruz" dedi Patrick, Jane'e yaklaşarak. "Gidelim."

Ama Mark hâlâ Iris'e bakıyordu. "Bazen kızı ben seçerim. Bazen de Patrick seçer. İnsanın gözünün neye takılacağı hiç belli olmaz. Atkuyruğu saç. Hoş, küçük kalçalar. Kızı dikkat çekici, değerli kılan herhangi bir şey."

"Charlotte biliyordu mutlaka" dedi Jane, Patrick'e tiksintiyle bakarak. "Senin ne mal olduğunu anlamıştır. Onun öz *babasıydın*. Onu nasıl öldürebildin?"

"Charlotte bu işe karışmadı hiç."

"Nasıl karışmadı? Bu işin *merkezindeydi* o!"

Jane'in cep telefonu çaldı. Mark arayanın numarasına göz attıktan sonra "Kocası arıyor" dedi.

"Açma" dedi Patrick.

"Açmayacağım zaten. Şunu kapatayım da, kadını arabaya bindirelim."

"O kadar basit mi sanıyorsunuz?" dedi Iris.

Adamlar ona aldırmadan, Jane'i tutmak için eğildiler. Patrick ayaklarından, Mark ise koltukaltlarından tuttu. Jane kıvransa da onlara direnemedi; onu kolayca kaldırıp kapıya doğru taşıdılar.

"Çoktan kaybettiniz" dedi Iris. "Henüz farkında değilsiniz sadece."

Mark homurdandı. "Kimin duvara zincirli olduğunu biliyorum."

"Ben de kimin seni buraya kadar takip ettiğini biliyorum."

"Beni kimse takip etmedi..." Bütün ışıklar sönünce Mark susuverdi.

İki adamın zifiri karanlıkta ellerinden bıraktığı Jane yere düşünce başını beton zemine çarptı. Sersemlemiş halde yatarken, hiçbir şey göremediği, küfürlerle ve korkulu soluklarla iyice kaotik hale gelen karanlık odada olup bitenleri anlamaya çalıştı.

"Ne oluyor?" dedi Mark.

Karanlıktan Iris'in fısıltısı geldi. "İşte başlıyor."

"Kapa çeneni! *Kapa çeneni* be!" diye haykırdı Mark.

"Bir şey değildir herhalde" dedi Patrick, ama huzursuz gibiydi. "Bak, belki de sigorta atmıştır sadece. Çıkıp kontrol edelim."

Kapı kapandı ve merdiveni çıkan adamların ayak sesleri giderek uzaklaştı. Jane artık sadece kendi kalp atışlarını duyuyordu.

"Hiç kımıldamadan yatmalısın ve sakin olmalısın" dedi Iris.

"Ne oluyor?"

"Baştan beri olması gereken şey."

"Biliyor muydun? Bunu bekliyor muydun?"

"Beni iyi dinle dedektif. Bu senin savaşın değil. Çok önceden planlandı ve sen karışmayacaksın."

"Savaşanlar kim? Dışarıda ne var?"

Iris yanıt vermedi. Jane sessizlikte yanağını okşayan ha-

vayı duymaktan çok, hissetti; sanki rüzgâr odaya fısıldamıştı ve karanlığı hareketlendiriyordu. *Burada, yanımızda başka bir şey var.*

Düşen kelepçelerin hafif tıngırtısını işitti. Ve bir fısıltıyı: "Özür dilerim *Sifu*. Elimde olsa daha erken gelirdim."

"Kılıcım?"

"İşte Zheng Yi. Üst katta buldum."

Jane o sesi tanıyordu. "Bella?"

Ağzını bir el kapattı ve Iris mırıldandı: "Burada kal."

"Beni böyle bırakamazsınız!"

"Burada daha güvende olursun."

"Bari şu bantları kesin!"

"Hayır" dedi Bella. "Başımıza bela açar sadece."

"Ya başaramazsanız?" dedi Jane. "O zaman burada kısılı kalırım ve kendimi savunamam. Bana dövüşme şansı verin bari!"

Ellerinin çekiştirildiğini hissetti ve bileklerindeki koli bandını kesen kılıcın tıslamasını işitti. Kılıcın bir başka darbesiyle ayak bilekleri de serbest kaldı. "Unutma" diye fısıldadı Iris kulağına. "Bu senin savaşın değil."

Artık benim savaşım. Ama Jane iki kadın karanlığa karışırken ses çıkarmadan ve kımıldamadan durdu. Gidişlerini ne gördü ne duydu; hissettiği tek şey havanın yeni öpücüğüydü; sanki o ikisi dağılıp rüzgâra karışmış ve kapıdan fısıldayarak geçip merdiveni çıkmışlardı.

Jane ayağa kalkmaya çalıştı, ama başı döndüğü için karanlıkta körlemesine sendeledi. Tekrar oturdu; betona çarpan başı sızlıyordu. Bu yüzden ve ilacın etkisi az da olsa hâlâ sürdüğünden, kendini halsiz hissediyordu. Yakındaki duvarı el yordamıyla buldu ve bu kez duvara yaslanarak, tekrar ayağa kalkmaya çalıştı; yeni doğmuş tay gibi dengesizdi.

Tabanca sesi duyunca başını kaldırıverdi.

Burada hapsolamam, diye düşündü. Bu evden çıkmalıyım.

El yordamıyla kapıya doğru gitti. Kilitlenmemiş olan kapı hafifçe gıcırdayarak açıldı. Yukarıda bir yerlerde birileri koşuyordu. İki el daha ateş edildi.

Jane yavaşça, ses çıkarmaktan korkarak merdiveni çıkmaya başladı. Fark edilmekten korkuyordu. Bu çatışmaya katılamazdı, çünkü silahı yoktu, kendini savunmasının yolu yoktu. Savaş bölgesinden sağ salim çıkmaya, güvenli herhangi bir yere ulaşmaya çalışan bir sivildi o. *Çıkışı bul, evden kaç.* Araba anahtarları yanında olmadığından, komşulara koşması gerekecekti. Evi zihninde canlandırmaya çalıştı. Uzun bahçe yolunu, koruyu ve çimenlikleri ve her şeyi çevreleyen yüksek çalı çitleri hatırladı. Dış dünyadan soyutlanmış o bahçe, gündüz vakti özel bir cennet gibi görünmüştü. Oysa Jane sivri demir parmaklıklı bahçe kapısının insanların içeri girmesini değil, dışarı çıkmasını da engellemeye yaradığını biliyordu artık. Burası cennet bahçesi değildi, ölüm kampıydı.

Jane merdivenin tepesine varınca, el yordamıyla bir başka kapıya rast geldi. Kulağını kapıya yaslayınca ses duymadı. Sessizlik huzursuz ediciydi. Kaç el ateş edilmişti? *En az üç,* diye düşündü; *Iris'le Bella'yı öldürmeye yetecek kadar.* Şu kapının ardında onların cesetleri mi yatıyordu? Patrick'le Mark, Jane'i bulmak için mahzene geri mi dönüyorlardı?

Terli eliyle kapı kolunu tuttu. Kapı, mahzendeki kadar zifiri bir karanlığa açıldı sessizce. Jane şekiller, gölgeler seçemiyordu. Buranın da zemini betondu. Kollarını öne uzatarak yavaşça yürürken, ayakkabısının küçük ve metalik bir şeye çarptığını işitti. Kalçası bir şeyin kenarına çarpınca durdu ve çarptığı şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Tozlu bir masaya benziyordu. Birden parmaklarına metal batınca irkilip elini geri çekti. Bir testere tezgâhıydı bu. Jane karanlıkta bir metre daha ilerleyince başka bir şeye çarptı. Bu da matkap tezgâhıydı. Burası Patrick'in marangozluk atölyesiydi. Elekt-

rikli aletlerin arasında dururken testere ağızları ve matkaplar görür gibi olan Jane, bu aletlerin yalnızca maun ve akçaağaç mı kestiğini merak etti.

Tekrar panikleyince karanlıkta çıkış yolu aradı el yordamıyla. Elinin rast geldiği bir duvarı köşeye kadar takip etti.

Yine tabanca sesleri. Dört el. *Çık, çık!*

Sonunda kapıyı bulup da çabucak ve usulca dışarı çıkınca, yukarı çıkan bir başka merdiven gördü. Yerin kaç kat altındaydı ki?

Öyle aşağıdaydım ki, çığlıklarımı kimse duymazdı.

Merdiveni çıkıp bir kapıdan geçince kendini halılı bir koridorda buldu. Buranın karanlığında bazı şekilleri ve sağındaki tırabzanı seçebiliyordu. Bir duvara dokunarak yavaş yavaş ilerledi. Evin ön tarafına mı, yoksa arka tarafına mı doğru gittiğini bilmiyordu; tek istediği, bir şekilde dışarı çıkmaktı.

Yukarıdaki ikinci kat sahanlığından, adımların yol açtığı gıcırtılar geldi ve biri merdiveni inmeye başladı.

Solundaki ilk açık kapıdan telaşla geçen Jane pencerelerden giren ay ışığının bir masayla kitap raflarını aydınlattığı bir odaya girdi. Bir çalışma odası.

Ayak sesleri birinci kattan geliyordu artık.

Gölgelerin arasında telaşla saklanacak yer arayan Jane'in ayakkabıları cam parçalarını ezdi. Birden ayağı bir engele takılınca düştü ve hız kesmek için elini öne attı. Avucu ılık ve yapış yapış bir şeyin üstünden kaydı. Jane ay ışığında öylece durup yerde, sağında yatan karanlık şekle bakakaldı. Bir ceset.

Patrick Dion.

Jane inledi ve telaşla yerde kayarak geriledi. Elinin ağır bir şeye çarptığını hissetti. Bir tabanca. Tabancayı eline alır almaz, onun kendi silahı olduğunu anladı. *Eski dostum.*

Arkasındaki döşeme tahtaları gıcırdadı, yürüyen kişi durdu.

Pencere ışığında kısılıp kalan Jane'i aydınlatan ay ışığı projektör gibi parlak ve kaçınılmazdı. Jane başını kaldırıp bakınca, tepesinde Mark'ın siluetinin durduğunu gördü.

"Ben burada değildim" dedi adam. "Polisler benimle konuşmaya gelince, onlara bütün günü evde yatarak geçirdiğimi söyleyeceğim. O kızların hepsini Patrick öldürüp arka bahçesine gömdü. Tıpkı seni öldürdüğü gibi. Sonra da kendini vurdu."

Jane arkasındaki gölgede gizlenen elinde tuttuğu silahı sımsıkı kavradı. Ama Mark tabancasını ona doğrultmuştu bile. İlk atışı, en iyi atışı Mark yapacaktı. Jane'in nişan alacak zamanı olmayacaktı; hayatında muhtemelen son kez kurşun sıkmaktan başka bir şey yapmaya zamanı olmayacaktı. Tabancasını kaldırırken, fazla yavaş olduğunu ve çok geç kaldığını biliyordu.

Ama o an Mark şaşkınlıkla inleyerek Jane'e sırtını döndü, dikkatini ve tabancasını başka birine –bir şeye– çevirdi.

Jane tabancasını kaldırıp ateş etti. Üç el, dört. Refleksleri harekete geçmişti. Gövdesine kurşunlar saplanan Mark sendeleyerek geriledi ve bir sehpanın üstüne yığıldı. Ahşap sehpa çatırdayarak parçalandı.

Kalp atışlarını kulaklarında hisseden Jane ayağa kalkıp Mark'ın cesedinin başında durdu ve belki adam mucizevi bir şekilde dirilir diye nişan aldı. Adam kımıldamadı.

Ama gölgeler kımıldadı.

Hava usulca fısıldamıştı sadece. Jane'in görüş alanının kenarında, siyahlığın içinde bir siyahlık titreşmişti. Jane karanlıkla sarmalanmış yaratığa doğru döndü yavaşça. Eli tabancalı olsa da, istese ateş edebilecek olsa da, ateş etmedi. Tepesi gümüşi tüylerle kaplı olan simaya öylece bakakaldı. Ay ışığında parlayan sivri dişlere.

"Kimsin?" diye fısıldadı. "Nesin?"

Yüzünü bir esinti okşayınca gözlerini kırpıştırdı. Gözleri-

ni tekrar açtığında sima ortadan kaybolmuştu. Jane odanın her tarafına telaşla bakınıp az önce gördüğü şeyi aradı, ama ay ışığıyla gölgelerden başka bir şey göremedi. *Gerçekten burada mıydı, yoksa hayal mi gördüm? Korktuğum için, karanlıkta bir yaratık gördüğümü mü sandım?*

Pencerenin ardındaki bir hareket dikkatini çekti. Dışarıya, ay ışığıyla aydınlanan bahçeye bakınca yaratığın çimenlikte hızla koştuğunu ve ağaçların arasında gözden kaybolduğunu gördü.

"Dedektif Rizzoli?"

İrkilen Jane hemen arkasına dönünce, kapı eşiğinde duran iki kadını gördü; Iris, Bella'ya olanca ağırlığıyla yaslanmıştı.

"Ambulansa ihtiyacı var!" dedi Bella.

"Eskisi kadar genç değilim" diye inledi Iris. "O kadar hızlı da değilim."

Bella öğretmenini yere özenle yatırdı. Iris'in başını kucağına alıp Çince mırıldanmaya, bazı sözcükleri yineleyip durmaya başladı; büyü yapıyordu sanki. Şifalı sözler.

Umutlandırıcı sözler.

37

Patrick Dion'un bahçe yoluna park edilmiş çok sayıda Brookline ve Boston polis teşkilatı aracının arasında duran Jane gün doğumunu seyrediyordu. Yirmi dört saattir uyumamıştı, dünkü öğle yemeğinden beri bir şey yememişti. Söken şafağın ışığıyla kamaşan gözlerini kapadı; birden başı dönünce, sendeleyerek gerileyip bir devriye arabasına yaslandı. Gözlerini tekrar açtığında, Maura'yla Frost evden çıkmışlar, ona yaklaşıyorlardı.

"Eve gitmeliydin" dedi Maura.

"Herkes öyle diyor." Jane binaya doğru baktı. "Orada işiniz bitti mi?"

"Şimdi cesetleri çıkarıyorlar."

Jane galoş takmak için eğilince Frost kaşlarını çattı. "Sen oraya girmesen daha iyi olur bence" dedi.

"Daha önce de girmiştim, ne olacak ki?"

"Mesele de bu ya."

Frost'un açıklama yapmasına gerek yoktu; Jane meseleyi anlamıştı. Mark Mallory'yi öldüren oydu, ayrıca Patrick Dion'un beynindeki kurşunun da onun tabancasından çıktığı neredeyse kesindi. Şimdi balistik incelemede olan silahını özlüyordu; onun ağırlığını kemerinde hissetmek istiyordu.

Ön kapı açıldı ve ilk sedye, cesetlerden birini taşıyan sedye dışarı çıkarıldı. Cesedin, bekleyen morg kamyonetine götürülmesini sessizce seyrettiler.

"Yaşlı adamda tek kurşun yarası var. Şakağının ortasından, yakından vurulmuş" dedi Maura.

"Patrick Dion" dedi Jane.

"Adamın sağ elinde barut izi bulacakmışız gibi bir his var içimde. Bu sana başka bir suç mahallini hatırlatıyor mu?"

"Red Phoenix" dedi Jane usulca. "Wu Weimin."

"Onun ölümüne intihar denmişti."

"Sen bu seferkine ne diyeceksin peki Maura?"

Maura iç geçirdi. "Elimizde görgü tanığı yok, değil mi?"

Jane başını iki yana salladı. "Bella'nın söylediğine göre, adam vurulduğunda o ve Iris üst kattaymışlar. Görmemişler."

"Ama evde başka biri daha varmış" diye belirtti Frost. "Onu gördüğünü söyledin ya."

"Ne gördüğümü bilmiyorum." Jane bahçeye doğru baktı. Dün gece orada, ay ışığının altında, ağaçların arasına karışan bir şey görmüştü bir anlığına. "Asla da bilemeyeceğim herhalde."

Maura dönüp, evden tekerlekli sedyeyle çıkarılan ikinci cesede baktı. "Patrick Dion'un ölümüne intihar diyebilirim, ama Red Phoenix vakasına çok benziyor Jane. İntihar süsü verilmiş gibi geliyor."

"Bence benzemesi gerekiyordu zaten. Geçmişten gelen bir yankı olması gerekiyordu. Adalet çemberinin tamamlanması."

"*Adalet* ölüm şekliyle sağlanmaz."

Jane, Maura'ya baktı. "Belki de sağlanmalı."

"Hey, Frost! Rizzoli!" Ağaçların arasında, bir kriminoloji ekibiyle birlikte duran Johnny onlara el salladı.

"Ne var?" dedi Jane.

"Kadavra köpeği koku aldı!"

Kayıp kızlar. Ingersoll'un listesinde yer almayan, Charlotte Dion'un sırra kadem basmasından sonraki yıllarda ortadan kaybolan başka kızlar da vardı mutlaka. Ve meraklı gözlerden ırak olan bu özel sığınak, cesetleri gizlemek

için biçilmiş kaftan değil miydi? Olay yeri inceleme ekibine yaklaşırlarken, köpeğin mutlu mutlu kuyruk sallayarak kendisine dikkatli gözlerle baktığını gördü. Bir tek köpek neşeliydi. Ağaçların gölgesinde toplanmış adamlarla kadınlar suskun ve asık yüzlüydüler, çünkü ayaklarının altında büyük ihtimalle neyin yattığını biliyorlardı.

"Toprağın bu kısmı kazılmış" dedi Johnny, ağaçların altındaki çıplak toprağı göstererek. "Üstü şu çalılarla örtülüp gizlenmiş."

Bu mezar yeniydi. Jane etrafa, ağaçlarla gölgelenmiş araziye, sık çalılara, gölgelerin ve çalıların gizlediği bütün saklı noktalara bakındı. Bu boyuttaki bir kötülüğü anlamakta zorlanıyordu. Burada kaç cesedin yattığını merak etti. Kaç sessiz kız nihayet konuşabilecekti? Yapacakları iş katlanılmaz geldi birden. Yara bere içinde kalmıştı, karnı açtı ve ölümden bıkmıştı.

"Frost, bu işi sana bırakacağım. Eve gidiyorum" dedi ve çimenlikte gerisingeri yürüyerek uzaklaştı. Gün ışığına geri döndü.

"Rizzoli" dedi Johnny. Jane'i bahçe yoluna kadar takip etti. "Şunu haber vermek istedim sadece; az önce hastaneyle konuştum. Iris Fang ameliyattan çıkmış ve bilinci yerindeymiş."

"İyileşecek miymiş?"

"Kalçasına kurşun saplanmış ve epey kan kaybetmiş, ama düzelecekmiş. Bünyesi çok sağlammış."

"Hepimizi gömer o."

Bahçe yolu aydınlıktı ve yüzlerine güneş vuruyordu. Johnny cebinden güneş gözlüğünü çıkarıp taktı. "Ben hastaneye gitsem mi? Onun ifadesini alsam?" diye önerdi.

"Sonra. Şu an sana burada ihtiyacım var. Brookline polisi yardımcı olmamızı istedi, o yüzden burada epey zaman geçireceğiz."

"Ekipte kalıyor muyum yani?"

Jane ona gözlerini kısarak baktı; güneş yorgun gözlerini kamaştırıyordu. "Evet, A-1 bölgesindeki amirinle konuşacağım, bu iş hallolana kadar bizimle kalmanı isteyeceğim. Yani cinayet masasında kalmak istersen tabii."

"Sağ ol. Çok isterim" dedi Johnny kısaca. Adam gitmek için sırtını dönerken, Jane onun başının arkasındaki bir saç telinin parıltısını fark etti birden. Adamın simsiyah saçına yapışmış olan bu tel ışıldıyordu. *Gümüşi bir kıl.*

"Johnny?" dedi.

Adam döndü. "Evet?"

Ona bir an öylece bakan Jane, adamın gözlerindeki ifadeyi çözmeye çalıştı; ama Johnny güneş gözlüklüydü ve Jane o aynalı gözlük camlarında kendi yansımasını gördü sadece. Johnny'nin Ingersoll'un penceresinden çabucak ve sessizce geçivermesini hatırladı. Knapp Sokağı'ndaki güvenlik kamerasının kendisini ve Frost'u yangın merdivenine beceriksizce tırmanırken görüntülediğini, ama Johnny'nin kayıtlarda görünmediğini hatırladı. *Belki de ben hayaletimdir,* diye şaka yapmıştı adam. *Hayalet değil,* diye düşündü Jane, *ama hayalet gibi gizli hareket eden biri. Soruşturmanın her aşamasında yer almış, konuşulanları ve yapılan planları bilen biri.* Jane Johnny'nin gözlerindeki ifadeyi göremese de, onun sırlarını araştıramasa da, o gözlerde sırların yattığından ve keşfedilmeyi beklediğinden emindi. Adamın bu sırları gizlemesine göz yummaya karar verdi.

Şimdilik.

"Bir şey mi soracaktın Rizzoli?"

"Boş ver" dedi Jane. Ve dönüp gitti.

J. P. Doyle's'un barı indirimli içki saatinde tıklım tıklımdı ve iş çıkışında gelmiş öyle çok polis vardı ki, Jane, Korsak'ı bulmakta zorlandı. Onu ancak garson kadın gösterince bula-

bildi; tek başına oturan adamın önünde bir tabak dolusu kızarmış deniz mahsulü ve bir bardak İngiliz birası vardı.

"Kusura bakma, geç kaldım" dedi Jane. "N'aber?"

"Ben sipariş verdim, kusuruma bakmazsın umarım."

Jane adamın tabağındaki, bol yağda kızartılmış karideslere baktı. "Rejimi bozmuşsun?"

"Üstüme gelme, tamam mı? Berbat bir gün geçirdim ve güzel şeyler yemem gerek, cidden." Adam çatalını sapladığı dört karidesi ağzına tıkıştırdı. "Eee, sen bir şey söylemeyecek misin?"

Jane garson kadına el sallayıp küçük salata söyledi ve Korsak'ın yarım düzine karidesi daha mideye indirmesini seyretti.

Jane'in salatası gelince "Sırf onu mu yiyeceksin?" diye sordu Korsak.

"Akşam yemeğini evde yiyeceğim. Son günlerde orada çok zaman geçiremedim."

"Evet, duyduğuma göre Brookline sirke dönmüş resmen. Şimdiye kadar kaç ceset çıkardılar?"

"Altı ve görünüşe göre hepsi de dişi. Evin tamamını araştırmamız aylar sürer, ayrıca katiller cesetleri bilmediğimiz yerlere de gömmüş olabilirler. O yüzden Mark Mallory'nin evini de aramaya başladık."

Korsak kadeh kaldırdı. "Siz kadınlar nasıl dersiniz? *Yaşa be kızım!*"

Adamın yağ sıçramış gömleğine bakan Jane *Bu memelerle kadın gibi görünüyor zaten,* diye düşündü. Su bardağını kaldırdı ve bardakları yüksek sesle tokuşunca, adamın giderek ufalan karides yığınına bira döküldü.

"Bir tek sorun var" dedi Jane çatalını alırken. "Cesetleri bulunan o kimliği belirsiz adamla kadının dosyalarını asla kapatamayacağım. Üstelik her şey o kadının ölmesiyle başlamıştı."

"Onu öldüren kılıcı bulamadınız mı?"

"Yer yarıldı içine girdi sanki. O gece gördüğüm, hani şu ağaçların arasında kaybolan yaratık götürmüştür herhalde. Kimseye itiraf ettiremeyeceğiz. Ama ben kimin yaptığını tahmin ediyorum."

"Hüküm giydirecek kadar kanıt var mı elinde?"

"Açık konuşayım mı? Ben hüküm giymesini istemiyorum. İşimi yaparken bazen yanlış şeyler yapmam gerekiyor Korsak."

Korsak güldü. "Doktor Isles duymasın."

"Evet, o anlamaz" diye onu onayladı Jane. Maura'nın anladığı şey verilerdi ve Polis Memuru Wayne Graff birkaç gün önce bu veriler yüzünden hüküm giymişti. Evet ya da hayır, siyah ya da beyaz; Maura'ya göre sınır gayet netti hep. Jane ise polislik yaptıkça, doğruyla yanlışın arasındaki sınırın giderek belirsizleştiğini görüyordu.

Ağzına salata aldı. "Eee, sen anlat? Benimle konuşmak istediğin şey ne?"

Adam iç geçirerek çatalını bıraktı. Vince Korsak'a tabağı boşalmadan çatalını bıraktırabilecek şeylerin sayısı çok azdı. "Anneni sevdiğimi biliyorsun" dedi adam.

"Evet, fark ettim."

"Yani, *gerçekten* seviyorum. Eğlenceli, zeki ve seksi bir kadın o."

"Hop dedik." Jane kendi çatalını bıraktı. "Sadede gel."

"Tek istediğim onunla evlenmek."

"Evlenmeyi kabul etti ya. Daha ne istiyorsun?"

"Mesele senin şu kardeşin. Anneni günde üç kez arıyor, vazgeçirmeye çalışıyor. Benden nefret ediyor besbelli."

"Frankie değişiklikten hiç hoşlanmaz."

"Annenin canını sıktı, annen sırf onu mutlu etmek için düğünü iptal etmeyi düşünüyor şimdi." Adam inlercesine, derin derin iç geçirdi ve dönüp koridorun diğer tarafındaki yan masaya baktı. Yüksek sırtlı sandalyede oturan bir bebek, onu görünce ağlamaya başladı. Korsak'a ters ters bakan an-

ne, bebeği kucağına aldı. Zavallı Korsak çocukları korkutacak kadar çirkindi; onun kaba saba görünüşünün altında iyi kalpli birinin olduğunu göremiyorlardı. *Ama annem görüyor. Ve annem onun gibi iyi bir adamı hak ediyor.*

"Merak etme" dedi. "Frankie'yle konuşurum." Konuşmak işe yaramazsa, Jane kardeşinin kafasına şaplağı geçirecekti.

Korsak başını kaldırdı. "Benim için bunu yapar mısın? Gerçekten mi?"

"Neden yapmayayım ki?"

"Bilmem. Şeyden pek hoşlanmıyorsun sanıyordum, bilirsin. Annenle birlikte olmamdan."

"Fazla ayrıntıya inme yeter, tamam mı?" Jane masanın üstünden uzanıp adamın kolunu sevgiyle yumrukladı. "Sen iyi adamsın Korsak. Ve onu mutlu ediyorsun. Benim için önemli olan bu." Ayağa kalktı. "Eve gitmeliyim. Şimdi iyi misin?"

"Onu seviyorum. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum."

"Seni de seviyorum." Adam kaşlarını çatarak ekledi: "Ama kardeşini *sevmedim*."

"Seni çok iyi anlıyorum."

Jane adamı deniz mahsulleri tabağıyla baş başa bırakıp kalabalık barın kapısına doğru yürüdü. Tam kapıya ulaşmışken, birinin seslendiğini işitti: "Rizzoli!"

Seslenen kişi, on dokuz yıl önce Charlotte Dion'un ortadan kaybolmasını soruşturmuş olan emekli Dedektif Buckholz'du. Barda, her zamanki yerinde oturan adamın önünde bir bardak viski vardı. "Seninle konuşmalıyım" dedi.

"Eve gidiyorum."

"Öyleyse seninle yürüyeyim."

"Yarın konuşsak olmaz mı Hank?"

"Hayır. Sana söylemem gereken bir şey var, cidden canımı sıkan bir şey." Adam içkisini fondipleyip bardağı tezgâha küt

diye bıraktı. "Dışarı çıkalım. Burası fazla gürültülü."

Doyle's'tan çıkıp otoparkta durdular. Serin bir bahar akşamıydı, havada nemli toprak kokusu vardı. Ceketinin fermuarını çeken Jane park edilmiş arabasına bakarken, bu işin ne kadar süreceğini ve eve giderken yolda süt almaya vaktinin kalıp kalmayacağını düşündü.

"Patrick Dion'la Mark Mallory'yi suçluyorsunuz ya? Yanılıyorsunuz" dedi adam.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün haberlerde çıktı. Yirmi beş yıl boyunca birlikte kız avlayan iki zengin adam. Bütün ülke bunu konuşuyor, neden farkına varamadığımızı soruyor. Neden onları durdurmadığımızı."

"Zekice davrandılar Hank. İhtiyatlı ve dikkatliydiler. Kontrollü olmayı başardılar."

"Patrick Dion o kaybolma vakalarından bazılarında, olay sırasında başka yerde olduğunu kanıtladı."

"Çünkü kızları sırayla kaçırıyorlardı. Bazılarını Mallory kaçırıyordu, bazılarını da Dion. Dion'un evinde şimdiden altı ceset bulduk ve daha da bulacağımızdan eminim."

"Ama Charlotte'un cesedini bulamadınız. Orada bulamazsınız zaten."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben o vakanın üstünde çalışırken işimi savsaklamadım, tamam mı? Aradan on dokuz yıl geçmiş olabilir, ama ayrıntıları hatırlıyorum. Emin olmak için dün gece eski notlarımı çıkardım. Charlotte'un kaybolduğu gün Patrick Dion'un Londra'da olduğunu *biliyorum*. O akşam, haberi alır almaz uçakla yurda döndü."

"Tamam, bu ayrıntı konusunda haklısındır. Kanıtlaması kolay."

"Mark Mallory konusunda da haklıyım. Charlotte'u o kaçırmış olamaz, çünkü o da başka yerdeydi. Annesini ziyarete

gitmişti. Kadın bir önceki sene felç geçirmişti ve rehabilitasyon hastanesinde yatıyordu."

Jane çöken akşamın loş ışığında adamı süzdü. Buckholz işini düzgün yaptığını kanıtlamaya çalışıyordu, dolayısıyla tarafsız olamazdı. Adamın yıpranmış yüzüne ve eskimiş gömleğine bakılırsa, emeklilik ona yaramamıştı. Doyle's'ta yatıp kalkacaktı neredeyse; sanki ancak oradayken, polislerin arasındayken kendini canlı hissedebiliyordu artık. Ve faydalı.

Bu ihtiyarın huyuna git. Jane başını sevgiyle salladı. "Vaka dosyasına bakıp seninle görüşürüm."

"Beni böyle başından def edebileceğini mi sanıyorsun? Ben *iyi* bir polistim Rizzoli. O delikanlıyı araştırdım. Kaçırılma vakalarında önce aileye bakılır hep; ben de kızın üvey ağabeyine uzun uzun baktım. O gün yaptığı her şeyi öğrendim. Charlotte'u Mark Mallory'nin kaçırmış olması mümkün değil."

"Annesini ziyarete gittiğini söyledi diye mi? Yapma Hank. Onun da, annesinin de sözüne güvenemezsin. Annesi evladını korumak için yalan söylemiştir."

"Tıbbi kayıtlara güvenebilirsin ama."

"Ne?"

Adam ceketinin iç cebinden çıkardığı katlı kâğıdı Jane'e uzattı. "Bunu Barbara Mallory'nin hastane dosyasından aldım. Hemşire notlarının fotokopisi. 20 Nisan'da, öğlen birde yazılanlara bak."

Jane hemşirenin o saatte yazdıklarını buldu. *T 115/80, Nabız 84. Hasta rahat rahat dinleniyor. Oğlu ziyarete geldi; annesinin hemşire odasından uzakta, daha sessiz bir odada kalmasını istiyor.*

"Öğlen birde" dedi Buckholz, "Charlotte Dion okul arkadaşlarıyla birlikte Faneuil Hall'daydı. Öğretmenler onun kaybolduğunu aşağı yukarı biri çeyrek geçe fark ettiler. Peki söylesene, kırk kilometre ötedeki bir hastanede, annesinin odasında oturan bir adam sadece on beş dakika sonra, Boston'daki bir

sokakta üvey kardeşini kaçırmayı nasıl başarabilir?"

Jane hemşirenin yazdıklarını defalarca okudu. Verilen tarih ve saat netti. *Bütün bunlarda bir terslik var,* diye düşündü Jane.

Yoktu oysa. Durum gayet açıktı.

"Beni işimi düzgün yapmamışım gibi göstermeye çalışmayı kes" dedi Buckholz. "Charlotte'u o adamların kaçırmadığı belli."

"Öyleyse kim kaçırdı?" diye mırıldandı Jane.

"Bunu asla öğrenemeyeceğiz muhtemelen. Adamın teki onu tesadüfen gördü ve fırsattan istifade edip kaçırdı herhalde."

Adamın teki. Kim olduğunu bilmiyorlardı.

Arabayla evine giderken fotokopi sayfasını yan koltuğa koyan Jane ihtimalleri düşündü. Ailesinde iki katil bulunan Charlotte alakasız bir yabancı tarafından mı kaçırılmıştı? Arabayı dairesinin park yerine çekti ve öylece oturup düşündü; anneliğin gürültüsüne ve kaosuna adım atmaya hazır değildi henüz. Doğruluğundan emin oldukları şeyleri düşündü: Dion'la Mallory o kızları birlikte takip etmiş ve öldürmüşlerdi. Dion'un bahçesine en az altı ceset gömmüşlerdi. Charlotte babasının sırrını keşfetmiş miydi? Onu ortadan kaldırmalarının sebebi neydi? Patrick'le Mark masum görünmek için üçüncü birinden yardım mı almışlardı?

Bu soruları yanıtlayamayan Jane başını ovuşturdu. Gizem Charlotte'un etrafında dönüyordu yine. Onun ne bildiğiyle ve nereden öğrendiğiyle ilgiliydi. Ve bildiklerini kiminle paylaştığıyla. Charlotte'un son fotoğraflarını, annesiyle üvey babasının cenazesinde çekilmiş fotoğraflarını düşündü. Charlotte'un babasıyla Mark'ın arasında durduğunu anımsadı. Düşmanlarla çevriliydi kız ve kaçamıyordu.

Jane bariz yanıtı birden akıl edince doğruluverdi.

Belki de kaçtı.

38

Jane öğleyin New Hampshire sınırından Maine'e geçerek kuzey yönünde ilerledi. Ilık bir mayıs günüydü, ağaçlar baharda çiçek açmıştı, tarlalarla ormanın üstünde altın rengi bir pus asılıydı. Ama Jane öğleden sonra Moosehead Gölü'ne vardığında, hava buz gibiydi artık. Arabasını park edip boynuna yün atkı doladı ve iskeleye doğru yürüdü; orada bir motorbot bağlıydı.

Sarı saçı rüzgârda dağılmış, on beş yaşlarında bir delikanlı ona el salladı. "Bayan Rizzoli misiniz? Ben Will, Loon Point Pansiyonu'ndan." Jane'in valizini aldı. "Tek valiz mi getirdiniz?"

"Bir gece kalacağım sadece." Jane iskeleye bakındı. "Kaptan nerede?"

Delikanlı sırıtarak el salladı. "Burada. Bu botu sekiz yaşından beri kullanıyorum ben. İçiniz rahat olsun, karşıdan karşıya binlerce kez geçmişimdir."

Delikanlının kaptanlık yeteneğinden hâlâ şüphe duyan Jane motorbota bindi ve kendisine uzatılan can yeleğini giydi. Otururken yiyecek dolu kutuları ve üzerlerindeki *The Boston Globe* nüshalarını fark etti. Delikanlı alışveriş işini de yapıyordu anlaşılan.

Delikanlı motoru çalıştırırken Jane sordu: "Pansiyonda ne kadar zamandır çalışıyorsun?"

"Hayatım boyunca. Pansiyon annemle babamın."

Jane delikanlıya yaklaşıp baktı. Geniş bir çene ve güneşten rengi açılmış saçlar gördü. Delikanlının vücudu cankurtaran vücudu gibiydi, zayıf ama kaslıydı; California plajlarına çok uygun düşerdi. Delikanlı botu iskeleden uzaklaştırırken hiç zorlanmıyor gibiydi. Jane'in başka soru sormasına fırsat kalmadan hızlandılar ve motorun gürültüsü iyice yükseldi. Jane küpeşteye tutunup sık ormana, ileride deniz gibi uzanan büyük göle baktı.

"Burası güzelmiş" dedi, ama delikanlı onu duymadı; nehrin diğer kıyısındaki hedeflerine odaklanmıştı.

Karşı kıyıya vardıklarında güneş ufukta alçalmıştı ve suları alev rengiyle altın sarısına boyuyordu. Jane ilerideki köy kulübelerini ve kıyıya çekilmiş kanoları gördü. İskelede kabarık saçlı bir kız, palamarı tutmak için bekliyordu. Jane kızın yüzünü görür görmez, bu ikisinin kardeş olduklarını anladı.

Will "Bu bizim baş belası Samantha" dedi gülerek ve kızın saçını sevgiyle karıştırdı. "Ayak işlerine bakar. Diş fırçasına, fazladan havluya filan ihtiyacınız olursa ona seslenin yeter."

Kız valizi alıp iskelede koşarak uzaklaşırken Jane "Sekiz dokuz yaşlarında görünüyor" dedi. "Siz ikiniz okula gitmiyor musunuz?"

"Evden okuyoruz. Kışın kasabaya inmek zor. Babam bu cennette yaşadığımız için dünyanın en şanslı çocukları olduğumuzu söyler hep." Öne düşen delikanlı, kulübelerden birine doğru uzanan yolda yürümeye başladı. "Annem sizin için bunu seçti. En sessiz, sakin kulübedir."

Sineklikli sundurmanın basamaklarını çıktılar ve kapı arkalarından gıcırdayarak kapandı. Samantha, Jane'in valizini kulübeye getirip yatağın ayakucundaki, köy işi bir bavul rafına koymuştu. Jane kirişlere, budaklı çamdan yapılma duvarlara baktı. Taş ocakta şimdiden yakılmış olan ateş çıtır çıtır yanıyordu.

"Her şey tamam görünüyor mu?" diye sordu Will.

"Keşke kocamı da getirseydim. Buraya bayılırdı."

"Bir dahaki sefere getirin." Eliyle veda eden Will gitmeye davrandı. "Yerleşince akşam yemeği için ana binaya gelin. Sığır yahnisi var galiba."

Delikanlı gittikten sonra Jane sineklikli sundurmadaki sallanan sandalyeye oturup, günbatımının gölü ateşe vermesini seyretti. Böcekler vızıldıyordu. Su şıpırtıları Jane'in uykusunu getirdi. Gözlerini kapattığı için, kulübesine yaklaşan ziyaretçiyi görmedi. Sineklikli kapının arkasında duran sarışın kadını, ancak onun kapıyı çaldığını duyup da gözlerini açınca gördü.

"Dedektif Rizzoli?" dedi kadın.

"Buyrun."

Kadın içeri girerken, kapıyı sessizce kapamaya özen gösterdi. Onun Will'le Samantha'ya benzediğini gölgeli sundurmada bile görebilen Jane, bu kadının onların annesi olduğunu anladı. Kadının ismini bildiğinden de emin oldu. Ingersoll'un yanına balıkçılık aletleri almadan, tuhaf bir zamanda Loon Point'e gelmesi Jane'in dikkatini çekmişti. Ingersoll'un Maine'e gelmesinin asıl sebebi, şimdi Jane'in kulübesinin sundurmasında duran bu kadını ziyaret etmekti.

"Selam Charlotte" dedi Jane.

Kadın yakınlarda kendilerini duyabilecek birilerinin olup olmadığını anlamak için etrafa bakındı. Sonra da Jane'e baktı. "Lütfen o ismi ağzınıza almayın bir daha. Benim ismim Susan artık."

"Ailen bilmiyor mu?"

"Kocam biliyor, ama çocuklar bilmiyor. Onlara anlatmak çok zor olur. Hem dedelerinin nasıl bir insan olduğunu asla bilmelerini istemiyorum..." Sustu. Sallanan sandalyelerden birine iç geçirerek oturdu. Sundurmada sandalyesinin gıcırtılarından başka ses duyulmadı bir an.

Jane kadına profilden baktı. Charlotte –hayır, Susan– daha otuz altı yaşındaydı, ama çok daha yaşlı görünüyordu. Yıllarca açık havada olmak cildini çillendirmiş, saçı da kırçıllaşmaya başlamıştı. Ama onu en yaşlı gösteren şey gözlerindeki acıydı, derin kırışıklıklara ve kederli bakışlara yol açmış olan acıydı.

Başını sallanan sandalyenin arkasına yaslayan Susan, giderek kararan göle baktı. "Ben dokuz yaşındayken başladı" dedi. "Bir gece babam odama geldi, annem uyurken. Bana yeterince büyüdüğümü söyledi. Bütün kız çocuklarının yapması gereken şeyi öğrenmemin vakti gelmiş. Babalarımızı memnun etmemiz gerekiyormuş." Kadın yutkundu. "Ben de ettim."

"Annene söylemedin mi?"

"Anneme mi?" Susan acı acı güldü. "Annem bencildi, kendisinden başkasıyla ilgilenmezdi hiç. Arthur Mallory'yle ilişki yaşamaya başladıktan sadece iki ay sonra evi terk etti. Asla dönüp ardına bakmadı. Bir kızı *olduğunu* hatırladığından bile emin değilim. Ben de babamla baş başa kaldım, velayetimi seve seve aldı. Annem itiraz etmedi tabii. Ah, senede birkaç kez annemle ve Arthur'la görüşüyordum, ama annem benimle hiç ilgilenmiyordu. Arthur bana gerçekten iyi davranan tek insandı. Onu pek tanımasam da, düzgün bir insana benziyordu."

"Peki ya oğlu Mark?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Mark'ın gerçek yüzünü göremedim" dedi kadın usulca. "Ailelerimizin tanıştığı sırada, Mark gayet zararsız görünüyordu. Kısa sürede hepimiz birbirimizle fazlasıyla sık görüşmeye başladık. Kâh bizim evde, kâh Mark'ın evinde akşam yemeği yiyorduk. Öyle iyi anlaşıyorduk ki. Mesele şuydu ki, annemle Arthur benim o sırada fark etmediğim kadar iyi anlaşıyorlarmış meğer."

"Babanla Mark da iyi anlaşıyorlarmış görünüşe göre."

Susan başıyla onayladı. "Birbirlerinin en yakın arkadaşı

olmuş gibiydiler. Babam hep istediği oğlu sonunda bulmuştu sanki. Annemle babamın boşanmasından sonra bile Mark babamı ziyaret etmeyi sürdürdü. Birlikte aşağıya, babamın atölyesine inip kuş evleri, tablo çerçeveleri yapıyorlardı. Aşağıda gerçekte olanlardan hiç haberim yoktu."

Marangozluktan çok daha fazlasını yapıyorlardı, diye düşündü Jane. "Birlikte o kadar zaman geçirmeleri tuhaf gelmedi mi?"

"Yalnız kaldığım için rahatlıyordum genellikle. Babam geceleri odama gelmeyi o sıralar, ben on üç yaşındayken kesti. O zamanlar sebebini bilmiyordum. İlk kızın o sıralar ortadan kaybolduğunu sonradan fark ettim. Ben on üç yaşındayken, babam kendini eğlendirecek başka birini buldu. Mark'ın yardımıyla." Susan sallanmayı kesti ve gözlerini gölden ayırmadan, hiç kımıldamadan oturdu. "Bilsem, Mark'ın gerçek yüzünü görsem, annemle Arthur hâlâ yaşıyor olacaklardı."

Jane kaşlarını çattı. "Neden öyle diyorsun?"

"O gece benim yüzümden Red Phoenix'e gittiler. Onlara söylediğim şey yüzünden gittiler."

"Senin mi?"

Susan devam etme gücü toplamak istercesine derin bir nefes aldı. "O hafta sonu annemle Arthur'a gitmem gerekiyordu. Ehliyetimi yeni almıştım ve ilk kez tek başıma araba kullanarak evlerine gittim. Babamın arabasını almıştım. Pandantifi o zaman buldum. Koltukla kumanda panelinin arasına düşmüştü ve iki yıl orada kalmıştı, kimse fark etmemişti. Altındı, ejderha şeklindeydi ve arkasında bir isim yazılıydı. Laura Fang."

"Bu ismi tanıdın mı?"

"Evet. O kızın kaybolması gazetelerde haber olmuştu. İsmini hatırlıyordum, çünkü benim yaşımdaydı ve keman çalıyordu. Bolton'da da ondan bahseden öğrenciler vardı, yazın orkestra atölyesinde tanışmışlar."

"Mark o atölyeye gidiyordu."

Susan başıyla onayladı. "O kızı tanıyordu. Ama kızın babamla bağlantısını çözemedim. Laura'nın pandantifinin *babamın* arabasında ne işi vardı? Sonra babamın yatak odama geldiği bütün o geceler, bana yaptıkları geldi aklıma. Beni taciz ettiğine göre, bunu başka kızlara da yapmış olabilirdi. Laura'nın başına gelen buydu belki de. Kaybolmasının sebebi."

"Sonra annene mi söyledin?"

"O hafta sonu ziyaretine gittiğimde kelimeler ağzımdan döküldü, her şeyi anlattım. Ona ve Arthur'a her şeyi anlattım. Babamın yıllar önce bana yaptıklarını. Arabasında bulduğum şeyi. Annem başta inanamadı. Sonra her zamanki gibi bencilce davrandı, isminin gazetelerde çıkacağından ve rezil olacağından kaygılanmaya başladı. Kendi evinde olup bitenlerin farkına varmayan saf kadın olarak tanınmaktan. Ama Arthur... Arthur işi ciddiye aldı. *O* bana inandı. Bu yüzden hep saygı duyacağım ona."

"Neden hemen polise gitmediler?"

"Annem önce emin olmak istedi. Gereksiz yere dikkat çekmek istemiyordu. Önce, sadece tuhaf bir rastlantı olmadığından emin olmak istiyordu. *Belki de Laura Fang diye başka biri de vardır,* dedi. Bu yüzden pandantifi Laura'nın ailesine göstermeye karar verdiler. İki yıl önce kaybolan Laura'ya ait olup olmadığını anlamak için." Susan başını eğdi ve sesini neredeyse duyulmayacak kadar alçalttı. "Onları son sağ görüşüm oldu bu. Restorana, Laura'nın babasıyla konuşmaya giderlerken."

Yapbozun son parçasıydı bu: Arthur'la Dina'nın o gece Çin Mahallesi'ne gitmelerinin sebebi. Yemek yemeye değil, James Fang'la kayıp kızı hakkında konuşmaya gitmişlerdi. Ateş edilince konuşmaları son bulmuştu; o kanlı katliamın suçu talihsiz bir göçmenin üstüne atılmıştı.

"Polisler olayın cinayet-intihar vakası olduğunu söylediler ısrarla" dedi Susan. "Annemle Arthur'un sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu söylediler. Pandantifi bulamadılar, o yüzden elimde kanıt yoktu. Yardım isteyebileceğim kimse yoktu. Arada bağlantı olup olmadığını merak ediyordum. Laura'yla o katliamın arasında. Bir de Mark meselesi vardı. Mark o hafta sonu evdeydi, yanımızdaydı, yani olanları biliyordu."

"Patrick'i aramıştır. Annenle Arthur'un Çin Mahallesi'ne gittiklerini söylemiştir."

"Bunu yapmıştır eminim. Ama durumu ancak cenazede anladım. Babamla Mark birlikte hareket ediyorlardı. Pandantif olmadan bir şey kanıtlayamazdım. Bütün kozlar babamın elindeydi ve beni kolayca ortadan kaldırabileceğini biliyordum."

"Bu yüzden sen bizzat ortadan kayboldun."

"Önceden planlamadım. Ama sınıf arkadaşlarımla birlikte Boston'daki Özgürlük Yolu'nda yürüyordum." Kadın kederle güldü. "Ve birden düşündüm ki, *ben* de özgür olmak istiyorum! Ve şimdi tam sırası. O yüzden öğretmenlerden usulca uzaklaştım. Birkaç sokak sonra, izimi tamamen nasıl kaybettirebileceğimi düşünmeye başladım. Sırt çantamla kimliğimi bir ara sokağa bıraktım. Yanımda, kuzeye giden bir otobüse bilet alabilecek kadar para vardı. Nereye gideceğimi bilmiyordum, babamdan kaçmam gerektiğini biliyordum sadece. Maine'e gelip de otobüsten inince birden şey hissettim..." İç geçirdi. "Evime gelmişim gibi hissettim."

"Ve burada kaldın."

"Pansiyonlarda temizlikçiliğe başladım. Kocam Joe'yla tanıştım. Hayatımda aldığım en güzel armağandı bu, beni seven bir adam bulmak. Ne olursa olsun yanımda duran bir adam." Derin bir soluk alıp başını kaldırdı. Doğruldu. "Burada kendime yeni bir hayat kurdum. Çocuklarım oldu. Joe'yla

ben bu kulübeleri inşa ettik. İş kurduk. Burada sonsuza dek saklanırsam mutlu olurum diye düşündüm."

Gölden kahkahalar geldi; Will'le kız kardeşi mayo giymişlerdi ve iskelenin ucuna doğru koşuyorlardı. Atladılar ve soğuk suya dalınca kahkahaları çığlıklara dönüştü. Susan kalkıp gölde mutlu mutlu çırpınan çocuklarına baktı.

"Samantha dokuz yaşında. Başta ben de o yaştaydım. Babamın yatak odama geldiği ilk gece." Susan, Jane'e sırtını dönmüştü; yüzünü onun görmesine dayanamıyordu sanki. "İnsan yaşadığı tacizleri geride bırakabileceğini sanıyor, ama bu mümkün değil. Geçmiş hep oradadır, kâbuslarda seninle buluşmayı bekler. En ummadığın zamanlarda ortaya çıkar. Cin ve puro kokusu aldığında. Veya geceleri yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldığında. Babam onca yıldan sonra bile hâlâ işkence ediyor bana. Samantha dokuz yaşına basınca kâbuslarım iyice kötüleşti, çünkü o yaştaki halimi gördüm. Öylesine masum, henüz el değmemiş. Babamın bana yaptıklarını ve Laura'ya yapmış olabileceği şeyleri düşündüm. Ve başka kızların da, bilmediğim başka kurbanların da olup olmadığını merak ettim. Ama babamı nasıl alt edebileceğimi bilmiyordum, tek başıma yapamazdım. Cesaretim yoktu."

Dışarıda, iskeleye tırmanmış olan Will'le Samantha gülüşerek kurulanıyorlardı. Susan çocuklarından güç almak istercesine elini sinekliğe yasladı.

"Sonra 13 Mart'ta" dedi Susan, "*The Boston Globe*'u açtım."

"Iris Fang'ın ilanını gördün. Red Phoenix katliamıyla ilgili ilanı."

"*Gerçek asla söylenmedi"* diye fısıldadı Susan. "İlanda öyle deniyordu. Yalnız olmadığımı anladım birden. Yanıtlar arayan başka biri vardı. Adalet isteyen." Jane'e doğru döndü. "İşte o zaman Dedektif Ingersoll'u arayacak cesareti buldum nihayet. Onu tanıyordum, çünkü Red Phoenix katliamını soruşturmuştu. Ona Laura'nın pandantifinden bahsettim. Ba-

bamdan ve Mark'tan. Ona başka kayıp kızların da olabileceğini söyledim."

"O kızlar hakkında soru sormaya bu yüzden başladı demek" dedi Jane. O sorular adamın canını tehlikeye sokmuştu, çünkü Patrick, Ingersoll'un kanıt topladığını ve onu yalnızca kayıp kızlarla değil, Red Phoenix'le de ilişkilendireceğini duymuştu. Bunun arkasında Iris Fang'ın olduğunu varsaymıştı herhalde, çünkü o kadın *Globe*'a ilan vermişti. Hem kızını, hem de kocasını kaybetmişti. Iris ile Ingersoll'un öldürülmesi sorunu hallederdi, böylece Patrick kiralık katiller tutmuştu. Ama katiller o kadını hafife almışlardı.

"Babamın beni bulmasından ödüm kopuyordu" dedi Susan. "Dedektif Ingersoll'a *kimseye* benden bahsetmemesini söyledim. Yaptığı araştırmayı kızına bile söylemeyeceğine söz verdi."

"Sözünü tuttu da. Onu kiralayan kişinin sen olduğunu bilmiyorduk. Bayan Fang'dır diye tahmin ettik."

"Birkaç hafta sonra beni aradı. Görüşmemiz gerektiğini söyledi ve buraya geldi. Bana bir iz bulduğunu söyledi. Üç kızın ismini bulmuş ve bunlar ortadan kaybolmadan önce tanışıyor olabilirlermiş. Aynı tenis maçına, aynı müzik kampına gitmiş kızlar. Aralarındaki bağlantı *benmişim* meğer. *Benim* yüzümden seçilmişler." Sustu ve sandalyesine oturdu. "Ben burada, Maine'de, küçük kızımla birlikte sağ salim yaşıyordum. Başka kurbanlar olduğunu bilmiyordum hiç. Daha cesur olsaydım, bütün bu olanlara yıllar önce son verebilirdim."

"Son verildi *zaten* Susan. Ve senin bunda *payın* oldu."

Susan ışıldayan gözlerle Jane'e baktı. "Küçük bir pay ama. Dedektif Ingersoll canını verdi. Bitiren de sen oldun."

Tek başıma değil ama, diye düşündü Jane. *Yardım aldım.*

"Anne?" Bu kız sesi dışarıdaki gölgelerin arasından gelmişti. Sinekliğin ardında duran Samantha'nın zayıf vücudu, parıltılı gölün önündeki bir siluetti. "Babam seni çağırıyor.

Turtanın fırından çıkarılma vakti geldi mi bilmiyormuş."

"Geliyorum canım." Susan ayağa kalktı. Sineklikli kapıyı açarken başını geriye çevirip Jane'e gülümsedi. "Akşam yemeği hazır. Acıkınca gel" dedi ve dışarı çıktı, kapı arkasından gıcırdayarak kapandı.

Jane, Susan'ın Samantha'nın elini tutmasını sundurmadan seyretti. Anne kız göl kenarında birlikte yürüyerek uzaklaştılar ve alacakaranlıkta gözden kayboldular. Birbirlerinin elini hiç bırakmamışlardı.

39

Üç ay sonra
Fujian eyaleti, Çin

Bella'yla ben, babasının atalarının kabrinin önünde duruyoruz; avluya hoş tütsü kokusu yayılıyor. Burası antik bir mezarlık. Wu ailesinin üyeleri en az bin yıldır buraya gömülürler ve Wu Weimin'in külleri artık atalarıyla kaynaştı. Ruhu, ruhlar dünyasında ıstırapla dolaşmıyor artık, adalet çığlıkları atmıyor. Artık burada yatacak nihayet, sonsuza dek, huzurla.

Gölgeler koyulaşırken, gece çökerken Bella'yla ben mumlar yakıyor ve babasının anısına hürmeten eğiliyoruz. Başka birinin varlığını seziyorum birden ve dönüp bakınca, mezarlık kapısından geçen birini görüyorum. Loş ışıkta yüzünü göremesem de, Wu Weimin'in ilk karısından olma oğlunu, onu asla unutmayan ve anısına hürmet etmeyi sürdüren oğlunu sessizce yaklaşmasından, rahat ve zarif hareketlerinden tanıyorum. Wu Weimin'in oğlu mum ışıklarının aydınlığına girince Bella üvey kardeşini başıyla selamlıyor; o da kederle gülümseyerek karşılık veriyor kız kardeşine. Bu ikisi birbirlerine öyle benziyorlar ki; ikisi de babalarının küllerini çevreleyen taşlar gibi sert ve tavizsiz. Görevlerini yerine getirdiler ve şimdi ne yapacaklarını merak ediyorum. Hayatınızın yarısını tek bir hedefe adamış bir genç-

seniz, hedefinize nihayet ulaştığınızda geriye başaracağınız ne kalır ki?

Wu Weimin'in oğlu saygıyla eğilerek beni selamlıyor. "Geciktiğim için özür dilerim *Sifu*. Şanghay'da bindiğim uçak, hava koşulları yüzünden geç kalktı."

Mum ışığında onun yüzünü inceliyorum ve gözlerinin çevresinde bitkinlikten çok, kaygıdan kaynaklanan kırışıklıkları görüyorum. "Boston'da sorun mu çıktı?"

"O kadın biliyor bence. Gözetlediğini ve araştırdığını hissediyorum. Bana her bakışında, benden şüphelendiğini seziyorum."

"Şimdi ne olacak?"

Uzun uzun iç geçiriyor ve yanan mumlara bakıyor. "Anlayışlı olur sanırım – umarım. Raporunda beni yere göğe sığdıramadı. Ve başka bir Çin Mahallesi soruşturmasında birlikte çalışmamızı istiyor."

Johnny Tam'e gülümsüyorum. "Dedektif Rizzoli bizden çok farklı değil. Hedefimize ulaşma tarzımızı uygun bulmuyor olabilir, ama neden öyle yaptığımızı anlıyor bence. Ve onaylıyor."

Mezarlıktaki ateş çukurunda duran kavları kibritle tutuşturuyorum. Alevler sivri dişlere benziyor. Ruhlar adına ateşe kâğıt parçaları atıyoruz para niyetine. Ateş onları yakıyor. Duman dağılırken, sevdiklerimizin hayaletlerine huzur ve iyi şans götürüyor.

Yakmamız gereken son bir şey var.

Torbadan çıkardığım maskenin gümüşi saçı ateşin ışığını yansıtınca, birden canlanıyor sanki, Sun Wukong'un ruhu gölgelerin arasından fırlamış gibi. Ama elimde tuttuğum maske hareketsiz ve sarkık; deriden ve maymun postundan yapılma ölü bir nesne sadece, yıllar önce bir Çin opera kumpanyasından satın aldığım eski bir sahne maskesi. Maskeyi üçümüz de taktık. O rolü üçümüz de oynadık. Ben çatıda

kendimi bir kadın kiralık katilden korurken. Bella bir kadın polisin hayatını kurtarırken. Son olarak da Johnny, Patrick Dion'u başından vurup ölüm çemberini tamamlarken.

Maskeyi alevlere atıyorum. Tüyleri hemen yanıyor ve burnuma cızırdayan postla kavrulan derinin kokusu geliyor. Parlak bir alev maskeyi yutuyor ve Sun Wukong'u ruh dünyasına, Maymun Kral'ın ait olduğu yere geri gönderiyor. Ama o çok uzakta değildir asla; ona en çok ihtiyacımız olduğunda, her birimiz onu kendi içimizde bulacağız.

Alevler sönünce üçümüz ateş çukuruna bakıyoruz ve her birimiz o parlak korlarda görmek istediğimiz şeyi arıyoruz. Bella'yla Johnny onaylayıcı bir edayla gülümseyen babalarını arıyorlar. Evlatlık görevlerini yerine getirdiler, hayatları artık kendilerine ait.

Ben o küllerde ne görüyorum peki? Kızım Laura'nın yüzünü görüyorum; kalıntıları Patrick Dion'un bahçesinin bol asmalı bir köşesinde bulundu. Sevgili kocamın yüzünü görüyorum, hâlâ genç, saçı evlendiğimiz günkü kadar siyah. Onlar yaşlanmasalar da ben bu dünyada oyalanıyorum hâlâ, sağlığım kötüye gidiyor, saçım kırlaşıyor, yıllar geçtikçe yüzümdeki kırışıklıklar daha da derinleşiyor. Ama yaşlandıkça James'le Laura'ya yaklaşıyorum bir yandan; sonunda birbirimize tekrar kavuşacağız. Dolayısıyla giderek koyulaşan gölgelerin içinde yürürken sakin ve korkusuzum.

Çünkü biliyorum ki, yolculuğumun sonunda beni bekliyor olacaklar.

Teşekkür

Yazdığım hiçbir roman bu seferki kadar kişisel değildi. Bu romanın ilhamını çocukluğunu Çin'de geçiren annemin anlattığı öykülerden, hayaletlerle, gizemli dövüş sanatı ustalarıyla ve evet, kahraman Maymun Kral'la ilgili öykülerden aldım. O yüzden, beni Çin masallarının muhteşem dünyasıyla tanıştırdığın için teşekkürler anne.

Ayrıca Tony Yee'ye ve Boston polis teşkilatı memuru Tommy Yung'a, Çin Mahallesi'yle ilgili anlattıkları şeyler için; Halford Jones'a, beni dövüş sanatlarıyla ilgili bir öykü yazmaya uzun süre teşvik ettiği için; oğlum Adam'a, Mandarin dilinde sözcükler ve az bilinen ateşli silahlar konusundaki yardımları için; Penn Eyalet Üniversitesi Adli Tıp Bölümü'ndeki Doçent Doktor Reena Roy'a, primat kılı analizi konusundaki paha biçilmez yardımları için; Huston Üniversitesi Hukuk Çalışmaları Enstitüsündeki Yardımcı Doçent John R. Michaud'a ve onun Ceza Adaleti Kulübü'ndeki öğrencilerine, antika kılıçların metal analizi konusundaki tavsiyeleri için; ve Boston polis teşkilatından Dedektif Russell Grant'a, sorularımı yanıtlamaya hep gönüllü olduğu için teşekkürler. Bu romanda yaptığım hatalar sadece bana aittir.

Bir de bana her aşamada tavsiyeleriyle, teşvikleriyle ve bazen de çok ihtiyaç duyduğum bir bardak martiniyle destek olan güvenilir ve cesur ekip var: Jane Rotrosen Ajansı'nda ça-

lışan eşsiz edebiyat ajanım Meg Ruley; Ballantine'daki editörüm Linda Marrow; Transworld'deki destekçim Selina Walker; ve yoldayken güvende olmamı ve aklımı kaçırmamamı sağlayan adam, Brian McLendon.

En çok da, bir yazarla evli olmanın güçlüklerine güler yüzle katlanan kocam Jacob'a teşekkürler. Bütün günü yalnızca kafamın içinde var olan insanlarla geçirdikten sonra geri döndüğüm gerçek, kanlı canlı bir kahramanım olduğu için şükrediyorum.